

BURMESE
CLASSIC
COM

သင်္ဃန်းယု
မုခ်ကုန်

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်ခြင်း
ဒုတိယ အကြိမ်
၁၉၆၉-ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ
*

အုပ်စု ၃၀၀၀
*

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ
ဦးသောင်းဟန်
*

ဘလောက်
ဘသစ်အင်ဆန်း
*

မျက်နှာဖုံးရိုက်
ကာလာ မောင်မောင်လှ
*

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်သန်းစိန် (၀၅၃၄)
ကမ္ဘာ့စာပေတိုက်
အမှတ် ၂၁၉၊ လွှဲလမ်း၊
ရန်ကုန်မြို့။
*

ပုံနှိပ်သူ
ဒေါ်ခင်နု ၀၁၁၉၆-မြို့
ပြည်သူ့စာပုံနှိပ်တိုက်
၆၅၊ ၉၃-လမ်း၊ ကန်တော်ကလေး၊
ရန်ကုန်မြို့။

ခင်နှင်းယု
နွေနှောင်းရွက်ကျန်

(၁)

ချင်းတောင်၏ ဆောင်းညသည် ရက်စက်စွာ အေးလှသည်။
တောင်တန်းများပေါ်မှ ကျော်ဖြတ်လာသော လေကလည်း
အသီးခိုက်မျှ အေးလွန်းလှသည်။

ဖလမ်းဆေးရုံ မှန်ပြုတင်းပေါက်မှ ကြည့်ပါက ချင်းတောင်
ဆောင်းညကို ရိုးရိပ်မျှ မြင်နေရသည်။ ကပ္ပတိန်ကျော်မင်းသည်
ခြောက်ကပ် အေးစက်လှသော ထိုဆောင်းညကို ညည်းဝေ့လှ
သည်။ သို့သော် နက်ဖြန်ဆိုလျှင် သူဆေးရုံမှ ဆင်းခွင့်ရတော့မည်။
ထင်းရှူးပင် ရွက်များလေးများသည် လှေရောင်တွင် ဖြာ၍နွဲ့နေကြ
သည်။ သူသည် ချင်းကပ္ပတိန် တယောက်နှင့် ခွင့်ရတုန်း လာစဉ်
ဖျားနေ၍ ဖလမ်းဆေးရုံတွင် တက်နေရသည်။

အေးစက်လှသော ထိုဆောင်းညကို ကုန်လွန် စေ့ချင်းပွဲပြီ။
သူကမွေး၍ ခပ်မိန့်မိန့် ကျလာသော လှေရောင်ကို မှတ်မောစွာ

ကြည့်နေမိသည်။ တဖြည်းဖြည်းပင် တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် သစ်လွင်
စွာ တောက်ပလာသည်။ သူသည် မိုးနံ့မှသာလျှင် ချစ်
ဖွယ်ကောင်းသော ဂီတသည် သူ့ ဖတ်ဝန်းကျင်တွင် လွင့်၍နေပါ
ပကော၊ ဂီတသည် သိမ်မွေ့၍ သိချင်းသံကလိုက်လှသည်။

“တိမ်ခြေတွေနီးပေါင်း.....နေ့နီးပေါင်း.....
ဝေစီစီလေးပြ လေညှင်း.....လုံနိုင်အောင်သာ....
လောင်းပြန်တော့သာလေး.....တဲ့မှ-ပြောင်း ရိုက်
ကယ်-ဆော်ခါသာ....”

သိချင်းသည် သူ့ကိုခေါ်နေ၏။ သူသည် ကုတင်မှထ၍ ပြူ
တင်းကို စမ်းသွားသည်။ မှုတ်ခါးကိုကိုင်၍ အပြင်မှ ဂီတရှင်ကို
ဆူရှာမိသည်။ သိချင်းပိုမိုများသည် လွန်၍ လွန်၍ လွင့်သွား
ကြသည်။

‘မိန့်....ရာသီခါမှီ လသာခေါင်း၊ မြလွှာမှောင်
တောင်ခိုးမြူး..... ရွှေဖိဖူး ပေါ် ရေ့ မယ် လေ
လေ့.....မေ့ရက်ကယ် နေနိုင်တယ်....’

ထင်းရူးပင်အောက်မှ လူကိုမျှော်ကာ ချစ်ဖွယ်ကောင်းသော
နေ့ဦးည၏တေးကို တယောဖြင့်ဖက်၍ သီဆိုနေသော ဆရာမ
လေးကို သနားသွားမိသည်။

ဆရာမလေးမှာ မမြခိုင် ဖြစ်သည်။ ဖလမ်းဆေးရုံတွင် ဗမာမ
ဆို၍ သူတယောက်ထဲပင်ရှိသည်။ မမြခိုင်၏ မျက်လုံးသည် လ၊
ရောင်တွင် တောက်ပနေသည်။ မျက်နှာက ဝင်းလဲ့လဲ့ ဖြစ်နေ
သည်။ အသံကကြေကဲ့စရာ ကောင်းလှသည်။ မမြခိုင်အကြောင်း
ကို သူလုံးဝမသိပေမည် ယခု မမြခိုင်၏ ဂီတသည် သူ၏ ဘဝကို
တီးတိုး ဖေါ်ပြောနေသလို ထင်လာရသည်။

‘အိပ်ခန်းကတော့ ဘယ်တိတ်၍ သွားချေပြီ။ မမြခိုင်သည်
တယောကိုပိုက်၍ ထင်းရူးပင်ရိပ်တွင် ပျောက်၍ သွားလေသည်။
ဆောင်းညသည် ပြန်၍ တိတ်ဆိတ်နေပြန်သည်။ သူသည် ကုတင်
ရှိရာသို့လာ၍ ပျင်းပျင်းရိရိပင် ပြန်အိပ်လိုက်တော့သည်။

‘ဗိုလ်ကျော်မင်း၊ ထာ့တော့လေ’
ဟင်....’

သူသည် လက်နှင့်လာပုတ်သူကို ဖယ်လိုက်ရင်း မျက်စိဖွင့်လိုက်
သည်။ နေရောင်များသည် နှင်းမှုန်များကို ဖြတ်၍ ပြူတင် မှ
လျှော့ ကျနေသည်။

‘တဲ့နဲ့ ကပ္ပဝိနိ လျင်းထန် ကျုပ် နေမြင့်သွားတယ်၊
ထင်တယ်’

ကပ္ပဝိနိ လျင်းထန်က ပြုံးရင်း....

‘ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျား.....သိပ်အိပ် ကောင်းတယ် ထင်တယ်
ဆရာဝန်ကြီးကရော မမြခိုင်ကရော ပြောတယ်၊ ခင်ဗျား အခြေ
အနေ သိပ်ကောင်းလာပြီတဲ့ဗျ၊ ဒီနေ့ကလေးထိအောင် ဆင်းနိုင်
မယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့်.... ကျုပ်ကတော့ လိုဘမ်းမှာ နားချင် သေး
တယ်၊ ပြီးတော့ ဆရာမ၊ မမြခိုင်လဲ ခွင့်ရလို့ ကလေးထိ လိုက်
မယ်တဲ့....’

‘အို.... မမြခိုင်လား....’

ကျော်မင်းသည် စိတ်ဝင်စားစွာ မေးရင်း ထလိုက်သည်။

‘ကောင်းတယ်ဗျာ၊ ညက မမြခိုင်ရယ် ကျုပ်တွေ့လိုက်တယ်’

‘ဗျာ....ဘယ်မှာလဲ....ညကြီးမှာ ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့လား....’

‘မဟုတ်ဘူးလေ....ဒီလို ညက ထင်းရူးပင်အောက်မှာ မမြခိုင်
တယော ထိုးနေတာကို ကျုပ် တွေ့တာပေါ့တာ၊ ခင်ဗျားက

နေ့နှောင်းရွက်ကျန်

ချင်းဆိုတော့ ဗမာ့ဂီတကို အသွယ်ခံတာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တော့ ညကဖြင့် မမြေခိုင်ဂီတနဲ့ မမြေခိုင်ရုပ်ကို မေ့လို့ မရတော့ဘူး၊
'ကဲ....ကဲ.... ဒီနေ့တနေ့လုံး ခရီးအတူသွားရမှာ၊ သူ့အဆင်သင့်ပြင်ပြီး စောင့်နေတယ်ဗျာ။ လာ....ခင်ဗျား ပစ္စည်းတွေလဲ အဆင်သင့်ဘဲ....'

ကျော်မင်းသည် အိပ်ရာမှထ၍ အဝတ်အစားများကိုပြင်ဆင်ဝတ်ကာ ကပ္ပတိန်လျှင်းထန်နှင့်အတူ ဆေးရုံမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ သူတို့သည် ဆေးရုံဝင်းအတွင်းရှိ မြေခိုင်အိမ်သို့ရောက်လာကြသည်။ မြင်းများမှာ ပစ္စည်းအပြည့်အစုံတင်ပြီး ဖြစ်နေလေသည်။ ချယ်ရီပင်အောက်မှာ မြေခိုင်ကို သူတို့တွေ့ရသည်။ သက္ကလပ်နက်ပြာ ဂါဝန်တို့နှင့် ဆွယ်ထားအပြာရောင်လက်ရှည်ကို ဝတ်ထားသည်။ ပိုးပုခါ အပြာနုကို ခေါင်းတွင် စည်း၍ထားသည်။
'ကဲ....ကော်ဖီဝင်သောက်ပြီး သွားစို့လား'

မမြေခိုင်က သူတို့အားခေါ်၍ အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။ မမြေခိုင်က အတော်ကို ဗိုလ်ဆံနေပါသည်။ ကပ္ပတိန်ကျော်မင်းသည် ညကဗမာဆံသော ဂီတနှင့် မမြေခိုင်ကို ယခုမနက် ဗိုလ်ဆံသော မမြေခိုင်နှင့် ယှဉ်ရင်း အံ့အားသင့်နေသည်။ သူသည် ညလယ်မှူးတားကိုဘဲ တွေးနေမိသည်။ ဒါပေမယ့် မမြေခိုင်၏ တည်ကြည်တောက်ပသော မျက်နှာထားမှာ ကလေးကလား ပျံ့သွင့်သော အမူအရာ လုံးဝမရှိပေ။ ကော်ဖီသောက်ပြီး မြင်းများရှိရာသို့ ထွက်လာကြသည်။ မမြေခိုင်က သွက်လက်စွာ သူ့မြင်းပေါ်သို့ တက်ရင်း ရှေ့မှစ ထွက်သည်။

'အို....မမြေခိုင် မြင်းစီး ကျွမ်းကျင်သားဘဲ'
ကျော်မင်းက တအံ့တဩ နောက်မှလှမ်းပြောလိုက်သည်။

ကျော်မင်းက သူတို့လိုက်လာမင်းအား လုပ်ချိန်ဆိုဒီရက်ကြောတော့ထဲမှာ ကျမအဖို့ မြင်းဘဲအပေါ်ရှိတယ်'
သူတို့၏ မြင်းသုံးစီးသည် ယှဉ်၍ ထွက်လာသည်။
'တော့ပစ်သလား'

'ဘုရားရေ....ဗိုလ်ကျော်မင်းရယ်....ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ သံသရာမှာ ကြောက်စရာကြီး...မလုပ်ရက်ပါဘူး'

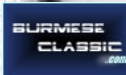
ကျော်မင်းသည် မမြေခိုင်၏ ဒီလိုပုံမှ ထွက်လာသော စကားကို အံ့အားသင့်သွားပြန်သည်။

သူတို့သည် ချယ်ရီပန်းများနှင့် လှပသော ဖလမ်းမြို့တော်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဖလမ်းမြို့ပြင် ရောက်လေလေ၊ လမ်းများမှ ကျဉ်း၍ မြင်း ၃-ကောင်တန်းလျက် မသွားသာတော့ပေ။ မမြေခိုင်သည် ရှေ့ဆုံးမှ မှန်မှန်ပင်စီးသွားလျက်ရှိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် စကားပြောရင်း နောက်မှလိုက်လာကြသည်။ ခွဲဝဲရက်စေ့လှ၍သာ ပြန်ခဲ့ရသည်။ ကျော်မင်းသည် ဖလမ်းမှစ၍ ချင်ပေ။ လျှင်းထန်အဖို့လည်း ဇာတိဌာနေမှ ထွက်လာခဲ့ရသည်ကို စိတ်မပါလှတော့ပေ။

ဖလမ်းသည် တောင်ကုန်းများပေါ်မှ ပတ္တမြားပွင့်လေး ဖြစ်သည်။ နီထွေးသော လမ်းများရစ်၍ ပတ်နေသော တောင်ပေါ်မြို့လေးဖြစ်လေသည်။ နေအတော်မြင့်လာပေမယ့် အေးအေးခါတ်မှ မလျော့သေးပါ။ လမ်းမသည် ပို၍ ကြမ်းလာသည်။ မမြေခိုင်သည် သူတို့ကိုလှည့်၍ စကားမပြော၊ သူ့မြင်းကိုသာ ခပ်သွက်သွက် မှန်မှန်ကြီးနှင့်လျက်ရှိလေသည်။ နောက်ဆုံးပစ္စည်းများတင်လာသော မြင်းများကို ဆွဲလာသည့် ချင်းတောင်ပေါ်သား တစ်ဦး သူတို့၏တောင်ပေါ်တေးကို ညည်းလျက် လျှောက်လာကြသည်။

ချင်းဆိုတော့ ဗမာ့ဂီတကို အရသာခံတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တော့ ညကဖြင့် မမြေခိုင်ဂီတနဲ့မမြေခိုင်ရုပ်ကို မေ့လို့မရတော့ဘူး၊
'ကဲ....ကဲ.... ဒီနေ့တနေ့လုံး ခရီးအတူသွားရမှာ၊ သူ့အဆင်သင့်ပြင်ပြီး စောင့်နေတယ်ဗျာ။ လာ....ခင်ဗျား ပစ္စည်းတွေလဲ အဆင်သင့်ဘဲ....'

ကျော်မင်းသည် အိပ်ရာမှထ၍ အဝတ်အစားများကိုပြင်ဆင်ဝတ်ကာ ကပ္ပတိန်လျှင်းထန်နှင့်အတူ ဆေးရုံမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ သူတို့သည် ဆေးရုံဝင်းအတွင်းရှိ မြေခိုင်အိမ်သို့ရောက်လာကြသည်။ မြင်းများမှာ ပစ္စည်းအပြည့်အစုံတင်ပြီး ဖြစ်နေလေသည်။ ချယ်ရီပင်အောက်မှာမြေခိုင်ကိုသူတို့တွေ့ရသည်။ သတ္တလတ်နက်ပြာ ဂါဝန်တို့နှင့်ဆွယ်တာအပြာရောင်လက်ချည်ကိုဝတ်ထားသည်။ ပိုးပုခါအပြာနုကို ခေါင်းတွင် စည်း၍ထားသည်။

'ကဲ....ကော်ဖီဝင်သောက်ပြီး သွားစို့လား၊'
မြေခိုင်က သူတို့အားခေါ်၍ အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။ မြေခိုင်က အတော်ကို ဗိုလ်ဆံနေပါသည်။ ကပ္ပတိန်ကျော်မင်းသည် ညကဗမာဆံသော ဂီတနှင့် မြေခိုင်ကို ယခုမနက် ဗိုလ်ဆံသော မြေခိုင်နှင့် ယှဉ်ချင်း အံ့အားသင့်နေသည်။ သူသည် ညလယ်မှတော့ကိုတဲတော့နေမိသည်။ ဒါပေမယ့် မြေခိုင်၏ တည်ကြည်တောက်ပသော မျက်နှာထားမှာ ကလေးကလား ပျံ့လွင့်သော အမူအရာ လုံးဝမရှိပေ။ ကော်ဖီသောက်ပြီး မြင်းများရှိရာသို့ထွက်လာကြသည်။ မြေခိုင်က သွက်လက်စွာ သူ့မြင်းပေါ်သို့ တက်ရင်း ရှေ့မှစ၊ ထွက်သည်။

'အို....မြေခိုင် မြင်းစီး ကျွမ်းကျင်သားဘဲ'
ကျော်မင်းက တအံ့တဩ နောက်မှလှမ်းပြောလိုက်သည်။

ကျော်မင်းက ဘဲဗိုလ်ကျော်မင်း၊ အားလပ်ချိန်ဆိုဒီရက်ကြေတောထဲမှာ ကျမအဖို့ မြင်းဘဲအပေါ်ရှိတယ်'
သူတို့၏ မြင်းသုံးစီးသည် ယှဉ်၍ထွက်လာသည်။
'တောပစ်သလား၊'
'ဘုရားရေ....ဗိုလ်ကျော်မင်းရယ်....ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ သံသရာမှာ ကြောက်စရာကြီး...မလုံချက်ပါဘူး၊'
ကျော်မင်းသည် မြေခိုင်၏ဒီလိုပုံမှ ထွက်လာသော စကားကို အံ့အားသင့်သွားပြန်သည်။

သူတို့သည် ချယ်ရီပန်းများနှင့် လှပသော ဖလမ်းမြို့တော်မှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဖလမ်းမြို့ပြင် ရောက်လေလေ၊ လမ်းများမှာ ကျဉ်း၍ မြင်း ၃-အကောင်တန်းလျက် မသွားသာတော့ပေ။ မြေခိုင်သည် ရှေ့ဆုံးမှ မှန်မှန်ပင်စီးသွားလျက်ရှိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် စကားပြောရင်း နောက်မှလိုက်လာကြသည်။ ခွင့်ရက်စေ့လှ၍သာ ပြန်ခဲ့ရသည်။ ကျော်မင်းသည် ဖလမ်းမှမခွါချင်ပေ။ လျှင်းထန်အဖို့လည်း ဇာတိဌာနေမှထွက်လာခဲ့ရသည်ကို စိတ်မပါလှတော့ပေ။

ဖလမ်းသည် တောင်ကုန်းများပေါ်မှ ပတ္တမြားပွင့်လေး ဖြစ်သည်။ နီထွေးသော လမ်းများရစ်၍ပတ်နေသော တောင်ပေါ်မြို့လေးဖြစ်လေသည်။ နေအတော်မြင့်လာပေမယ့် အေးအေးခါးခါးမှာ မလျော့သေးပါ။ လမ်းမသည် ပို၍ကြမ်းလာသည်။ မြေခိုင်သည် သူတို့ကိုလှည့်၍ စကားမပြော၊ သူ့မြင်းကိုသာ ခပ်သွက်သွက် မှန်မှန်ကြီးနှင့်လျက်ရှိလေသည်။ နောက်ဆုံးမှပစ္စည်းများတင်လာသော မြင်းများကို ဆွဲလာသည့် ချင်းတောင်ပေါ်သား တစ်ယောက် သူတို့၏တောင်ပေါ်တေးကို ညည်းလျက် လျှောက်လာကြသည်။

တစ်ထပ်ရ မမြေခိုင်သည်မြင့်မားသောတောင်တန်းဖြစ်ပြီး...
ငေးမျှော်ကြည့်နေ တတ်လေသည်။ ကပ္ပဝိန္န လျှင်းထန်ကမူ
မမြေခိုင်ကို ဖလမ်းမြို့သားတစ်ဦးက ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ ချင်း
အမျိုးသားတို့ ချစ်ခင်ကြကြောင်းကို ဝမ်းသာအားရ ပြောလာ
သည်။ ကျော်မင်းကမူ ရှေ့ဆုံးမှမမြေခိုင်၏ လှုပ်ရှားလေ့များကို
သတိထားစောင့်ရှောက်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မမြေခိုင်သည်
တောင်ကြား လမ်းကွေ့ လေးမျှားတို့ ပျောက်၍ ပျောက်၍
သွားသည်။

‘ဒီမှာ ကပ္ပဝိန္န လျှင်းထန်... မမြေခိုင်ဟာ တောအတော်
ကျွမ်းပုံရတယ်’

‘ဒါ့... သူဒီနေရာကနေတော့-နှစ်သောက်ရှိနေဘိကုန်ကျော်မင်း
အရင်ကလဲကလဲ ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ဘက်တောတောင်တောမှာ
သူကျင်လမ်းပြီးသားဘဲ၊ မမြေခိုင်က ရှမ်းစပ်လို့ ပြောသံကြား
တယ်။ တနှစ်မှာ တခါတော့ သူ့ကောင်းကောင်းခွင့်ယူတယ်ဗျ၊
ဆရာဝန်ကြီးတွေကလဲ လိုက်လျောပါတယ်။ လိုက်လျောဆို သူက
နေ့ချိန်ရောက်ရင် တခါတစ်ခါအုပ်စုတွေအေးတွေနဲ့ ဖလမ်းကဆင်း
ပြီး တာရှမ်း၊ လုံတမ်းတို့ ဖြိုခွဲကတိုက်ပြီး တစ်ခင်အထိခရီးသွား
ရင်း ဆေးကုသွားတယ်။ စခန်းတွေမှာ နားတုန်းဆိုရင်တော့
သူ့ကိုစားအုပ်အုပ်နဲ့ သစ်သီးအေးအေးကတော့ ရတာဘဲ’

ကျော်မင်းသည် မမြေခိုင်ကိုပိုမိုစိတ်ဝင်စားသွားပြန်သည်။ အမှန်
တော့ ပိုးတမျှင်နောက်မှ ရှိရပ်မျှမြင်ရသော ရုပ်ပုံလွှာကိုပို၍
မချင်မရဲသိချင်သလို မမြေခိုင်၏အတိတ်ကိုလဲ ပို၍စူးစမ်းချင်လာ
သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာထင်သည်။ မမြေခိုင်သည် သူ၏အတိတ်ကို
လုံးလုံးကြီးမစွန့်ပစ်၊ မသိမသာဝိုးဝိုးဝါးဝါးဖော်ရင်း လှုပ်ရှား

နေပေသော။ အကယ်၍ စွန့်လိုက်သောပုဂ္ဂိုလ်၊ မေ့ပစ်လိုက်သော
မြေခိုင်လုပ်ပုံဟုတ်ပေ။

‘ခင်ဗျား မမြေခိုင်ကိသိတာ ကြာပြီလား လျှင်းထန်’

‘ဥ-နှစ်ရှိပြီဗျ၊ စစ်ပြီးတဲ့နောက်နှစ်က ကျုပ်ချင်းတောင်ပြန်
လာတော့ ကျုပ်အမေဖလမ်းခေ၊ ရံတက်ပြီး မမာနေလို့ အလာ
မှာ ကျုပ်နဲ့-တွဲရတာဘဲ၊ တော်တော်လဲ ကြင်နာပါတယ်။ ဒီ
တောင်တန်းက ချင်းစစ်ဗိုလ်တွေ ခရစ်ယာန်တွေကတော့ သူ့ကို
မာသာလို ခေကြတယ်။ တာဘဲပြောပြောဗျာ... အမေချိကန်
သားသနားပြုတော့ အင်္ဂလိပ်တွေ ချင်းတောင်က ခြေခွာသွားတဲ့
နောက် ဗမာတွေရောက်လာတဲ့အထဲမှာ မမြေခိုင်ဟာတော့ သာ
သနားပြုတွေခြေရာ နင်းနိုင်တယ်။ တကယ်လဲ စေတနာရှိတယ်ဆို
တာ ပြနေတာဘဲ....’

ကျော်မင်းသည် လျှင်းထန်လှည့်ပြောသည်ကို မော်ကြည့်ရာမှ
‘တခြားလူတွေကောဗျာ....’

‘တခြားလူတွေလဲလာကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ် ရိုးရိုးသား
သားပြောရရင် တချို့က စိတ်မသန့်ကြဘူး၊ ချင်းတောင်ကို ပြည်
ထောင်စုရဲ့ တစိတ်တဒေသအနေနဲ့ စိတ်မထားသလိုဘဲ၊ တချို့
ကောင်တွေဆို ရှုပ်တောင်သွားလိုက်သေးတယ်။ တခါ တလေ
တော့လဲ ဒီကောင်တွေပေတာ ဘယ်လူကြီးကသိမလဲ... မမြေခိုင်တို့
ခင်ဗျားတို့ လူစုတွေတွေ့ရတော့လဲ ကျုပ်တို့ တောင်ပေါ်သား
တွေက ပြည်ထောင်စုကို ပိုလေးစားပြီး ပိုချစ်ပါတယ်ဗျာ....’

ကျော်မင်းသည် လျှင်းထန်ကို ကြည့်ကာ ရယ်လိုက်သည်။
လျှင်းထန်သည် ချင်းတောင်မှာ မွေးသော်လည်း ဗမာပြည်မတူ
ကြီးသူဖြစ်၍ ဗမာလိုချင်မှုန့်လှလေသည်။

ကပုတိန် လျှင်းထန်-ကျပ်က ဝတ်ယာအိုစော့မေးပြတတ်
ပူး၊ ဒါပေမင့် ကျုပ်တို့တိုင်းရင်းသားချင်း နီးစပ်ဖို့ကိုသာသနာပြု
သဘောမျိုးပေါ်ပျာ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တောင်တန်းတွေဘက်ဆီ
ဆင်းပြီးစုပေါင်းကြတဲ့ ခုထိစကားမဝရသေးဘဲ မြို့ထဲမှာ ကုန်း
ဆော်နေတဲ့ ကျုပ်တို့လူငယ်တွေ ချိုလွန်းချက်ကတော့ အစောင့်
ကြီးတာဘဲ၊ ဒါပေမင့်ဗျာ... အခုနဲ့စုရတကတော့ ဟိုတုန်းက
အင်္ဂလိပ်တွေ ကြီးစိုးစဉ်ကဆို ခင်ဗျားတို့ ချင်းတောင်ကို ကျုပ်တို့
ခြေမချရဘူး၊ ဘုန်းကြီးတွေလဲဝင်ခွင့်မပြုဘူး၊ ခုမှရင်းရင်းနီးနီး
ဆက်ဆံရသော ကျုပ်တို့နောက်ကျမှကို ခွင့်လွှတ်ပေါ့ဗျာ

လျှင်းထန်က ရယ်နေသည်။

တဖြည်းဖြည်း စကားပြောရင်း မကိပ္ပရမြစ်ကမ်းကို သူတို့
ရောက်လာသည်။ မမြေခိုင်သည် ကြိုးတံတားထိပ်မှ သူ့မြင်းကို
ဆွဲကာရပ်ရင်း သူတို့ကို စောင့်နေသည်။ မကိပ္ပရ ကမ်းပါးမှ
နေပူပူနီကို ကောင်းမွန်စွာရရှိ ပူအိုက်လှသည်။ စိမ်းညိုသော
ရေပြင်ကြီးသည် ကျောက်တုံး ကြီးများကို ထစ်ကာထစ်ကာ
တဆင့်ဆင့်စီးနေသည်။

‘သိပ်လှတာဘဲနော် မမြေခိုင်...’

ကျော်မင်းသည် မြင်းပေါ်မှဆင်းရင်း မမြေခိုင်ကို လှမ်းနှုတ်
ဆက်လိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်တယ် ဗိုလ်ကျော်မင်း... ဒီက အလှတောကတော့ ချစ်
ငြိမ်းပြီး ရိုးရိုးလေးဘဲ’

သိုးယောက်စလုံးမြင်းများလွှတ်၍ ကြိုးတံတားများကို ဖြတ်
ကျော်လာကြသည်။ မြင်းများသည် နောက်မှ ချင်းများနှင့်အတူ
လိုက်လာကြလေသည်။ မြစ်ကမ်းပါးမှကမ်းပါးချောက်ကြီးများ

မှတစ်ဆင့်ချောက်ချက်စောက်လှသည်။ သူတို့သည်တဖက်ကမ်းမှခရီး
ဆက်ထွက်ရန် မြင်နေကြပြန်သည်။ အားလုံး တဖက်ကမ်းထိပ်သို့
အရောက်တွင် သူတို့အားလုံး ခရီးဆက်ကြပြန်သည်။ လမ်းဘ
လျှောက်လုံး ချင်းရွာကွက်ကြားများတွင် အင်္ဂလိပ် အမေရိကန်
တို့၏ လက်ရာဖြစ်သော ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများကို တွေ့ရသည်။
ချင်းလူရွယ်များ အဘိုးအိုပါမကျန် မမြေခိုင်ကိုမြင်လျှင် ‘ဝွံခမော
နင်း မာသာ’ ဟူ၍ နှုတ်ဆက်ကြသည်။

ဘယ်လောက် အင်္ဂလိပ် အမေရိကန်တို့၏ လက်ရာမှာ စွမ်းနေ
ပါသလဲ... မမြေခိုင်ကမူ လက်ကိုကမ်းပေးကာ ပြုံး၍နှုတ်ဆက်
တတ်လေသည်။

‘မမြေခိုင်ဟာ ခရစ်ယာန်လားဗျာ’

‘ဟုတ်တူ၊ ဗိုလ်ကျော်မင်း၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဘဲ၊ ဒါပေမင့် သူက
ဆရာဝန်ဗျာ၊ ဘယ်ဘာသာတွေ ဘာတွေရွေးနေမလဲ၊ အက်ဆီ
တာပေါ့၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတက်တဲ့ လူတွေပေမယ့် လူကသွား
ပြီး ကျွေးမွေးနေတာဘဲ။ သူတုန်းကြီးဆွမ်းကျွေးရင်လဲ ခရစ်ယာန်
သောတာပန် လာကြစားကြတတ်’

သူတို့အားလုံးသည် လိုဘမ်းဆွဲရောက်လာကြသည်။ လိုဘမ်း
ဗိုလ်တံတွင် ထိုသူအဘို့ အိပ်ရန် စီစဉ်ကြလေသည်။ မမြေခိုင်ကမူ
နေ့လယ်စာအတွက် စီမံ၍နေလေသည်။

လိုဘမ် ရွာလေးနှင့် ဗိုလ်တံမှာ အနည်းငယ်လှမ်းလေသည်။
မကြာခင်ပင် မမြေခိုင်စီစဉ်ပေးသောနေ့လယ်စာကိုစားပြီး အပန်း
ဖြေနေကြလေသည်။ မမြေခိုင်သည် နေ့လယ်စာ စားအပြီးတွင်
လိုဘမ်းရွာအက်ဆီသို့ ထွက်သွားတော့သည်။ ကျော်မင်း မြင်းရ
သလောက် မမြေခိုင်သည် လူနာများအဖို့ သွက်လက်ရင်းနှီးစွာ

ဆက်ဆံသလောက် သူတို့နှင့်ဆက်ဆံပုံ များစွာကွဲပြားစွာ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

သူသည် နတ်ထင်္ဂါစုဖြစ်သည့်အတိုင်း အိပ်ရာပေါ်တွင်လှဲနေသည်။ လျှင်းထန်ကတော့သူ့ အနားမှာထိုင်ကာရှင်းပူလွှာကုန်ကို မှုတ်ပြနေသည်။ လိုဘမ်းရွာသည် ဖလမ်းတက် အေးလေသည်။ ညနေစောင်းလျှင် မီးဖို၍ အနွေးထည်များကို ဝတ်ကြရသည်။ ညစာအတွက် မမြေခိုင်က ကြက်သား၊ ဂေါ်ဖီးကြာနစ်၊ ကြက်ဥကြော် ပေါင်မုန့်များကို စားသုံးသည်။ ညစာစားပြီးချိန်တွင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် တိတ်နေသည်။ ဖလမ်းရွာသာ နင်းမုန့်များသာ မှိုင် ချနေလေသည်။ ရွာတော်ကန်တောင်တန်းသို့မူလသည် နင်းမုန့်များကြားတွင် ခပ်မှိန်မှိန်ဘဲ သာနေရလေသည်။ ဖွင့်ထားသော ပြူတင်းမှ ဝါခြေခံသော သင်္ကေတမှာ ပြေပြေလျေ့၍ ဝင်လာလေသည်။ ထိုသို့သုံးယောက်စလုံး မီးဖိုခန်းမှာ ဝိုင်းထိုင်နေကြသည်။ 'မြေခိုင်သည် ပြူတင်းကို မျက်နှာဆိုင်၍ လှူကိုဘေးနေလေသည်။ မီးဖိုမှ မီးရောင်ဖြင့် မမြေခိုင် မျက်လုံးများမှာ စင်းလက်စွာ တောက်ပနေလေသည်။

'မြေခိုင် ကလေးလေးပါလားဗျာ'

ကျော်မင်းက စကားစတင်သည်။ မြေခိုင်သည် မဲပြုံးပြုံးရာက 'နေပါကုန်း ဗိုလ်ကျော်မင်းရယ်၊ ညဉ့်နက်မှတ် ကျမတယောထိုးချင်တယ်'

'ကျွန်တော်တော့ ဒီည အိပ်ချင်ဘူး...၊ ပျင်းသလိုလိုတဲ့ နောင်လဲကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်ဆုဘို့ ခဲယဉ်းတယ်ဆရာမ၊ ကျွန်တော်လက်ထပ်ရင်တောင်ရန်ကုန်မှာဘဲ လက်ထပ်မယ်၊ ချင်းတောင်ကို ပြန်ချီရမယ့်မဟုတ်ဘူး...၊ ဟုလျှင်းထန်က ပြောလိုက်သည်။

'ဒါဖြင့် အခုလာပြီးစေ စပ်တာပေါ့'

'ဟုတ်တယ်...၊ ရွှေ့လဆို့ သူ့ မိဘတွေနဲ့ ဖလမ်းက သူလာရင် ရန်ကုန်မှာလက်ထပ်ကြမယ်'

မြေခိုင်သည် ဝိုင်းသွားသည်။ လွန်ခဲ့သော အတိတ်တနေရာ ဆီသို့ သူ့ စိတ်ကူးများမှာ ရောက်သွားတော့သည်။

'မြေခိုင် ရန်ကုန်ကိုဘယ်တော့လောက် လာမလဲ' ကျော်မင်းက မေးလိုက်သည်။

မြေခိုင်သည် ဆပ်ကနဲ မော့လိုက်ရင်း 'ကျမလား ဘယ်တော့- ဘယ်တော့မှပြန်မလာဘူး၊ ဒီ...တသက်ရန်ကုန် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘယ်တော့မှ မတိုးတော့ဘူး'

စကားသံမှာမြတ်ပြတ်သားသားနှင့်မာမာပင်ဖြစ်သည်။ ခဏခြင်းပင် တစုံတခု ယှဉ်ခိုက် နာကျည်းလှသော အသွင်သို့ သူမမျက်နှာထားမှာ ပြောင်းလဲသွားရင်း ခေါင်းငိုက်စိုက် ချလိုက်တော့သည်။

ကျော်မင်းကော လျှင်းထန်ပါ စိတ်ထိခိုက်သွားကြသည်။ 'ခွင့်လွှတ်ပါ မြေခိုင်၊ စိတ်သိပ်ညစ်သွားသလား'

မြေခိုင်က ဘာမှမပြော။

'ရန်ကုန်ကို မတိုးလိုတော့တဲ့အကြောင်း ကျွန်တော်တို့သိခွင့် မရဘူးလား မမြေခိုင်၊ စပ်စုဘယ်လိုလဲ မထင်ပါနဲ့... မမြေခိုင်ကို ကြည့်ရတာ သိချင်စရာတွေ ပြည့်နေတဲ့ စာအုပ်ကို ကိုင်ထားရသလိုတဲ့၊ ဖွင့်ဖတ်လိုလဲ မရဘူး။ ဒီည နှုတ်ဆက်ပွဲ အခန်းနဲ့ဘဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မမြေခိုင်အကြောင်းတွေမသိဘူးလား၊ ပြီးဘော့ရန်ကုန်ကို မပြန်တော့ရင် မမြေခိုင် အိမ်ထောင်ရေးကို မစဉ်းစားတော့ဘူးလား'

ကျော်မင်းသည် နှမြောသလို ရိုးသားစွာပင် မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

‘ကျမအဆိုဘဲ ကပ္ပတိန် ကျော်မင်း’

သူတို့နှစ်ယောက်လုံးသည် မမြေခိုင် အဖြေကြောင့် ငေးသွားကြသည်။ မမြေခိုင်သည် ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့် ဖြစ်သွားရင်း ကုလားထိုင် နောက်တန်းကို ဖိုလိုက်ကာ သူတို့နှစ်ယောက်အား အတိတ်သို့ ခေါ်သွားပါတော့သည်။

(၂)

ကေရာဇ်၏ နန်းတော်များသည် ကြွေမှုပျက်စီး၍ ပဒေသရာဇ် ဗလ္လင်ဖျားသည် လှုပ်ရှားယိမ်းယိုင်စ ပြုလာလေသည်။

တနေ့ကျလျှင် ပဒေသရာဇ် စံနစ်ကို အပြုတ်တိုက်ရမည် ဟု သောမျိုးစေ့များ ရှမ်းအမျိုးသား တချို့၏ နှလုံးသွေးဝယ် ပြန့်ပွားစပြုသော စစ်မဖြစ်ခင် ၃-နှစ်ခန့်အချိန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ရှမ်းစော်ဘွားဟောင်း အဘိုးသည် သူ့မြေးကို ကြည့်ရင်း လမ်းလျှောက် နေရလေသည်။ ပြူတင်းခမ်းဆီများလည်း လေတိုး၍တဖျက်ဖျက် လှုပ်နေလေသည်။

‘ဘာဘြောတာကို သွီးဘဲစဉ်းစား။ သွီးမေမေတလဲ မြန်မာမဆိုတော့ ဟော်ထဲမှာ သိပ်မထွန်းကားနိုင်ဘူး။ ဘယ်လိုတဲမြတ်နိုးပေမည် ရှမ်းမျိုးစစ်မှ မဟာဒေဝီ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ခုလဲမိန်းကလေးက ဆုံးသွားရှာပြီ။ မင်းရဲ့ တခင်ရှိရင်လဲ မင်းအပေါ်မှာ အထူး

ခင်နင်းယူ

ဂရုစိုက်မှာဘဲ။ ထိုးတမေးစဉ်လာအရ မဟာဒေဝီ မမြောက်ရလို့ သားကို၊ တကယ်တော့ မင်းမေမေကို အလွန်ဘဲ ချစ်ရှာတာဘဲ။ အခုသွီးမှာ ဖေးဖလဲ မရှိတော့ မျက်နှာငယ်မှာ ဘာစိုးတယ်၊ ဘာဘာလဲ သက်တမ်းစေ့ နေရမယ်ဆိုတောင် သိပ်ကြာလှမယ် မဟုတ်ဘူးကွဲ့ အိုလှပြီ။ သွီးကို ဘာစိတ်မချဘူး၊ ဒီစော်ဘွားလေးနဲ့ လက်ဆက်ရင်တော့ နောင်အစဉ် အဆက် ဟော်ထဲမှာ သွီးလဲ ထွန်းကားနိုင်တယ်’

မမြေခိုင်သည် ဘာမှမဖြေဘဲ ငို၍ နေ၏။ သူ့မှာဆိုရင်လဲ ဒါဘဲအဖေ ဒါဘဲအမေ အဘိုး တယောက်ဘဲ ပို့တော့သည်။ သူ့စော်ဘွားသွီးပေမည် ဟော်ထဲမှာ သိပ်မနေရလှ။ ရန်ကုန်မှာ စာသင်ရင်းနေ၍ ကျောင်းပိတ်ချိန်လောက်သာ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ ငတ်ငယ်ကထဲက မိခင်ဆုံး၍ ယခု ဆေးကျောင်း ဒုတိယနှစ်တွင် သူ့ဘခင် စော်ဘွားကြီးမှာ နတ်ရွာစံခဲ့လေသည်။

ဟော်နှင့်ဝေးဝေးပင်နေခဲ့သော မမြေခိုင်မှာ ထီးဟန်နန်းဟန် ပေါ်လှပေ။ ပဒေသရာဇ်လည်း မဆံတော့ပေ။ ဒါပေမည် သူ့ဘခင်၏အဖေ အိုမင်းလှပြီဖြစ်သော ရှမ်းစော်ဘွားကြီးသာ သူ့မှာ ခိုရာရာရှိတော့သည်။ သိန္နီစော်ဘွားအဖြစ်ကိုလည်း မဟာဒေဝီ သားတော်က ဆက်ခံရလေသည်။

‘ဘာဘလဲ ဟော်နန်းကို မင်ဖေးဖကို လွဲပြီးကထဲက မင်းကိုဘဲ ဘာဂရုစိုက်တာဘဲ၊ ဂုလိုမိဘမဲ့ လို့ သွီးပေါ်မှာ ပိုပြီးခင်တွယ်တယ်။ သွီးဒီမြို့စားလေး စောဆိုင်အုံနဲ့ လက်ဆက်ပြီးရင် ဘာဘဲတရားအားတုတ်တော့မယ်’

ဘာဘသည် လေးလေးနက်နက် တလုံးချင်း ပြောပြရှာသည်။ မမြေခိုင်နားထဲကိုတော့ ဘာမျှမဝင်ပါ။ မမြေခိုင်သည်ပင်သက်

နှုနောင်းရွက်ကျန်

ချူလိုက်ရင်း 'ဘာဘုရား စကားကို ခိုင်အမြဲဘဲ နားထောင်ပါ
တယ်။ ဒါပေမယ့် ခိုင် ဒီဟာနန်းတွေကမ္ဘာလဲ မပျော်ချင်ဘူး။
ဒီမြို့စားလေးက စော်ဘွားဖြစ်ဖို့ အလားအလာ ရှိပေမယ့် ခိုင်အမေ
တစ်ပါးဖြစ်နေတော့ခိုင်အဖို့ အကြောင်းမထူးလှပါဘူး။ ပြီးတော့
ပြီးတော့...ခိုင်' မမြေခိုင်သည် မျက်မှန်များ တွဲကာ ထစ်နေ
လေသည်။ ပြောရမည့်စကားကို မထွက်နိုင်ပေ။ သူ့ဘာဘုရားကို
အစဉ်ကြောက်ချစ် ရုံသေခဲ့သူဖြစ်သည်။

ပြီးတော့လဲ ဘာဘုရားက ပေးစားမည့် စော်ဘွားလောင်း
စောဆိုင်အု မှာ ခေသူမဟုတ်။ မမြေခိုင်ကိုလဲ အစဉ် ချစ်ခဲ့သူဖြစ်
သည်။ လူငယ်ချင်းလည်း မမြေခိုင်အချစ်ကို တောင်းခံခဲ့သည်။
စောဆိုင်အု ကိုလက်ထပ်ခဲ့လျှင် မမြေခိုင်ဘဝတာအတွက်အေးချမ်း
စွာနေရမည်မှာ သေချာသည်။ ဒါပေမယ့်မမြေခိုင်သည် စောဆိုင်အု
စော်ဘွားကြီးပင် ဖြစ်နေအံ့တော့ သူမယူနိုင်.....။

မမြေခိုင်မှာ ကောလိပ်ဘွင် နေစဉ်ချစ်သူရှိပြီး ဖြစ်လေသည်။
သူ့ ချစ်သူမှာလည်း ခေသူမဟုတ်။ ဥပဒေ တန်းတက် နေသူ
တယောက်ဖြစ်သည်။ အဘယ်၍သာ မမြေခိုင်ချစ်သူမှာ စော်ဘွား
အနွယ်ထဲကသာ ဖြစ်နေပါက ပဒေသရာဇ် ထုံးတမ်း စဉ်လာ
အတိုင်းဘာဘုရားကသူ ချစ်သူနှင့် သူမအား လက်ထပ်ပေးမည်
ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် မမြေခိုင်ချစ်သူမှာ စော်ဘွား အနွယ်မဟုတ်
ရုံထွင်မက ပဒေသရာဇ် စံနစ်ကို တိုက်ဖျက်နေသော ရှမ်းလူငယ်
တို့၏ ခေါင်းဆောင် ကိုတင်အောင်မင် ဖြစ်နေလေသည်။

ကိုတင်အောင်ကို စော်ဘွားတိုင်းကသိသည်။ စော်ဘွားတိုင်း
စာလည်း ရှိမုန်းလှသည်။ ဒီကိုတင်အောင်ကိုမှ မမြေခိုင် ကလဲ
ချစ်မိခဲ့သည်။

ဘဝချင်းမှာ ဝေးကွာ လှသည်။ ဝေးကွာသည့်ထက်မဆက်စပ်
လှပေ။ ဒါပေမယ့်ကား အချစ်သည် အချစ်ဘဲဖြစ်သည်။ စော်ဘွား
သွီးက စော်ဘွားစံနစ်ကို တိုက်ဖျက်နေသူ ရန်သူတယောက်ကို
ပေမယ့် ချစ်ချင်လဲ ချစ်ပေမည်။

သူသည် ကိုတင်အောင်အကြောင်းကို အစမှအဆုံးသိခဲ့သူဖြစ်
သည်။ ကိုတင်အောင်ကို ယူလိုက်လျှင် သူ့ဘဝ ပုံပြောင်းသွား
မည်မှာ မလွဲသေချာသည်။ စော်ဘွားကတော် တယောက်လို
တော့ ငြိမ်းချမ်းသာယာစွာနေရမည်ဟုတ်၊ ထိုအကြောင်းထက်
သူသည် ပဒေသရာဇ်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှ ခွဲခွာသွားရမည်မှာ
သေချာသည်။ သူမကိုကော ဘယ်ပဒေသရာဇ် အရှင် သခင်
စော်ဘွားတို့သည် လိုလားကြပါအံ့နည်း။

မမြေခိုင်သည် သူ့ချစ်သူအကြောင်းကို တယ်လို ဖွင့်လှစ်ရပါ
မည်နည်း။ သူသည် ကြောက်ရွံစွာ ငိုနေရာမှ အားယူ၍....

‘ဘာဘုရား...ခိုင်တခုပြောပါရစေ’

သူ့ဘာဘုရား ငြိမ်နေရာမှ....

‘ပြောလေ....သမီးကလဲ ပြောစရာရှိတစ်ပြောပေါ့’

စော်ဘွားကြီးက အံ့သြနေသည်။ ယခင် မမြေခိုင်သည် သူ့ကို
ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဆက်ဆံတတ်သည်။ ယခုလို ကြောက်ကြောက်ရွံရွံ
ပေါ့ သူ့ထိုင်နေသောဆိပ်အဖုံး၏ ဖြောင့်ကို ပုတ်သပ်ရင်း
နားထောင်နေသည်။ မမြေခိုင်က ခပ်တိုးတိုးပင်ပြောလိုက်သည်။

‘ခိုင်မှာ ချစ်သူရှိနေဘိ ဘာ...’

ဘာသည် ငိုနေရာမှ ပြုတ်တီး၍ သူ့ထဲသွားသည်။ အပြင်
သည် အံ့မှိုင်းမှိုင်းဖြစ်နေသည်။ လေအေးကဖြေညှင်းစွာ တိတ်

နေသည်၊ ပြုတင်းခန်းဆီကိုအသာမ၊ ဘာကလေးပြောနေသည်။

‘ဘယ်သူနဲ့လဲ သမီး...’
မြေခိုင်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ မေးလိုက်သည်။
‘တောင်ကြီးက ကိုတင်အောင်’

ခိုင်သည် တိုးတိုးကလေးပြောလိုက်သည်။ ဘာကတော့ ဘာမျှ လှုပ်ရှားသွားပုံမရှိ၊ ပြုတင်းမှအသာ မမြေခိုင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ရင်း သူ့မြေးကိုကြည့်နေသည်။

‘ဘယ်လိုကံပါလိမ့်သမီးရ...တင်အောင်က ပဒေသရာဇ်စံနစ်ကို တိုက်နေတဲ့သူ...သမီးက ပဒေသရာဇ်အနွယ်၊ နောက်ဆုံးတော့လဲ သမီးကံကြမ္မာကို သမီးဖန်တီးရမှားတဲ့’

‘ဒါပေမဲ့ ဘာဘုရားက သမီးကိုချစ်မှားတဲ့မူတ်လား’
ခိုင်သည် လှမ့် ရှိမေးလိုက်သည်။
‘အို...သွီးရယ်’

ဘာသည် သူ့နားမှာ လာဆိုင်၍ ခေါင်းကိုဖြေညှင်းစွာ သပ်လိုက်ရင်း...

‘သွီး... မေတ္တာတရားဟာ... ပိုင်းဖြတ်လို့ မရပါဘူးကွယ်၊ စံနစ်ကို ပါးတို့ဆီတာတွေဟာ တို့မျှားရဲချစ်မေတ္တာတွေကို တိုးဝင် ဖြတ်ခတ်ကြမှာလား သွီးရယ်...မဟုတ်နိုင်ပါဘူး၊ ဘာသွီးပေး မောင်တင်အောင်ကို ယူသွားပေမဲ့... ဘာသမီးဟာ သွီးပါဘဲပေါ့၊ သွီးပေါ်မှာထားတဲ့ ဘာမေတ္တာကို ဘယ်တော့မှ မရှုပ်သိမ်းဘူး’

‘ဘာ...’
မြေခိုင်သည် အသံကိုပင်ထိန်း၍မရ၊ ဘာလက်ကိုတင်းကြပ်

စွာ အုပ်သားရင်း သူ့မျက်လုံးများမှာ မျက်ရည်နှင့် ပြည့်သိပ်ထားသည်။

‘ဘာ...ခိုင်ကိုချစ်နေအုံးမှားတဲ့နော်...’

‘ဒါပေါ့သွီးရယ်...ဒါပေမဲ့ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ...ရသင့်တဲ့ အခွင့်အရေး အခမဲ့အနှစ်ကတော့ သူတို့ဘယ်ခလေးတော့မလဲ၊ သူတို့လက်ထဲမှာကိ၊ ဘာကံကံယိုပိုင်ကံကံ သွီးအတွက် စိန်တင်စာပေးမယ်နော်...’

ဘာကလဲ တကယ်ဆိုတော့ စိတ်မခံကောင်းလှပေ၊ သူ့မြေးကို မျက်စိအောက်မှာဘဲ...မြှိုနေချင်သည်။ ဒီပဒေသရာဇ် ပတ်ဝန်းကျင်မှာဘဲ တင့်တောင်ကင့်တယ် နေစေချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဘာသည် သူကအုပ်ထိန်းသူဆိုသည့်အနေနှင့် နိုင်လိုမင်းထက် မလုပ်လိုပေ၊ ပင်ကိုယ်စိတ်ကလည်း နူးညံ့သူအဘိုးကြီး ဖြစ်ပေသည်။

‘မောင်တင်အောင် ပဒေသရာဇ်စံနစ်ကို တိုက်နေတာကိုတော့ အပြစ်မဆိုပါဘူး၊ တနေ့တလဲ ဘာတို့စိုးမိုးအုပ်ချုပ်မှုတွေဟာ ပြို ကွဲပျက်စီးကြရတော့မှာပါဘဲ၊ ဟောင်းနွမ်းတဲ့ စိစံနစ်ကြီးကိုလဲ စွန့်လွှတ်ရမှားတဲ့၊ လူထုကလဲ ဒီအနှောင်အဖွဲ့တွေထဲမှာ ကြာရှေ့မေးနပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သွီးသေးရယ်...မင်းတို့နှစ်ယောက် အိမ်ထောင်ရေးဟာ ပြေပြစ်ပါ့မလား’

‘အိုလေ... ဘုရားသခင်ဟာ သွီးလေးကို စောင့်ရှောက်မှာပေါ့၊ စေတနာသာ ကောင်းကောင်းထားပေါ့’

‘ဘာ သွီးလေးကို ချစ်နေမှာပါဘဲကွယ်၊ မငိုနဲ့သွီးလေးရယ်’
မြေခိုင် ရှိုက်သည် တိုး၍တိုး၍ ကျယ်လောင်လာသည်။

x x x x

တောင်ကြီးမှ ရဲတော်တင်အောင်နှင့် မမြခိုင်ကား လက်ထပ်ပြီးခဲ့လေပြီ။ မမြခိုင်လည်း ဟော်ကိုစွန့်ခဲ့ပြီ။ ကိုတင်အောင်ကား ရှမ်းပုဒ်မ ၁၀-ကြားကပင် ရှမ်းလူတုတ်သို့ တိုးဝင်၍ပဒေသရာဇ်တိုက်ပွဲမျိုးစေ့ကို ချပေးခဲ့သူဖြစ်လေသည်။ သူကား ရှမ်းအမျိုးသားတယောက်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ဥပဒေတန်းတက်စဉ်မမြခိုင်နှင့် တွေ့ရာမှ ပဒေသရာဇ်နွယ်သေးသည် သူ့နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ပါသည်။

ဥပဒေတန်း ဆက်တက်ရေးကို ကိုတင်အောင်ကစွန့်လွှတ်လိုက်ပါသည်။ ဗမာပြည် လွတ်မြောက်ရေးနှင့်တကွ ရှမ်းပြည်နယ်၏ ပဒေသရာဇ်တိုက်ပွဲကို ကိုတင်အောင်သည် အပြင်းအထန်လှမ်းပမ်းလျက် ရှိလေသည်။

မမြခိုင်ကလဲသူ ပဒေသရာဇ်သွေးဖြစ်သည်ကိုပင် မေ့စ့ပြုနေလေသည်။ ဟော်နန်း၏ပတ်ဝန်းကျင်ဝယ် အခွန်အထုပ်နှင့်တင်းကြပ်လှသော ဥပဒေများ အဆင့်ဆင့်ဖိ၍ တလွန့်လွန့် လူးနေရှာသော ရှမ်းလယ်သမား လုပ်သားလူတုတ် လွတ်မြောက်ရေးကို မမြခိုင်ကလဲ လိုသားလှပါသည်။

မမြခိုင်၏ငွေထဲမှ ကျွိုင်းတွင် အိမ်လေးတလုံးဝယ်၍ သူတို့နှစ်ယောက် နေကြလေသည်။ မမြခိုင်ကမူ တက်လက်စ ဆေးပညာကို ဆက်၍သင်နေဆဲမင်ဖြစ်လေသည်။

တခါတရံတော့ သူ့ဘာဘုရားကို လှမ်းဆွတ်လှသည်။ ဘာတလည်း ဟော်နန်းရိပ်တွင် သူ့ကို လှမ်းနေရှာလိမ့်မည်ကို မမြခိုင်ကလဲ ယုံကြည်ပါသည်။ လစဉ်ဆိုသလိုတော့ ဘာသံ သတိရကြောင်း စာများကိုစာရေး၍ ထည့်တတ်လေသည်။

လွတ်လပ်ရေးအတွက်ကြိုးပမ်းမှုကား ပြင်းထန်လာလေသည်။

မမြခိုင်က ကိုတင်အောင်လုပ်ဆဲမျှကို ဘာမျှအနှောင့်အယှက်မပေး။ အိမ်တာဝန်ကိုလည်း ဘာမျှ ကိုတင်အောင်ကိုအပ်နှံမကပ်။ ကိုတင်အောင်လုပ်ငန်းများကို လူပျို ဘဝထက်ပင် အောင်မြင်အောင် မမြခိုင်က နောက်ပိုင်းမှစီးငြိမ် တာဝန်ယူခဲ့လေသည်။

ကိုတင်အောင်သည် သူ့စာနားတွင် မရှိသည်က များစွာပါသည်။ ချစ်စခင်စ ကြင်နာ ခေါ်တာတွေကိုလဲ ကိုတင်အောင်က သူ့နားလည်ချင်မှနားလည်ပေလိမ့်မည်။ ဘာအဖြစ်ဖြစ် မြခိုင်က ဒါတွေအားလုံးကိုခွင့်လွှတ်လိုက်သည်။ သူ့မမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ဆေးစာအုပ်ကြီးများနှင့် ချစ်ဖွယ် ကောင်းသော တယောလေးရှိသည် မဟုတ်ပါလော့....။

စာဖတ်မည်၊ ပျင်းလျှင်တယောတိုးမည်၊ ဒီလိုဘဲ မမြခိုင်သည် နှစ်ပိုင်းကို ကုန်လွန်ခဲ့ပါသည်။

x x x x

နေ့ဦးသည် လွမ်းဘွယ်ကောင်း၍ ငှက်သံများကသာလှသည်။ ရော်နေသော သစ်ရွက်ဟောင်းများလည်း တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကာ ဆင်ကိုရပ်နားလျက် ရှိကြလေသည်။ ငှက်သံများကလည်း သာနေရာမှ တဖြည်းဖြည်း လေးတွဲ၍ နေ့ဦးဝယ် မိန်းမစာပြုလာလေသည်။

ခိုင်က ထိုနေ့ဦးကိုငေး၍ သူလဲဘဲ ညည်းငွေ့စ ပြုလာသည်။ သူ့တယောလေးကို ကောက်၍ကိုင်ရင်း နေ့ဘွဲ့ တပုတ်ဖြစ်သည့် သာဆန်းရက်တော့ကို စရန်ကြိုးညှိနေပါသည်။

‘ခိုင်ရေ...ဟေ့ ခိုင်’

နေ့စဉ်အားရွက်ကျန်

အမြင်မှ ကိုတင်အောင်သည် မမြေခိုင်ကို ကုန်း၍အောင်ခေါ်နေသည်။

‘ဟော....မောင်မောင် ပြန်လာဘိ’

ခိုင်သည် တယောလေးကိုလွှတ်၍ ဝင်းပေါက်ဆီသို့အားပြေးထွက်သွားသည်။

ကိုတင်အောင်သည် မမြေခိုင်ကိုဆီးဖက်ရင်း သူတို့နှစ်ယောက်အိမ်ထဲသို့ဝင်လာကြသည်။

‘မောင်မောင်ရာ....ဒီတပတ် သိပ်ကြာတာဘဲ၊ ပိန်လဲ သွားတယ်နော်’

မမြေခိုင်သည် သူ့ချစ်လင်ပါးကိုပွတ်ရင်း ယုယစွာ ပြောနေလေသည်။ ကိုတင်အောင်သည် မမြေခိုင်လက်ပေါ်တွင် မှီထိုင်ရာမှ ‘မောင်မောင် တောင်ကြီးမှာ နဲ့နဲ့ဖျားသွားဘယ်၊ ကိစ္စတွေကလဲ ဆက်တိုက်ဘဲကို ခိုင်ရယ်.... ဟိုကလူတွေ စာဖတ်အောင်က မနဲလုပ်ရမှာ၊ စာများများမဖတ်ဘဲ သူတို့ လွတ်မြောက်ရေးဟာ မမြန်နိုင်ဘူး၊ မလွယ်ကူနိုင်ဘူး၊ ဒီဘက်ကစာပေတွေကို ဘာသာပြန်ပြီး ရှမ်းပြည်နယ်ထဲသွင်းရတာ မလွယ်ဘူး၊ ခိုင်လဲ ပျင်းနေမှာဘဲနော်’

ခိုင်က ခေါင်းခါးရင်း ‘ပျင်းတယ်လဲ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ဆေးစာအုပ်တွေမဖတ်ချင်တဲ့အခါ မောင်မောင်စာဖတ်ခန်းထဲဝင်ပြီး နိုင်ငံရေးစာအုပ်တွေ ဖတ်တာပေါ့၊ မောင်မောင်အတွက် စိတ်မချတာဘဲရှိတယ်။ ဘာကလဲ စာရေးတဲ့အခါ မောင်မောင်ဆတ်ထားပါတဲ့၊ ရှမ်းစော်ဘွားတွေက တော်တော်ပြီးနေဘိတဲ့’

‘ဘယ်တတ်နိုင်မလဲခိုင်ရယ်....သိတဲ့အတိုင်းဘဲ၊ ဒါနဲ့ တောင်ကြီးက ဆရာမ ဒေါ်ငြိမ်းခင်ကြီးသိလား’

‘သူ ဒီကိုလာလိမ့်မယ်ခိုင်....ဒီအိမ်မှာ အနဲဆုံး တလလေခက်တော့ နေလိမ့်မယ်၊ ရှမ်းတွေ စာပေ တိုးတက်ရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ဘော့ အန်တီငြိမ်းကိုဘဲ အားကိုးရမှာဘဲ၊ ခုနေ့ကျောင်းပိတ်မှာ ဒီစာစာတွေ သူ ဘာသာပြန်လိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ရှမ်းပြည်သူသွားလိမ့်မယ်၊ ပဒေသရာဇ် တိုက်ပွဲမှာတော့ အတော် နေရာကျမိမိန်းမကြီးဘဲ’

‘ဒီလိုဆို ခိုင်လဲအဖေပြီ၊ ခိုင်တို့ခေါင်းရင်းက အခန်းကို အန်တီငြိမ်းအိပ်ဖို့ပေးလိုက်မယ်၊ ဒီမှာတော့ စာလဲရေးအေးရေး နိုင်တာဘဲ၊ ကိစ္စတွေကအတော်အရေးကြီးလာပြီလား....’

‘ကြီးပြီ ခိုင်ရယ်’

ကိုတင်အောင်သည် ခဏမျှ သက်ပြင်းချ၍ စဉ်းစားရာမှ ‘မောင်မောင် နို့ဖို့ရင် ခုချိန်ပြန်မဆောက်သေးဘူး၊ ကစားဝိုင်းတွေကိစ္စ အတိုက်အခံလုပ်မလို့၊ ဒါပေမယ့် ရန်ကုန်က ရဲဘော်တွေက ကိစ္စကခုနဲ့ပတ်သက်ပြီးခေါ်လို့ ပြန်လာခဲ့ရတယ်’

ခိုင်က ငြိမ်ချီပင်နေသည်။ ဘာကိစ္စဆိုသည်ကို သိချင်ပေမယ့် ကိုတင်အောင်ကဖွင့်ပြောလိမ့်မည်မဟုတ်။ ဒါကိုသူသိပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း ဘာမျှမမေးတော့ပေ။ ဘင်အောင်သည်စဉ်း စားနေရာမှ ‘မောင်မောင်တို့ လုပ်တဲ့ကိစ္စတွေမှာ ငွေသိပ်ပြီးသုနေတယ်တဲ့ခိုင်ရယ်၊ အနဲဆုံးသုံးသောင်းလောက်လို့တယ်၊ ဒါ မောင်မောင်က ရှာပေးရမှာဘဲ’

ခိုင်က ငြိမ်၍မူနားထောင်နေပြန်သည်။ ‘ကဲ....မောင်မောင်ခိုင် ဖျော်ရည်သွားလုပ်အုံးမယ်၊ လွှဲနေနော်’

မမြေခိုင်သည် အသာဖင်ထ၍ နောက်ခန်းသို့ ဝင်သွားသည်။

တင်အောင်သည် ဆိုပါပေါ်လှရင်း သူ့မိန်းမစိတ်က
သည်။ အမှန်တော့ ရဲဘော်တစ် ဂျပန်ပြည်သွားရေးကိစ္စနှင့်တော်
လှန်ရေးအတွက် ငွေကြေးလိုနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဟိုစဉ်ကမူ သူ့
အိမ်က သူ့အဖေက ဆွဲပေးခဲ့လေသည်။ သူသည် ငွေရပေါက်ကို
စဉ်းစားရင်း စိတ်အိုက်နေလေသည်။ မကြာခင်ပင် မမြခိုင်သည်
လိမ္မော်ရည်နှင့်အပျက်သီးခိုင်များကို ချော့ချော့တွင်ချလာသည်။ သူ
ကတော့ လိမ္မော်ရည်လဲနေလေသည်။

‘မောင်မောင်... ထလေကုလို့... အေးအေးလေးသောက်လိုက်
အို...’

ခိုင်ကသူ့ ကိုဆွဲထူ၍ကပ်ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့လက်ကို
ဆွဲ၍ဖြန့်ရင်း ခိုင်က ရွှေးသတ္တာငယ်တစ်ခုကို လက်ပေါ်မောက်ချ
လိုက်သည်။ သတ္တာခွာလိုက်သည့်အခါတွင် တောက်ပဝင်းလက်
နေသော စိန်ဘယက်တစ်ခုနှင့် စိန်လက်ကောက်ဖြစ်နေလေသည်။

တင်အောင်သည် ရှုတ်တရက်အံ့အားသင့်သွားသည်။ ခိုင်လက်
ကို ဖမ်းဆုပ်ရင်း....

‘ဘာလဲခိုင်... ဘာလုပ်ဖို့လဲ’
‘မောင်မောင်လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲအတွက်လေ’

ခိုင်သည် အေးအေးစွာပင် အဖြေပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့
အပျက်သီးတလုံးကိုဖြုတ်၍ ဝါးနေတော့သည်။

‘အို... ခိုင်...’

တင်အောင်သည် သူ့မိန်းမစိတ်၏ကို ဘယ်လို ချီးကျူးရ
မှန်းကို မသိတော့ပေ။ ခိုင်ကိုတင်အောင်ကြပ်စွာဖက်ထားလိုက်သည်။
ခိုင်ကရယ်၍ဘဲနေတော့သည်။

မမြခိုင်သည် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးတွင် အလုပ် ဝင်လုပ်တော့
သည်။

သူ့မှာ စိန်များလည်းမရှိတော့၍ သူတို့အိမ်ထောင် ဝမ်းရေး
အတွက် မမြခိုင်မှာငွေကြေးလိုသာတော့သည်။ ကိုတင်အောင်ကို
တော့ သူနည်းနည်းမှသာဝန်မပေးချင်။ ကိုတင်အောင်ကိုသူသိပ်
ချစ်သည်နှင့်အမျှကိုတင်အောင်ဆန္ဒကို လူလုံးဝပြည့်စုံခွင့်ချင်သည်
ကိုတင်အောင်လည်း ငွေရေးကြေးရေးကို ယောင်၍မျှ ဂရုစိုက်
လိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

မမြခိုင်သည် ကိုတင်အောင်ယခုလိုလျှစ်လျူရှုမှုကို ဝမ်းမနည်း
သည့်အပြင် ပို၍ကြည်ညိုသေးသည်။ သူ့လင်၏ မမဲ့လွတ်လပ်ရေး
ပေါ်တွင် ထားရှိသည့် သဘောထားကို သူကလုံးဝသက်ခံသည်။
ပစ္စေသထုတ်တိုက်ဖျက်ရေးကို အောင်မြင်အောင်အကူအညီပေးကာ
ပိုင်းတာဝန် ယူခဲ့လေသည်။

အနီးတိုင်းလည်း ကျောင်းပိတ်ရက် တိုင်းလို မမြခိုင်အိမ်သို့
ရောက်လာသည်။ စာအုပ်များကို ဘာသာပြန်ကာ ရှင်းပြည်သို့
အပြန် သူယူသွားတတ်လေသည်။ မမြခိုင်ကလည်း ရံဖန်ရံခါ ကူညီ
လေသည်။ ဒါပေမင်္ဂအလုပ်ဝင်ကတဲက ကိုတင်အောင်နှင့်မမြခိုင်
တွေ့ရသည့်ရက်များသည် နည်းသထက်နည်းသောလေသည်။

မမြခိုင်သည် ဘာဘဲလုပ်နေနေ သူ့မောင်မောင်ကတော့ သူ့
နှလုံးသားထဲမှာ အမြဲရှိသည်။ တခါတရံ အလုပ်မှ ရပ်နားချိန်
တွင် မောင်မောင်အတွက် စိတ်ပူပန်မိ၏။ အိမ်ကိုအပြေးအလွှား
ပြန်ချင်လာသည်။ ဂု-ရက်အပတ် တခါမျှသာ ခိုင်အိမ်ကို ပြန်ရ
သည်။

မမြေခိုင်သည် သူ့ အလုပ်ကြောင့် ဘယ်လိုပဲ နှစ်ချိန်မှ ဖြစ်နေသည်။
များသည် ပဒေသရာဇ်တိုက်ပွဲ အတွက် ဟု လူအမြဲယူဆခဲ့သည်။

x x x x

‘ခိုင်တော့ ပြန်ရလိမ့်မယ်ကွယ်...’

တင်အောင်သည် ခိုင်ပုခုံးကို ဖက်ထားရင်းတိုးတိုးလေးပြော
လိုက်သည်။ ခိုင်ကမလှုပ်။ အင်းယားရေပြင်ပေါ်ဝယ် တလွန်လွန်
တက်နေသောရေခိုးရေငွေ့ များကို နှင်းများကြားမှစူးစိုက်ကြည့်
နေသည်။ နှင်းများ ပို၍ကျလာသည်။ ထိုတနင်္ဂနွေနေ့ တနေ့ဘဲ
မနက်စောစော အတူထ၍ လမ်းလျှောက်နိုင်သည်။ မမြေခိုင်သည်
မြက်ခင်းပေါ်ထိုင်ရင်း ကြာရှည်ခဲ့နေသော သမီးရိုးစားလို တင်
အောင်ကိုမိမိ၍ ဖက်ထားသည်။

‘မောင်မောင်ရာ- နွေလယ် လောက်ကျမှ... ဒီအကြောင်း
ပြောပါကွယ်’ ဟု... တောင်းပန်လိုက်သည်။

‘နွေလယ်ကျတော့လဲ သခင်လှပေတို့လူစုလာရင်မောင်မောင်
တို့လင်မယားစာ တွေခွင့်ရမှ-မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် စောစော
စီးစီးတိုင်ပင်ရတာ၊ မောင်မောင်က ဒီလွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲ
မှတစ်ဆင့်လောကထိလို့ အယ်လောက်ကြာမယ်လဲမမှန်းသိနိုင်ဘူး။
ဘယ်လိုပင်ပန်းမယ်လဲမသိဘူး။ စစ်စာလဲဖြစ်လာတော့ ခိုင်မကြာ
ခင်ဘဲ ခိုင်ဘာသာ ဆဲတပြန်နေစေချင်တယ်’

ခိုင်က ငိုနေရာမှ ‘ဘယ်လောက်ဘဲ ဆင်းရဲ...ခိုင် အတူဘဲ
လိုက်နေ ပါရစေ မောင်မောင်ရယ်...ဒီတော်လှန်ရေး တွေမှာ
ခိုင်ကနှောက်ယှက်မှာတဲ့လား၊ခိုင်နေပါရစေ ဟု မမြေခိုင်ကဝမ်း
နည်းစွာ တောင်းပန်နေသည်။ နေခြည်ရောင်မှာ အရှေ့မှ သန်း
လာ၍ ၆။၆။နုနုနှင့် ချစ်ဘွယ်ကောင်းသောမမြေခိုင်မျက်နှာလေး

မှာ နှင်းဆီရောင်သန်းနေသည်။ ရှမ်းစပ်ဖြစ်၍အသားဝါ ရွှေသွေး
ပင်ဖြစ်လေသည်။

တင်အောင်သည် ခိုင်ကိုကြည့်ရင်း သနားသွားသည်။ ဒါပေ
မင်မဖြစ်။

‘ခိုင်ကူညီမှုတွေကို မောင်၊ လေးစားပါတယ်။ ဘာဘဲပြော
ပြော လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲရဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ လွတ်မြောက်ရေး
တိုက်ပွဲဆိုတာ ကျန်သေးတာဘဲ။ တနေ့လဲခိုင်အကူအညီကိုပြန်ယူ
ရမှာဘဲ။ ခုတော့ပြန်စေချင်တယ် ဟုတ်လား...’

ခိုင်ကဘာမှမဖြေ၊ တင်အောင်လက်ပေါ်တွင် မေးတင်ရင်း
မျက်ရည်ဥများသည် မျက်လုံးရှဲ့ရှဲ့ကြီးမှ တွဲ၍ကျလာကြသည်။

‘ခိုင်ပြန်ပါမယ်...မောင်မောင်ရယ်...’

x x x x

ဖက်ဆစ်သည် သူ၏ရှ်ရှာဘွယ် ကောင်းလှသော ခန္ဓာကိုယ်
ပေါ်တွင် ချယ်ရီပွင့်များကို လှမ်းခြုံ၍ ဗမာပြည် အနှံ့ကို ဝင်
ရောက်လာခဲ့လေသည်။ နေတံဆိပ် အလံများကလည်း တလူလူ
လွင့်လျက်ရှိသည်။

ကိုတင်အောင် ဟယောက်လည်း သူ့ရဲ့ဘက်တွေနှင့် တတိုက်
ထဲတိုက်၍သာ နေတော့သည်။ ခုထိသူတို့လိုလားသော လွတ်လပ်
ရေးကား ပုံဖန်း၍ မရသေးပါ။

မမြေခိုင်ကတော့ သူကသာတင်အောင် သတင်းကို စုံစမ်းနေရ
သည်။ တင်အောင်ထံမှ ဘာသတင်းမှမလာပါ။ သန့်စင်နံ့သင်း
သော စမ်းချောင်းတေးတွင် ထိုင်ရင်းငိုရင်းပင်လူ ခမျှာအတိတ်
ကိုတမ်းတ၊ နေရှာသည်။ ဟော်-တဝိုက်တွင် မမြေခိုင်ကို မလိုဘူး

ခွေနှောင်းရွက်ကျန်

ကြတော့။ သူ့ကို မီးပွင့်မီးခဲလို ပဒေသရာဇ်ထဲ
ထင်ကြသည်။ ဘာမျက်နှာကြောင့် မမြေခိုင်ကို ကြည့်နေကြရ
သည်။

ဘာကလဲ အိုမင်းလှပြီ။ မြက်စွာဘုရားသခင်၏ တရားတော်
များအား ဖတ်ရှုလေ့လာ၍ မကြာ မကြာ မမြေခိုင်အား ပြဟူစိုင့်
တရားများနှင့် သင်္ခါရ သဘောတရားများအကြောင်းကိုပြောပြ
တတ်သည်။ စိမ်းလက်သော မြက်ခင်းပေါ်တွင် ထိုင်နေစဉ်ရစ်ပတ်
ခွေကာ တသွင်သွင်စီးနေသော စမ်းချောင်းရပ်နှင့်အတူ တရားသံ
များကား ခိုင်၏သောကများကို ချမ်းငြိမ်းစေပါသည်။ ‘အပို
ယေဟိ သမ္မယောဂေ ဒုက္ခော၊ ပိယယဟိ ဝိပဿောဂေ ဒုက္ခော
ယံပိစ္ဆန္တံ နလဗန္ဓု၊ တမ္ပိဒုက္ခံ သံခိတ္တေန၊ ပဉ္စပါဒါ နက္ခန္ဓာပိ
ဒုက္ခာ’ ဟု မမြေခိုင်က တီးတိုးစွာပင် ခဏခဏ ရေရွတ်တတ်
သည်။

နေ့လည်များတွင် ရှမ်းတောင်သူကလေးများအား မမြေခိုင်က
စာသင်ပေးနေသည်။

‘သူတို့တွေ စာဖတ်ပညာတိုးတက်လာမှ သူတို့ရဲ့ လွတ်မြောက်ရေး
ဟာလဲ နိုးကပ်လာမယ်’

တင်းအောင်၏ တိုစကားကိုတဲ မမြေခိုင်က ကြားယောင်သည်။
ဒါကြောင့်ပင် စာမတတ်သူပပျောက်ရေးကို သူကပို၍ ကြိုးစား
သည်။ ဒါပေမယ့် စေတီပွားနယ်ရှင်တွေကိုတော့ မမြေခိုင် သိပ်ရင်မ
ဆိုင်ရဲပေ။ ဂျပန် ဖက်ဆစ်၏အပေါ်ယံလွှာဖြစ်သော ချယ်ရီပန်း
များသည် ဗမာ့မြေပြင်ပေါ်တွင် တဖြည်းဖြည်း နှမ်းစပြုလာကြ
သည်။ အရိုးပြိုင်းပြိုင်းနှင့် ဖက်ဆစ်၏ပင်ကိုယ်ရုပ်သည် ဘူးဘူး
ပေါ်ခဲ့လေသည်။ နောက်ဆုံး ချယ်ရီပန်းများကို တံမြက်လှဲ၍

ဆုတ်ပစ်ရသည်။ ဖက်ဆစ် ဂျပန်တွေကိုလည်း တော်လှန်ကြ
ရတော့မည်။

မြေးအဘိုး နှစ်ယောက်သည် အိမ်ရှေ့ မြက်ခင်းပေါ်တွင်
ထိုင်ရင်း နေပူစာလှုံနေကြသည်။

‘မောင်တင်အောင်ဆီက ...ဘာသတင်းကြားသေးလဲကွဲ့’
ခိုင်က လက်ထဲမှသိုးမွေးကို ခဏချထားလိုက်၍...

‘သူတို့ ဂျပန်ကိုတော်လှန်ကြတော့မယ်တဲ့ ဘာ၊ ၂-နှစ်ရှိပြီ
သူ့ဆီက ဒီသတင်းဘဲကြားရသေးတယ်’

ဘာက ငြိမ်၍ပင် နားထောင်နေသည်။ ဘာမှ ပြန်မပြော၊
မမြေခိုင်သည် ရွားရွားပါးပါး ဝယ်ထားရသော သိုးမွေးချည်ကို
တင်အောင်အတွက် စွယ်တာဆက်ထိုးပြန်သည်။

‘ဒါနဲ့...သမီးသုယ်၊ ဘာကလဲ သတင်းတော့ စုံစုံကြားရတယ်၊
လူတွေဟာ စေတနာ ခက်တယ်နော်-သမီးကို သတိတခု ပေးချင်
တယ်၊ တောင်ကြီးက မငြိမ်းခင်နဲ့သမီးတို့ အဆက်အသွယ် ရှိတယ်
ဆို၊ တခုသတိထားခစချင်တာက သူကသမီးကို ပဒေသရာဇ်သွား
ပါတယ်ဆိုပြီး သံသယ အမြဲရှိနေတယ်လို့ ဘာကြားတယ်’

မမြေခိုင်က ပြုံးနေသည်။ ဒီစကားကို သူလုံးဝဂရုမစိုက်၊
ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် သံသယ ရှိရှိ မရှိရှိ၊ သူ့ယောက်ျား လုပ်ငန်းများ
အောင်မြင်ရေးသာ ခိုင်အတွက် အဓိကဖြစ်သည်။

ချယ်ရီပန်းများ ပြုတ်ကြွေ၍ ဗမာ့ မြေပြင်တွင် မရှိတော့၊
နေတံဆိပ် များလည်း ရုပ်သိမ်းသွားကြပြီ၊ ဗမာပြည်မှ တွင်
ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး အောင်ပွဲခံနေချိန်ဝယ် မမြေခိုင် အဘိုးမှာ
ပက်သက်လေးပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

မမြေခိုင်က အဘိုးဘေးတွင် ထိုးရင်း မြက်ဘူး သခင်၏

နှုတ်ကပတ်တော်များကို ရွတ်ဖတ်၍ နားထောင်ရင်း စိတ်ထဲမှ လိုက်၍ရွတ်နေသည်။

ဘဝ၏နောက်ဆုံးချိန်တွင် ချမ်းမြေ့ သာယာလှသော တရားရိပ်ထဲမှ သူ့မြေးချစ်၏မျက်နှာကို မှုန်မှားမှားပင် မြင်နေသည်။ သူ့မြေးကို သူစိတ်မချ။ ဘဝတကာကိုဖြတ်ရန် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်များကညွှန်ပြလျက်ရှိ၏။ သူကမူ သံသရာ၏နှောင်ကြီး ဖြစ်သော မြေးကိုတွယ်လျက်ရှိ၏။ နောက်ဆုံးတရားတော်များကို နာခံရင်းပင် သူချစ်လှစွာသောမြေးကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ဘာဘာဘဝကို စွန့်ခဲ့လေပြီ။ မမြေ့ခိုင်သည် ဘာမမျက်လုံးများကို အသာအယာ လက်နှင့် သပ်လိုက်၍ သန့်စင်ပန်းများကို ဘာ ခင်ပတ်ပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

ခိုင်.....ပဒေသရာဇ် လောကတွင် တယောစက်ထဲဘဲ ကျန်တော့သည်။ မောင်မောင်ကို တွေ့အောင် ရှာရတော့မည်။ ပဒေသရာဇ်တို့ ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း ဘာဘာ သင်္ဂြိုဟ် ပြီးစီးခဲ့လေသည်။ စော်ဘွားများ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မမြေ့ခိုင်သည် ပဏာမစားတော့ သူသည် သူ၏ ချက်ပြုတ်ဖြစ်သော သန့်စင်သင်းသည့် ရှမ်းဌာနီကို နောက်ဆုံးစွန့်ရတော့မည်။ ကိုတင်အောင်ကို စုံစမ်း၍ အကြောင်းကြားကာ ရန်ကုန်ကို အပြီးထွက်သာခဲ့တော့သည်။

(၄)

ကုတ်ကိုင်မှ သူတို့အိမ်လေးမှာ ပျက်မစီး အကောင်းအတိုင်း ကျန်ရစ်သည်။ ခိုင်သည် တခန်းဝင် တခန်းထွက်နှင့် ပျော်နေသည်။ မသေမပျောက် ပြန်လည် တွေ့ရသော ချစ်လင်အတွက် မမြေ့ခိုင်က သာ၍ဝမ်းသာနေလေသည်။

သူ့ဖခင်အခြေအနေများကို သူ့ဖခင်က ထူထောင်လိုက်သည်။ ဆေးရုံတွင်လည်း ပြန်၍ အလုပ်ဝင်လုပ်နေလေသည်။

တိုင်းပြည်ကမူ စပ်ကူးမတ်ကူး ကြားကာလ ဖြစ်နေလေသည်။ ဖဆမလက ဦးစီးခေါင်းဆောင်၍ လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ကို အရေးဆိုနေချိန်ဖြစ်သည်။ တခါတခါ ကိုတင်အောင် ၃-၄-ရက် အိမ်မှ ပျောက်သွား တတ်သည်။ တိတ်ဆိတ်သော ညများ ဝင်လည်း တင်အောင်သည် တယောက်ထဲ တွေးနေတတ်လေသည်။

လ၊ ရောင်များသည် သစ်ကိုင်းခြောက်များ ကြားမှ ကွက်၍ ကျနေလေသည်။ ရွက်ခြောက်လေးများ ကြွေသံသည် တယောက်ယောက် မြည်နေလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် တခုလုံးမှ တိတ်၍ နေ၏။ လေအေးများလည်း ဖြေညှင်းစွာလိုက်၍ နေ့ညကိုနှစ်သိမ်စေပါသည်။ တင်အောင်သည် ညဉ့်တွင် သူ့စိတ်ကိုအနားပေး၍ လှပသော သဘာဝတွင် သူ့စိတ်ကိုလွှတ်ထားလိုက်သည်။ ခေါင်းများမှာ ချာချာလည်နေပြီ။ သူ့စဉ်းစားမှုများသည် ပြတ်သိပ်နေသည်။ ယခုလိုမှ အနားမယူလျှင် သူ့ရူး၍ပင် သွားမည်လား မပြောတတ်ပေ။

‘မောင်မောင်ကို ကြည့်ရတာလဲ စက်ကြီးနဲ့ ဘဲတူနေဘိ’

မမြေ့ခိုင်သည် လ၊ကိုမေးကြည့်နေသော သူ့ချစ်လင်ကိုမှီကာ တိုးတိုးလေး ပြောနေသည်။

“တနေ့လလဲ ဒီနိုင်ငံရေး၊ တနေ့လဲ ဒီတော်လှန်ရေးနဲ့ ဆက်ထိုက်ဖြစ်နေတော့ ပတ်ချာလယ်နေတာဘဲ၊ မောင်မောင်အနားမယူရင် ဦးနှောက်တာ ပန်းပြီးတော့ အတွေး အခေါ်တွေ လဲကုန်မှာ ခိုင်စိုးရိမ်လယ်’

‘အခု ကြားကာလက ပိုဆိုးနေတာပဲ... နာကျင်နေတာပဲ...
ငြိမ်းရယ်၊ ရှမ်းရဲတော် ကိုထွန်းအေးနဲ့ ဖဆပလ က ရဲဘော်
နှစ်ယောက် ထမင်းလာစား လိမ့်မယ်၊ ခိုင်လုပ်ပါဆုံးခန့်...
ဒါထက် ခိုင်-တယောသွားယူချီကွယ်’

မမြခိုင်သည် တယောကို သွားယူ၍ တင်အောင် ဘေးတွင်
ထိုင်လိုက်သည်။ တင်အောင်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သာယာသွား
မိသည်။ မျစ်စရာကောင်းသော ဇနီးသည်လေးနှင့် လည်း လင်
မယားပီပီ ဒီတခါတဲ လှရောင် အောက်ဝယ် ချမ်းငြိမ်းသော
အရသာကို ခံစားရသည်။ သူ့နှလုံးသား များသည် စိုးပြု၍
ဦးကျောက်လဲ လန်းဆက်၍လာသည်။

‘မောင်မောင်... အောင်မြေသာဇံ ကို ဆိုမယ်ခန့်’
‘အောင်မြေသာဇံ’... သောင်ယံသဲက ပုလဲလိုလို ခင်းတာ
တဲ့...ကို’

တင်အောင်က စိတ်ဝင်စားစွာနှင့် ဆိုနေလေသည်။
ခိုင်သည် တယောကို ဘယ်လိုထိုးမှန်းပင် မသိအောင် သူ့
ခမ္ဘာဝမ်းသာနေသည်။ သက်သပ်ပြီး၍ ၇-နှစ်မျှ အတောအတွင်း
တင်အောင် ယခုလို သာယာ ကြည်နူးစွာ နေသည်ကို တခါမျှ
မတွေ့ရသေးပေ။ တပုဂံပြီးတပုဒ် ဒေးခဆေးစွာ ဆက်ဆိုနေလေ
သည်။

‘အင်္ဂုဝေဆာ... ပခုရွှေကြာ... ဒဂုံဗေ... မှာ၊ ညိုးညိုး
ညင်းညင်း ကြိုင်အေးမာလာ... ပန်းစုံကသင်း
တယောသံသည် နွဲ့၍ တဲ့ကတဲ့ကတ လေးအေးဝယ် ငြိမ်၍
လွင့်နေသည်။ ချမ်းငြိမ်းသာယာခြင်းသည် ပတ်ဝန်းကျင်တခုလုံး
ကို လွှမ်းမိုးနေသည်။ လှရောင်က ဝင်းဝင်းစိုနေသည်။

တောကြားငယ်... တောင်ကာဖြူ... ရပ်ကယ်က... မွေး...၊ နှစ်ကိုယ်စံကြံတိုင်းဝေး... ရွှေပြည်
တော်မျှော်တိုင်း-ငယ်ဝေး’

တင်အောင်အသံသည် တုန်၍ လှိုက်လှဲသွားသည်။ သပြန်ကို
ဆက်မဆိုတော့ဘဲ ခိုင်ကို ဖက်ထားလိုက်သည်။
လေသည် ပြေးညှင်းစွာ တိုက်ခတ်လျက်ပင်ရှိလေသည်။

X X X X
ထမင်းပွဲများ သိမ်းသွား၍ စားပွဲပေါ်တွင် ပူတင်း၊ ကျောက်
ကျောနှင့်ကော်ဖီ ပန်းကန်များသာ ရှိတော့သည်။ စားပွဲတွင်
စိုင်းထိုင်နေသော လူတစ်ယောက် ခိုင်တယောက်ဘဲ ပန်းကန်များကို
ရွှေ့ရင်းလှုပ်ရှားနေသည်။ ကျန်လူများကား ငြိမ်၍နေကြသည်။
ကိုတင်အောင်သည် နောက်ဆုံး သူ့လက်ထဲမှ ကော်ဖီပန်း
ကန်ကို မမြခိုင်သို့ လွှမ်းပေးလိုက်ရင်း...

‘ခါချိန်တစ်ဆယ့်ကျွန်းတော်တို့ ရှမ်းပြည်နဲ့တကွ တောင်တန်း
သားတွေအဖို့ အရေးကြီးဆုံး အချိန်တဲ၊ ဗမာပြည်မ၊ စာလွတ်လပ်
ရေးတောင်းဆိုတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့တတွေတပါတပေါင်း
တစည်းထဲ ပါဝင်ဘို့အတွက် ဗိုလ်ချုပ်တို့ကစည်းရုံးကြလိမ့်မယ်၊
ခုလဲဘဲ စော်ဘွားတွေနဲ့ တော်တော်လေး ဆက်ဆံမှုဟာ ခရီး
ထောက်နေဘိ၊ ဒါပေမင်... ခင်ဗျားတို့ အသိတဲ၊ ခုထိကျန်တော်
တို့ ပ-ရ-လလူ ငယ်စုကိုနယ်ရှင်တွေ၊ စော်ဘွားတွေဟာ ဆုဝတ်
မှုနဲ့ ဆင်ဖမ်းလိုဖမ်း၊ အနှောက် အယှက် အမျိုးမျိုး ပေးပြီး
ပဒေသရာဇ် တော်လှန်ရေး ပျက်ပြားအောင်ပျက်ဆီးနေကြတယ်၊
တချို့ စော်ဘွားတွေဆိုလဲ အခုဗိုလ်ချုပ်တို့ ရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်
ပြီး သူတို့အဖွဲ့အစည်း တွေနဲ့ ပြည်ထောင်စုကို စည်းလုံးချင်ဟန်

အောင်လိမ့်မယ်။ ဘာဘဲပြောပြော၊ နယ်ချဲ့သမားကို ရွံမုန်းနေကြ
စံနစ်ကို တိုက်ခိုက် နေတဲ့ လူတွေ။ နယ်ချဲ့သမားကို ရွံမုန်းနေကြ
တဲ့ လူတွေဆိုတာ စော်ဘွားတွေလဲ အသိဘဲ

ဒီတော့ သူတို့ရဲ့ နယ်ချဲ့စနစ် အစွယ်အပွား ပဒေသရာဇ် စံနစ်
ဟာ တနေ့နေ့ ပျက်ပြိုနိုးရမယ်ဆိုတာ သိနေတော့ ဘာဘဲပြော
ပြော သူတို့ပြည်ထောင်စုကို ဝင်နေရ ပေမယ့်၊ သူတို့စံနစ်ပျက်ပြိုနိုး
ရမှာကို စိုးရိမ်နေမှာဘဲ။ တနေ့နေ့ ခဲ့ထွက်ရေးကိုလဲ ကြံစည်နေ
ကြမှာဘဲ။ အဲဒီလို အချိန်မှာ အရေးအကြီးဆုံးက ကျုပ်တို့လူငယ်
တွေက စိတ်ဓာတ် သိပ်ပြင်းထန် နေတော့ စော်ဘွား တွေကို
စော်ဘွား တွေချည်း သက်သက်မြင်ပြီး မုန်းမှာဘဲ။ ပဒေသရာဇ်
တွေ ပြုတ်ကျအောင် တိုက်ပစ်ချင်ကြမှာဘဲ။ အမှန်ကတော့ ကျုပ်
တို့အစော်ဘွားတွေကို ခွဲပြင် ရမယ်။ သူတို့ရဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ဝင်
စွက်ပြီး ပယောဂ တွယ်နေတဲ့ နယ်ချဲ့သူလျှို့ဝှက်နဲ့ စော်ဘွားတွေ
ကိုခွဲပြီး မြှင့်နိုင်ရမယ်။ ဒီကောင်တွေရဲ့ ခြေထိုးမှုဟာ ဆင်နွန်း
အပြည့်ပါနေတာကို အပြသတိရှိပြီး နေရမှာဘဲ။ ကျုပ်တို့ကို
ဘယ်လိုဘဲ ဖိနှိပ်ပေမယ့် သတိထားပြီး နေရမှာဘဲ။ ကျုပ်တို့က
တဇာတ်ထိုး ပဒေသရာဇ် တော်လှန်ရေးကို ဆက်တိုက် လုပ်
လိုက်ရင် စော်ဘွားတွေဟာ ပြည်ထောင်စုကို မပူးပေါင်းဘဲ ဟို
ကောင်တွေ သေးဆောင်မှုနဲ့ ခဲ့ထွက်သွားခဲ့ရင် ကျုပ်တို့ လွတ်
လပ်ရေးလဲ အဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဗိုလ်ချုပ် တို့ရဲ့
ရှမ်းစော်ဘွားတွေနဲ့ စည်းလုံး ရေးဟာလဲ ပျက်ပြား သွားလိမ့်
မယ်

အန်တီငြိမ်းသည် ခေါင်းကို ပြေးညှင်းစွာ ခါလိုက်သည်။
‘ရှမ်းစော်ဘွား တွေကို ပူးပေါင်းတော့ ကျုပ်တို့ လူစုဟာ

အောင်လိမ့်မယ်။ ဘာဘဲပြောပြော၊ နယ်ချဲ့သမားကို ရွံမုန်းနေကြ
စံနစ်ကို တိုက်ခိုက် နေတဲ့ လူတွေ။ နယ်ချဲ့သမားကို ရွံမုန်းနေကြ
တဲ့ လူတွေဆိုတာ စော်ဘွားတွေလဲ အသိဘဲ

အန်တီငြိမ်းက ပေါက်ကွဲသလို ပြောလိုက်သည်။ ရဲဘော်
ထွန်းအေးသည် အန်တီငြိမ်းကို အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်နေရာမှ...
‘ဒီလိုလေ အန်တီငြိမ်း၊ ခုနလဲ ကိုတင်အောင် ပြောခဲ့ပြီ။ ရှမ်း
စော်ဘွားတွေကိုချည်းဘဲ အထီးထီး မကြည့်ပါနဲ့လေ၊ သူတို့ကို
ချည်း ရန်လုပ်နေရင် နောက်ဆုံး မပူးပေါင်းတော့ လွတ်လပ်ရေး
ဟာ အဓိပ္ပာယ်လဲ မရှိနိုင်ဘူး၊ ခိုင်မြဲအောင် ခဲယဉ်းတယ်၊ ပြည်
ထောင်စု စည်းရုံးရေးအတွက် ပူးပေါင်းစည်းရုံးမှုဟာ ပဒေသရာဇ်
စံနစ်ကို ဒူးထောက်ရာ ရောက်သွားတယ်ဆိုတာတော့ဖြင့် မဟုတ်
နိုင်ဘူး’

အန်တီငြိမ်းက သူတို့စကားများကို လက်ခံနိုင်ပုံ မပေါ်ပေ။
သို့သော် အန်တီငြိမ်းသည် ပဒေသရာဇ်စံနစ်ကို တကယ်ပင် မုန်း
လေသလား၊ စော်ဘွား တဦးစ၊ နှစ်ဦးစကိုပင် ကွက်၍ မုန်းလေ
သလား ဆိုသည်ကိုမူ သူတို့လူငယ်တစု မသိကြပေ။ အန်တီငြိမ်း၏
စာပေဝင် နောက်ကြောင်းကိုလည်း ရှမ်းပြည်တွင် အနေများ
ဆည့် ရဲဘော်ထွန်းအေးမှလွဲ၍ သူတို့မသိကြပေ။ ကိုထွန်းအေး
သော်မှ အနည်းအကျဉ်းမျှသာ သိသေးသည်။

‘ဒါကတော့ အန်တီငြိမ်း ပြောလဲ ပြောစရာထဲပေါ့၊ တချို့
လူငယ်ဟေ့လဲ ဒါဘဲ သဘောကွဲနေတာဘဲ။ လက်ဝဲဝါဒကိုအရင်
ဆင်းပေးပြီ။ ပဒေသရာဇ်စံနစ်ကို အပြုတ် တိုက်ချင်ကြတယ်...။
ပြည်ထောင်စု စည်းရုံးမှုကိုတော့ သူတို့က သိပ်ဂရုမစိုက်ကြဘူး’

တယ်

‘အို....အန်တီငြိမ်း ဒီလိုထင်ရင် မှားလိမ့်မယ်’

အသံလာရာသို့ အားလုံးဝိုင်းကြည့်ကာအံ့အားသင့်နေသည်။
ထိုကဲ့သို့မှာ နိုင်ငံရေးတွင် အေးအေးဘဲနေသော မမြခိုင် ပါးစပ်မှ
ထွက်လာ၍ သူတို့ အံ့အားသင့်နေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ မမြခိုင်
က ဆက်ပြောနေသည်။

‘တဆင့်ပြီး တဆင့်သွားမှ နိုင်ငံရေးဟာဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဖြစ်သင့်
တာထက် ဖြစ်ချင်တာတွေကို သိပ်စဉ်းစားနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ပြည်
ထောင်စု စည်းလုံးရေးကို အခုလဲ ဂရုစိုက်ရမယ်....၊ နောင်လဲ ဂရု
စိုက်ရမယ်....၊ ဗမာပြည် ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိနေသမျှ ကာလပတ်
လုံး ပြည်ထောင်စုစည်းလုံးရေးဟာ ပထမဖြစ်မှာဘဲ၊ အခုနေအ
ခါမှာတော့ ရှမ်းစော်ဘွားတွေ၊ နယ်ရှင်တွေ၊ ဒူးဝါးကြီးတွေ
ဟာ အစိမ်းသက်သက်ဖြစ်နေတုန်း ဒီလိုချက်ချင်း ပဒေသရာဇ်
စံနစ်ကို ထိုက်ပစ်ပြီး လက်ဝဲ ဝါဒတွေ ရုတ်တရက် သွင်းလို့
မရဘူး၊ သွင်းလိုက်ရင်သူတို့လက်မခံဘဲပြည်ထောင်စုကိုမပူးပေါင်း
ရင် လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲဟာ စစ်မျက်နှာ များမနေဘူးလား။
ခုရော၊ နောင်ရော နယ်ချဲ့စံနစ် ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ တည်နေသမျှ
ဒီတောင်တန်းသားတွေနဲ့ စော်ဘွားတွေကို အစဉ် သွေးဆောင်
နေမယ်ဆိုတာတော့ အမြဲသတိထားရင် ကောင်းမယ်’

‘ဒီလိုဆို ပဒေသရာဇ် စံနစ်အောက်မှာ ရှမ်းလူထုဟာ ဝင်ခံနေ
ရမလား’

‘အန်တီငြိမ်း၊ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ပြည်ထောင်စု စည်းရုံးပြီးတဲ့
အနေ လွတ်လပ်ရေးဟာ အကောင်အထည် ပေါ်လာပြီးရင်

ဒီဟာ ရှမ်းလူထုရဲ့ တာဝန်ဘဲ၊ ရှမ်းလူထုက ဖိနှိပ် ချုပ်ချယ်မှု
တွေကို မခံ မရပ်နိုင်လို့ အကြံထုတ်တနေ့ ပဒေသရာဇ် စံနစ်
ဟာ သူ့အလိုအလျောက် ပြုတ်ကျသွားမှာဘဲ။ ရှမ်းအမျိုး
သားတွေက ကြံ့မာကို ရှမ်းလူထုက ဖန်တီးလာလိမ့်မယ်။ ဗမာ
ပြည်မနဲ့ ပူးပေါင်းပြီးတဲ့ နောက်လဲ တိုင်းရင်းသားချင်း ဆက်ဆံ
မှုရင်းနှီးလာတာနဲ့အမျှစော်ဘွားတွေ၊ ဒူးဝါးတွေရဲ့ အယူသည်း
တဲ့ ပဒေသရာဇ်စံနစ် ဟာလဲ တနေ့တခြား လျော့ပေါ့ပြီး၊ ဒီမိုက
ရေစီကို သက်ဝင်ယုံကြည် လာကြရမှာဘဲ။ သူတို့ဟာရှမ်းလူ
ထုကို မလွန်ဆန်နိုင်ပါဘူး။ သူတို့အချင်းချင်း နားလည်မှုရှိလာ
မှ ပြည်ထောင်စုလွှတ်တော်မှာ သူတို့လိုလား ချက်တွေကို တင်ပြ
နိုင်တာဘဲ။ ခိုင်ခံ့လည်တောကတော့ စံနစ်အခုခုကို သတ်ရင်
သစ်စိမ်းချိုး မချိုးစေချင်ဘူး။ အမြစ်ကမြှင်းသတ်မှ အကင်းသ
မယ်လို့ ယုံကြည်တယ်၊ ဒါဘဲလေ၊ ပြည်ထောင်စု ပထမစည်း
လုံးစေချင်တယ်’

မမြခိုင်က ခတ်ဖြေးဖြေး အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

အန်တီငြိမ်းကမူ လက်ခံချင်ပုံမရပေ။ ကိုတင်အောင်သည်
အန်တီငြိမ်း၏ ပဒေသရာဇ်တော်လှန်ရေး စိတ်ဓာတ်ကို ဝမ်းထဲမှ
အတော် ချီးကျူးနေမိသည်။ သို့သော် တော်လှန်ရေး တိုက်ပွဲ
များမှာစိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်တိုင်းတစွာထိုးထိုးလုပ်၍မရ၊ ဆင်ချင်တဲ့
တရားသည် သာလျှင် အောင်ပွဲကို ခေါင်းဆောင်နိုင်ပေသည်။

‘မမြခိုင် မင်းကပဒေသရာဇ်သွေးဆိုတော့ မင်းလိုလူမျိုးပါး
စပ်က ဒီလိုစကား ထွက်လာတာ ငါအံ့ဩပါဘူး’

အန်တီငြိမ်းသည် ခပ်တည်တည်ပင်ပြောလိုက်သည်။ မမြခိုင်
မှာ အတော်ဝမ်းနည်းစွာနှင့် အံ့အားသင့်နေစဉ် ကိုထွန်းအေးက

မျက်စိမှတစ်ပြင် သူ့မြော ငြိမ်နေလျက်လေသည်။ ဖ-ဆ-ဝ-လမှ လူငယ်နှစ်ဦးမှာ ရှမ်းပြည်နယ် ကိစ္စအတွက် ရှမ်းလူငယ်ဆွေးနွေးပွဲဖြစ်၍ သူတို့ခပ်ငြိမ်ငြိမ်ပင် နေကြသည်။ သို့သော် သူတို့သည် အန်တီငြိမ်းကို အလွန်အံ့ဩ နေကြသည်။ အန်တီငြိမ်းသည် ဘာလဲဆိုတာကို သူတို့ အလွန်သိလိုလှသည်။

‘အန်တီပြန်မယ် မောင်တင်အောင်၊ ညကျရင်မင်းတယောက် ထဲအန်တီအိမ်ကို ခဏလောက် လာခဲ့စေချင်တယ်’

အန်တီငြိမ်းသည် ဒါဘဲပြော၍ ထမင်းစားပွဲမှထကာ ပြန်သွားတော့သည်။

မြေခိုင်သည် ခေါင်းကို လေးစွာခါရင်း ‘ဒီလို ရန်ငြိုးထားကြရင်တော့ မကောင်းကြဘူး။ ပဒေသရာဇ်သွေးဟာ ပဒေသရာဇ်စံနစ်ကို မမှန်းရဘူးလား။ ခက်တာမါဘဲလေ၊ စော်ဘွားတွေစိတ်ကိုတော့ ခိုင်ကောင်းကောင်းသိတယ်။ သူတို့ကိုဆွဲမထားနိုင်ရင် နိုင်ငံခြားကကောင်တွေက ကောင်းကောင်းကြီး သွေးခွဲနေတယ်။ တော်တော်ကြာ တစင်ထောင်ကျန်ကြရင် ကိုယ်လိုချင်တဲ့ဘဝမရောက်ဘဲ နယ်ချဲ့ရှေ့မှာ လက်ဝဲသမားတွေ အကဲ့ကဲ့ အပြုပြန်ဒူးထောက်ခံရမှာဘဲစိုးတာပါဘဲ။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ ကိုယ့်လမ်းစဉ် မှန်မပါလျက်သားနဲ့ ကိုယ်ကကျင့်သုံးပုံမဟုတ်ရင် ကိုယ့်ဝါဒ ကိုယ်လမ်းစဉ်တွေဟာ လမ်းတဝက့်မှာ ကျဆုံးသွားမှာစိုးရတာပါဘဲ’

‘အန်တီငြိမ်းက တော်လှန်ရေး သမားလား...ဘာလဲ’

ပဆပလမှလူငယ်တယောက်က လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ဘယ်သူမှ မပြန်မပြောကြပေ။

‘ကျွန်တော် တောင်ကြီး သွားတုန်းကတော့ ရှမ်းပြည် စာ

တတ်သူ ဝိပျာဏ်ရေး လုပ်ငန်းမှာ အစောင့်ကူညီခဲ့တယ်။ သူတကျောင်းဆရာမဘဲ’

တင်အောင်က...ဒါဘဲ ပြန်ဖြေ လိုက်သည်။ သို့နှင့် ကိုတင်အောင်တို့ ထမင်းစားရင်း ဆွေးနွေးပွဲမှာ တယောက် တပေါက် နှင်ပြီးသွားတော့သည်။

x x x x

တင်အောင်သည် မနက်က ဆွေးနွေးခဲ့သည့် အကြောင်းများ နှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ထဲမှာ မသက်မသာ ဖြစ်နေသည်။ သူသည် ပဒေသရာဇ် တိုက်ဖျက်ရေးကို သစ္စာ ပေါက်သူလည်းမဟုတ်။ ဒူးထောက်ခဲ့သည်လည်း မဟုတ်သည်ကိုသူ ကိုယ်သူ ယုံကြည်ပြီး ဖြစ်လေသည်။

ဒါပေမယ့် အန်တီငြိမ်းသာမက တချို့ရဲဘော်တစုက သူတို့ လူသိုက်အား အန်တီငြိမ်း စွပ်စွဲသလိုပင် အစွပ်စွဲခံခဲ့ရသည်။ ထိုစွပ်စွဲချက်များသည် သူ့ကိုသရဲချောက်နေသလို ဖြစ်နေသည်။

အဆိုးဆုံးက သူ၏အချစ်ဆုံး မမြခိုင်ကို ခလုပ်တိုက်မှုပင် ဖြစ်လေသည်။ သူ့ရဲဘော်များ၏ သံသယမှာ ပဒေသရာဇ်စော်ဘွားတဦး၏ သွေးဖြစ်နေသော မမြခိုင်က တင်အောင်အပေါ်လွှမ်းမိုးသွားမည်ကို ရဲဘော် တစုက စိုးရိမ် နေကြသည်။ အမှန်မှာ တင်အောင်သည် မမြခိုင်ဘာလဲဆိုတာကို သူတို့နားလည်စေချင်သည်။ သူ့မိန်းမသည် သူ၏ရဲဘော်တယောက်ဖြစ်ကြောင်းပြချင်သည်။ ဒါပေမယ့်...မမြခိုင်၏ ခပ်အေးအေးနေမှု၊ စာပေနှင့်ပင် အကျွမ်းဝင်၍ အထီးထီး နေတတ်မှုများသည် တင်အောင်၏ ရဲဘော်တစုနှင့် ရင်းနှီးခွင့်မရခဲ့ပေ။ ကိုထွန်းအေးတယောက်သာ ကျောင်းနေဖက်ဖြစ်၍ ရင်းနှီးခဲ့လေသည်။

ညနေစောင်း၍ အန်တီငြိမ်းဆီသွားရန် သူပြင်ဆင်နေလေသည်။ မမြခိုင်သည် အိမ်ရှေ့ရှိ ပန်းရံများဘေးတွင် ဖြည်းဖြည်းလမ်းလျှောက် နေလေသည်။ ညနေသည် နေရောင်များပင်မရှိတော့ဘဲအလင်းရောင်အနည်းငယ်သာ ကောင်းကင်မှာပြန့်ဟပ်၍ လင်းနေတော့သည်။

‘ခိုင်....မောင်မောင် အန်တီငြိမ်းဆီသွားအုံးမယ်နော်....’

ခိုင်သည် ပြုံး၍ နားထောင်နေရာမှ တင်အောင် လက်ကို လှမ်းဆွဲကာ ခြံဝအထိ လိုက်ပို့လိုက်သည်။

ခိုင်သည် ဝမ်းတွင်းစိတ်ခါတ် ကောင်းသလို သွက်လက်ပေါ်ရွေစွာနှင့် သူ့ရဲဘော်များအား အကျွမ်းဝင်လျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမည်နည်း။ ခိုင်ကပင်ကို အေးအေးနေတတ်သူပင် ဖြစ်နေသည်။

အန်တီငြိမ်းသည်သူ့ကိုအဆင်သင့်စောင့်နေပုံရသည်။အလင်းရောင်များလည်း ပျောက်ကွယ်၍ညဉ့်သည် တိတ်ဆိတ်နေသည်။

‘မောင်တင်အောင်....လာဟေ့’

အန်တီငြိမ်းသည် ဆီးကြို၍နေရာပေးလိုက်သည်။ အန်တီငြိမ်းမှာ သန့်ပြန့်သော ရုပ်ရည်ရှိသော်လည်း သူ့အလှမှာ လူတွေကို ဖမ်းစားနေပုံရသည်။ တည်ငြိမ် ရည်မှန်သော အလှ မဟုတ်ပေ။ တင်အောင်သည်ဒါကို မကြည့်တတ်ပေ။

‘အန်တီကျွန်တော် ကို ခေါ်တာ မနက်ကဆွေးနွေးတဲ့ ကိစ္စအမှတ်လား ဘာပြောချင်စေးလို့လဲ’

အန်တီငြိမ်းသည် အနည်းငယ်ပြုံးလိုက်လေ၏။

‘သတိနဲ့နပေးချင်လို့ ပါဘဲ....။ သွေးတို့ ဗီဇတို့ဆိုတာမင်းတယုံမလား....မယုံလားမသိဘူး။ လူဆိုတာမောင်တင်အောင်....’

နက်ပင်ကို ဖျောက်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဘာဘဲ ပြောနေနေ မင့်မိန်းမဟာ ပဒေသဆုဇ် သွေးဘဲ။ သွေးမှ သွေးစစ် ဆိုပါတော့၊ သူ့အဖေစော်ဘွားဆိုတာတော့ ရှမ်းလူထုအပေါ်မှာ အမျိုးမျိုးညှင်းပန်းနှိပ်စက်တဲ့ လူတယောက်ဘဲ။ သိပ်ပြီး ရက်စက်တယ်။ ဒီတုန်းက ခင် ဆိုငယ်သေးတယ်။ ပြီးတော့ သူ့သေခါနီးခလောက်မှာ မင်းက ရှမ်းပြည်ကိုပြန်လာခဲ့တာ။ သူ့အဖေအကြောင်း ဘယ်သိမလဲ။ ခုလဲ ပဒေသဆုဇ် တွေကို ထိခိုက် လာတယ်ဆို....ကြည့်လေ.... မင့်မိန်းမက ဝင်ပြီးကားကွယ်တာဘဲ’

အန်တီငြိမ်းသည် လေးလေးနက်နက် တလုံးချင်း ပြောပြနေလေသည်။ ညဉ့်သည်လည်း တိတ်ဆိတ်၍၊ လေများသာ အပြင်တွင် ဝှေ့ ရမ်းနေသည်။ တင်အောင်သည်ဘာမျှပြန်မပြောလေးပေ ငြိမ်၍ပင် နားထောင်နေလေသည်။ သူ့အဖို့လည်း အန်တီငြိမ်းကို အစဉ်ရှိသေ နာခံခဲ့သူဖြစ်သည်သာမက သူတို့လုပ်ငန်း များတွင် ကူညီခဲ့သည့် အတွက် ရှီးသားစွာ ကြည်ညိုလျက် ရှိလေသည်။ သားသားသည့် လူတိုင်းသည် မိမိနှင့်ဆက်ဆံ သမျှ လူတိုင်းကို ရှီးရိုး သားသားပင် ဆက်ဆံတတ်သည်။ သူတို့လိုပင် စိတ်ခါတ် ရှီးသားသည်ဟုယုံကြည်တတ်ကြစမြဲဖြစ်လေသည်။ ကိုတင်အောင် အဘိဘာဘဲဖြစ်နေနေ သူ့တိုင်းပြည် အပေါ်တွင် သူ့ရှီးသားစွာ ခိုသည်။ သူ့တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအတွက်လည်း အမျိုးမျိုးအဆုံးရှုံး အနစ်နာခံမည့်သူ ဖြစ်သော်လည်း ဂုဏ်နုခါ ကွက်ကျော်ဆင်၍ လာတတ်သော နိုင်ငံရေးပရိယာယ်ဆင်မှုများကို သူသတိမထားဘတ်ပေ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း လောကကြီးရှိ လူတို့၏ ညစ်ပတ်ယုတ်မာမှုများကို သိပ်မသိသေးသော ဘုန်းကြီးလူထွက်သာသာ နိုင်ငံရေးသမား တယောက်ဖြစ်ပေသည်။

‘မိန်းမဆိုတာအမျိုးမျိုးရှိတာဘဲ အန်တီ၊ အပြင်မှာ ထွက်ပြေးနိုင်ငံရေး မဆောင်ရွက်ပေမည် နောက်ပိုင်းက မထင်မရှား ကူညီနေတာတွေလဲရှိတာဘဲ၊ ခိုင်ဆိုင်ရင်လဲ ပဒေသထုတ်သွေးတော့အမှန်ပါဘဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့အလုပ်မလုပ်ခင်ကဆို ကျွန်တော်ဖတ်တဲ့ စာအုပ်တွေအပြုဖတ်နေလေတော့ နိုင်ငံရေးအပေါ် သူ့အထင်အမြင် အယူအဆတွေဟာလဲ သိပ်ရိုင်းမယ် မထင်ဘူး။ သူကလဲအရာရာမှာတော့ မစွက်ဖက်ပါဘူး နေ့လည်က အန်တီအပေါ် သူ့ပြောစကားတွေဟာ ဝင်စွက်ရာ ကျနေရင်လဲ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်။ တခုကလဲ ကျွန်တော်တို့က ပဒေသထုတ်စံနစ်ကို ခင်တွယ်လွန်းလို့ အခုလက်လျှော့ပေးချင်လို့ စော်ဘွားတွေကို ပူးပေါင်းတယ်မထင်ပါနဲ့ အန်တီ..... ကျွန်တော်တို့တိုက်ပွဲဟာလဲ မီးမသေးစေရပါဘူး စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော်တို့ လူတိုက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ အန်တီစံနစ်ကို တိုက်နေကြတာဘဲ’

တင်အောင်က ခေတ္တမျှ နားလိုက်လေ၏။

‘ဥပမာ ဆိုကြပါစို့။ ဗမာပြည် အုပ်ချုပ်ရေး စက်ယန္တရားကြီးဟာ ပြုရုံ ကရက် စက်ယန္တရားဘဲ။ ဒါကို ပြုပြင်ရမယ်။ ဒီစံနစ်ကိုသုတ်သင်ရမယ်-ဒီစံနစ်မကြိုက်တာနဲ့ ဒီစံနစ်အောက်မှာ အလုပ် လုပ်နေရတဲ့ အတွင်းဝန်တွေကအစ စာရေးအထိဖြုတ်ဖစ်ရမယ် ဆိုတာကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဘဲ။ ဒီလိုပါဘဲ ကိုယ့် ထိုင်းပြည် ကိုယ် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ရပြီးလို့ နယ်ချဲ့လက်အောက်က လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲပြီးရင် ကျွန်တော် တို့ဟာ လူတန်းစား လွတ်မြောက်ရေးဖြစ်တဲ့ ခုလို ပဒေသထုတ် တိုက်ပွဲတွေ၊ ပြုရုံကရက် စက်ယန္တရား ဖျက်သိမ်းရေးတွေ၊ ဆက်လုပ်ရအုံးမှာဘဲ အန်တီ၊ တခုပြီးမှ တခုလုပ်တော့ ကျွန်တော် တို့မှာ အနှောက်အယှက်

နဲ့တာပေါ့။ နေ့လယ်ကဝင်ပြောတာကလဲ ဒါကိုဆိုလိုချင်တာဘဲ။ သူ့စကားအပြောမတတ်လို့ ဖြစ်လိမ့်မယ်’

အန်တီငြိမ်းစာ ခေါင်းညိတ်ချင်း.....

‘သူ့ပြောတာကို အန်တီစိတ်မခံပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းဟာ စော်ဘွားသမီးကို ယူထားလေတော့ ကမ္ဘာကမြောက် တိုက်ရိုက် မနှောက်ယှက်တောင် သွယ်ဝိုက်တဲ့ နည်းနဲ့ မင်းတို့ အချိန် ညှိအောင် မင်းရဲ့ခေါင်းဆောင်မှုလဲ လမ်းပြောင်းသွားအောင် သူကတော့ နောက်ပိုင်းကလုပ်နေမှာဘဲ။ ဒီခန့်ပြောတဲ့စကားတွေဘဲ မင်းကြည့်တော့လေ။ အေး.....အန်တီကတော့ သတိရှိတို့ ပြောတာပါဘဲ’

တင်အောင်သည် တွေ့၍ နေသည်။

‘သတိတော့ ထားတာပေါ့ အန်တီ.....ဒါပေမယ့် သူက ကျွန်တော် လုပ်ငန်းတွေမှာ မနှောက်ယှက်တဲ့အပြင် အစစ ကူညီနေတာလဲ၊ ငွေရေးကြေးရေးဆိုတော်လှန်းရေးတုန်းက သူရှိသမျှထုတ်ပေးခဲ့တာ’

‘ဟိုတုန်းက ဗမာပြည်မ၊ ကိစ္စကိုး၊ ခု ရှမ်းပဒေသထုတ်တွေ ထိလာတော့ သူ ဘာစကားပြောလာလဲ၊ အေးလေ ငါကတော့ ရှမ်းလူထုအပေါ်မှာ မင်း ခေါင်းဆောင်မှုပြောသွားမှာသာ စိုးရိမ်တာပါဘဲ’

တင်အောင်သည် စိတ်ပြင်းထန်သူပြီပြီ ခေါင်းကိုသွက်သွက် ခါလိုက်ရင်း ‘ကျွန်တော် လုပ်ငန်းမှာ ဘယ်သူ သွေးဆောင်မှုမှ ကျွန်တော်လက်မခံဘူး၊ ကျွန်တော်ပညာသင်ရေးရော စီးပွားရေးရော စွန့်လွှတ်ခဲ့တာဟာ ရှမ်းလူထု အတွက်ဘဲ၊ ဘယ်တော့မှလဲ အရှေ့မပေးဘူး’

www.burmeseclassic.com

အန်တီငြိမ်းသည် ခေါင်းညိတ်ရင်း ပြုံးမိမိလုပ်နေလေသည်။
အမှန်တော့ကား အန်တီငြိမ်း အပြုံးသည် ကြောက်ဘွယ် အတိ
ပြည့်နေသည်ကိုမူ တင်အောင်က လုံးဝသတိပြုမိမည်မဟုတ်ပေ။
သူ၏ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ယုံကြည်ချက်နှင့်ပင် အန်တီငြိမ်း စကား
များကို လေးစားလျှက်ရှိလေသည်။

(၅)

မမြခိုင်သည် ယခုအပတ်စနေနေ့ထွင် ခပ်စောစောဘဲ အိမ်သို့
ပြန်လာခဲ့သည်။ တင်အောင်မှာ ယခုတခါ အိမ်တွင် တွေ့ရသည်။
စာဖတ်ခန်းထဲတွင် စာဖတ်ရင်း မှိန်းနေပုံရလေသည်။

မမြခိုင်သည် အခန်းဝတွင် သွား၍ရပ်ရင်းတင်အောင်ကို လှမ်း
၍ ကြည့်နေသည်။ ခြေသံ ကြားကြားခြင်း တင်အောင်သည်
မျက်စေ ဖွင့်လိုက်ကာ 'ဟော.....ခိုင်ပြန်လာပြီလား၊ မောင်မောင်
နဲ့နဲ့မူးလို့ မှိန်းနေတယ်၊ လာပါအုန်း'

မမြခိုင်သည် အသာဝင်သွား၍ တင်အောင် လက်ဆန့်ထား
သည်ကိုဖက်ရင်း ကြမ်းပေါ်တွင် ဒူးထောက်လိုက်သည်။

နေမကောင်းဘူးလား

တိုးတိုးလေး တပ်၍ မေးလိုက်သည်။

'နေကောင်းပါတယ်ကွယ်'

ပြုံး၍ တင်အောင်က ဖြေလိုက်သည်။

မမြခိုင်သည် သူ့ ခေါင်းလေးကို တင်အောင် လက်ပေါ်တွင်
မှူးလိုက်ရင်း 'ခိုင်ကို ဆေးမင်းကြီး ခေါက်တာ ကျော်ထင်က
ပြောတယ်။ မေမြို့မှာ ၂-နှစ် ပြောင်းလုပ်ဘို့ပြောတယ်။ ပြီးရင်

အန်တီငြိမ်းသည် ခေါင်းညိတ်ရင်း ပြုံးမိမိလုပ်နေလေသည်။
အမှန်တော့ကား အန်တီငြိမ်း အပြုံးသည် ကြောက်ဘွယ် အတိ
ပြည့်နေသည်ကိုမူ တင်အောင်က လုံးဝသတိပြုမိမည်မဟုတ်ပေ။
သူ၏ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ယုံကြည်ချက်နှင့်ပင် အန်တီငြိမ်း စကား
များကို လေးစားလျှက်ရှိလေသည်။

'အို....ဟုတ်လားခိုင်'

တင်အောင်သည် ရုတ်တရက် ဝမ်းသာသွားသည်။ သူ့ ဇနီး
သည်မှာ အမှန်တော့ သူ့ ကြောင့် စည်းစိမ်အားလုံးကိုစုန့်ခဲ့သည်။
နောက်ဆုံး ဘဝရည်မှန်းချက်ကို လွဲဖယ်ကာ ပညာသင် ရပ်စဲခဲ့ရ
သည်။ သူက သူ့ ဇနီးအား ဇနီးတယောက်အနေနှင့်လည်း ဘာ
ဘခုမျှ ဖန်တီးမပေးနိုင်ခဲ့ပေ။ ဒါကိုတော့ သူ့နားလည်ပါသည်။
ပညာဆက်လက်သင်ကြားရေးအတွက်လည်း ဘာမျှ အကူအညီ
မပေးနိုင်ခဲ့ပေ။ သူ့ မြော်မှုန်းချက် ရည်ရွယ်ချက်ကြီးတွေ ကိုသာ
တစွတ်ထိုး လိုက်နေခဲ့လေသည်။ ထိုမျှ ဥပက္ခာ ထားနေသော
အဖြစ်ထဲက ကြီးမားလှသော စေတနာဖြင့် ခိုင်က သူ့ ဖါသာ
သူ့ ဘဝကိုဖန်တီး၍ တင်အောင်နောက်တွင် အခြေမြဲမြဲနှင့် နေခဲ့
သည်ကို သူကျေးဇူးတင်၍မဆုံး။ ခိုင်ကိုလဲ သိပ်သနားသလို ဖြစ်
လာခဲ့သည်။ ခိုင်လက်ကလေးများကို ဆုပ်နယ်ရင်း သူဝမ်းနည်း
မိသည်။ ဒါပေမယ့် သူမတတ်နိုင်သော နိုင်ငံခြား ပညာသင်သွား
ရေးကို အကြောင်းအားလျော်စွာ အခြေအနေက ဖန်တီးလာခဲ့၍
သူဝမ်းသာသွားသည်။

'ခိုင်ဒီလိုဆို မေမြို့ကို သွားရမှာပေါ့နော်'

မမြခိုင်သည် ကြောင်သွားသည်။ တင်အောင် ကို စေ စေ မော့
ကြည့်ရင်း လည်ပင်းကို လှမ်းဖက်ကာ ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ ငိုလိုက်
တော့သည်။ သူမ ဝမ်းထဲမှာ ပြောစရာတွေ၊ ပြောချင်တာတွေ
အများကြီး ဖြစ်လာသည်။ ပြော၍ မသတိပေး ခဲ့ချ လိုက်သည်။
တင်အောင်က ကျောကိုသပ်ကာ နှစ်သိမ့်နေသည်။

‘ခိုင်ကလဲကွယ်...ခလေးဆန်လိုက်တာ’

ခိုင်သည် ဆက်၍ ရှိုက်ရာမှ ‘ခိုင် နဲ့နမ့် မသွားချင်ဘူး...၊ မောင်မောင်သိပ်ရက်စက်တာဘဲ။ ခိုင်ဒီလိုဘဲအမြဲခွဲနေရမှသာလား’

ခိုင် အပြည့်အကျပ် ပြောချင်တာတွေ ကြားမှ တစိတ်တပိုင်း မျှကို ထုတ်ဖော်လိုက်သည်။ အမှန်မှာခိုင်ပြောချင်သည်မှာ အများကြီးပင်။ ခိုင်ကမပြောရက်။ သူ့စကားလုံးများ၊ သို့မဟုတ် ခိုင်ဖြစ်လိုသော အခြေအနေများသည် သူ့ယောက်ျား၏ ရည်မှန်းချက်ကို ထိခိုက်သွားမှာ စိုးသည်။ စိတ်ညစ် သွားမှာ စိုးသည်။ မအောင်အင်း မထိန်းနိုင် လွန်း၍သာ စကားလုံးများ အစား မျက်ရေများ သွန်ထွက်လာခြင်းဖြစ်ပေသည်။

နောက်ဆုံး ခိုင်သည် ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ လွန်ထွက်ကာ အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားတော့သည်။

တင်အောင်သည် သူ့ချစ်ဇနီးကိုငေးကြည့်ရင်း မောကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူတို့၏ နိုင်ငံရေးပြဿနာများကား ရှင်း၍ ဆုံးခန်းသို့ ရောက်ရမည့်အစား ပို၍ရှုပ်ထွေးကာ သဘော ကွဲလွဲမှုများသာ များလာခဲ့သည်။ ကွန်မြူနစ် ရဲဘော်တစ်ယောက်က လက်ဝဲဝါဒကိုအရင်သွင်း၍ ပဒေသရာဇ်စံနစ်ကို တိုက်ပစ်ချင်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်တို့ကလည်း (ပြည်တောင်စု)ကို အရင်စည်းလုံးစေချင်သည်။ ပြီးမှကြိုက်သလိုပုံ ဖော်စေချင်သည်။

တင်အောင်တို့ရှမ်းအမျိုးသားတို့အဖို့ ထိုပြဿနာက ပိုအရေးကြီးလာသည်။ ရှမ်းတွင်မက ကချင်ရော ချင်းတို့အဖို့ရောစဉ်းစားစရာများဖြစ်လာသည်။ အမှန်အတိုင်း အင်္ဂလိပ် နယ်ချဲ့သမားတို့၏ သွေးခွဲမှုစံနစ်အောက်တွင် ကြီးထွားရှင်သန်ခဲ့ရသော ပဒေသရာဇ်သွေး နယ်ရှင်စော်ဘွားတို့၏ စိတ်ဓာတ်မှာ ပဒေသရာဇ်

ကို တွေ့သည့်နှင့်တပြိုင်နက် တကို ဆားနှင့်တို့သလို တွန့်သွားကြသည်။ သူတို့ အစဉ်အဆက်စိုးစံခဲ့သော ထီးနန်းရိုက်ရာများကို မစွန့်လွှတ်လိုကြပေ။ သူတို့ကိုသာအပြင်းအထန် ဗမာပြည်မှက ပဒေသရာဇ်ကို စွန့်လွှတ်ခိုင်း၍ ကွန်မြူနစ် ဆိုရှယ်လစ် စံနစ်များကို အတင်းသွင်းလျှင် သူတို့ကလည်း နိုင်ငံခြားကို လက်လှမ်းကာ ပြည်ထောင်စုမှခွဲထွက်မည် တကဲကဲ ဖြစ်နေကြလေသည်။

ပြည်ထောင်စုကို စည်းလုံးခဲ့ပြီးမှ ရှမ်းလူထုက တဖြည်းဖြည်း နီးကြားအုံကြွကာ ဒီမိုကရေစီသို့ ပြောင်းလဲ လိုက်ခြင်းက အန္တရာယ်တင်စွာနှင့် ပဒေသရာဇ်စံနစ် ချုပ်ငြိမ်း လိမ့်မည်ဟု မမြဲခိုင်ကယုံကြည်သည်။ တင်အောင်ကလည်းယုံကြည်ချင်သည်။ ဒါပေမယ့် သူက သူ့ရဲဘော်တစ်ယောက်နှင့် အန်တီဂျီမ်း၏ယူဆချက်ကို ပို၍လေးစားသည်။ ‘စော်ဘွားတွေက လက်ကမ်း လိုက်တော့ ပိုပြီးအခိုင်အမာ ဖြစ်လာမှာ။ တင်းကြပ်လာမှ ဒီစံနစ်ကိုတိုက်ရရင်သာပြီး အခက်အခဲတွေ မတွေ့ဘူးလား’ ဟူသော အန်တီဂျီမ်းစကားကို သူသတိရလာသည်။

မမြဲခိုင်နှင့်သူ ခပ်ဝေးဝေး နေချသည်ကိုပင် ကောင်းသည်ဟု သူထင်မြင်လာပြန်သည်။

မမြဲခိုင်သည်မေမြို့သွားရန် ကိစ္စနှင့် ပတ်သတ်၍ဘာမျှမပြောတော့ပေ။ တင်အောင်အနားကိုလည်း သိပ်မကပ်တော့ဘဲ သူ့ပါသာပင် နေတော့သည်။

ဆောင်းဦး၏ ပထမပတ်တွင် မမြဲခိုင်သည် မေမြို့သွားရန် စီစဉ်တော့သည်။ တင်အောင်အတွက် နေရေးထိုင်ရေးလည်းလူတယောက်ငှားထားခဲ့ကာ မေမြို့သို့ ထွက်လာရန် စီစဉ်တော့

သည်။ မမြေခိုင်သည် ဖြစ်သမျှ အခါတိုင်းတော့ ကိုကုမ္ပဏီရှိ ခေါင်းငွေနေတော့သည် ထင်သည်။

သို့သော်လည်း နောက်ဆုံး သွားခါနီးရက်တွင် မမြေခိုင်သည် သူ့လင်ကို ရဲရင့်စွာ ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

အချိန်မှာ အိပ်ခါနီးဖြစ်၍ ညဉ့်အတော်နက်လေသည်။ အပြင် တွင် လူသားသလောက် တိတ်ဆိတ် နေသည်။ မမြေခိုင်သည် ပြုတင်းမှားရပ်ရင်း အပြင်မှ အလှကို စူးစိုက်စွာ ကြည့်နေသည်။ အမှန်မှာ သူသည် စကားပြောရန် အားယူနေသည်။

တင်အောင်သည် ကုတင်ပေါ်မှာ လှဲနေပေမင့် မအိပ်သေးပေ။ သူ့လိုဘဲ ပြင်ပမှအလှကို စိတ်ဝင်စားနေသည်။ အပြင်သည် လှေဆောင်နှင့် ရွမ်းရွမ်းစို၍ သစ်ရွက်များမှာ ငွေရောင်တောက်နေကြသည်။

လေအေးများ၏ ဖြည်းညှင်းစွာ တိုက်ခတ်သံမှာ ညဉ့်၏အလှကို တေးညည်းနေသည်ဖြစ်တူလှသည်။

‘ခိုင်ဒီကို လာပါအံ့ကွယ်၊ မေမြို့သွားဘို့ အားလုံး အဆင်သင့်ဘဲနော်...’

ခိုင်သည် တင်အောင်က စကားစလိုက်သည့်အတွက် အတော်ရင်ထဲ ပေါ့သွားသည်။ မှန်သည်၊ ဘာပညာဘဲ တတ်နေနော်၊ ဘယ်လိုပင်အခွင့်အရေးရနေနော်လင်အပေါ်တွင် ကြောက်ရွံ့မှုနှင့် ရိုသေမှုများမှာ များသော အားဖြင့် မိန်းမတိုင်းတွင် ရှိခဲ့လေသည်။ ပြီးတော့ခိုင်က စိတ်ထဲတွင် သူပြောချင်သော စကားများသည် တင်အောင်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေသည်ကို သူမကြိုတင်နားလည်ပြီးဖြစ်၍ စတင်ရန်လန့်နေခြင်း ဖြစ်နေလေသည်။

အတွင်းဘက်သို့လှည့်လိုက်၍ တင်အောင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူသည်ဖြည်းညှင်းစွာအားယူ၍....

‘ဟုတ်ကဲ့မောင်မောင် အဆင်သင့်တော့ ဖြစ်နော်’

ရှေ့ဆက်၍ မပြောနိုင်သလို ရပ်နေလေသည်။ တင်အောင် မျက်နှာကမူ ပြုံးနေပုံရသည်။ ဒါကိုဘဲ မမြေခိုင်က မကြည့်ချင်ပေ တင်အောင်ကလည်း သူ့ပီတိနှင့်သူ ပြုံးနေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

‘နောက် ၂-နှစ်ဆို ခိုင်တော့ အမေရိက သွားမှားဘဲနော်... အမေရိကက ပြန်လာရင်တော့ ခိုင်စိတ်ဓါတ်နဲ့ဆိုဆရာဝန်ကောင်းကောင်း၊ ပြည်သူ့ ဆရာဝန် ဆိုပါ တော့လေ...ဖြစ်နိုင်မှားဘဲနော်...’

ခိုင်သည် အားရဝမ်းသာ ပြောနေသော သူ့လင်မျက်နှာကို မြှော်လင့်ချက် တင်းမဲ့ စွာ ကြည့်နေရင်း ဝမ်းနည်းလာသည်။

‘အဲဒီတော့...မောင်မောင် စိတ်ထဲမှာ ခိုင်တို့နှစ်ယောက်အိမ်ထောင်ရေးဟာ တိုးတက်လာတယ်လို့ ထင်မှာလား’

အို...ခိုင်ရယ်...တိုးတက် လာတာပေါ့ကွယ်၊ ခိုင်အတွက်ဆို အာဂုံကယူနိုင်သေးတယ်၊ စီးပွားရေးကို လုံးဝ စွန့်ပစ် ထားတဲ့ ထင်တယောက်ကိုလဲ ယူထားရသေးတယ်၊ ကိုယ့်ဘဝကိုလဲ ကိုယ်တိုးတက်အောင်ဖန်တီးသွားနိုင်သေးတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမတယောက် ဘာ...’

‘မဟုတ်ဘူးမောင်...မဟုတ်ဘူး...’

ခိုင်သည် ပြုတင်းမှားဘဲ မတ်တတ်ရပ်ကာ ခေါင်းကိုရမ်းနေသည်။ ပြုတင်းမှား လေအေးများကြောင့်ဆံနွယ်လေးများမှာ ရွှေ့များ၍ ခိုင်ကိုယ်သည် ယိမ်းယိုင်နေပုံ ရနေလေသည်။

တင်အောင်ထို့လောက်ကို တွက်တာက တမျိုးပါဘဲ နော်

မျက်မြင်တွေ့နေရတဲ့ တိုးတက်မှုတွေကို အသိပေးနေတာပဲ။ အဲဒီတိုးတက်မှုတွေနောက်ပိုင်းမှာ မမြင်နိုင်တဲ့ ဆုတ်ယုတ်မှုတွေ တပြေးပြေး လျော့ကျသွားကုန်တာကိုတော့ မောင်မောင် တွက်မိမှာ မဟုတ်ဘူးနော်။

‘ဘာ....ဘာ....ခိုင်ဘာပြောတယ်၊ မောင်မောင် နားမလယ်ဘူး’

တင်အောင်သည် စိတ်ပါလာကာ ခေါင်းအုံးပေါ် လက်ထောက်၍ လမ်းမေးလိုက်သည်။

ခိုင်သည်ရှင်းပြရန် လိုလာသည်။ သူမမှာ တခုညွှန်နေသည်။ သူ့ဝမ်းထဲက နားလည်သလို အပြင်ကို မထုတ်ပေ။ တတ်ပေ။ ခုတော့သူ့ အစွမ်းကုန်ဘဲ ရှင်းလိုက်သည်။

‘ဒီမှာမောင်မောင်ညမမာဆိုကြပါစို့၊ လောကဓါတ်ပညာအရ လျှပ်စစ်ဓါတ်တွေကို တီထွင်လိုက်ကြတယ်၊ တကမ္ဘာလုံး တိုးတက်လာကြတယ်။ ဘယ်သူမဆို ဒါဟာ တိုးတက်မှုဆိုတာ ဝန်ခံကြမှာပဲ။ ဒါပေမယ့်နောက်နှစ်ပေါင်း ၂၀၀-ကျော်လောက် ကျရင်ကမ္ဘာမှာရှိတဲ့ လူ ၅၀- ဆိုခိုင်နှုန်းဟာ မျက်မှန်တပ်ရတော့မယ်။ ကန်းကြရ။ မှန်ကြရ တော့မယ်လို့ လောကဓါတ်ဆရာတဦးကပြောခဲ့တယ် လျှပ်စစ်ဓါတ်ပေါ်မူကြောင့် တိုးတက်လာတာတွေရဲ့ နောက်ပိုင်းမှာအကန့် ပြစ်ကြရတော့မယ် ဆိုတဲ့ ဆုတ်ယုတ်မှုကို လူတွေသတိထားကြမိမှာ မဟုတ်ဘူး’

ခိုင်သည် စကားစ, ကိုရပ်လိုက်ကာ အသက် မှန်မှန်ရှူနေသည်။ မျက်လုံးများမှာ သူ့ချစ်လင်ကို စူးစိုက် ကြည့်နေလေသည်။

အိမ်ထောင်ရေးမှာ တယောက်ခွဲတယောက်ခွဲနေပြီးကြီးပန်းမှုတွေဟာ တိုးတက်နေတယ်လို့ မောင်မောင်ထင်မှာပဲ။ နောက်ပိုင်းမှာ စိတ်ဓါတ်တွေဟာ နှစ်ယောက်အတွဲမနေရလို့ မသိမသာ ပျက်ပြား ကုန်မှာတော့။ စိတ်ဓါတ် ကျမှာတော့ကို မောင်မောင်တွက်မိရဲ့လား။

‘အို....ဘာလို့ စိတ်ဓါတ် ကျရမှာလဲခိုင်....’

‘မောင်မောင်ဟာ သာမန်နိုင်ငံရေးသမားတယောက်ပါကွယ်ပုထုဥ ဟာတယောက်ပါ။ ရဟန္တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်တော့မှလဲ နိုင်ငံရေးမှာ အစွမ်းကုန် သံပတ်မလျော့တမ်း လုပ်လို့ မရဘူး။ အနားယူချင်စိတ်တွေ သာယာမှု တွေကို တခါတခါ ခံစားချင်စိတ်တွေ မောင်မောင်ချိုးနှိမ်ထားလို့ ရမတဲ့လား’

‘ဪ....ခိုင်ကလဲ အင်မတန်အယူ အဆရှေးဆံတာကိုးကွယ် ဒါကြောင့်လဲ ခိုင်ကို ဖတ်ဝန်းကျင်က ပဒေသရာဇ် အယူ အဆရှေးဆံမှုတွေ ရှိတုန်းလို့ ပြောနေကြတာပဲ’

‘ဘာ....ပဒေသရာဇ် အယူအဆ’

ခိုင်က နားမလည်ပေ။

‘မောင်မောင်ဟာ ခက်ပါတယ်လေ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ညာနေပါတယ်’

ခိုင်သည် စိတ်ပျက်စွာပင် ပြုတင်းပေါက် အပြင်သို့ပြန်လှည့်လိုက်ကာ ငေးမြဲငေးနေလိုက်တော့သည်။

ထိုနေ့မှစ၍ မမြခိုင်သည်လူ့လောကကို ဘာမျှ မဖန်တီးချင်တော့ပေ။ ဖြစ်လာသမျှသော အကြောင်း တရားတွေကိုသာ မမြခိုင်က လက်ခံတော့မည်။ သူမ၏မျှသိပ် အောင့်အည်းချွန်မျှားကို ဘယ်လိုပေါ်ရမည်မှန်းမသိခဲ့။ အမှန်တော့ကား....သူ့ဘဝကို

မကျေနပ်သည်မှာတော့ အမှန်တကယ်ဖြစ်သည်။ သို့သော် မကျေနပ်ချက်များကို ကျိုးကြောင်းပြု သေချာစွာနှင့် သူ့ခံပြု တတ်တော့ပေ။ တပတ် ကြာတွင် မေမြို့သို့ ထွက်လာ ခဲ့တော့သည်။

(၆)

တအံ့နှေးနှေးနှင့် ရက်များကား ကုန်လွန်ခဲ့သည်။ အေးစက်သော ညည့်ချိန်တွင်လဲ တယောက်ထဲ ပျင်းရိစွာ လှဲနေခဲ့သည်။ ရံဖန်ရံခါ ယုရောင်ခြည် သန်းနေသော မွေ့ရာဖြူကို ငေးရင်း ပင်သူသည် ကြူကြူပါအောင် ငိုခဲ့ရသည်။

သည်လိုနှင့်တဲ ဆောင်းကလည်းနှောင်း၍လာခဲ့သည်။ ညနေ စောင်းဝယ်နှင်းကြွင်း လေးများ အုံ့ပျံ့ပျံ့နှင့်ဝေ၍နေကြသည်။ ခြော့လွန်းသော နေရောင်များလည်း ခပ်မိုမိုနီနီတဲ လောတတွင် ကျန်ရစ်တော့သည်။

ခိုင်သည်မနက်ကလူနာအချို့ကို ခွဲစိတ်ခဲ့ရ၍ မောနေသည်။ ပြုတင်းကို ဘေးတိုက်မှီကာ အပြင်၏ မှုန်မှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်နေသော ညနေကို မွေး၍ကြည့်နေသည်။

ဆရာဝန်ကြီးနှင့် သူ့မိန်းမသည် ခိုင်အိမ်ခြံစည်း ပြင်ဘက်မှ ဖြည်းဖြည်းစကားပြော၍ လျှောက်သွားကြသည်။ ပုဏ္ဏရိပ်စည်းရိုးမှာ ဆရာဝန်ကတော်နီးလောက်ပင်မြင့်သည်။ မီးခိုးရောင်ဖြော့ဖြော့ဘလေဇာကို ဝတ်၍ ကြော့ကြော့လေး လျှောက်နေသော ဆရာဝန်ကတော်မှာ ညနေ ရိုးရိတွင် အလွန် လှပ နေပါသည်။ အမှန်မှာ နှစ်သိမ့်ချိုပြုံးနေသော ဆရာဝန်ကတော်မျက်နှာသည်

ခင်နှင်းယု

အလှူကို သာသနာ့ရုံ တောက်ပ စေပါသည်။ ဆန္ဒယများလည်း ဆောင်းနှောင်းလေဝယ် ၇၀ ကာနွဲ့ကာဖြင့် သူတို့၏ အရိပ်သည် ခိုင်ရှေ့မှ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ် သွားကြသည်။ ခိုင်သည် ပြုတင်းမှ ခွာလိုက်သည်။ အိမ်ခန်းဆီသို့ဝင်သွားရင်း စာရေးရန် စာပွဲခုံပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။

‘ချစ်လှစွာ သောမေ့ရင်မောင်’

ခိုင်သည် စာခေါင်းစည်းကို အပေါ်မှ ရေးရင်း ဆက်မရေးသေးဘဲ ရပ်နေသည်။ ရေးလိုစိတ်မရှိသလို စာပွဲမှထလိုက်သည်။ အပြင်တွင် နေရောင်များမရှိတော့ပေ။ မှောင်စပျိုးနေလေသည်။ သူသည် စာပွဲတွင် တဖန်ပြု ထိုင်လိုက်သည်။ စာကို ဆက်ရေး ပြန်သည်။

‘ခိုင်ရိုသေစွာ စာရေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီစာကိုဖတ်နေချိန်မှာ မောင်.... ဇနီးခိုင်ကို ပဒေသရာဇ် သွေးအပြစ်က မေ့ထားစေချင်ပါတယ်။ ဒီစာထဲမှာရေးမဲ့ ခိုင်ထင်မြင်ချက်တွေဟာ ပဒေသရာဇ် နှယ်တယောက်ရဲ့ ထင်မြင်ချက် မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်မောင်....’

ခိုင်အခု သိပ်ပြီးနှမ်းနေတယ် မောင်မောင်၊ အမှန်တော့ခိုင်ဟာ ဟန်ဆောင်နေရတယ်။ အနိုင်နိုင်အားတင်းနေရတယ်....

ညနေက မောင် မောင်....ဆောင်း ရိပ်ဟာ သိပ်လှတာတဲ့။

ခိုင်သည်သူ့ စာကို ဘယ်လိုရေးလိုက်သည်မသိ၊ တခါပြန်ဖတ်လိုက်ပြန်သည်။ ဖတ်ပြီးဆက်ရေးရန် အားတင်းလိုက်ပြန်သည်။

နှေးနှောင်းရွက်ကျန်

‘ညနေကလဲ မိန့်ခိုန့် လေးနဲ့ လှနေတယ်။ ဆရာဝန် လင်မယားက ခိုင် အိမ်ရှေ့က ဖြတ် ရှောက် သွားကြ တယ်။သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာဟာ ဒီညနေ စောင်း မှာတော့ အလှဆုံးဘဲ မောင်မောင်ရယ်။ ဒီတုန်းက ခိုင် က မောလွန်းလို့ ပြုတ်တင်းမှာ မွေးပြီး ရပ်နေရတယ်။ လေအေး လေးတွေကလဲ တိုက်လို့။’

ခိုင်ကြာရှည်ဟန်မဆောင်နိုင်ဘူးမောင်မောင်၊ မိန်းမ ဟာ မိန်းမဘဲ။ ခိုင် ရိုးရိုးသားသားဖွင့်ပြီး ဝန်ခံပါရစေ။ ခိုင်ထယောက်ထဲ နေတုန်းက၊ အပျိုတုန်းကဆိုပါတော့၊ ရည်ရွယ်ချက် အစဉ်တစိုက်နဲ့ အားကြီး မာန်တက် ကြီး စားခဲ့တယ်။ လက်ထပ်ပြီးတော့လဲ ခိုင်ကြိုးစား ချင်သေး တယ်။ ဒါပေမယ့် ခိုင်ဟာ မိန်းမ တယောက် အနေနဲ့ လုပ်ဖြစ်တဲ့ ‘မောင်မောင်ကို အားကိုးလိုစိတ် အလိုလိုဖြစ် လာတာဘဲ။’ ဒါဟာမေ့တာဘဲလို့ ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီစိတ်က ခိုင်ကို သိပ်နှိပ်စက်တယ်။ ဟိုတုန်းကလို ကြိုးစား လို့ မရတော့ဘူး၊ အားကိုး လိုစိတ်တွေသာ ဖြစ်လာ တာဘဲ....’

မမြခိုင်သည် ရပ်လိုက်ပြန်သည်။ သူ့ စာများသည် နိုင်ငံရေး ဖွင့်ပတ်သက်၍ ထိခိုက်စရာ အများများပါလေ မလားဟု ပြန်၍ စိတ်လိုက်ပြန်သည်။ ပြီးတော့ ဆက်ရေးပြန်သည်။

‘လူတွေဟာ စံနစ်တခုခုကိုသာ တော်လှန်လို့ ရကြ မယ်။ ပင်ကိုမူလသဘာဝရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားကို တော် လှန်လို့ မရဘူးမောင်မောင်၊ မိန်းမထယောက် အနေနဲ့

ဘယ်လောက် စိတ်ထင်း ထားထား နောက်ဆုံး မိန်းမ သဘာဝ စိတ်ဟာ ပြန်ပေါ်လာတာဘဲ’

ပြီးတော့လဲမောင်မောင်ရယ်၊ခိုင်ကိုကွန်ဆာဗေးတစ် တယောက်လို့ စွပ်စွဲရင်လဲ ခံရမှာဘဲ ခိုင်တော့ ရှေး ဟောင်းစံနစ်တွေဆီကို ပြန်သွားချင်တယ်။ခိုင်ဟာ နောက် ပြန်သွား နေလို့လားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ မိန်းမနဲ့ ယောက်ျား လက်ထပ် ပြီးရင်ဖြင့် ယောက်ျားက စီးပွား ရှာ မိန်းမက အိမ်တွင်းလုံခြုံမှုကို ထိမ်းသိမ်းစောင့်ရှောက် ကြတဲ့ ရှေးစံနစ်ကို ခိုင်တော့သိပ်သဘောကျတယ်။အိမ် ဟာချမ်းငြိမ်းတယ်။ စံနစ်တကျ သာယာမှုဟာ အိမ်သူ အိမ်သားတွေကို တိုးတက်စေမှာဘဲလို့ ခိုင်ကတော့ယူဆ မိတာဘဲ။ခုတော့ဖြင့် မိန်းမတွေဟာ သားသွီးတွေကိုလဲ စံနစ်တကျ မမွေးအားရှာကြဘူး။ လင်သားကိုလဲ ချမ်း ငြိမ်းအောင် မထိန်းသိမ်း နိုင်တော့ဘူး။ ဒီလောကဟာ ဘယ်တော့ သာယာမလဲ။ ဒီအိမ်ထောင် ဟာလဲဘယ်လို လုပ် တိုးတက်မလဲ။ဒါပေမယ့် အခုလက်ရှိ လူတွေကတော့ ဘယ်လိုလောကကို ဖန်တီးနေကြတယ်ဆိုတာ ခိုင်တော့ မမြော်မှန်းတတ်ဘူး.....။

မမြခိုင်သည် ဖေါင်တိန်ကို ခဏချလိုက်ကာ မောသလိုဖြစ်နေ သည်။ သူ့ စာများအပေါက်အဆက် တဲသည် မတဲသည်ကို သူဂရု စိုက်လိုစိတ် မရှိတော့သလို မှုန်တေတေကြီး ဖြစ်နေတော့သည်။ နောက်ဆုံး ဘာကိုမျှ ဂရုမစိုက်သောသလိုခပ်မြန်မြန်ကြီး ရေးချ လိုက်သည်။

မလဲ မောင်မောင်။ အိမ်ထောင်ကျပြီး နှစ်နှစ်ခွဲအကြာမှာ အနေနဲ့ ဒါလောက် ကြာကြာကြီး အိုးအိမ်ကို စွန့်နေရတာ သဘာဝကိုတော့ အတော် လွန်ဆန်နေရတာတဲ့။ ပြီးတော့ ဒါလောက် ဝေးကွာ နေတဲ့ မောင်မောင်နဲ့ ခိုင်ကြားမှာ ကြာလေ ကြာလေ ဆက်ဆံမှုတွေဟာလဲ အဆင်ပြေပြေ ဖြစ်မှ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားလို့ ခိုင် သံသယ ဖြစ်မိတယ်။

ခိုင် အမေရီကားကိုလဲမသွားချင်ပါဘူးမောင်မောင်။ ဖြစ်သလို လုပ်စားပြီး ရန်ကုန်မှာ မောင်မောင် နဲ့ဘဲ အတူတူ နေပါရစေ၊ အိုလေ.....နောက်ဆုံး မောင်ရဲ့ ပဒေသရာဇ် စံနှုန်းကို တိုက်ဖျက်ရေးမှာ ခိုင်ပြန်လာလို့ အနှောက်အယှက် မဖြစ်ဘူးဆိုရင် ခိုင် ပြန်လာပါရစေ မောင်မောင်။ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာပါစေ.....'

ချစ်ဇနီး
ခိုင်

မမြခိုင်သည် စာကို ပြန်မဖတ် တော့၊ စာအိတ်ထဲ ထည့်၍ အပေါ်မှ လိမ်စာရေးလိုက်သည်။ စာထည့်ဘို့ကိုတော့ မဆုံးဖြတ်သေး၊ စာအိတ်ကို စားပွဲပေါ် ထားရစ်၍ ကုလားထိုင်မှ ထကာ ကုတင်ပေါ်သွား၍ ခြေပစ်လက်ပစ်လွဲ လိုက်သည်။ သူမိန်နေစဉ် တံခါးဖွင့်သံကြား၍ ကြည့်လိုက်ရာ သူနှင့် အတူနေသည့် ဆရာမကြီး ခေါ်ထူးရွှေဖြစ်နေသည်။
'မမြခိုင် အပြင်မှာ ညှော်သည့်ရောက်နေတယ်'

ခိုင်အလိုက် သံသယလောက် အကြာကြီး နေရအောင် မလဲလားနဲ့။ ညှော်ခန်းဘွင် လူ နှစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ အနောက်တိုင်းသား များလို ဝတ်ထားသော ရှမ်းအမျိုးသား နှစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ခိုင်ကအံ့အားသင့်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ တယောက်မှာ ယခင်က ဘာပေးစားမည် ပြောသော မြို့စား စောဆိုင်အု် ဖြစ်၍ တယောက်မှာ သိန္နီစော်ဘွား မမြခိုင်၏ဖအေတူ မအေကဲ့ မောင်ဖြစ်သေးသည်။

'ခိုင် နေမခကောင်းဘူးလား.....'

စော်ဘွားလေးက မေးလိုက်သည်ကို ခိုင်က ပြုံးနေရင်း.....
'နေကောင်းပါတယ်၊ မနက်က ပင်ပမ်းလို့ လွဲနေတာတဲ့.....'

ဒါနဲ့ ဘယ်လို မေမြို့ရောက်လာကြတာလဲ'
'ပင်လုံစာချုပ်ပြီးသွားပြီ၊ မေမြို့အလယ်လာရင်း စောဆိုင်အု် နဲ့ လာတွေ့တာတဲ့။ သူက ဒီမှာအိမ်ရှိတယ်။ သူ့လဲခဏလာရင်း လာဆုံကြတာတဲ့။ ခိုင် ဒီမှာရှိတယ်ဆိုတာတော့ အစကမသိဘူး၊ ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ တနေ့ကနေ့လည်စာ စားရင်း စကား စပ်မိမှ သိတယ်'

စော်ဘွားလေးသည် စကားဖြတ်၍ ခိုင်ကို သေချာစွာကြည့်ရင်း.....

'တခါတလေတွေ့ရတာ စောဆိုင်အု် ထို့အိမ်လိုက်ခဲ့ပါအု်။ မောင်နှမတစ်တွေ ကဲ့နေတာကြာဘိ။ တဘက်ကို သတိရတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ဘဲ ကိုယ်ဘိတ်တာကို လက်ခံပါ။ ခိုင်ထို့နဲ့အတူ လိုက်ပြီး စောဆိုင်အု် အိမ်မှာ ဒီညစာလိုက်စားပါ'

မမြခိုင်သည် တွေ့နေသည်။ စောဆိုင်အု်ကလည်း သူ့မိန်းမပါ အတူရှိနေ၍ လိုက်ရန် ခေါ်နေတော့သည်။ မမြခိုင်ကလည်း

သူ့အကို၊ ကိုမော်ကြည့်ကာ လိုက်ရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။
ဒေါ်ထူးရွှေအား ပြောခဲ့ကာ စောဆိုင်းအု်တို့ အိမ်သို့ လိုက်ခဲ့သည်။

မမြခိုင်စိတ်များသည်လွတ်နေသည်။ ဘာကိုမှလည်း စိတ်မဝင်စားတော့သလို ဖြစ်နေလေသည်။ ကားဖြတ်သွားစဉ်လ၊ ရောင်အောက်ဝယ် တရိပ်ရိပ် ကျန်ရစ်သော ထင်းရှူးပင် မဲမဲများကို ကြောင်၍ စိုက်ကြည့်ရင်းပင် လိုက်လာပါလော့သည်။

မေမြို့၏ညသည် လ၊ရောင်တွင်သာယာစွာ လှပနေလေသည်။ ပွေးနုသော ပန်းပွင့်ဖြူ ခြုံလေးများဘေးတွင် စောဆိုင်းအု်တို့ လူစုထိုင်နေကြသည်။ အိမ်တွင်းမှ စန္ဒယားသံမှာ သာယာစွာလွှင့်လာလေသည်။ခိုင်သည် ဝမ်းနည်းလာလေသည်။ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာသူတယ်လိမ့် နေထိုင်၍မရပေ။စောဆိုင်းအု် ငနီးသည်က ခိုင်ကို ဖေါရွှေစွာ စကားပြောပြ နေသော်လည်းခိုင်အဖို့ မနည်းနားထောင်နေရကေသည်။ အသားဝါဝါထင်ရှားဖေါလွင်လှသော နှာတံတို့နှင့် ခန့်ညားလှသော မမြခိုင်မျက်နှာသည် လ၊ရောင်တွင် ထင်ရှား နေလေသည်။ ဝိုင်းစက်တောက်ပသော မျက်လုံးကြီးများမှာ မျက်ရည်အနည်းငယ် ခိုနေ၍ လ၊ရောင်တွင်လက်နေလေသည်။

စောဆိုင်းအု်မှာ တခါက မြတ်နိုးစွာ ချစ်ခင်၍ စေ့စပ်ခဲ့ဘူးသော ချစ်သူကို ကြေကွဲစွာကြည့် နေမိသည်။ ခိုင်ကမူသူတို့အား လုံးကို သတိမမူမိပေ။

‘ခိုင်ရှမ်းပြည်က ထွက်သွားတာ သုံးနှစ်လောက် ရှိသွားပြီနော်....’

ခိုင်အကို ဝမ်းကွဲက လှမ်းမေးလိုက်သည်။ခိုင်က စောင်း၍ ကြည့်ရင်း....

‘ဘာဆုံးကတည်းကဘဲ’

‘ဘာလို့ ကိုယ်တို့ဆီကို အလယ်တောင် မလာတော့ တာလဲ’ ကြင်နာစွာ လှမ်း၍ မေးပြန်သည်။ ခိုင်သည် ကြီးစား၍ပြုံးစရာသည်။

‘ခိုင် အလုပ်လုပ်နေရတာ ဘယ်မှာ အားမလဲကိုကို’

‘ဒီလိုဆို ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်....။ ခိုင် ကိုယ်တို့ကို စိတ်နာသလားလို့....။ စော်ဘွားတွေထဲမှာလဲ ခုတက်လာတဲ့ လူငယ် စော်ဘွားလေးတွေဆို ဒီမိုကရေစီကိုတော်တော် သက်ဝင် လာပါသိကွယ်....။ မင်းရဲ့ ကိုတင်အောင် ကော နေကောင်းရဲ့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ နေကောင်းပါတယ်’

‘တချို့ စော်ဘွားကြီးတွေရဲ့ သက်ဦးဆံပိုင် ရက်စက်မှုကိုလဲ ကိုယ်တို့ဝန်ခံပါတယ်။ ဒါပေမင် နောက်ဆုံးတနေ့ သူတို့သိမှာဘဲ။ ကိုယ့်အချင်းချင်းက လွဲလို့ နိုင်ငံခြားကို အားကိုးရင် မှားမယ်ဆိုတာ သိကြမှာပါဘဲ’

မမြခိုင်သည် သူ့ အကိုဘက်သို့ လှည့်ကာ တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေလေသည်။

‘အမှန်တော့လဲ ပြည်ထောင်စု သားချင်း ဆက်ဆံမှုဟာလဲ အလွမ်းကို ဝေးလွန်းပါတယ်....။ ဗမာတွေ ကိုယ်တိုင်ကလဲ ကိုယ့်ပြည်ထောင်စု ထဲက တိုင်းရင်း သားချင်း တွေရဲ့ အပြောင်းလဲစေ့ ပတ်စေ့ သိသူ ခတ်ရှားရှားဘဲ....။ ဒီတော့လဲ အချို့ကောင်ပေါ်သားတွေနဲ့ စော်ဘွားတွေက ထင်ကြတယ်လို့....။’

ထင်ကြတာပေါ့

မမြခိုင်အကို စော်ဘွားသည် စီးကရက်သောက်ရင်း တလုံးချင်း ပြောပြနေလေသည်။

‘ဒီလိုထင်တာလဲ မမှားပါဘူး’

မမြခိုင်က အေးအေးပင် ခြေလိုက်သည်။

‘ထင်သင့်တယ်...၊ ဟိုတုန်းကဆို ဗမာကလဲ ဗမာမပါဘဲ နေရတာဘဲ၊ တိုင်းရင်း သားချင်း ရယ်လို့ ကူးလူး ဆက်ဆံချင် မေပင် အင်္ဂလိပ် အစိုးရကလဲ ခွင့်ပြုဘူး၊ ရှမ်းပြည်နယ် ဆို ကိုတို့သိတဲ့ အတိုင်း ရှမ်းပုဒ်မ ၁၀-ဟာ အချုပ်ချယ် ဆုံးဘဲ၊ တိုင်းရင်းသားချင်းရယ်လို့ ဗမာပြည်မှ ကဘယ်သူဝင်ခွင့်ရသလဲ၊ ပင်နီဝတ်ဆိုရင် ဖမ်းတာဘဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအခက်အခဲ ကြားထဲ က ဗမာ လူငယ်လေးတွေဟာ ရှမ်းလူထု ထဲကို တိုးဝင် ခဲ့တာ ဘဲ၊ တယောက်နဲ့တယောက် တစိမ်းပြင်ပြင်ဖြစ်ရတာတွေဟာလဲ မဆန်းပါဘူး...၊ နယ်ချဲ့ သမားတွေရဲ့ စိုးမိုးမှုခံရတဲ့ တိုင်းပြည် တိုင်း၊ ဒါဟာ ရိုးရိုးနဲ့ ရှင်းရှင်းသေး တွေရတဲ့ နယ်ချဲ့ သမားရဲ့ သွေးခွဲအုပ်ချုပ်ရေးဘဲ’

‘နောင် မင်းတို့ပြည်မှ က ဗမာလူငယ်ကလေးတွေ အများ ကြီး ဝင်ခွင့်ပြုရင် တို့ဗဒေသဆန် စော်ဘွားတွေကို အပြုတ်တိုက် ဆို့ ကြီးပမ်းကြမှာပေါ့ကွဲ့’

‘မြောက်ပိုင်း ရှမ်းပြည်မှ စော်ဘွား တယောက်က ပြောပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်နေသည်။ သူကလည်း ရယ်စရာသဘော ထား၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

‘ခိုင်ကတော့ နိုင်ငံရေးသမားလုံးလုံးမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့်

တော်ဘုရားပြောသလို ပဒေသဆန်စံနှစ်ကိုအခြေခံပဒေအရမလို လားပေမယ့် ဗမာပြည်မှ က သွားပြီး တိုက်ဖျက်ပစ်မှာမဟုတ်ပါ ဘူး။ ဗမာပြည်မှ က တောင်ပေါ်သားတွေနဲ့ ရှမ်းပြည်နယ်တွေရဲ့ တိုးတက်ရေး၊ စည်ပင်သာယာရေးအတွက်သာ ကူညီကြရမှာဘဲ၊ ဗဒေသဆန် တိုက်ပွဲဟာ ရှမ်းလူထု အပေါ်မှာ တည်တာဘဲ၊ ပြီးတော့လဲလေ တော်ဘုရားတို့လဲ နိုင်ငံခြားက ပြန်လာကြတာ ဘဲ...၊ အချုပ်အချယ်တွေအများကြီး လူထုအပေါ် တင်းတားရင် တားနဲ့နေတော့ တော်လှန်ခံကြရမှာဘဲ၊ ဒါက မွေဘာဘဲလေ... ခိုးပါတယ်’

မမြခိုင်သည် စော်ဘွားဘက်သို့ လှည့်၍ပြောရာမှ ‘ရှမ်းပြည် နယ်လူထုကစေလွှတ်တဲ့ ပြည်နယ်ကိုယ်စားလှယ်တွေနဲ့ ရှမ်းစော် ဘွားတွေ ပူးပေါင်းပြီး အုပ်ချုပ်ရေး ပေါ်လာရင်တော့ ပဒေ သဆန်တိုက်ပွဲဟာ ငြိမ်းချမ်းကောင်းပါရဲ့’

စောဆိုင်အု ငန်းသည်က ညစာအတွက် အသင့်ရှိကြောင်း ပြောသဖြင့် အားလုံး အိမ်ထဲသို့ဝင်လာကြသည်။ စောဆိုင်အု သည် မမြခိုင်ကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် သူ့ညာဘက်တွင်ထား၍ ညစာကို စားကြစော့သည်။ မြောက်ပိုင်း ရှမ်းစော်ဘွားအချို့ သည်း ရယ်စရာများကိုသာ ထမင်းစားရင်း ပြောနေကြသည်။ ခန်းမဆို၍ မမြခိုင်၊ စောဆိုင်အု ငန်းနှင့် အခြားစော်ဘွားကတော် အယောက်သာ ပါဝင်ခဲ့လေသည်။ ထိန်လင်းသော မီးရောင် အောက်တွင် ငွေစွန်း ခရင်းများမှာ တောက်ပနေကြသည်။ ပွင့်ဖဲ အကြောင်းများ ပေါ်ထွားသော ခုံခင်း အဖြူပေါ်တွင် အင်္ဂလိပ် သက်သပ် ပန်းအဖြူ ပွင့်ကြီးများမှာ စာပုံပေါ်တွင် စွင့်စွင့် ထားကားကြီး ဖြစ်နေလေသည်။ ပိုးပြာနု ပြူတင်းခန်းခေါ်များ

စာ ထိုးပေါက်၍ လေအေးသည်။ ချိုအေးသောရနံ့ကို ထမင်းစားသူများ ရှိရာသို့ သယ်ဆောင်လာခဲ့လေသည်။ ညော်ခန်းမှ စန္ဒယားသံသည်လည်း ထမင်းစားခန်းဝယ် ပျံ့လွင့်နေလေသည်။

အားလုံးသည် သာယာသည်။ တင့်တယ် လှပ လှလေသည်။ ပြည့်စုံ ကုလုံခြင်းနှင့် စည်းစိမ် ခံစားမှုများကို တခန်းလုံး၏ အဆောင်အယောင်များက ပေါ်ပြလျက်ရှိလေသည်။

မမြခိုင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နံရံတွင် ရှမ်းပြည်နယ်၏ ရွှေခင်းပန်းချီကားချပ်သည် မီးရောင်ဖြင့် ထင်လင်းနေသည်။ ကားချပ်သည် ချမ်းငြိမ်း၍ သာမောဘွယ်ကောင်းလှသည်။ ညိုမှိုင်းသော ရှမ်းတောင်ကုန်း တောင်စွယ်များသည် အပြာရောင်ကောင်းကင်ကို နောက်ခံထားလျက်ရှိလေသည်။ တောင်ခြေတွင်-စိမ်းလေ့သော မြက်ခင်းပြင်နှင့် ချယ်ရီပွင့်ခက်များသည် ဆုပ်ခံ၍ သစ်ပင်ကိုင်းထက်တွင် ပွင့်နေကြသည်။ ချယ်ရီပင်လေးများ၏ ပင်ခြေဝယ် စိမ်းညိုညို ပြာမှိုင်းမှိုင်းနှင့်စမ်းချောင်းငယ်သည်စီးလျက်ရှိသည်။ ပန်းချီကားချပ်သည် ရှမ်းတို့ဌာနီ၏ သာယာ ချမ်းငြိမ်းပုံကို အကြွင်းမဲ့ပေါ်ပြလျက်ရှိလေသည်။ သို့သော်....သို့သော်....မမြခိုင်သည် ပန်းချီကားချပ်ကို ပြည့်စုံသည်ဟုမထင်။ သူမြင်နေရသော တောင်ကုန်း၏ ဟိုမ္မာဘက်တွင် ရာသီဥတု ပြင်းထန်သော ဒဏ်ချက်၏ အောက်၌ တောင်ကုန်းများကို ခုတ်ထွင် ရှင်းလင်းကာ ခက်ခက်ခဲခဲ အသက်မွေးမှုတက် ယာလုပ်နေသော ရှမ်းတောင်သူတို့၏ မချမ်းငြိမ် မသာယာသောဘဝကို သူက မြှော်မုန်းမိသည်။ ရှမ်းပြည်မှာ သူနေစဉ်က သူတို့လူစုကို ခဏခဏ တွေ့ခဲ့ရသည်။

‘ခိုင်....ပန်းချီကားကို သဘောကျနေတယ်’

‘မမြခိုင်အခု ခဏ အတွေးလွန်နေသော မမြခိုင်ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်....သိပ်လှတာဘဲနော်’

‘အဲဒီ ပန်းချီကားထဲက ရှမ်းပြည်နယ် သာယာသလို ပြည်တွင်းကလဲ သာယာဘို့အရေးကြီးတာဘဲခိုင်’

‘ဒါကတော့ ရှမ်းလူထု နေရေးစားရေး ချောင်ချီလာတာနဲ့ အမျှ သာယာမှာပေါ့၊ ခုတော့ ပန်းချီကားလေးဟာ ရှမ်းလူထုနဲ့ တောင်မတန်ဘူး၊ ဒီပန်းချီကားထွက်လာတဲ့ ဒီပြည်နယ်က လူထုဟာ များသောအားဖြင့် အလောင်းအစား ဝါသနာလွန်နေတာတွေ၊ ဘိန်းစားတွေများနေတာတွေ၊ ပြီးတော့ အခွန်အတုပ်တွေ အောက်ပိပြီး စာမတတ်သူတွေ များနေတာတော့ အတော်ဝမ်းန့စရာဘဲ’

ခိုင်က ပြုံး၍ ပြောလိုက်သဖြင့် စောဆိုင်အု်ပါ ရော၍ ပြုံးနေကြလေသည်။

ထမင်းစားပွဲသည် ၁၀-နာရီခွဲလောက်မှပြီး၍ သူတို့အားလုံး ညော်ခန်းသို့ထွက်လာကြလေသည်။

စောဆိုင်အု်ဇနီးသည် ၆-နှစ် သားလောက်ရှိ ခလေးငယ်ကယောက်ကို မြေခိုင်ရှိရာသို့ ခေါ်လာသည်။ စောဆိုင်အု်သည် ခလေးနားသို့ကပ်လာ၍....

‘ခိုင်....ဒါဟာ ကျွန်တော် သားဘဲ။ ဂျွန်လေ - သိပ်ထွားတဲ့ကောင်....’

မမြခိုင်သည် ခလေးကို လှမ်းကြည့်၍ ပြုံးကာ ဖက်ထားဆိုက်သည်။ ပါးအို နီနီထွေးထွေးနှင့် ချစ်စရာကောင်းသော လူသေးဖြစ်သည်။

‘ဂျွန်...မင်းအန်တီကို မွေးမွေးပေးပါအုံး’

ခလေးသည် မမြခိုင်ကို နှစ်နှစ် ချိုက်ချိုက်ပင် နမ်း လိုက်သည်။ မမြခိုင် ရင်ထဲတွင် မဒေါ်ပြုနိုင်သော ပီတိသည် ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

‘သား...လူကလေး’

တိုးတိုးလေးပင် ကပ်၍ခေါ်လိုက်သည်။

ခိုင်သည် ဝမ်းနည်း၍သွားရှာ၏။ တကယ်တော့လဲ သူ့တွင် မိခင်စိတ်များသည် တဖွားဖွား တစိမ့်စိမ့် ပေါ်လာသည်။ ခုလို အချိန်တွင် ဂျွန်လို သားလေးတယောက်လောက်ရ၍ အိုးနှင့်အိမ်နှင့် အခြေတကျနေသင့်ပြီမဟုတ်ပါလော့။ သူ့ဘဝသည် ပေါ့လွန်းနေသလို၊ ဟာနေသလိုဖြစ်နေလေသည်။

ရန်ကုန်တွင်ကျန်ရစ်နေသောသူ ချစ်လင်ကိုပင် ဒေါ်အဖြစ်ရမလို စိတ်ထဲတွင်ပိုမို၍ သတိရလာသလိုဖြစ်လာလေသည်။ သို့သော် သူသည် ကိုတင်အောင် ဘာလဲဆိုတာ သိပြီးမှ လက်ထပ် ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ညဉ့်လည်း အတော်ပင် တိတ်ဆိတ်၍၊ ညဉ့်နက် လာသဖြင့် မမြခိုင်သည် သူ့အကိုနှင့်အတူ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့လေသည်။ ဘယ်လိုပင်ဖြစ်စေ၊ မောင်နှမဝမ်းကွဲမက ဖခင်အတူ မအေကွဲ၊ ဖြစ်သောသူ ညီမလေး၏ နှမ်းခလျာသော အမူအရာများမှာ စော်ဘွားလေးစိတ်ကို ထိခိုက်နေသည်။ တခါးဖွင့်၍ အိမ်ထဲသို့ ခိုင်စင်သွားသည်အထိ ဝမ်းနည်းစွာ စိုက်ကြည့်ရင်း-ပြန်လာခဲ့လေသည်။

မမြခိုင်သည် တိတ်ဆိတ်စွာပင်အဝတ်များ လဲပြီးကာအိမ်ခန်းပြုလင်းကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ချဉ်းနေသောပင်ခြေအောက်တွင် လှေဆော်က လင်းနေသေးသည်။ ရွှေဆောင်ဝင်းနေသောလှ၊ ဆောင်

ကင်းမှ လျှောက်နေကြသည်။ သူ့မအိပ်ဖို့ကို မစဉ်းစားချင်၊ အိပ်၍လည်းမရ...။ သူ့ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ဘာကိုမျှလည်း မလုပ်ချင်တော့။

နောက်ဆုံး သူ့အဖေတယောက်ကို သွားဆွဲ လိုက်သည်။ သူသည် သီချင်းကို တပိုင်းတစ၊ ထဝက်မှစ၍ ထိုးလိုက်သည်။ သူမ စိတ်များကား လွတ်၍ပင်နေလေပြီလား...။

(၇)

ကိုတင်အောင်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တွန်းလှန်နိုင်သူ မဟုတ် ထကယ်ဆိုတော့ သူသည်လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ လူသည် ပတ်ဝန်းကျင်၏ ပြုပြင်ဖန်တီးဆဲမျှ လိုက်၍ပြောင်းလဲနေသည်။

ဒါပေမယ့်ကော သူ့ကိုယ်သူနိုင်ငံရေးသမားတယောက်အနေနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ဒဏ်ကို သူခံနိုင်သည်ဟု သူ့အထင်နေသည်။ သူ့ထင်မြင်မှုများသည် သူ့ကိုယ်သူ လှည့်စား၍ နေသည်ကိုတော့ သူမတေးမိ။

နိုင်ငံရေးသွားဆိုသည်မှာလည်း ပုထုဇဉ်လူသားမဟုတ်ပါလော့၊ ပုထုဇဉ်သည် ပုထုဇဉ်အတိုင်းဖြစ်နေမည်။ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုသာ ပတ်ဝန်းကျင်လှိုင်းက မပုတ်ခတ် မပြုပြင်နိုင်ပေမယ့် ကိုတင်အောင်လို ပုထုဇဉ်ကိုမူ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ဝါးမျိုးသွားမည်ဖြစ်သည်။

အမှန်အတိုင်းတော့ ကိုတင်အောင် အကြောင်းတွေကို မမြခိုင်သာသိခဲ့လျှင် ရင်ကျိုးရှာမည်မှာ အမှန်တကယ်ဖြစ်သည်။

ကိုတင်အောင်ကနိုင်ငံရေးသမားပီသလွန်းနေသည်။ သူမြင်နေရသော နိုင်ငံရေးအကွက်များထဲတွင် ထဦးနှင့်တဦး အဆင်းလွန်း

နှေနှောင်းရွက်ကျန်

လိုက်ပုံများ၊ အချို့ကထိုးလိုက်ပုံများ၊ အလွန်ချစ်ပတ်တဲ့ချစ်ပုံများကို သူကအစဉ်တွေ့နေသည်။ ဒီပတ်ဝန်းကျင်ထဲတွင် အမြဲလည်နေသော ကိုတင်အောင်အဖို့ မိမိရဲဘော်များမှလွဲ၍ ဘယ်သူနှင့်တွေ့တွေ့ သူ့အပေါ် ဘယ်လိုကလိန်ကျ၍ ပတ်ဘီးချမည်ကို သာ ကြိုတင်တွေးနေတတ်တော့သည်။

ဒါပေမင် ယခုတချက်မှာတော့ ကိုတင်အောင်ရှုံးသွားသည် မှန်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်၏ လှုံ့ဆော်ချက်ကို ကိုတင်အောင်က လက်ခံလိုက်သည်။ သူ့အပေါ်တွင် အရင်းနှီးဆုံးနှင့် အချစ်ဆုံး ဖြစ်နေသော မမြခိုင်ကိုနိုင်ငံရေးသမားတယောက် အနေနှင့်ဆက်ဆံနေသည်။

‘ခင်ဗျား မိန်းမဟာ စော်ဘွားရဲ့ သမီးဗျ၊ ဘာဘဲဖြစ်နေနေ သူ့သွေး၊ သူ့အနွယ်တွေကိုတော့ သူ့အစဉ်ကာကွယ်မှာဘဲ၊ သူဟာ စော်ဘွားတွေရဲ့သူလျှိုဖြစ်မနေဘူးလို့ ပြောနိုင်မလားဗျာ၊ တနေ့နေတော့ စားရေးသောက်ရေးနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ အချစ်နဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ မှိုင်းတိုက်ပီး ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ အဖွဲ့ထဲက ခေတ်ထုတ်သွားမှာဘဲ....’

‘မဟုတ်ဘူးလား ကိုတင်အောင်၊ စော်ဘွားငယ်လေးတွေ၊ ဗမာထဲကဆိုလဲထကယ်အိုင်စီအက်စ်တို့ ဗြူရိုကရက်ထိပ်တန်းစားတွေ ဒေါင်ဒေါင်မြည်အောင် ခေါက်ယူနိုင်တဲ့ စော်ဘွားသမီးတယောက်နဲ့ခင်ဗျားချစ်နေတာကို အလွယ်တကူ ဘယ်စော်ဘွားဟာ လက်ထပ်ပေးချင်မလဲ၊ ခုလိုရှော့ရှော့ရှူရှူ ပေးစားလိုက်တာကိုက မသက်သာစရာဘဲမဟုတ်ဘူးလား-ကိုတင်အောင်၊ ကျုပ်တို့အဖွဲ့ကို သူတို့လူသွင်းလိုက်တာဘဲ....ပဒေသရာဇ်စံနစ်တခုလုံး

တည်တံ့ခိုင်မြဲရေးနဲ့ ပဒေသရာဇ်အနွယ်မပြတ်ရေး အတွက် မမြခိုင်ကို ခင်ဗျားနဲ့ တယ်လိုက်တယ်ဆိုရင် မဖြစ်နိုင်ဘူးလား....’

သူ့ရဲဘော်အချို့မှာ မမြခိုင်အကြောင်း စကား စပ်မိတိုင်း သူ့ကိုဒီလိုဘဲ ပြောတတ်သည်။ အန်တီငြိမ်းနှင့်တွေ့တိုင်းလဲ အန်တီငြိမ်းက သူ့ကိုခဏခဏပြောတတ်သည်။ ဒီလိုပြောလာလေလေ သူ့ မမြခိုင်နှင့် အတူနေရေးမှာ ဝေးလေလေဖြစ်လာသည်။

သူကနိုင်ငံရေးကို လင်မယားပြဿနာထဲသို့ဆွဲသွင်းလိုက်သည် အပြစ်မဲ့သော မမြခိုင်ကို ပစ်ကွင်းတခုအဖြစ် သတ်မှတ်ထားနေသည်။ ဒါကြောင့်ပင်မဟုတ်ပါလော၊ သူသည် မမြခိုင်၏ စာကို ဖတ်လိုက်တိုင်း စိတ်မထိခိုက်။ တကယ်တော့ မမြခိုင်၏ စာမှာ ဘဝကိုသရုပ်ဖော်၍ အသနားခံသော စာသာဖြစ်သည်။

သို့သော် ကိုတင်အောင်စိတ်ထဲတွင် ပင်ကိုယ် ချစ်မေတ္တာ၏ စေတနာထက် ပဒေသရာဇ်သွေးဆီသည်ကသာ “ခံ”နေသည်။ ဒီစာကိုသူ့ စိတ်ထဲတွင် သူ့ကိုမှိုင်းတိုက်နေသည့်စာဟု သူက ထင်မြင်နေသည်။ ဒီစာကို သူ့စိတ်ထဲတွင် မမြခိုင် အဓိပ္ပါယ်ပေါက်စေချင်သလို သူကမယူဆ။

ထို့ထက်ဆိုးဝါးသည်မှာ သူက သူ့မယားထံမှစာကို အန်တီငြိမ်းအား ပြလိုက်စေသေးသည်။

‘ကြည့်စမ်းပါလား မောင်တင်အောင်-စာရေးပုံကိုက ဘယ်လောက် နောက်ပြန်သွားနေတိလဲ။ မင်းဟာ အရင်တတော်လှန့်ရေးသမားတယောက် အခုပဒေသရာဇ်စံနစ်ကိုတိုက်ဖျက်နေတဲ့လူ ဝင်းလိုလူနဲ့ ဒီလိုမိန်းမတယောက်ရဲ့အယူအဆတွေဟာ နဲ့နဲ့လေးမှ ဝင်းနဲ့ မဆီလျော်လိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း။ အေးလေ...ဟော်ထဲကကြီးထာတဲ့ မိန်းခလေးတယောက်ဟာ ဟော်နန်းပေါ်က မဟာမိတ်

တွေ့ အတွေးထက်တွေ့ ဘယ်ပိုမလဲ၊ သတိထားပေး၊ မောင်တင် အောင်ရယ်....

အန်တီငြိမ်းသည် သူ့ကိုကျောသပ်၍ ဧလိုဘဲ အေးအေးလေး ပြေးလိုက်သည်။ တကယ်တော့ကား အန်တီငြိမ်းသည် ဘယ်နိုင်ငံရေးသမားနှင့်မဆို လေအေးအေးနှင့် ဆက်ဆံနိုင်သည်။ ယခုလို နိုင်ငံရေးသမားများ အာဏာလက်ကိုင်ရှိချိန်တွင် နိုင်ငံရေးသမားတိုင်းနှင့် ဆက်ဆံနိုင်၍ လေအေးနှင့် သတ်နိုင်သော အန်တီငြိမ်းမှာ....ယခုပတ်ဝန်းကျင်တွင် နေရာတကာ ခေတ်စား နေတော့သည်။

ဆောင်းက တဖြည်းဖြည်းနှောင်း၍လာသည်။ တကယ်တော့ ကိုတင်အောင်သည် တခါတခါညည်းငွေ ချုပ်ငြိမ်းခြောက်ခြောက် ဖြစ်နေသည်။ အိမ်လေး၏ ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း တိုက်ဆိတ် ငြိမ်သက်၍ အေးချမ်းလှသည်။

ယခင်က မမြခိုင်၏ လှုပ်ရှားမှုလေးမှာ အိမ်တွင်ပျံ့ဝဲ၍ တအိမ်လုံးစိုပြေနေသည်။

သူမ၏ ဂီတမှာ တအိမ်လုံးလွှမ်းခြုံ၍ သာယာ နေသည်။ ယခုတော့ အားလုံး ဆိတ်သုဉ်းနေသည်။

ကိုတင်အောင်သည် ခြံထဲဆင်း၍ ပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ထိုင်နေသည်။ ဆောင်း၏ ညနေတွင် နွေဦးရိပ်သည် ဝိုးဝါးပေါ်နေသည်။ သူ့ချစ်ဇနီးကို ယခုလိုအချိန်တွင် သူ့အောက်မေ့မိပြန်သည်။ မမြခိုင်နှင့် ခွဲခွာနေသည်ကစ၍ အချိန်များ ကုန်ခဲ့သည်နှင့်အမျှ ဖဆပလနှင့် ကူသန်းသွားလာ၍ ရဲဘော် များနှင့် အာအချိန်ကုန်ခဲ့သည်။ ယခုလို အေးအေးဆေးဆေး တခါမျှ အနားမယူခဲ့မိပေ။

ကိုတင်အောင်မျှားသည်နွေဦးပေါက်တော့မည်ကိုဘဲ သိ၍ပျော်နေကြသည်လားမသိ၊ သစ်ကိုင်းထက်တွင် နွေတေးကို သိဆိုနေကြသည်။ ကိုတင်အောင်သည် အရွက် ကျဲကျဲနှင့် သစ်ကိုင်းများကို မော်ကြည့်ရင်း ငှက်ကလေးများကို ငေးမောနေမိသည်။ သစ်ရွက် ခြောက် များသည် သူ့ခေါင်းပေါ်တွင် ပျံ့ဝဲနေကြသည်။

‘ဆရာ....’
သူသည် နောက်မှခေါ်သံကြောင့် လန့်၍ သွားသည်။ သူ့နောက်မှ ထမင်းချက်ထောက်နေသည်။

‘နေ့သည်က မမခိုင်က ပေးလိုက်လို့တဲ့ မန္တလေးက ညော်သည် စာတစောင် ပေးသွားတယ်’

‘ဟင်....ဟုတ်လား၊ ဘဲနဲ့ခိုင်က မန္တလေးကို လာလို့လား’

‘ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ မန္တလေးမှာ ၇-ရက်လောက် မမခိုင်နေသွားသေးသတဲ့’

‘အေးခေ သူ့ပဲပျင်းတော့မှာပေါ့ကွယ်။ လယ်ပတ် နေမှာပေါ့....။ အားလပ်ချိန်ကတော့ နဲ့ပါတယ်’

ကိုတင်အောင်သည် စာကိုလှမ်းယူရင်း ပြောလိုက်သည်။ သူသည် ယခုလိုလဲဘဲ မမြခိုင်ဘဝကို သိပါလျက်နှင့် ဘာကြောင့် အတူနေရေးကို မစဉ်းစားသေးလဲ မသိပဲ။

သူသည် စာအိတ်ကိုညင်သာစွာ ဖောက်၍ ဖတ်လိုက်၏။ စာများကား ဘာမျှမပါလာ။ ကဗျာပုဒ်လေးတွေသာ လေးပုဒ်ပါလေသည်။ ကိုတင်အောင်သည် ရင်ထဲတွင် အတော်မတောင်း ဖြစ်သွားသည်။ အမှန်တော့ မမြခိုင်သည် ဂီတကိုလိုက်စားနေမိခဲ့

လဲ ကဗျာကို ကျွမ်းကျင်စွာ မစပ်တတ် အသံ၊ အတေး၊ အတေး၊
တတ်သည်။

ယခုကဗျာမှာမူ သူ့ချစ်ဇနီး၏ အသံမှ ပေါက်ကွဲလာသော
ကဗျာများဖြစ်ပေမည်။ မစပ်တတ်ပေမည် အသံကြားမှလူးလွန်၍
ထွက်လာသော ကဗျာလေးမှာ သူ့စိတ်ကို ဆွဲ၍လှုပ်နေသည်။
နေ့စဉ်လွမ်းလျက်၊ ဆောင်းနှောင်းရက်လည်း၊
ဆက်၍စဉ်ကာ၊ ကြွေခဲ့ပါ၏။

ဆောင်းသည် နှောင်းလာပြီဖြစ်၍ ဆောင်းနှောင်း ရက်များ
ကုန်လွန်ပုံကို မမြဲခိုင်စာ ဤသို့ သရုပ်ဖော်လိုက်ပါ၏။ ဆောင်း
ရက်များကုန်လွန်သည်နှင့်အမျှ အစဉ်လွမ်းရပ်ကိုလည်း ခိုင်ကဲ
ဖော်ပြလိုက်သည်။

ရွက်ညှာဖူးဖူး၊
နှေအဦးတွင်၊ လေရှူးထုလျက်၊
ပုံညက်ညက်လည်း၊ မှန်ပျက်မှိုင်းဆင်၊
ဝန်းကျင်ပတ်ဝိုက်၊ လေအလိုက်မှာ၊
ငိုက်ကာစိုက်ကာ၊ မြေသို့လာ၍၊
ရွက်ဝါရွက်ဟောင်း၊ ဘဝပြောင်းခဲ့၊
ယဉ်နှောင်းသည်းဖြူ၊ ချစ်သက်ရှုလျှင်၊
ညှိုးပူနှမ်းခြောက်၊ ဒီနှေအောက်ဝယ်၊
စိုးနှောင်ဗျာဝေ၊ နေမည်လားရှင်.....

မမြဲခိုင်သည် သူ၏အဆွေးနှင့် လွမ်းဆွတ်မှုကိုပင် ဖုံးအုပ်ကွယ်
ထွက်၍ သူ့ချစ်လင်အတွက် စိုးရိမ်စွာနှင့် မေးလိုက်၏။ ကိုတင်
အောင်သည် သူက မမြဲခိုင်သင်သလောက် မလွမ်းဆွတ်၊ မတမ်း
တမိ သည်ကို ရှက်သလိုခဲတောင်ပင် ဖြစ်သွားသေးသည်။

စံ့မရဲ၍၊ သဲလုံးမွေ့နှောက်၊
ပွင့်ပေါက်မတတ်၊ ချစ်ရည်ဝတ်လျက်၊
ဝေးရပ်မြေလွမ်း၊ မတမ်းသာသေး၊
ဝမ်းရေးရက်ဆက်၊ တသက်သက်လျှင်၊
သူ့လက်လုပ်ခွင်၊ နေ့စဉ်ဝင်၍၊
ခွင့်ပင်မသာ၊ နေရပါ၏။

သူ့ကို မမြဲခိုင် ကြောက်ရွံ့ပုံများကို သူ့မျက်လုံးတွင် ပေါ်
လာသည်။ မေမြို့ကိုသွားခါနီးက မသွားချင်သွားချင်နှင့်သူ့ အား
ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ ပြောပြ နေသည်များကို ပြန်၍မြင်ရောင်
လာသည်။ အလုပ်တာဝန် ဝတ္တရား အောက်တွင် ချုပ်ချယ်ခြင်း
နှင့် လွမ်းဆွတ် နေရပုံများကို ကဗျာက ဖော်ပြ ထားသည်။

ရက်ကြာပင့်လှောက်၊ တမိုးသောက်လျှင်၊
ရောက်လေလိမ့်နိုး၊ နှောင်းရက်တိုး၍၊
နှေလျှိုးကွယ်ပျောက်၊ မိုးဦးပေါက်တွင်၊
သက်လောက်ကြင်သူ၊ မယ်တို့လူလျှင်၊
ချစ်ယူဆပွား၊ မြော်မည်လားရှင်.....

သူသည် အမှန်တော့ မမြဲခိုင်ကို တစတစ မေ့ထားမိပါပဲ
တော့။ ကဗျာကို ဆက်၍ ဖတ်ပြန်သည်။

အိုဘယ်စိုးနှောင်း၊ ဆွေးစိတ်မောင့်၍၊
ရွံ့ကြောက်တ၊ သ၊ သံသယလျှင်၊
ဆ၍ထက်သာ၊ ပွားလျက်ပါရှင်၊
ခုခါလေများ၊ မေ့လိမ့်လားနှင့်၊

စိတ်ကားမောဟိုက်၊ မေ့အလိုက်ဝယ်၊
 မငိုက်ထိမ်းချုပ်၊ လွမ်းစိတ်ရှုပ်ချီ၊
 မြက်ထုတ်ဟောကြား၊ တရားမြတ်သံ၊
 'ယပ်ဝိစ္စ' ချီ၊ လိုသည်တောင့်တ၊
 မရလေပေ၊ ဒုက္ခသာ ဟု၊
 ကျရှာဖြေလျော့၊ နှမ်းပြော့ပါပြီ၊
 စိတ်တွင်ဆည်လည်း၊ မကြည်သည်းပြောင်း၊
 မယ့်အကြောင်းကို၊ ငယ်နှောင်းသက်ထား၊
 သိမည်လားရှင်။

တကယ်တော့ မမြဲခိုင်ဒါလောက် လွမ်းဆွတ် နေလိမ့်မည်ကို
 ဆူမသိ။ တကယ်ကို သူကမမြဲခိုင်ကို စိတ်မဝင်စားမိ။ သူ့ခမျာ
 'ယပ်ဝိစ္စ' နလပန္နံ တမ္မိဒုက္ခံ သံခိတ္တေန ပဉ္စပါဒါ နက္ခန္ဓာပိ
 ဒုက္ခာ ဟူသော ဓမ္မစကြာ တရားနှင့် သူ့စိတ်အား ဖြေဖျောက်
 နေရရှာသည်ကို မတတ်တတ်နှင့် ဖော်ပြနေသည်။

'မောင်မောင်က ခိုင်ကို မမေ့ပါဘူးကွယ်'
 သူသည် တီးတိုးရေရွက်လိုက်ရင်း ကျန်တဗျာတပုဒ်ကို ဆက်
 ရှိဖတ်နေသည်။

ဩဇာ-နှေကနှောင်းလျှင်၊
 မိုးပြောင်းသစ်ပျို၊ တိမ်ညိုမှိုင်းမှိုင်း၊
 ရွက်ဆစ်ကြိုင်းနှင့် မိုးလှိုင်းမိုးပေါက်၊
 တဖြောက်ဖြောက်ရွှင်၊ ဝင့်လှင်ကိုင်းထက်၊
 ရွှေရောင်စက်မှား၊ ပွင့်သားဝင်းဝါ၊
 မာလာပိတောက်၊ ရွက်လုံးပျောက်မျှ၊

လျှမ်းတောက်ဝေဝေ၊ ပြေပြေချီပျံ့၊
 ရနံ့ ဝန်းကျင်၊ ထက်အောက်နှင်သော်၊
 လွမ်းပင်ပြည့်သိပ်၊ သည်းလုံးဖိတ်သည်၊
 ဆွေးရိပ်သာဝယ် ရှိတော့မည်။

ကဗျာများထဲမှ သူ့ချစ်ဇနီးကိုမြင်ယောင်လာသည်။ ငောက်
 ငိုင်းစက်သော မျက်လုံးများနှင့် ချိုပြုံးသော သူ့ချစ်ဇနီး၏
 မျက်နှာသည် ဝင်းပနေသည်။

နေရောင်သည် မွေးမှိန်၍လာသည်။ သစ်ရွက်များမူ တဖြုတ်
 ပြုတ်ကြွေမြဲပင် ကြွေနေသည်။

'တကယ်တော့ လွမ်းနေတာလားခိုင်ရယ် မောင်မောင် ကိုမျာ
 ဆူလွမ်းကို ဖော်ပြပြီး ဆွဲထုတ်ချင်လို့လား'

ကိုတင်အောင်သည် မဆက်စပ်သော ထိုအထင်ကြီးကိုပင် ဆွဲ
 ချင်လာပြန်သည်။ ကိုတင်အောင်မှားနေသည်။ မမြဲခိုင်သည်သူ့
 အပေါ် ထိုမျှ ယုတ်မာလိမ့်မည် မဟုတ်သည်ကို သူမသိ။ သူ့ကို
 သယ်သူကမူလဲ ထိုအမှားမှ ဆွဲထုတ်မည်သူမရှိ။

တကယ်တော့ကိုတင်အောင် ထင်မြင်ယူဆချက်များကိုမမြဲခိုင်
 သိသည်ဘဲ ကောင်းပါသေးသည်။ သိသာ သိခဲ့ပါရင်လဲ.....သူ့
 မျှော ဆွေး၍ဆုံးရှာမည် မဟုတ်။

ခိုင်ကအလွန် ရွှံ့ရှာမှန်းတီးလွှဲသော တဖက်သတ် အယူသန်မှု
 ခိုင်ကကြီးကိုမင် ခိုင်အချစ်ဆုံး ချစ်လင်က ခိုင်အပေါ် ထားရှိ
 နေပါသည်။ ဘယ်လောက် ခံပြင်းစရာကောင်းပါသလဲ။

ကိုတင်အောင်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ နေရောင်သည်
 ခိုင်တော့။ လေများဖြည်းညင်းစွာ ထိုက်ခတ်နေကြသည်။ ကဗျာ

စာရွက်များကို ယူယစွာ ကိုင်ရ...
လျှောက်လာခဲ့သည်။

အိမ်ထဲတွင်မီးပွင့်များလင်းနေကြ သော်လည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်
သက်၍နေသည်။ အမှန်တော့ ကိုတင်အောင် ရင်ထဲတွင် ဟာနေ
သည်။ ယခင်က သူမောမေပန်းပန်း ပြန်လာစဉ် ခိုင်၏ခရီးဦးကြို
ပြပုံများ၊ သူ့ကိုရှင်လန်းလာအောင် နှစ်သိမ့်ခြင်းများကို သူယ
ပြန်၍ ဆာလောင်လာသည်။ မှတ်သိပ်လာသည်။

ထမင်းစားပွဲသို့ ထိုင်လိုက် ရသော်လည်း စားချင်စိတ် မရှိ
ထမင်းမစားခင် သူသည် ဖေါင်တိန်နှင့် စာရွက်ကိုယူ၍ ထမင်း
စားပွဲတွင်ပင် ခိုင်ထံသို့ စာပြန်ရေးနေသည်။ စာကိုဘာတွေရေး
မည်ကို သူမသိသလိုဖြစ်နေသည်။ သူစာတိုတိုဘဲရေးချလိုက်သည်။

ခိုင်ရေး...

မောင်မောင် ခိုင်အပေါ် စေတနာ မပျက် ပါတယ်
ကွယ်။

ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာပါစေ....။

မောင်မောင်

သူသည် သူ့စာကို ပြန်မကြည့်တော့။ သူ့ခေါင်းလည်
အတော်ပင်ရှုပ်သွားသည်။ ဘာကြောင့် သူမမြဲခိုင်ကို ဒါလော
အထင်လွဲနေမိသည်ကို သူမစဉ်းစားမိ။

သူ့အလစ်အငိုက်တွင် မမြဲခိုင်က အုပ်သွားမည်ကိုဘဲ စိုးရိမ်
မိသည်။ ကိုတင်အောင်မှာ အလွန်ဘဲ ခက်နေတော့သည်။ ထမင်း
ကို မစားချင် စားချင်နှင့် စားရင်းမှ ခေါင်းခဲ၍လာသည်။ ရင်
မှာလည်း ပြည့်သိပ်၍ တင်းကြပ်ကြပ် ဖြစ်နေသည်။

သည် အချစ်ကိုဆာလာသည်။ သူလိုပုထုဇဉ်
အယောက်အဖို့ မိန်းမနှင့်ထိုမျှ ကြာကြာခွဲခွာ နေရခြင်းသည်
သဘာဝမကျတော့။

ထမင်းစားမပြီးခင်တွင်ကားထမင်းဆိုက်လာ၍ ညှော်သည်များ
ဆောက်လာသည်။

‘ဗိုလ်ရဲလွင်တဲ့ဆရာ’

‘လွတ်လိုက်လေ’

ဗိုလ်ရဲလွင်ဆိုသူမှာ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ကိုတင်အောင်
သည် ကြိုးစား၍ ပြုံးကာ နှုတ်ဆက် လိုက်သည်။ ဗိုလ်ရဲလွင်မှာ
အန်တီငြိမ်းနှင့် အတူတူ၍ ကုမ္ပဏီတခုကိုထူထောင်ကာ ချောင်းဝယ်
နေသူဖြစ်သည်။

ယခုလိုအချိန်တွင် လိုင်စင်များများ ကျလေ ဗိုလ်ရဲလွင်လက်
တွင် ငွေသီးနေလေ ဖြစ်သည်။

ဘယ်နဲ့ ကိုတင်အောင်၊ ဒီနေ့တနေ့လုံး ခင်ဗျားတို့ အစည်း
အဝေးထိုင်နေရတယ် ဆိုပါလား၊

‘ဟုတ်တယ်ဗျာ....။ ဗိုလ်ချုပ်တို့ လန်ဒန်သွားတာ မဟန်ရင်
လဲခြေလှမ်းတမျိုးပြင်ရအုံးမယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်ဖြင့် ဒီနေ့တနေ့
လုံးစိတ်ရှုပ်ဦးနှောက် ခြောက်နေတာဘဲ၊ ခုမှတ်ခဏ နားရတော့
တယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ အနားမှမရှိဘဲ။ လာဦးနှောက်ရှင်းရင်း
မှီထခဏ ထွက်ရအောင်။ ခင်ဗျားလဲ ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်နေဘိ။
အခါတခါလဲ အနားယူရသေးတယ်ဗျာ’

ကိုတင်အောင်သည် မြို့ထဲသို့လိုက်ရန် သဘောတူလိုက်သည်။

ကားကို အမိုးလှန်၍ ကုတ်ကိုင်လမ်းတလျှောက် မောင်းနှင်ကြသည်။

ည၏ လေအေးများကြားတွင် ဖြတ်သန်းလာရင်း သူ့ စိတ်ထဲတွင် အနည်းငယ် ရှင်လန်းလာသည်။ ဦးနှောက်များလည်း ကြည်လင်လာသည်။ သူတို့သည် ဂရင်းဟော်တယ်သို့ ရောက်လာသည်။

ဗိုလ်ရဲလွင်မှာ အားလုံး ဒကာခံ၍ ကျေးမွေးနေသည်။ ဟော်တယ်မှည့်ခံသော ကပွဲခန်းရှိ တေးဂီတများနှင့် အနောက်တိုင်းအကများမှာ သူ့ စိတ်ကို လှုပ်ရှား၍ ရှင်မြူးလာသည်။

သူယခင်က မသောက်ခဲ့ဘူးသော အရက်ကို အတော်များများသောက်၍ ဒီပတ်ဝန်းကျင်တွင် ယစ်မူးလာသည်။

သူ့ စိတ် အပြောင်းအလဲ ရလာသည့်အတွက် ဗိုလ်ရဲလွင်ကိုပင် သူက ကျေးဇူးတင်မိသည်။

သူသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလာသည်။ အင်္ဂလိပ်တေးသီချင်းများကိုလည်း သူလိုက်၍ ဆိုနေသည်။ သူသည်အလွန်ကို ပျော်ရွှင်၍ နေသည်။ သူ့ဘယ်လိုနည်းနှင့် အိမ်ကို ပြန်ရောက်သည်ကိုပင် မသိတော့။

နွေရက်များလည်း တဖြည်းဖြည်းကုန်ဆုံး၍ လာကြသည်။ ကိုတင်အောင်သည်ညတိုင်းယခင်လိုစိတ်ရှုပ်နေတော့၊ ဗိုလ်ရဲလွင် ဒကာခံမှုနှင့် ဂရင်းဟော်တယ်ကို ညစဉ် ရောက်လာသည်။ တခါတရံများ ကပြားမကလေးတွေနှင့် အက သင်ရင်းပင် ကလိုက်သေးသည်။ ဂရင်းဟော်တယ်ကို မရောက်လျှင် တရုပ်ဟော်တယ် တခုခုကိုတော့ သူရောက်ပါသေးသည်။

တကယ်တော့ ကိုတင်အောင်ပျက်စီး၍လာသည်။ ဒါပေမယ့်လဲ မမြဲခိုင်ကို ပြန်ခေါ်ရန်အတွက် သူမစဉ်းစားမိ။

ခိုအမေရက် သွားသူအတွက် ခဲ့နေတာဘဲ' သူသည် ခိုင်အကြောင်းပြု၍ ရေးလိုက်သော စာကိုပင် မေ့စေလိုက်သည်။ သူ့ စိတ်ကို သူလှည့်စားလိုက်သည်။ 'ဟယ်... ကိုတင်အောင်ပါလားဟေ့...'

မြင်းပွဲတွင်းရှိ မြင်းပွဲ ပရိသတ်မှာ အတော်လေး အံ့သြသွားသည်။ လွတ်လပ်ရေးရပြီးမှ နိုင်ငံရေးသမားများ၊ စစ်ဗိုလ်များ မှာ စိတ်ဖြေရာဟူ၍ အကြောင်းပြုကာ မြင်းကောင်းကောင်းလောင်းကြသည်။ မြင်းမွေးသူကလည်း မွေးကြသည်။ သို့သော် ထိုလူထုထဲတွင် ကိုတင်အောင်မပါခဲ့၊ ယခုလို ပထမဆုံး မြင်းပွဲရောက်လာလိုက်ခြင်းမှာ နိုင်ငံရေးသမား မြင်းပရိသတ် အတွက် အတော်အံ့သြစရာ ဖြစ်သွားတော့သည်။

နှောက်အားတ် များမှာတော့ အံ့သြစရာမဟုတ်တော့။ ကိုတင်အောင်သည် မြင်းပွဲသို့ မွန်မွန် ရောက် လာသည်။ တကယ်မြင်းသမားဂိုက် ဖမ်းလာတော့သည်။

တကယ်တော့ကား ကိုတင်အောင်ဘဝသည် အလွန်နှမြောစရာ ကောင်းလှတော့သည်။

အစည်းအဝေးပြီးသည့်နှင့်တပြိုင်နက် ကိုတင်အောင်ကို ကိစ္စ ခိုလှောင် ဖဲဝိုင်းမှာ လိုက်ရှာရသည်။ ကိုတင်အောင်သည် လုံးလုံးပင် ပျက်စီးနေတော့သည်။

(ဂ)

ချစ်သူယ်ကောင်းသော နွေဦးဝယ် မေမြို့သည် လှပနေသည်။ နေသီဥတုကလည်း မျှတလျက်ရှိလေသည်။ စိန်နပ်ဖွင့် ရောင်စုံဖြင့် ကျောက်တောင်များကို လွှမ်းခြုံထားသည်။

မမြေခိုင်သည် တခါတရံ တင်အောင်ထံမှ ပြန်စာကို မြော်လင့် လျက်ရှိလေသည်။ သာယာ လှပသော မေမြို့၏ နေ့ဦးတွင် အား လပ်တိုင်းတယောက်ထဲ သွားချင်ရာသွားနေတတ်သည်။ ချမ်းမြေ့ သာယာခြင်းများကို ဇီဝိမခံသလို ထောင်ကုန်းလေးများတွင်တ ယောက်ထဲ သူ့အဖေတီတယောလေးနှင့် နေတတ်သည်။

ယခု တနင်္ဂနွေနေ့ကိုဘယ်လို ဖြုန်းရမည်ကို သူစဉ်းစားနေည်။ ဒေဝီထူးရွှေကမူ သူ့ကို တခြားဆရာမ အဖေတီတွေနှင့်ပျော်ပျော် ဗားပား ပျော်ပွဲစား ထွက်စေချင်သည်။ စမ်းချောင်း လေးများ ရှိရာသို့ သွားစေချင်သည်။ ဒေဝီထူးရွှေအကြံကို လုံးဝလက်မခံ။ သူတယောက်ထဲဘဲ တနေရာရာကို သွားရန် စဉ်းစား နေလေ သည်။

‘ဟေ...မမြေခိုင်...! ရန်ကုန်ကတဲ့... ညဉ့်သယ်တယောက် ရောက်နေတယ်’

ဒေဝီထူးရွှေက အားရဝမ်းသာ လာပြောလေသည်။

သူသည် လက်ထဲမှ မနက်စာ စားနေသော ဇွန်းခရင်းများကို လွှတ်ချရင်း ညဉ့်ခန်းသို့အပြေးအလွှားထွက်သွားသည်။

‘ဟာ...ကိုထွန်းအေး... အမယ်လေး...ဝမ်းသာလိုက်တာ’

မမြေခိုင်သည် ရဲဘော်ထွန်းအေးပခုံးကိုပင် ကိုင်လှုပ်ရင်း သိပ် ဝမ်းသာနေသည်။

‘ဒီမှာ... ခိုင်တယောက်ထဲရယ်... မောင်မောင် သူငယ်ချင်း တွေတောင် မရှိကြ မလာကြတော့ ခိုင် သိပ်ပျင်း နေတာတဲ့ မောင်မောင် နေကောင်းရဲ့လားဟင်။ သူ ဟိုမှာ ပျော်ရဲ့လား သူစာရေးသို့ အချိန်မရဘူးလား’

မမြေခိုင်သည် ကိုထွန်းအေးကို မေးခွန်းတွေတပုံကြီးဆက်ထိုက် မေးနေသည်။

‘ထိုင်ပါအုံး... မမြေခိုင်ရယ်...’ဟု ကိုထွန်းအေးက ပြော လိုက်မှ မမြေခိုင်သည် ထိုင်သွားတိရလာသည်။

‘အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရအောင် လာတာတဲ့ မြေခိုင်၊လားရှိုးကိုသဘက်ခါကျသွားမယ်။ မသွားခင် မမြေခိုင်ဆီ ဝင်လာတာ၊ ခင်ဗျား မောင်မောင်လဲ နေကောင်းပါတယ်၊တခု ထဲ ခင်ဗျားကို သတိပေးစရာတခုရှိလို့ လာတာတဲ့’

မမြေခိုင်သည် ပင့်သက်ရှူလိုက်ရင်း...ကိုထွန်းအေး စကား များကို နားထောင်နေသည်။

‘ခင်ဗျား တတ်နိုင်ရင် သူခေတီခေတီ မခေတီခေတီ ရန်ကုန် နဲ့သွားစေချင်တယ်’

‘အို...ခိုင်က သာပြီးပြန် ချင်သေးတယ်...၊ ပြန်ချင်လွန်းလို့ ဆီ စာတောင် ရေးလိုက်သေးတယ်၊ သူ့ဆီကသာ ဘာစာမှ မလာဘူး’

မမြေခိုင်က တုန်တုန်ရီရီပြောလိုက်သည်။

‘စာမလာပေမယ့် ခင်ဗျား ပြန်စေချင်တယ်။ ခင်ဗျားပေးတဲ့ ကျွန်တော်တင် မကဘူး၊ အန်တီငြိမ်းပါဖတ်ရတယ်။ ခင်ဗျား အရိုးအအာကလဲ အန်တီငြိမ်းကို ဘာအောက်မေ့လဲမသိဘူး။ ခင်ဗျားစာ လာသမျှပြတယ်။ လင်မယားအတွင်းရေးလဲ အန်တီ ခင်ဗျားနဲ့။ ဒီမိန်းမကြီးက သူ့ကိုအန္တရာယ်ပြုလိမ့်မယ်ဆိုတာ နဲ့နဲ့မှ မသိထားဘူး’

‘ဟာ...အန်တီငြိမ်းက...’

‘ခိုင်က အလန့်တကြားမေးလိုက်သည်။’

‘အင်း...ခင်ဗျားလဲ အဘဘ...။ ခင်ဗျားမဟုတ်သေးတော့...။
ခင်ဗျားတို့အိမ်ထမ်းစားလာတော့ခင်ဗျားစကားပြောနေတုန်း
ကျွန်တော်က မျက်စိမိတ်ပြတာ’
‘မှတ်မိတယ်...’

‘ဒီတော့ ဒီအန်တီငြိမ်း ရာဇဝင်ကိုကျွန်တော်ကစုံစမ်းနေသိ။
ဒီမိန်းမကြီးက ပဒေသရာဇ် စံနစ်ကို မုန်းတီးလို့ ရွှံ့ရွှာလွန်းလို့
တိုက်ပွဲမှာ ကူညီနေတာမဟုတ်ဘူး။ သူကပုဂ္ဂိုလ်စွဲမုန်းနေတာ...
စံနစ်ကို မုန်းတာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်မှကျွန်တော်လဲရှမ်းရဲဘော်
တယောက်ဆီက စုံစမ်းလို့ ရတယ်။ သူကရှမ်းစော်ဘွားတယောက်
နဲ့ ဖြစ်တယ်...။ ခေတ်ပညာတတ်ဆိုတော့ အနေအထိုင်လဲ
ဗိုလ်ဆန်ရုံမကဘူး သိပ်ကဲဘယ်။ သူနဲ့ ဖြစ်နေတဲ့ စော်ဘွား
ဟော်ထဲကို သူကဝင်မေ့ချင်တယ်တဲ့။ ခင်ဗျားအဖေနဲ့ ဒီစော်
ဘွားနဲ့ က သူငယ်ချင်း ဆိုတော့ ခင်ဗျားအဖေကသူ့ ခြေလှမ်းကို
သိတော့...ဒီကိစ္စ မအောင်မြင်အောင် ဝင်တားလိုက်တယ်။ အဲဒါ
နဲ့ ခင်ဗျားအဖေကိုလဲ ငြိုး။ ဒီစော်ဘွားလဲငြိုးပြီး သူကဒီစော်
ဘွားတယောက်ပြုတ်ရုံ တိုက်နေတာ။ စံနစ်ကိုမုန်းဘူး။ ဘာလို့
လဲဆိုတော့ ပင်လုံစာချုပ် အပြီးမှာ ဟို စော်ဘွားက သူ့ကို
ဆက်ပြန်တော့ မချော စားလက်ခံရုံတင်မကဘူး၊ သိပ်သာယာ
တယ်။ ဒီဘက်မှာတော့ ကိုတင်အောင်တို့ကို လှိမ့်နေတယ်။ ကျွန်
တော်လဲ လက်ဆုတ်လက်ကိုင်ပြနိုင်လို့ ယုံတာ။ ခင်ဗျားလင်က
တော်တော်ယုယတယ် ကျုပ်တို့ခေါင်းဆောင်တွေမှာ အဲဒါချီ
ယှဉ်းချက်တဲ့။ ပဌမဆုံးလူပြာတဲ့ စကားဘဲ ယုံချင်ကြတယ်
ခုနောက်ဆုံး ကျွန်တော် ဒေါ်အပူဆုံးက ကိုတင်အောင်ဟာ
ပျက်စီးနေသိ...သိလား’

ခိုင်သည် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။
ခင်ဗျား သိပ်အံ့တယ်...အန်တီငြိမ်းက ခင်ဗျား အနား
စောပ်နိုင်အောင် သိပ်ခြေထိုးတယ်’

ထွန်းအေးသည် ယခင်တခါက အန်တီငြိမ်း တင်အောင်ကို
ခေါ်ပြောသော စကားများကို ပြန်ပြောရင်း ‘အဲဒီ ခေါ်ပြော
ပြီး ပြန်လာတော့ ကိုတင်အောင်က ကျွန်တော် ကို ပြောပြသေး
တယ်။ ဒါတင်မကဘူး၊ ပိုဆိုးတာက ခင်ဗျားဟိုစာရေးလိုက်တုန်း
က အန်တီငြိမ်းက ဘယ်လိုပြောသလဲဆိုတော့ ခင်ဗျားနဲ့အရင်စပ်
ထားတဲ့ စောဆိုင်အုန်း ညစာတမင်း လိုက်စားရုံတင် မကဘူး။
စော်ဘွားတွေနဲ့ သိပ် အလွမ်းသင့်တာတွေ နှင်းကန်မှုတ်တော့
ကိုတင်အောင် လိမ့်နေတာပေါ့ဗျာ’

‘ဟင်...ခိုင်အကိုနဲ့ သွားစားတာပေါ့၊ ထူကော ဘယ်လိုသိ
သလဲ’

‘အေး...သူ့ လင်စော်ဘွားက တဆင့်ပြောတာ၊ ပြီးတော့လဲ
ခရန်ကုန်ကသိပ်ဆိုးနေတယ်... နဲ့လေး အစွန်းအစနဲ့ တက်လစ
တဲ့ အကောင်ဆို ဝိုင်းနှက်ပစ်ချင်ကြတယ်။ ပူးသတ်ချင်တယ် ခလဲ
အန်တီငြိမ်းနဲ့ ရဲလွှတ်ဆိုတဲ့ အကောင်တို့ပြီး ကိုတင်အောင်ကို
ဖျက်နေတာတဲ့။ ကိုတင်အောင်လဲ အရက် သိပ်သောက်တာတဲ့။
ဖဲလဲရိုက်တယ်... တခါတခါ ဟော်တယ်မှာ အချိန်ကုန်တယ်။
ကျွန်တော်ဖြင့် သိပ်စိတ်ညစ်သွားတာတဲ့။ ပါတီမှာလဲ သူ့ခေါင်း
ဆောင်မှုဟာ ရော့ရဲလာတာတဲ့’

မမြဲခိုင်သည် အကြိတ်လိုက်ရင်း ‘ခက်တာတဲ့၊ နိုင်ငံရေးသမား
ဟာ အစွမ်းကုန်သန့်နိုင်မှတဲ့။ ခိုင်က သာပြီးသန့်ရှင်းစေချင်လွန်း’

လို့ အားလုံး လွှတ်ပြီး နိုင်ငံရေးဘဝကို ဝေးရာသို့ ပယ်ချခဲ့ရတာ ခါးလောက်ဆိုးဆိုးဝါးဝါးအခြေကို တခတ်

‘အဲဒီ မိုလ်ရဲလွင်စာတော့ ကိုတင်အောင် ခေါင်းဆောင်မှုကို ပူးသတ်နေတာတဲ့။ ကျွန်တော်လဲပြောမရဘူး။ ကိုတင်အောင်အဖို့ စာလဲ မမြဲခိုင်၊ မိုလ်ချုပ်လန်ဒန်သွားပြီး စာချုပ်ချုပ်နေတုန်း နေ့မအား ညမအား အတိုက်အခံဘက်တွေနဲ့ အကြိတ်အနယ်လုပ်ရ။ အခြေခံ ဥပဒေအတွက် ကူညီနေရနဲ့ သိပ်ပင်ပန်းနေတုန်းမှာ အိမ်ပြန်လာလို့ မှ စိတ်ဖြေစရာကမရှိ။ မိန်းမကလဲ ဝေးနေတော့ ဦးနှောက်ရှင်းရင်း အပန်းဖြေရင်းက ခုတော့အလွန်အကျွံ ဖြစ်လာတာတဲ့’

‘သူက မပြန်ရဘူးဆိုတော့ ခိုင်ဘယ်ပြန်ရဲမလဲ၊ ခိုင် သူ့ကို သိပ်ချစ်တော့ သူ့ကိုမလွန်ဆန်ချင်ဘူး’

‘အဲဒီလူကလဲ ပြီးတော့ ခင်ဗျားကို အမေရိကားသွားစေချင်တာကလဲရှိသေးတယ်။ ကိုယ့်လူတွေတတ်နိုင်တုန်းမှာ အခွင့်အရေး ယူပြီးလဲ မလုပ်ချင်ဘူး။ ခက်တယ်ဗျာ...ခုတော့ပင်ပန်းရတဲ့အထဲ အရက်က အလွန်အကျွံဆိုတော့ ကျန်းမာရေးထိနာတယ်၊ သိပ်သူ ပိန်တယ်...ခါကြောင့်လဲ ခေါ်ခေါ်၊ မခေါ်ခေါ် ကျွန်တော်နဲ့ အပြန်လိုက်ခဲ့စေချင်တယ်’

‘ခက်တာတဲ့၊ အကျင့်စာရိတ္တကို ထိခိုက်တာကတော့ ဘယ်သူမှ ခွင့်လွှတ်ကြတော့မယ်မထင်ဘူး’

‘ရဲဘော်တွေကတော့ ခင်ဗျားကို အပြစ်တင်ကြတယ်ဗျာ... ကိုယ့်လင်ကို ဒါလောက်အကြာကြီးခွဲနေတာ’

‘မမြဲခိုင်သည် ရဲဘော် ထွန်းအေးစကားကို ဟီးစပ်အဟောင်း သားနှင့် နားထောင်နေသည်။ သူသည် ဘာကိုမျှ မဖြေရှင်းချင်

ထောက်သွားရသည်ကို သူသိပ်ဝမ်းနည်းသည်။’

‘တလောကဆို မြင်းပွဲမှာတော့ခွဲသေးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကိစ္စ တခုရှိလို့ သွားတာတဲ့။ ကျွန်တော်လဲ သတိပေးပါတယ်။ နိုင်ငံရေးသမားဆိုတာ ဘုရားအလောင်းနီးနီး ကျင့်နိုင်မှ တော်ရုံကျယ်တယ်။ ပြီးတော့လဲ မြဲခိုင်၊ ရာဇဝင်ဆိုတာ ခေါက်ထားလို့ ရေဘူး။ အမဲစက်ထင်ပြီဆိုရင် နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်တွေဟာ အနွေမပေ၊ တနွေပေ၊ လာတာတဲ့။ အခုတော့ သူ့ကိုလုပ်ဖေ၊ ဆိုင်ဘက်တွေက စိတ်ပျက်ကြတာပေါ့လေ’

‘မိုလ်ရဲလွင်ဆိုတာဘယ်သူလဲ’

‘ရ-ပ-လ လူထွက်ဗျာ... ရှမ်းစော်ဘွားတွေသူလျှို့ အန်တီ ငြိမ်းလက်စွဲပေါ့’

‘ဟိုတုန်းကဆို အန်တီငြိမ်း ပြောစကားတွေဟာ စိတ်ထက် ဆန်လွန်းလို့ ကျမတောင် စိတ်ထဲကသူ့ကိုချီးကျူးမိတယ်ခုဘယ် ထိဖြစ်တာလဲ’

‘မပြောနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်စိတ်ပျက်တယ်။ ကျုပ် ပြောခဲ့သလို ခါးကလဲ ပြီးတော့ခုသူက ဖ-ဆ-ပ-လ နဲ့ သင့်အောင်ပေါင်း၊ အစိုးရ အရာရှိတွေနဲ့လဲ အကျွမ်းတဝင်သိပ်လုပ်ပြီး ခုနောက်ပိုင်းကလိုင်စင် တွေ လျှောက်လို့ ရတာ တသိန်းဘိုးလောက်ရှိတော့မယ်၊ သေအေး ချာချာကို အရေခြုံပါတဲ့ဗျာ’

ရဲဘော်ထွန်းအေးသည် မမြဲခိုင်ကို သနားလည်းသနားသည်၊ ဆိုတင်အောင်အတွက်လည်း ယူကျုံးမရသိပ်ဖြစ်မိလေသည်။ သူတို့ နီးမောင်နှံ၏ အပြစ်မဲ့သော တယောက်အဖေ၊ တယောက်

သားသည် စိတ်ဓါတ်များ၊ အနစ်နာခံမှုများကို သူအသိဆုံးဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်ပင် မမြေခိုင်ကို ပိုမိုချီသနားမိသည်။

မမြေခိုင်သည် ပြုတင်းမှ ဆုံးဆမရှိ မြှော်မှန်းရင်းရင်ထဲတွင် ကြင်လာသည်။ အတိတ်ကားချပ်များသည် တလွှာပြီး တလွှာပေါ်လာခဲ့သည်။ ဟော်ကိုစွန့်ပစ်ခဲ့ပြီးသည့်နောက် ယုံကြည်စွာ တွေ့လျော်လာခဲ့သော သူ့ချစ်လင်သည် ပဒေသရာဇ် တိုက်ပုံလမ်းစဉ်တွင် လူမကျဆုံးဘဲ စိတ်ကျဆုံးသွားသည်ကို သူ့ကြေကွဲလာမိသည်။

‘ခဲတော့ ကိုထွန်းအောင်တို့ ဦးထွန်းမြင့်တို့လဲ လုပ်ရတာလုပ်အားမရှိတော့ဘူးပေါ့။ သူကလဲ လုံးစုံးကို အကူအညီမရတော့ဘူး၊ ဖြစ်တာတော့ ဖြစ်ပြီးပြီပေါ့လေ... အချိန်မှီ ဆယ်နိုင်အောင်သာ ခင်ဗျားပြန်လိုက်ခဲ့ပေါ့’

မမြေခိုင်သည် ခေါင်းညိတ်နေသည်။

‘ကျမ ဟိုရေးတဲ့စာ ကိုထွန်းအေးတို့ ဖတ်ရတယ် ဆိုတာတကယ်မကြေပေါ့ပြီ။ ကျမစာတွေရေးတယ်၊ ခဏခဏဘဲ၊ တစောင်မှ ပြန်မလာဘူး။ ဒါတော့ ဖြစ်ရမယ်။ မိန်းမတယောက်ဟာ ဒါလောက် လင်နဲ့အကြာကြီးခဲ့နေတဲ့နောက် ခီမိန်းမရဲ့ အနေအထိုင်ဟာ တနေ့တော့အထင်လွဲစရာဖြစ်လာမှာဘဲ’

‘အို... သူ့ပင်ကိုယ်ကတော့ ခင်ဗျားအသိဘဲ၊ သဘောထားကြီးပါတယ်။ ဘေးလူတွေကိုက သိပ်တိုက်နေတာလားဗျ’

ထွန်းအေးသည်စိတ်ပျက်စွာပြောလိုက်လေသည်။

မမြေခိုင်သည် ခုမှတ် အကြောင်းစုံသိရတော့သည်။

‘ခိုင်အပြစ်ဘဲ ကိုထွန်းအေး... ခိုင်ခွဲနေလို့ မောင်မောင်ခုလိုဖြစ်ရတာ’

သွားလွှတ်၍ သူ့အပြစ်ကိုပင်ပေးလိုက်သေးသည်။ မမြေခိုင်အချစ်ကား သိပ်ကောင်းလွန်းနေသောလူနှင့်မတန်သည့် အချစ်ပင်ဖြစ်သည်။

‘ကဲ... ခိုင်လိုက်မယ် ကိုထွန်းအေး။ မြန်မြန် ပြန်လာနော်... ခိုင်ခွင့်အတွက်လဲ စီစဉ်ရအုံးမယ်။ ရန်ကုန်ကျမူ ဒေါက်တာထင်ကျော်-ပြာပြီး၊ မေမြို့ဆေးရုံက ထွက်လိုက်တော့မယ်။ သူ့ သိပ်ပိန့်နေသလားဟင်... နကိုကလဲ နှလုံးအားနဲ့တဲ့ ရောဂါရှိတယ်’

မမြေခိုင်သည် အလွန်စိုးရိမ်သွားသလိုဖြစ်ကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြစ်နေတော့သည်။

ကိုထွန်းအေးက ဘာမျှပြန်မဖြေဘဲ ကုသားထိုင်ကိုမှီနေသည်။ သူကတော့ အတော်ဘဲရှုံ့ရှာနေပုံရသည်။ အတိုက်အခံပါတီတခုလုံးကို သူမကြေးက်။ တောခိုသောင်းကျန်းမှုများကိုလည်း သူမကြောက်။ ယခုလို ညစ်ပတ်စုတ်ပဲစွာနှင့် ပူးသတ်သောအလေ့ဆိုးများကိုမူ သူသိပ်ကြောက်သည်-ရှုံ့ရှာသည်။

သောင်းကျန်သူ၊ တောခိုသူများနှင့် အတိုက်အခံပါတီများမှသာ ရန်သူကိုအကောင်အထည်လိုက်မြင်ရသည်ဟုနည်းအားဖြင့်သတ္တိရှိသည်ဟုဆိုရမည်။ ယခုလိုမိန်းမလှိုမိန်းမရပူးသတ်မှုများကား သတ္တိကြောင်ရုံတွင်မက၊ ယုတ်မာလွန်းလှသည်။ သူတို့၏ တိုက်ခိုက်မှုကိုလည်း အသိခက်၍ ကြိုတင်ကာကွယ်နိုင်ဘို့ခဲယဉ်းလှလေသည်။

‘သိပ်ယုတ်မာတယ်၊ သိပ်ရုတ်ပဲ တာဘဲ၊ ကျုပ်တို့လူတွေကလဲ ခက်တာဘဲ... ရိုးလွန်းတော့ သူတို့လိုဘဲ အောင်မေ့ပြီး ယုံမိရင် အလွန်ယုံကြည်တာဘဲ’

ထွန်းအေးသည် စိတ်ပျက်စွာ ညည်းလိုက်လေသည်။

နောက် ၇-ရက်နှစ်ပတ်အကြာတွင် မမြခိုင်သည် ကိုထွန်းအေး နှင့်အတူ ရန်ကုန်သို့လိုက်လာခဲ့လေသည်။

အိမ်တွင် ကိုတင်အောင်မရှိပါ။

‘အကိုလေး ကိုထွန်းအေး သွားတဲ့နေ့တဲ တော်တော် နေပ ကောင်းလို့ ဆေးရုံပို့ ထားတယ်၊ ချောင်းလဲသိပ်ဆိုးပြီး ခြေတွေ လက်တွေ သိပ်တုန်နေတယ်’

ထမင်းချက် သူငယ်လေးသည် မမြခိုင်အား ဆီး၍ ပြောလိုက် သည်။ ခိုင်သည် ချက်ချင်းပင် ကိုထွန်းအေးနှင့်အတူ ဆေး ရုံကြီးသို့ လိုက်သွားတော့သည်။

ကိုတင်အောင်သည် ဆေးရုံ အိပ်ရာထက်တွင် ငြိမ်နေသည်။ ဆေးထိုးလိုက်၍ ခြေလက်များမတုန်တော့ကြောင်းဆရာမလေးက ပြောပြသည်။ ခိုင်သည် ကိုတင်အောင်ကို စေ့စေ့ကြည့်နေသည်။ နဖူးကိုအသာအယာ နမ်းလိုက်ရင်း ‘မောင်မောင်-ခိုင်ပြန်ရောက် လာတယ်လေ’

ကိုတင်အောင်သည်ကြားပုံမရပေ။ ကြောင်ရုပ်ကြည့်နေလေ သည်။ အမှန်တော့ ကိုတင်အောင်သည်ခိုင်ကို မှတ်မိသို့မြင်သို့လုံးဝ သတိမရှိတော့ပါ။ အသက်သာမျှင်းမျှင်းရှိ နေတော့သည်။ လူမှာ လည်းအတော်ပင် ပိန်လျက် ရှိလေသည်။ ခိုင်သည် လက်ကလေး များကို ဆုပ်ရင်းသူ့ ကိုသတိရပါရန် စကားပြောနေသည်။ အမှန် တော့ကာကိုတင်အောင်အသက်ချောမောစွာထွက်နိုင်ရေးအတွက် ဆေးထိုး ထားခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ခိုင်လက်များကို ကိုင်နေစဉ်ပင် ကိုတင်အောင်သည် အသက် မရှိတော့ပါ။ မမြခိုင်သည် သူ့လင် ဘေးတွင် မတ်မတ်ရပ်လိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းကိုစုကိုက်ထားသည်။

မောင်မောင်သေဘာ....

သူ့ဒါလဲ ပြောလိုက်သည်။ ဆရာဝန်ကြီးမှာ ခိုင်အနားရောက် ထာ၍ အရက် အပြင်းအထန် သောက်လွန်းသဖြင့် နှလုံးထိခိုက်ရုံ အထဲပါခြောက်၍ သေကြောင်းသာ ပြောပြနေသည်။

မမြခိုင်သည်ချာကနဲလှည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ထွက်သွားသည် မှန်သည်။ သေမှတာလုပ်တော့ မည်လဲ။

ကိုထွန်းအေးသည်စိုးရိမ်စာကြီးမမြခိုင်နောက်လိုက်သွားသည်။

x x x x

မမြခိုင်သည် ဘေးမှပါလာသောကိုထွန်းအေးကိုပင် ဂရုမပြုမိ သူ့ကားကို ဒေါက်တာကျော်ထင်အိမ်သို့ ဓောင်းခိုင်းရင်း လိုက် လာခဲ့သည်။

လင် ယောက်ျား ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ။

သူ့စိတ်ပန်းမှုများသည် အဆုံးသို့ရောက်သွားခဲ့ပါပြီ။ ကြေကွဲ ခြင်းသည်လည်း အစွမ်းကုန် သွားပြီမဟုတ်ပါလော။ ယခုအချိန် တွင် ငို၍ပင်မရတော့။

နောက်ဆုံး၌ မမြခိုင်ရင်ထဲတွင်အခံပြင်းဆုံးမှာသူ့ ချစ်လင်က သူ့ကိုစော်ဘွားနှင့် အထင်လွဲမှားချက်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ မြေ ခင်းရန်အချိန်မျှပင်သူ့ မှာမရလိုက်။ သူ့လင်သည်ထိုယုံမှားချက် ကို တမလွန်သို့ယူသွားမည်မှာ သေချာသည်။

မြေခိုင်၏ ယူဆချက်မှာလည်း မှန်သည်။

တကယ်တော့ ကိုတင်အောင်သည် သဘာမည်မျှပင်ကြီးစေ ကာမူ စောဆိုင်အံ့နှင့်ညစာ စားသွားသော မမြခိုင် သတင်းကို ကြားကတဲက သူ့ရင်ထဲတွင်မသက်သာမှုများမှာပိုဆိုးလာသည်။ ထိုအချိန်ကသာ နှစ်ယောက်ပူးပေါင်းနေရေးအတွက်ကြားကမန်

တီးမူသာ မေၤလာပါက ယခုလို အခြေအနေမှာ ဆုံးဝဲ သွား
မည်မဟုတ်ပေ။

ယခုတော့လွန်ခဲ့ပါပြီ။ အန်တီငြိမ်းတို့က နှစ်ယောက်သွေးကွဲ
ရေးကိုသာ ဖန်တီးခဲ့သည်။

အမွန်တော့လဲကိုတင်အောင် အတွေးနက်အောင်မင် အခြေ
အနေများက ဖန်တီးလာခဲ့သည်။

မမြခိုင်သည် ယခုမူသာ နိုင်ငံရေးသမား မိန်းမတစ်ယောက်
ခံရပေမင်္ဂ။ ယခင်က စော်ဘွားတဦး၏ သွီးအဖြစ် အထက်တန်း
ကျကျနေလာခဲ့သူဖြစ်သည်။ သာယာမှုနှင့်ပျော်ရွှင်မှုတို့ကို တင်း
ပြည့်ကျပ်ပြည့် ခံစားလာခဲ့ရသော မိန်းကလေး တယောက်ဖြစ်
သည်။

ကိုတင်အောင်နှင့်ညားကထဲက မမြခိုင်သည် အဆင်းရဲခံနေရ
သည်။ သူ့ ဝမ်းစာ သူ့ရှာစား၍ သာယာမှု ပျော်ရွှင်မှုတို့နှင့်ကင်း
ကွာခဲ့ရ၏။ နောက်ဆုံးနိုင်ငံရေး သမားမိန်းမဖြစ်၍ လင်၏ယုယ
ကြင်နာမှုကိုပင် တခြားမိန်းမတွေလို သူ့ ခမြာ မခံစားရပေ။

ကိုတင်အောင်နှင့် အန်တီငြိမ်း တခါတွေ့စဉ်ကလည်း ‘မင်းခွဲ
ရကထဲက သူ့မှာအဆင်းရဲကြီး ဆင်းရဲနေတော့ ခုလိုစော်ဘွား
တွေက သူ့ကို အရေးပေး ဂရုစိုက် ပြန်တော့လဲ မမြခိုင်စိတ်ဟာ
ဟိုစည်းစိမ်တွေ အပေါ်မှာ မသာယာဘဲ နေမလားမောင်တင်
အောင်....၊ ပြီးတော့ စောဆိုင်အု ဆိုတာက အခါမရွေး မမြခိုင်
ကိုလက်ခံဘို့ အဆင်သင့်ဘဲ၊ တော်တော်စွဲတာကွဲ့’

ထိုစကားကြားနေရ၍ ကိုတင်အောင်အဖို့ မမြခိုင်အပေါ်
အထင်လွဲမှုများ သာသည်ထက်သာ၍သာ လေးနက်ခိုင်မြဲ လာ
တော့သည်။

မိန်းမအတွက်လည်း စိတ်ညစ်တိုင်
ထင်ရာလုပ်မှုများသည် ယခုတော့ကိုတင်အောင်၏ဘဝကို လုံးဝ
ဖျက်စီးပစ်လိုက်တော့သည်။

မမြခိုင်သည် တမလွန်သို့ပင် လိုက်၍ရှင်းချင်သည်။ သူ၏ချစ်
မေတ္တာသည် ကိုတင်အောင်အပေါ် တွင်နှင်းပွင့်လိုဖြူစင်ခဲ့ပါ၏။
လ၊ ရောင်၏ အေးမြခြင်းနှင့်အတူ တည်မြဲသော သူ့အချစ်ကို
လည်း သူ့ ခမျှးတိုင်တည်၍ ပြချင်ရှာသည်။

ယခုတော့ မမြခိုင်အဘို့ မျက်ကွယ်တွင်တဖက်သတ်စီရင်ချက်
အချစ်ရသော တရားခံလို ဖြစ်နေရှာတော့သည်။

ရွှေစရာကောင်းသော အတိတ်ကြီးသည်မမြခိုင်အတွက် ပေၤ
ပေါက်လာခဲ့သည်။ ဒီအတိတ်ဖြစ်စဉ်ကြီးကို သူမ၊ ပြန်တွေးလိုက်
တိုင်း ရွှေရုံမက ကြောက်ရွံ့လာသည်။

ဒီအတိတ်ကြီးကို သူမလုံးဝ မေ့ချင်သည်။ ဒီအတိတ်ကြီး
ပေၤ ပေါက်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်မှ သူ့ရုန်းကန်၍ ထွက်ကန်သွား
ချင်သည်။

သို့သော်ပတ်ဝန်းကျင်မှ ထိုးထွက်၍လာရမည်။ ထိုအတိတ်၏
ဖြစ်စဉ်များကတော့ သူ့နှလုံးဝယ် အမြဲတဲ စွဲကပ်နေမည် ဖြစ်
သည်။

မမြခိုင်သည် ကားပေၤတွင် ထိုင်ရမ်း ရင်ထဲမှာအဆွား၍လာ
သည်။

‘မမြခိုင်....ခု-တယ်သွားမှာလဲ’
ကိုအေးထွန်းကလွမ်း၍ မေးလိုက်သည်။ မမြခိုင်သည် သတိရ
လာသည်။ သက်ပြင်းတချက် ချလိုက်ရင်း....

‘ဒေါက်တာ ကျော်ထင်အိမ်ကို’

ဒါတဲပြန်ဖြေလိုက်သည်။ အတိတ်သည် မှိုင်းမှိုင်းထဲမှ တဖြည်းဖြည်းမှောင်၍ လာသည်။ ယခုတော့... ကြောက်မက်ဘွယ်ကောင်းသော အတိတ်၏ ပန်းချီ ကားချပ်ပေါ်တွင် မွှောင်အတိကျနေပါပေကော...။

မမြေခိုင်သည် ဒေါက်တာကျော်ထင်အိမ်ပေါ်သို့အမှတ်မထင်တက်သွားမိတော့သည်။

‘ခိုင်... ဒီမှာမနေချင်တော့ဘူး... အန်ကယ်... ခိုင် သွားပါရစေတော့...’

ခိုင်သည် ရှိုက်၍ ပူဆွေးသမျှကို ခုမှဖော်ထုတ်ကာ ငိုတော့သည်။ ဒေါက်တာ ကျော်ထင်မှာ ခိုင်ဘခင်နှင့် ကျောင်းနေဘက်ဖြစ်၍ ခိုင်ကို အလွန်ဂရုစိုက်သည်။

‘ကိုယ့်မှာလဲ အညွန့်နဲ့ဘဲကွယ်၊ တက်လမ်းတွေလဲ ရှိသေးတာဘဲ။ သေဆုံးရတာတွေ၊ ကွေ့ကွင်းရတာတွေဟာလဲ ဆုံးရှုံးခြင်းဘဲ။ ဒီလို ဆုံးရှုံးမှု နောက်မှာ အရှုံးချည်း ဆက်မလိုက်စေနဲ့။ ကိုယ့်တိုးတက်မှုတွေကို အဆုံးရှုံးမခံစေချင်ဘူး’

ဒေါက်တာ ကျော်ထင်လည်း ခိုင်ကို ကြင်နာစွာပြောပြနေသည်။ နွေဦးလေများသည် ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်ခတ်၍ နေလေသည်။ အပြာပွင့်ခက်များနှင့် ပါးလွှာသော ခန်းဆီးလေးများမှာ လွန်လွန်သွားကာ လှုပ်ရှားနေလေသည်။

ရွက်မဲ့သော သစ်ကိုင်းကြီးများသည် ပြာလဲသော ကောင်းကင်နောက်ခံတွင် ထီးထီးကြီး ဖြစ်နေလေသည်။ တရွက်တည်းသော ရွက်ကျန်လေးသာ ကိုင်းထက်တွင် တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်ရှားယင်း နွေ၏သွေ့ခြောက်သော လေဒဏ်ကိုမှိတ်၍ခံနေရရှာသည်။

မမြေခိုင်သည် သည်ရွက်ကျန် လေးကို ငေးမိနေသည်။ နေ

အလင်းပူ လေကလည်းတိုက်၊ အပေါ်ဖြစ်သော သစ်ရွက်များလည်း စောစောကပင် ကြွေလျော၍ သွားကြပြီ။

‘အခု မောင်တင်အောင်ဟာ မသေလဲ နောက်တနေ့နေ့သူ့လုပ်ငန်းတွေ လုပ်ရင်း ကျဆုံးရမှာဘဲ မိန်းခလေးရယ်...’

‘ဒီလို ကျဆုံးပုံမျိုးဆို ခိုင်ဝမ်းမနဲပါဘူး၊ ခုတော့-သံပုထုတခြမ်းနဲ့ ကြေရသလိုဘဲ။ အရက်သမားအဖြစ်နဲ့ သေရတဲ့ ဘဝကို ခိုင်ဘယ်လိုဖြေလို့ရမလဲ... ပြီးတော့ အသက် ရှင်နေဖို့တောင် အရက် တခွက်လောက်နဲ့ မိန်းမ တယောက်အပေါ်မှာ သစ္စာမရှိတဲ့ လူဟာ။ မထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့လူဟာ၊ ကိုင်းပြည်ပေါ် သစ္စာရှိပါ့မယ်ဆိုလို့ ဘယ်သူယုံမလဲ...၊ ဘယ်တုန်းက သူဘယ်လို စွန့်စားခဲ့ပေမင်၊ နောက်ဆုံး အရက်သောက်သေတာသာ အဖတ်တင်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ မှာဘဲ...၊ ခိုင်ဒီမှာတော့ လုံးလုံး မနေချင်တော့ဘူး’

‘ကဲ... ဒီလိုဆို... အမေရိကားသွားနိုင်ဘို့ အန်ကယ်စီစဉ်ပေးမယ်ကွယ်...’

‘ဟင်အင်း... ခိုင်မသွားချင်တော့ပါဘူး၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ထဲက ပြည်နယ်တွေအကြောင်းကို မသိဘဲနဲ့ နိုင်ငံခြားကိုမသွားချင်ဘူး။ တောင်တန်းဒေသ တခုခုကိုသာ လွတ်ပါအန်ကယ်ရယ်...’

‘ရှမ်းပြည်ကိုလား... မိန်းခလေး...’

မမြေခိုင်သည် ဝမ်းနည်းစွာ ခေါင်းရမ်းလိုက်ရင်း...

‘ခိုင်ရဲ့ဘဝက ခက်နေပါဘိမာန်ကယ်... မိဘလို ဖြစ်နေလို့ အကြောင်းစုံ သိပြီးပြီမို့လား... ရှမ်းပြည်ပြန်သွားလို့ ချော-စော်ဘွားအဆွေအမျိုးတွေက ခိုင်ကို ယုံကြည်ပါအုံးမလား-ရင်းရင်းနှီးနှီး ဘယ်သူဆက်ဆံမလဲ... ခိုင်ရဲ့ ယောက်ျားက ပဒေသထုတ်

စံနစ်တော်လှန်ရေးသမား၊ သူတို့ရဲ့ နိမိတ်တော်လှန်မှုကို ကျင့်ကလဲခိုင်ကိစ္စ နေကြပါပြီ... ဒီဘက်မှာဆိုလဲကိုယ့်ယောက်ျား လုပ်ငန်းခွင်ကို ဆက်လက်လုပ်ချင်လို့ ဝင်ပြီး ဆက်ဆံချင်ပေမယ့် သိတဲ့အတိုင်း မောင်မောင်ကစပြီး ခိုင်ကိုပဒေသရာဇ်သွားရယ် လို့ အယူအဆလဲကြီးနဲ့ မယုံလေတော့ ဒီဘက်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လဲ ခိုင်ဆက်လက်လုပ်ချင်ပေမယ့် မဖြစ်တော့ပါဘူး....

ဒေါက်တာကျော်ထင်မှာ တဆတ်ဆတ်ခေါင်းညိမ့်ရာမှ...
'ဟိုမှာသွားပြီး နစ်နာနေမှာကိုလဲ စဉ်းစားအံ့မှပေါ့'
'မနစ်နာနိုင်ပါဘူး-အန်ကယ်.... ပြည်ထောင်စု စည်းရုံးရေး ကိုဘဲ ခိုင်တော့လုပ်မယ်....'

မမြခိုင်ကိုတော့ တား၍မရတော့သည့်ကို ဒေါက်တာ ကျော် ထင် ရိပ်မိလာသည်။

မမြခိုင်သည် နောက်တပ်ဘာပြောမယ်ကို စောင့်နေရာမှ သူ့ မျက်လုံးသည် ပြူတင်းသို့ရောက်သွားပြန်သည် အထီးထီးကျန် နေသော သစ်ရွက်လေးမှာ ပြင်းထန်စွာလှုပ်ရှားနေသည်။ တတိ နိုင်သမျှသစ်ကိုင်းကို တွယ်နေပုံရသည်။ တကယ်ဆိုတော့လဲ သစ် ရွက်မှာ ရော်နေပါပြီ။ အရောင်က ဝါဖြော့၍ သစ်ရွက်ကြော ကလေးများလည်း ပြောနေပုံရသည်။ နွေနှောင်းတွင်သူအားသစ် လောင်းဖုန်းအတွက် အရေခေါတ်ချဆွဲကလဲခဲယဉ်းလှပါသည်။ လေ သည် ခပ်ရမ်းရမ်းတိုက်လိုက်သည်။

မမြခိုင်ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခန့်ဖြစ်သွားသည်။ သစ်ရွက်ဝါသည် အကိုင်းမှလွင့်စင်၍ လေထဲတွင်ပတ်ချာလည်နေသည်။ မကြာခင် တွင် မြေမှာဝပ်၍ ငြိမ်သက်သွားသည်။

'ကဲ....ကဲ....မိန်းခလေးကို ချင်းတောင်ကို ပို့မယ်နော်'

ဟုတ်ကဲ့....

မမြခိုင်သည် သစ်ရွက်ကို မျက်နှာလွဲလိုက်ကာ တုန်တုန်ရီရီပင် ခြေလိုက်ပါတော့သည်။

× × × ×

တဒက်ဒက်ထုနေသော ကျောက်ဆစ်သံသည် ဆိတ်ငြိမ်သော သင်းချိုင်းပတ်ဝန်းကျင်ကို ထိုးဖောက်လျက်ရှိလေသည်။

လေများလည်း ဖြည်းဖြည်းစွာ တိုက်ခတ်၍ ကြေကွဲဝမ်းနည်း ခြင်း၏ သရုပ်ကိုဖော်ပြလျက်ရှိသည်။

မမြခိုင်၏သည်စည်းနက်ပြာသည် လေထဲမှာတလွင့်လွင့်လူး၍ လုံ့ချည် နက်ပြာမှာလည်း ဖြည်းဖြည်းစွာ ရွေ့လျားနေသည်။ ကျောက်ထုသမားများအား လိုသည်ထင်သည့်နေရာများကို မမြ ခိုင်က ပြောပြလျက်ရှိလေသည်။ ရဲဘော်ထွန်းအေးသည်လည်း ငရပ်ရိပ်တွင်ထိုင်ရင်း သင်္ခါရလောကကို သူဆင်ခြင်မိလေသည်။

လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲတွင် ဖြစ်စေ၊ နိုင်ငံရေး လုပ်နေစဉ်တွင် ဖြစ်စေ တိုက်ခိုက်ရင်းကျဆုံးရှာသူကိုပင်လျှင် ရံဖန်ရံခါ လူထုက မေ့နေခြင်းကို ခံကြရရှာသည်။ သူတို့၏ သင်းချိုင်းမြေပုံသည် ဟိလျင် လူထုခြေဖဝါးအောက်တွင် နစ်မြုပ်ရင်း သူတို့ ထုငဝင် များသည် တိမ်ကောပျောက်ကွယ်သွားတတ်ကြပေသည်။

ယခု ကိုထင်အောင်လို သေဆုံးပုံမျိုးမှာမူကား လူထုတွင် ဘာမျှ လွှမ်းလောက်စရာ ကျန်ရစ်ပုံမရ။ အသိအမှတ်လည်းမပြု ကြတော့ပေ။ ရင်းနှီးလှသောရဲဘော်တစ်ယောက် ဟိုစဉ်က သစ္စာ နှစ်စွာ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သော သူတို့ရဲဘော်၏သင်းချိုင်းကို ဂရုပြုကြ တော့သည်။ သူ့ထုငဝင်ကို တသကြသည်။

မမြခိုင်အဖို့မူ ဘယ်လိုပင် ကျဆုံးသည်ဖြစ်စေ၊ သူ့ရဲဘော်၏

ယခင်က အနစ်နာခံချက်များ၊ ကြိုးပမ်းမှုများ၊ ခန့်စားမှုများကို သူကအသိအမှတ်ပြုရမည်၊ လေးစားရပေမည်။ အထိမ်းအမှတ်ပြုထားရမည်မှာ သူ့တာဝန်ဟု သူယုံကြည်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ့လင်၏ဂူဝယ် အထိမ်းအမှတ် ကျောက်ဆစ်ရုပ်ထုလုပ်လျက်ရှိသည်။

ယနေ့တွင် အချောကိုင်၍ လက်စသတ်လျက် ရှိလေသည်။ ကျောက်ဆစ် ရုပ်တုများကား ရှမ်းတောင်သူတို့၏ ယာတ်ကို သေသပ်စွာ ထုလုပ်ဖော်ပြထားသော ရှမ်းဆင်းရဲသား လူထု၏ ဘဝသရုပ်ဖော်ပုံများ ဖြစ်လေသည်။

သူ့ချစ်လင်၏ ပဒေသရာဇ် တော်လှန်ရေး အထိန်းအမှတ်အတွက် ထိုကျောက်ဆစ် ပုံလွှာသာလျှင် အသင့်လျော်ဆုံး ဖြစ်သည်ဟုယူဆလေသည်။ ကျောက်ဆစ် ထုသံများဇာား တိတ်ဆိတ်၍ သွားတော့သည်။

တိုက်ခတ် နေသော လေသံများကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ ဖြည့်နေသော သစ်ရွက်သံများမှအပ သင်းချိုင်းသည် ဆိတ်ငြိမ်နေသည်။ မမြေခိုင်သည် သူ့ချစ်လင် ဂူပေါ်သို့ သန့်စင်ခက်များကို တင်ပြီး ပြေးညှင်းစွာ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ကိုထွန်းအေးသည် ဘာစကားကိုမျှ ပြောမရအောင်ပင် မမြေခိုင်အတွက် ဝမ်းနည်းလှသည်။ ကားသည် တဖြေးဖြေးနှင့် သင်ချိုင်းမြေမှထွက်လာခဲ့သည်။

မမြေခိုင်သည် လောကတွင်မဖြစ်မနေ ကြိုးစား၍ လာခဲ့သည်။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် (ဖြစ်ရမည်) ဟူသော ရည်ရွယ်ချက် များဖြင့် လောကကြီးကိုဝင်ခဲ့သော်လည်း အမှန်မှာမူ ဖြစ်ချင်တာတွေသာ

စွာ မဖြစ်ရခဲ့ရပေ။

မှန်သည်။ မမြေခိုင်သည် သူ့ဘာဘဲ တုရားနှင့် ဝေးကတည်းက ချေနှင့်လည်း ဝေးခဲ့သည်။ သူ့ကလေးက ကိုစိုးပိုင်သည့် အနေနှင့် အစဉ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ စိုးပိုင်သလိုလည်း လုပ်ကိုင် ကြိုးစား ခဲ့သည်။ သို့သော်... ဖြစ်ပေါ်လာသော အကြောင်းတရား များကို သူမ စိုးမပိုင်၊ သူ့သဘာဝ အလျောက်ဖြစ်ချင်တာတွေသာ ဖြစ်လာခဲ့တော့သည်။

မမြေခိုင်သည် မှားခဲ့သည်။ အနတ္တသဘောတရားကို မေ့လျော့ခဲ့သည်။

ယခုတော့ သူမ လိုချင်တာတွေ အားလုံးသာ ဆုံးရှုံးခဲ့ရလေသည်။ သို့သော်လည်း မမြေခိုင်သည် စိတ်ကိုနား၍ မရသေးပေ။

ယခင်တခါက ဘာကံတွင် ရွတ်ဖတ်ခဲ့သော 'အကြင်လိုချင်ခြင်း သဘောတရားတို့သည်မရ။ ထိုလိုသောအရာတို့ကို ထပ်ကာထပ်ကာ တောင့်တမြင်းသည်လည်း ဒုက္ခပင်' ဟူသော 'ယပစ္စန္ဓ' ဟူသော အစချီသော တရားပိုဒ် များကိုလည်း ရွတ်ဖတ်ရန် မလျော့ နေရှာသည်။ ချင်းတောင်ကို သွားရန်သာ တပြင်ပြင် လှည့်ရင်း ပင်ပန်းကြီးစွာ ဖြစ်နေသော သူ့စိတ်ကို အလုပ်တခုထပ်ထပ် ရင်းနှင့်ပင် ပြောင်းလဲပစ်ရန် ကြိုးစားနေလေသည်။

'ဒီမှာ မမြေခိုင်ရယ်၊ ပြည်ထောင်စု စည်းလုံးမှုအတွက် မမြေခိုင် ချင်းတောင်သွားမဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ကျွန်တော် မဖျက်ချင်ပါ။

ဒါပေမယ့်လဲ၊ ဒီမှာ ခင်ဗျားဟာ ရဲဘော်တင်အောင် ဒန်းသားကအနေနဲ့ သူ့ဂုဏ်ကို ဆယ်ရင်း ဒီမှာ အမျိုးသမီး လုပ်ငန်းကို ကူညီစေချင်တယ်'

ချင်းရွတ်ကျန်

ရဲဘော်ထွန်းအေးသည်ကိုတင်အောင်ဆီမှ တဆင့် သယံဇာတပြု
ပြုတွယ် နေရှာသော မမြခိုင်ကို ထိုမျှ ဝေးဝေးလံလံ မသွားစေ
ချင်ပေ...။ မမြခိုင်ကမူ သူ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်တော့ပေ။

‘ကျမလဲ ဟိုတုန်းက အစွဲအလွန်း လားတဲ့ စိတ်ကို အလွန်
မှန်းခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ အန်တီငြိမ်းနဲ့ ဆိုရင်တော့ ကျမ
နိုင်ငံရေးကို မလုပ်ချင်ဘူး။ အခုမြေပင်မှာ ကျန်ရစ်တဲ့အမျိုး
သမီးနိုင်ငံရေးဟာ ဒေဂါငြိမ်းခင် နိုင်ငံရေးဘဲ မဟုတ်ဘူးလား၊
ဟုတ်သလားဆိုတဲ့ ကျမမေးခွန်းကိုသာ အဖြေပေးတော့။ နိုင်လွန်
နဲ့ လိုင်စင်ရရေး ကြားထဲမှာ လောက်သာ သွားနေတဲ့ နယ်ကျွန်း
လှတဲ့ ဒီအမျိုးသမီး နိုင်ငံရေးကို ကျမ မဝင်ချင်တော့ပါဘူး’

‘ဒါတော့ ဒါဘဲပေါ့...။ ဒါပေမယ့် မကြာခင် နိုင်ငံရေးနယ်
ပယ်မှာ ဒေဂါငြိမ်းခင် အကြောင်းတွေ ပေါ်လာတဲ့နောက် ဝိုင်း
ပယ်ကုန်ကြမှာဘဲ’

‘ဝိုင်းပယ်တဲ့အမြင်ပါလိမ့်’ ထဲတောင် သူဇောက် ပြီတဲ့ဟာ၊
အိုလေ...။ သူများလင်မယား ကြားထဲမှာလဲ ဝင်ရှုပ် နေတာဘဲ။
ရွက်စရာ ထောင်းပါတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ လူထုဟာ နိုင်ငံရေး
သမားတွေကို အပြစ်တင် နေကြတာဘဲ။ ကျမအမြင်တွေ ဆိုရင်
နီလွန်းတယ်လို့ ပြောလာမှာ။ တနေ့က ပါလီမံထဲမှာ ဒေဂါငြိမ်း
ခင်တင်တဲ့ ပြည့်တန်ဆာ မပျောက်ရေး ဥပဒေဆိုတဲ့ အဆိုဟာ
ဘယ်လောက်ရိစရာ ကောင်းသလဲ၊ ကျမအမြင်တော့ သူတို့လက်
အောက်မှာ အခုရှိနေတဲ့ ပျက်စီးတဲ့ မိန်းခလေးတွေ ခိုလှုံရာဌာန
တွေ သောင်းချီဖွင့်အုံး၊ ဒီစံနစ်ဟာ မပပျောက်နိုင်ဘူး’

‘ခင်ဗျားရဲ့ ထင်မြင်ချက်တွေလဲ ပေါ်နိုင်သားဘဲဗျ’
‘ဪ...။ ကျမတော့ မဆက်ဆံ ချင်တော့ပါဘူးဆို...။ မိန်းမ

ဒါတွေ လုပ်ပါတယ်ရှင် ဆိုတာသာ ပြ
ကောင်းရုံလောက် ဟိုတဖွဲက ခိုကိုးရာမဲ့မိန်းခလေးတွေရ၊ ဂေဟာ
လုပ်၊ ဒီတဖွဲက ဂေဟာလုပ်နဲ့ မိန်းခလေးတွေ ထွက်ပြေးလို့သာ
ပျောက်ကုန်မယ်...။ ဒီစံနစ်ကတော့ မပျောက်နိုင်ပါဘူး၊ ပြည့်တန်
ဆာ တာကြောင့်ဖြစ်သလဲဆိုတာ ရှာနိုင်ရမယ်။ အရွယ်ရောက်မင်
လူတိုင်းဟာ အိမ်ထောင်ပြုချင်ကြသယ်။ သွေးသား ပြောင်းလဲပြီး
အိမ်ထောင် ပြုချိန် တန်ပါရက်နဲ့ လူတန်းစေ့ ရှမ်းရှမ်း
ပြောရရင် ထမင်း နပ်မွန် စားရရုံလေးဖြစ်တဲ့ အိမ်တောင် ရေးကို
မပန်တီး နိုင်လို့ ပျက်စီး ကြတာတွေလဲ ရှိတာပေါ့၊ အခုဒီကစဉ်
ကရဲ့ဖြစ်နေတဲ့ စီးပွားရေး စံနစ်ကို ပြောင်းလဲမပစ်နိုင်သမျှ ပြည့်
တန်ဆာ လောက ကတော့ မပျောက်ဘူးဘဲ’

‘အဲဒီလိုဆို ခင်ဗျားယူဆချက်တွေ ပေါ်ပြနိုင်သားဘဲ၊ ခင်ဗျား
လိုလားတဲ့ လမ်းစဉ် ခင်ဗျား ခေါင်းဆောင်ပြီး လုပ်နိုင်သား
ဘဲ...’

မမြခိုင်သည်ဘာမျှ ပြန်မဖြေ။ တွေ့၍ကြောင်နေသည်။ သူသည်
ကိုထွန်းအေးပြောသလို ဒီပတ်ဝန်းကျင်ထဲ ပြန်ဝင်နိုင်မည်လား။
သူ့ကိုယ်ကို မွန်းဆ ကြည့်နေသည်။ ကိုထွန်းအေး အသံသည် ပေါ်
လာပြန်သည်။

‘ခင်ဗျားလို အမြစ်ကနေပြီး ဖြိုဖဲလမ်းစဉ်ကို မလိုက်ကြခင်၊
မစခင် သူတို့ ခိုလှုံရာဌာနတွေ ဖွင့်ထားတာဘဲ ကျေးဇူးတင်ရအုံး
မယ်၊ ဘယ်နဲ့ မမြခိုင် ဒီမှာဘဲ နေမယ်မဟုတ်လား’

‘မနေဘူး၊ လုပ်လဲ မလုပ်ချင်ဘူး။ သူတို့တွေနဲ့ တွဲရမှာကိုလဲ
ကျမကြောက်တယ်။ ကျမအယူ အဆ တွေကိုလဲ သူတို့လက်ခံကြမှာ
မဟုတ်ဘူး။ တကယ်ဆိုတော့ ကိုထွန်းအေး။ မောင်မောင် ပြော

ဘူးတယ်။ တောခိုသွားကြတဲ့ မိန်းခလေးတွေမှာ...
ဖတ်ပြီး စိတ်သား ပြင်ကြတဲ့ မိန်းခလေးတွေ အခတ်များ
တယ်။ သူတို့သာ တောမခိုရင် ဘယ်လောက်တန်ဖိုး ရှိလိုက်မလဲ၊
သူတို့လုပ်ချင်ရင်ရည်လေးတွေဟာမခဘူး၊ အယူအဆလဲ ကျယ်
ဝန်းတယ်။ ခုတော့ တောခိုသွားတော့ နှစ်မြာစရာ ကောင်းတာ
ဘဲ။ ကျမတော့ လုပ်ချင်စိတ် လုံးဝ မရှိတော့ဘူး။

‘အဲဒါတော့ ခင်ဗျား မှားတာဘဲ မမြဲခိုင်၊ ခင်ဗျားက ဝေဖန်
ရေးသမား သက်သက်ဖြစ်နေဘိ၊ လုပ်လဲ မလုပ်လဲနဲ့ပြောလို့။’

‘အို... ဒီလိုမထင်နဲ့။ ကိုထွန်းအေးကိုသာ ပြောပြတာ၊ ကျွန်
ကိုယ်က ဒီဖတ်ဝန်းကျင်ကို ပြန်မတိုးချင်တော့ဘူး။’

မမြဲခိုင်သည် နောက်ဆုံးပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။ သူသည်
တကယ်တော့လဲ နိုင်ငံရေးလိုက်စားခဲ့သူ အမျိုးသမီး တယောက်
မဟုတ်ခဲ့ပေ။ ယခုလိုအကွက်များများဆင်၍ ကွက်ကျော်နင်းနိုင်
မှု တော်ရှိကျနေသော နိုင်ငံရေး ခြေလှမ်းများထဲတွင် တကယ်
လည်း သူတိုးနိုင်လိမ့်မည်ဟု သူ ကိုယ်ကိုမယုံပေ။ သူ ယောက်ျား
ကို ခွဲခွာ၍ နေလိုက်မိသောအချိန်ပိုင်းလေးက သူ့အား အကြီး
ဆုံး ဒုက္ခပေးခဲ့သည်ကို သူယူကျွန်းမရ ဖြစ်နေလေသည်။

ပဒေသရာဇ်တိုက်ပွဲလည်း အရှိန်ညှိသွားတော့သည်။ ဒါကို
ခိုင်က ပို၍ ကြောက်မိသည်။

နေ့၏လှပသော တခါကညကို မမြဲခိုင်သည် ပြန်၍လွမ်းဆွတ်
မိသည်။

မောင်က ဆိုခဲ့သည် မဟုတ်လော...
‘နှစ်ကိုစံ ကြံတိုင်းဝေး...၊ ရွှေပြည်တော်
မျှော်တိုင်းဝေး...’

... ဤတေးသည်ရိုးရိပ်မျှ ဖော်ပြ
မဟုတ်ပါလော...။

အခု သူ့ မောင်မောင်လည်း မရှိတော့ပါ။

သူ့မြွေမှန်းခဲ့ပေ ဟု ချမ်းလူထု၏ လွတ်မြောက်ရေး ရွှေပြည်
လည်း နီးရာမှ ပေး၍သွားပြန် ပါသည်။

နယ်ကျွတ်တရား ပျက်စီးမှုသည် အရေးတော်ပုံကြီးတခုလုံးကို
ဆီးပစ်လိုက်သည်။

မြဲခိုင်သည် တွေးခေါ်လေ၊ ရင်ထဲတွင် နာခေါ်လေ ဖြစ်သကဲ့
သို့။

အခုတော့သူသည် အတိတ်အနာဂတ် ပစ္စုပ္ပန်တွေကင်းမဲ့နေ
တယ်သာရမည်။ ထောက်ထားရမည့် သူတို့မှာ သူ တွင်မရှိ
ဘူး။ သူသည်အထီးထီးလောကကိုဆက်၍သွားရတော့မည်။
အဲဒါ့မိလိင်းခိုင်းသည် အနိကယ်ကျော်ထင်နှင့် စကားပြောစဉ်
တင်းအပြင်တွင် ဖြစ်ခဲ့သောရွေးရာင် ရော်ရွက်ကိုသူမြင်
လေသည်။ နွေနှောင်း၏ လေများထဲတွင် အထီးထီးကျန်
ဆစ်ရွက်သည် တဝက်တယ်ကပ်ကာ အားတင်းနေပုံကိုရင်း၊
ခါးနီး တဖျတ်ဖျတ်နှင့်လှုပ်ရှားနေပုံကိုရင်း၊ သူမြင်လာသည်။
သည်လိုက်လိုက်လဲလဲနှင့် ရင်ဖိုသလိုဖြစ်နေသည်။ သစ်ရွက်
တယ်ကိုများ ကြွေသွားမည်လဲ...။

အခုတော့မူ ချင်းတောင်ကို သွားတော့မည်။ ကိုထွန်းဘေး
ဘော် တစုလည်း တယ်လို ဘာမျှမပြော ကြတော့ပေ။

မမြခိုင်၏ အတိတ်ပုံပြင်သည် ပြီးဆုံး၍သွားလေပြီ။ ကျောင်းထန်ရာ ကျော်မင်းပါ သက်ပြင်း ပြိုင်တူချလိုက်ရုံဖြင့်ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြစ်နေသော မမြခိုင်ကို ကြင်နာစွာကြည့်နေကြသည်။ မမြခိုင်သည် ကုလားထိုင် နောက်တန်းကမီ၍ မျက်စိကိုပိတ်သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားသည်နှင့်အမျှ နှုတ်ခမ်းများသည် ဖြောင့်နေသည်။ အတိတ်ကိုလည်း လွန်စွာ နာကျည်းနေပုံရသည်။

ကျော်မင်းက ညင်သာစွာ သက်ပြင်းရှု လိုက်ရင်း....

“သိပ်တော့ တွေးစရာတဲ့၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်လုံး စေတနာကောင်း ထားကြရင်းစာဖြစ်ကြတာတဲ့။ စာထဲမှာ ယုတ်မာမှု မပါ ပါဘူး။ ခင်ဗျားကလဲ သူ့တာဝန် လူချင်တယ်၊ သူ့လုပ်ငန်းတွေ အောင်မြင် စေချင်တယ်။ သူ့ပြန်မကြည့်နိုင်တော့ ခင်ဗျားဘဝရဲ့ ထိုးတက်မှုကို ခင်ဗျားဘာသာ ကြိုးပမ်းတာကိုလဲ အောင်မြင်စေချင်တယ်။ မြေမမြခိုင်ရယ်၊ အတိတ်ဆိုတာကတော့ ပျောက်မသွားဘူးတဲ့။ မေမေ ငြီးစားပြီးဖြေကြတာတဲ့”

မမြခိုင်သည် ဖြည်းဖြည်းစွာ မျက်လုံးဖွင့်လိုက်သည်။ ပြင်ပတွင် လူရောင်သည် ဝင်းထိန်နေသည်။ လှမ်းလှမ်းမှ အမ်းရွာလည်း တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။ ကပ္ပတိန် လျှန်းထန်ပြင်းသန်လာသော အအေးကို ကာကွယ်နိုင်ရန် မီးသင်းဖိုမှ ထပ်သည့်ရင်း....

“ပြီးတာနဲ့တူဟာ ပြီးခဲ့ပြီလေ....၊ ငိုသို့လဲ အတိတ်ကလေးမှာမူ မဟုတ်ဘဲ....”

ညှစ်လား.... လောကမှာ ငိုလဲမငိုချင်တော့ဘူး၊ ငိုစရာလဲ မရှိတော့ဘူး။ ခိုလဲမခိုချင်တော့ပါဘူး”

မြခိုင်သည် တည်ငြိမ်စွာပင် ပြောလိုက်ရာမှ....

“...ညဉ့်လဲ အခါတော် နက်နေတီ.... မနက် ခရီးဆက် တွက်နေမယ်။ အိပ်ကြစို့ ဟုတ်လား”

ကျောင်းထန်တို့ နှစ်ယောက်သည် ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်သည်။ အိပ်ခန်းတိုင်းသို့ ဝင်သွားသည်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း သူတို့ ဘက်စလုံး ငိုနေကြသည်။

အိပ်ယာ လျှင်းထန်သည် အိပ်ယာသို့ဝင်ခဲ့လေသည်။ ကျော်မင်းက ဘည်း မီးသင်းဖို နားတွင်ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ရွာဆီမှ ခေါ်ကြက်၏ လေးတွဲ စွာ တွန်သံသည် လေထဲတွင် ပျံ့နှံ့သည်။ နှင်းပွန်များ တဖြည်းဖြည်း ကျလာ၍ ဝင်းစိုသော မြေမှာ မှန်ပြေပြေ ဖြစ်သွားလေသည်။

အိပ်ခန်းတိုင်းများလည်း လူရောင်အောက်တွင် ငွေ့ရောင်လက်သည်။ မမြခိုင်၏ ယူဆပုံများကို ကျော်မင်းသည် သဘောတူသည်။ ဖလမ်းက ထွက်လာကတော့ မမြခိုင်၏ လှုပ်ရှားမှုကို နားစွာ ဂရုစိုက်ခဲ့သည်ထက် ယခုမမြခိုင်၏ လွန်ခဲ့သော နှစ်များ၊ ဘဝ၏ အခက်အခဲများကို ရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းခဲ့ပုံများကို ပြန်လည်တွေးရင်း သဘောကျခဲ့သည်။ ရံဖန်ရံခါ မေ့တာ စိတ်အလျောက် လေးကကို အလျှော့ပေး၍ ခင်ဗျားသည်များကို ရှိသားစွာ ဖော်ပြရှာသော မမြခိုင်သည် သူက ချစ်စရာဟု မြင်ရောင်လာသည်။

သူ့ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော ဇနီးသည်အား အတူနေခဲ့ရာမှ

စွန့်ပစ် ကွယ်လွန် သွားရရှာသော ခဲတော် တင်အောင် အလည်း သူက ကြေကွဲမိလေသည်။

မမြခိုင် နှစ်ပေါင်း မည်မျှကြာကြာ ချင်းတောင်တွင် မည်လဲ...၊ ဗမာပြည်မှ သို့ လာပါဦးမည်လားဆိုသောတော့ ချက်များသည် သူ့ဦးနှောက်ထဲတွင် ပြည့်လာသည်။ ဘာမျှမဆိုင်ဟု ကြိုးစားပြောပြောပေမည်မချ၊ တညလုံးလုံး တွေးရင်းတွေးရင်း သန်းခေါင်ကျော်၍ ၂ ချက်တီးလောက် သူ့ အိပ်ယာသို့ ထလာခဲ့လေသည်။

နေရောင်များသည် ပြူတင်းမှ လင်းနေကြသည်။ ချင်းတောင်သူတို့၏ သီချင်းသံ၊ ထင်းခုတ်သံ ရံဖန်ရံခါ တွန့်သံနှင့် ဝက်အော်သံများသည် ပျံ့လွင့်နေသည်။ ကျော်နှစ်ယောက်လည်း နေအတော်မြင့်မှန်းလာကြသည်။ ပြင်ဘက်တွင် မနက်စာအတွက် ကြက်ဥကြော်နှင့် ကာဖီမှာအဆင်ပြေနေလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စားပွဲတိုင်ရင်း မမြခိုင်ကို စောင့်လေသည်။

မမြခိုင်သည် ခပ်စောစောကပင်တ၍ နံနက်စာအတွက် ဆင်ထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

မကြာခင်မမြခိုင်သည် သူတို့ရှိရာသို့ ရောက်လာသည်။ ကိုး ခေါင်းတွင်တင်းတင်းစီး၍ အနှေးသည်များကိုသပ်ယပ်ထားပြီးဖြစ်နေလေသည်။ မျက်နှာမှာမူ နံနံချောင်သွားထင်ရလေသည်။

လျှင်းထန်သည် မမြခိုင်ကမေ့မေ့ ပျောက်ပျောက် လေသည်။

သေအတိတ်ကို သူတို့ပထောင့်ဖြင့် ညက ပြန်နူးမိသောကြောင့် မမြခိုင်တညလုံး စိတ်ဒုက္ခရောက်ရသည်ဟု အောင်မေ့မိသည်။

ကျမကာဖီသောက်ပြီးပြီ။ ဒါနဲ့ ကျမကို ခွင့်လွှတ်ပြီပါရှင်၊ ကလေးကိုဆက်မလိုက်ပါရစေနဲ့ တော့...၊ ဖွဲ့တိုက်ကဖြစ်ပြီး...၊ တစ်ခင်ကိုဘဲ ကျမသွားတော့မယ်’

‘ဗျာ...၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူလိုက်မဲ့ခရီးစဉ်ကို ဖျက်လိုက်ပြီသား’

ကျော်မင်းအမေးကို မမြခိုင်က ခေါင်းညိတ်၍ဖြေလိုက်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်နေကြလေသည်။ မမြခိုင်သည် သူ့အိပ်ခန်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။ အိပ်ရာလိပ်နှင့်သူ့ ပစ္စည်းများကို စုဆောင်းနေလေသည်။

ကျော်မင်းသည် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ ဘာလုပ်ရမည် မသိအောင်ဖြစ်နေသည်။ ခွင့်ရက်လည်း စေ့နေလေသည်။ ယနေ့နေ့လယ် ကလေးအရောက်တွင် လေယာဉ်ပျံနှင့် တခါတည်း ဆက်၍ ပြန်ကြရတော့မည်။ ယခင်ကဆေးရုံတွင် ပျင်းရိသည်းငွေ့ခဲ့လေသမျှ ယခုတော့ မမြခိုင်နှင့်အနီးဆုံး ဖလမ်းကိုပင် ပြန်သွားချင်သည်။

‘ဆရာမကို ကလေးထိတော့ ရအောင်ခေါ်ပါဗျာ’

လျှင်းထန်ကလည်း လိုက်ပါစေချင်သည်အန့်ဖြင့် တိုက်တွန်းပြန်သည်။ သူသည် မမြခိုင်အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သွားသည်။ မမြခိုင် အထုပ်အပိုးများကို ကူညီပြင်ဆင်ရင်း ‘ခိုင်ဗျက်နှာကို ကြေကွဲစွာ ကြည့်နေလေသည်။’

ရှင်—ဘာဖြစ်နေသဲ၊ နေမကောင်းဘူးသား...၊ မျက်နှာသိမကောင်းဘူး’

သူသည် မမြခိုင်ကို ဟန်ဆောင်၍မရ။ စစ်သားဖြစ်သည့်ပြင် လူမျိုးစာလည်း ဖြစ်နေပြန်လေသည်။

ကျွန်တော်နေကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာမ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တို့ မလိုက်တော့ဘူးဆိုတဲ့ အစီအစဉ်ကို မပြောင်းတော့ဘူးလား၊

‘ဟင့်...အင်း...’

ဒါဘဲ မမြခိုင်ကဖြေလိုက်လေသည်။ ကျော်မင်းသည် ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့နှင့် စောင်းပန်၍ ခေါ်ရန် စကားလုံးများကို ရွာထော်လည်း သူမရပေ။ နောက်ဆုံး ထုပ်ပိုးအပြီးတွင် မမြခိုင်ရှေ့ဝယ် မတ်မတ်ရပ်လိုက်ရင်း...

‘ကျွန်တော်တို့ဆရာမနဲ့ ခွဲသွားရတာကိုတော့ အတော်ဝမ်းနည်းတာ။ အမှန်ပြောရရင် ကျွန်တော် ဆရာမကိုမခွဲချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့်...ခွဲသွားရမှသာ။ နောက်တကြိမ် ဆရာမကိုပြန်တွေ့ဖို့ ကျွန်တော် အများကြီးဘဲ မြော်လင့်ပါတယ် ဆရာမ...’

ကျော်မင်းသည် ခပ်မွန်မွန် ပြော၍ သူ့စကား အဆုံးတွင် မမြခိုင် လက်ဖျားများကို အသာအယာ နမ်းရှုတ်ကာ အပြင်သို့ ထွက်သွားတော့သည်။

မြင်းများပေါ်သို့ မမြခိုင်ပစ္စည်းများကို သယ်ယူ တင်ပြီးလျှင် ပင် မမြခိုင်သည် သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို နှုတ်ဆက်ကာ မြင်းပေါ်တက်၍ ထွက်သွားတော့သည်။

အမှန်တော့စာ ကျော်မင်း၏ ဤသို့ ထင်ထားနှင့်သည်။ ကလေးတွင် သူတို့ ထွက်သွားသည့်နှင့် တပြိုင်နက် မမြခိုင်သည် သနားဘွယ် ကျန်ရစ်ရှာလိမ့်မည်ဟုထင်သည်။ ယခုတော့ သူတို့ကို မမြခိုင်က အရင်စွန့်ကာ ထွက်ခွာသွားနှင့်တော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ ဆရာမကို သိပ်အောက်မေ့တာဘဲ’ လျှင်းထန်သည် ကျော်မင်းပြောနေသည်ကို နားထောင်းရင်း ‘ဘာဘဲ ပြောပြောနော်၊ ဆရာမဟာမိန်းမတမျိုးဘဲ’ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပျင်းသွားကြလေသည်။ ခပ်မြေးမြေးပစ္စည်းများကို စုဆောင်းရင်း ကလေးသို့ ထွက်ခွာလာကြသည်။

(၁၁)

ချင်းတောင်မှ ကျော်မင်းတို့ ပြန်ရောက်၍ မကြာခင်ပင် ဗမာ့မြေတွင် သောင်းကျန်းမှု များကား စ၍ လာခဲ့လေသည်။ ကျော်မင်းနှင့် လျှင်းထန်တို့ ခွဲရမည့်ဆဲဆဲတွင် လျှင်းထန်သည် ချင်းလိုမပျိုနှင့် ရန်ကုန်တွင်ပင် လက်ထပ်လိုက်လေသည်။

ကျော်မင်းသည် လက်ထပ်ပွဲသို့ လာရာမှ သူ့အလွန်ပျော်နေသည်။ လျှင်းထန်တို့လက်ထပ်ပွဲသို့ မြေခိုင်တံမှ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းများနှင့်အတူ သူ့အတွက် စာတေးစောင် သတ်သတ် ပါလာလေသည်။

သူသည် စာကိုယုယုယယကိုင်ရင်း အခါခါဖတ်နေလေသည်။ လျှင်းထန်တို့ပျော်သလောက် သူလည်းပျော်နေလေသည်။ မမြခိုင်ကဲ့သို့ သူ့အပေါ် ခါးလောက် ဂရုစိုက်လျှင်ဘဲ သူကျေနပ်ပြီ။ ဒီလိုသဘောမှတ် ပြုသည်ကိုဘဲ သူဝမ်းသာလှသည်။

မြေခိုင်စာမှာ ရိုးရိုးလေးပင်။ ကျော်မင်းတို့လူစု ထွက်ခွာကြပြီး ကတဲက သူသတိ ရကြောင်းနှင့် အစဉ်ပင် အောက်မေ့သော ကျန်းမာရေး၊ နေရေး၊ ထိုင်ခံရမှုများအတွက် ဆုမွန်ကောင်းကောင်း ပါကြောင်း ပါရှိလေသည်။ နောက်ဆုံးအကြောင်းမှာမူ

ယခုအချိန်တွင် တန်ခူးလပြစ်၍ ဗမာ ပြည်မတွင် ပိတောက်
များ သင်းနေမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ သူသည် စွတ်စိုသော မိုးဦး
တွင် ပျံလွင့်လာသည့်ပိတောက်ပန်းများ၏ ချိုအေးသော ခန့်
များစွာ နှစ်သက်ကြောင်းနှင့် လူကြို ကောင်းပါလျှင် ပိတောက်
ပင်ပျိုများကို ကျေးဇူးပြု၍ ပေးပို့ရန်ပါရှိသေးသည်။

သို့သော်လည်း ပိတောက်မျိုး ပို့ရန် လူကြိုမခွင့်
ကျော်မင်းသည် ဗမာပြည်မ၊ အလယ်ပိုင်းသို့သောင်းကျန်းမှု
နှိမ်နင်းရေးအတွက် ထွက်ခွာသွားရတော့သည်။

သူသည် မြေခိုင်ကိုအစဉ်သတိရသည်။ အားသည်နှင့်တပြိုင်နက်
မြေခိုင်ဆီသို့သာ စာများ တွင်တွင်ရေးနေလေသည်။ တခါတ
မြေခိုင်ထံမှ ပြန်စာလာတတ်လေသည်။ မလာသည့်က များ
သည်။ တိုက်ပွဲများ ရပ်နားချိန်တွင်လည်း မြေခိုင်ကိုပင် တွေး
မိသည်။ အမှန်ကတော့ မြေခိုင်ကိုသူချစ်နေမိသည်။ ဒါကိုလူ
သူ ကိုယ်သူသိသည်။ သူ စိတ်ကို သူ နားလည်ပါသည်။ သို့သော်
မြေခိုင်က ဆက်လက်၍ သူ၏ အဝတ်စုံကို တခါထပ်ဖွင့်
ပါအုံးမည်လော၊ ရပ်တန့်ကပ်ရပ်တော့မည်လော ဒီသံသယ
မှာ သူ့ကို နှိပ်စက်နေလေသည်။ ဖွင့်လှစ်၍လည်း သူမရေးရ
သိမိမူ့စွာ လူပျိုလှည့်ရန်မှာလည်း နေရာကလည်းဝေး၊ စစ်ပွဲ
အချိန်ကုန်နေသောသူ အဖို့ အချိန်ကလည်းမရပါ။

မြေခိုင် မုဆိုးမ ဖြစ်ရုံမက၍ ခလေးများပင် ရှိစေဦးတော့
သူ လက်ထပ်မည်ပင်ဖြစ်လေသည်။ သူသည် လ၊ သားသော
များတွင်လည်း စစ်စခန်းတွင်လည်း နားရင်း မြေခိုင်နှင့်အတူ
မည်အိမ်ထောင်ရေးကို အစဉ်တော့နေသည်။ တွေးရင်းလည်း

ဖြစ်၍ နှစ်သိမိသည်။ ဒါပေမယ့် မမြေခိုင်သည် ယခုအချိန်တွင် သူ
ကိုမူ သတိရပါလေစ။

မြေခိုင်နှင့်နောက်တခါထပ်တွေ့ရန်အတွက်သာသူဆုတောင်း
မိလေသည်။

x x x x

ဗမာပြည်မရှိ သောင်းကျန်းမှုများကို နှိမ်နင်းရာတွင် ချင်း၊
ကချင်၊ ရှမ်း၊ ကချင်နီတို့မှာ သစ္စာရှိစွာ ပူးပေါင်းကူညီလျက်ရှိ
လေသည်။

သို့သော် သောင်းကျန်းမှုများကား ပိုမိုဆိုးဝါးရုံတွင်မက ချင်း
တောင်ခြေ ပေါက်မြို့များသို့ပင်ကူးကျော်ထိပါးစပြုလာသည်။

ပြည်ထောင်စုကား ပြိုကွဲတော့မည့်ဆဲဆဲယိမ်းယိုင်စပြုသည့်နှင့်
အမျှ အခွင့်အရေး သမားအတွက် ဝမ်းသာဘွယ် ဖြစ်လာလေ
သည်။

ကျော်မင်းထံသို့မြေခိုင်ဆီမှစာတစောင်ရောက်လာလေသည်။
သူသည် ပေါက်တွင် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွား၍ ချင်းစစ်ရဲများနှင့်အတူ
တိုက်ပွဲများတွင် ဒဏ်ရာရသူတို့အတွက် ကူညီနေရ ကြောင်းနှင့်
တိုက်ပွဲများအလယ်တွင် သူရောက်နေကြောင်း စာရောက်၍ လ
လေသည်။

မြေခိုင်အဖို့မှာလည်း ဗမာစကား ကောင်းစွာ မတတ်သော်
သော ချင်းလုံမပျိုတော့သာ သူ့မှာ အဖော်ရှိတော့သည်။ ရံဖန်
ရံခါ ဗမာပြည်မသို့ သူပြန်ချင်သည်။ ယခုလို ကျော်မင်းတို့ ပြန်
သွားပြီးမှ သူသည် သာလွန်၍ တောက်မေ့ လွမ်းဆွတ်လှသည်။

ဒါပေမယ့် အတိတ်ကဖြစ်ခဲ့သော အကြောင်းတွေကို တွေး
သည်နှင့်တပြိုင်နက် သူ့အလွန်ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေစေလိုဖြစ်

ဆည်းဟိုပတ်ဝန်းကျင်ကို သူတယ်လိုနည်းနဲ့မှ ပြန်ချီတိုးလို့ရမည်ဟု သူမထင်တော့။

ချင်းတောင်ကမူ သာယာချမ်းငြိမ်၍ စိတ်ဓါတ်တွေကလည်း များသောအားဖြင့် ရိုးသားကြသည်။ ဒီလိုပတ်ဝန်းကျင်မှာဘဲ သူက အေးအေးတဲ နေလိုတော့သည်။ သူတို့၏ ကျန်းမာရေးနှင့် ပညာ တတ်မြောက်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းနေရသည်က ကောင်းသေးသည်ဟု သူ ယူဆမိသည်။

ယခုလိုအချိန်ကြီးလာသောအခါတွင်မူချင်းတောင်၏သဘာဝကို သူက နှစ်သက် လာသည်။ မိုးဦးတုတွင် ဗမာ ပြည်မှ ကလူများ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဆိုးဝါး လှသော မိုးဒဏ်လေစက်ကိုလဲ သူခံနိုင်ရည်ရှိလာတော့သည်။

ဆောင်းဦးတွင် ပွင့်ကြသော ချယ်ရီပွင့်ဖြူဖြူ ခဲခဲလေးတွေမှာလည်း နှင်းစက်များ စို၍ ချစ်ဖွယ် ကောင်းနေတော့သည်။ ဘစ်ဒင်ကိုသွားရာ လမ်းတွင်မူ ဆောင်းအခါ နှင်းခဲနှင့်ပွင့်နှင်းစက်များကိုပင် တွေ့နိုင်တော့သည်။

ချင်းတောင်ကိုပင် သူကကျေးဇူးတင်မိသည်။ သူ၏စိတ်နှလုံးကို ချမ်းမြေ့ တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းသိမ်း နိုင်သော သဘာဝတွေက သူကသာ၍ ခင်မင်နေတော့သည်။

တက့၌မူ ချင်းလုံမပျိုလေး လှိုင်ဇေယျာလည်း သူနှင့်အတူ ဝာနေသည်။ ဒီလိုဒီလိုမိန်းခလေး များနှင့် ဆက်ဆံ ရင်းနှီးရင်း သူသည် အတိတ်နာကို ကုစားနေတော့သည်။

လှိုင်ဇေယျာ အလုပ် အတတ်လုပ်သူမိန်းခလေး တယောက် ခ်သည်။ သူ့ရွာဟွင်မူ သူသည် အဝတ်လည်း ယက်သေးသည်။ ဝာလည်း စိုက်သေးသည်။ ကောက်ရိတ်ချိန်တွင်လည်း ကောက်

အိမ်တွင်းလည်း ဝက်နှင့်ကြက်ကို မွေးလိုက်သေးသည်။

အမှန်တော့ လှိုင်ဇေယျာက ချင်းတောင် အမျိုးသမီးတိုင်းလိုလိုပင် ယောက်ျားထက် အလုပ်ကို ပိုမိုလုပ်ကြသည်။ သဘာဝအလျောက် ကြီးပြင်း လာရုံတွင်မက စားရေးဝတ်ရေး အကွက် မိမိတို့ဖာသာ ကြိုးပမ်း ရသူများဖြစ်၍ ကိုယ်လက်ကြံ နိုင်သောင့်တင်းလှသည်။

အအေးဒဏ်ကြောင့် ပါးအို လေးများ နီကွေးနေကြသော်လည်း များသောအားဖြင့် အသားညို၍ရှမ်းလုံမတို့လောက် အလှမှာ မပေါ်လွင်လှပေ။

‘ဆရာမ အခုကောက်ရိတ်ပြီးပြီ၊ ချင်းကပွဲရှိ ဘယ်၊ ရွာလိုက်မလား’

လှိုင်ဇေယျာသည် ဆရာမကို လာခေါ်နေသည်။ ချင်းများသည် ကောက်ရိတ်သိမ်းပြီးနောက် က ပွဲပြုလုပ်လေ့ ရှိသည်။ က ပွဲမှာ ကောက်ရိတ် တလင်းကဲ့သို့ ကျယ်ပြန့်သော ကွင်း ပေါ်တွင် ယောက်ျား မိန်းမ တယောက်ခြားစီတူ၍ ဝိုင်းကြိုးပတ်ပတ်ဝိုင်းကာကကြရသည်။

မြေခိုင်က လှိုင်ဇေယျာနှင့်လိုက်ရန် သဘောတူလိုက်သည်။

တက့၌မူ အကူသည် လှလည်းလှသည်။ ပျော်စရာလည်း ကောင်းလှသည်။ မြေခိုင်သည် လူဝိုင်းကြို ထဲတွင် ပါဝင်ကရင်း အတော် ပျော်ရွှင်မိသည်။ ညီညာသော တေးသံနှင့် လှာသော ခြေကျပုံများမှာ ချင်းတောင်၏ အနံ့ပညာတရပ်လို့ ဖြစ်နေတော့သည်။ တခါတရံသူသည် ချင်းသီချင်းများကို သူ့တယောနှင့်

လိုက်၍ သိချင်းတက် နေ့တတ်သည့်
သင်ပေးတတ်သည်။

‘ဆရာမ ပေါ့၍လား’

များသောအားဖြင့် လှိုင်ဗွေသည် ဖလမ်းမှား နေနေ။ ခရီးထွက်စဉ်ဖြစ်ဖြစ်၊ မမြခိုင်ကို မီးလိုက် မေးတတ်သည်။ သူသည်မမြခိုင်ကို တကယ်လဲချစ်သည်။ မမြခိုင် ဗမာပြည်ကို ပြန်သွားမည်ကို စိုးရိမ်လှသည်။

မပြုခိုင်းသည့် သာယာလှပသော ချင်းတို့ဒေသကို ခင်ကွယ်နေ
ပေမည်၊ ကျော်မင်းထံမှ စာရသော အခါတွင်မူ ဗမာပြည် ကိုပြန်
ချင်သလိုဖြစ်နေသည့်။

ကျော်မင်းခေးသမျှ စာတွေကို မမြဲခိုင်ဖတ်တိုင်း ကျော်မင်း
စိတ်ကိုသူတော့ နေမိသည်။ မမြဲခိုင်အဖို့အိမ်ထောင်သည်ဘဝယောက်
ဖြစ်၍ ကျော်မင်းစိတ်ဝါတ်များကို သူ့ရိပ်မိသည်။ သို့သော် သူ့အ
အသိအမှတ် မပြုတော့ပေ။ သူ့ စိတ်ကိုလည်း ကျော်မင်းအပေါ်
တွင်စိတ်မဝင်စားရန်အကွက်အမြဲ လျစ်လျူ ရှုနေတတ်သည်။

ခုနေခါတွင် ကျော်မင်းကို လက်ထပ်လိုက်၍သာယာသော အိမ်ထောင်ရေးကို တွေ့နိုင်ပေမည်။ အဘိတ်က 'ကိုတင်အောင်' အတွက် ထိခိုက်ခဲ့ရသော၊ ဒါဏ်ရာကိုမူ ကျော်မင်းကလည်း ကူးစားနိုင်မည်မဟုတ်....။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ 'မောင်မောင်' အပေါ်တွင် ထားခဲ့သော ဖောဏာအတိုင်း ထပ်တူထပ်မျှ ကျော်မင်းအပေါ်တွင်ဖြစ်ဖြစ်....၊ တခြားတယောက်ယောက် အပေါ်တွင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ထားနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ဒါကြောင့်ပင် ကျော်မင်း တိုးထွက်စရာဟူ၍ လမ်းစ လုံးဝ
မပါမပေးဘဲ လုံးဝမသိသလိုပင် သူကနေလိုက်သည်။

ssic.com ကျွန်မင်း အဖို့သည်း သမ်းစ မပေါ်ဘဲ
မလေ ပြန်နေတော့သည်။

ယခုအချိန်တွင်မူ ဖလမ်းမှ ခေတ္တခွဲခွာ၍ ပေါက်စစ်မြေပြင်သို့
ထောက်ကူညီ နေရချိန်သယ် ဣ စိတ်သည်လွမ်းယိုးဆွေးမြေ့၍
အထတ်တော့ပေ။

အလုပ်နှင့်လက် မပြတ်စတုတ္ထ စိတ်ဗျာ နားချိန် မရှိတော့ဘဲ
 နှစ် သွယ်အဖို့ စိတ်ကူးယဉ်စရာအချိန် မရှိတော့ပေ။

အနားရသည့်နှင့်တပြိုင်နက် ပင်ပန်းလာသော အရှိန်ကြောင့်
အခေါက်ပန်းပန်းနှင့်ပင် အိပ်ဆွေသွားတတ်သည်။

နိဗ္ဗိန္ဒုပင် သူသည် နောက် စစ် မြေတွင် အတော် ကြာလာ

ချင်းစစ်သားတွေမှာလည်း ကောင်ပေါ်သားများ ဖြစ်ခဲ့ကြလို့ စစ်မြေပြင်တိုင် အကြမ်းခံနိုင်ကြသည်။

မြေခိုင်သည်မိန်းမကြမ်းကြီးဖြစ်လာတော့သည်။ ချင်းအမျိုး
အနွယ်နှင့်အတူ သူ့မှောင်ခွက်နေရတော့သည်။

× × × ×
 ဆဉ္ဇာတင်တိုက်ပွဲများ ရပ်နား၍ မမြဲခိုင် သည်လည်း ဆေးဝါး
 သူတို့ရှိရာသို့ပြန်လာခဲ့သည်။ လ၊ ရောင်များသည် သစ်
 များကြားမှ မြေပြင်တွင် အလင်းပျောက်များ ထင်နေလေ

အနုပညာတို့ကလည်း ဘွဲ့ဟောလည်း ပါလာလေသည်။ နေ့
စဉ်းအနည်းငယ် ရွာထား၍၊ အသိဥက္ကမှ ဗိုလ်နေလေး

လေမျှားသည်-ဖြေညှင်းစွာ ပြောသည်။
လှသောလောက၏ ပင်ပန်းစွာကို ပြောနေလေသည်။

‘နေ့လယ်က ဖွဲ့တဝှဲ ဝိုက်က ရွာသူကြီး ဦးလျန်းထုံးမြေခိုင်
တွေ့ချင်လို့ တဲ့-ဆောက်နေတယ်’ ဘွန်ဟောသည် တိုးတိုး
လိုက်သည်။

မြေခိုင်သည် နေ့ပယ်က မိုးရေထဲတွင် အတော် ပင်ပန်းခဲ့
နွမ်းနေလေသည်။ ခြေမျှားပင်မသယ်ချင်တော့ပေ။

‘ဘာကိစ္စလဲမသိဘူး... သူ့စာသိမှာလဲ’

‘ကျွန်တော်ပြောထားတယ်၊ တဲကစောင့်နေလို့၊ ညကျ
ရမယ်လို့ ပြောထားတယ်၊ တဲမှာရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်’

သူတို့နှစ်ယောက်တဲအရောက်တွင် သူကြီးဦးလျန်းထုံးကို
ရလေသည်။ မေဂျာဘွန်ဟောသည် မြေခိုင်ကို နှုတ်ဆက်ကာ
စခန်းသို့ တွက်သွားတော့သည်။

ဦး... မအေးဘူးလား’

မြေခိုင်သည် ဝါးကွပ်ချစ်ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း မေးလိုက်သည့်
ချင်းတောင်တန်းဒေသရှိစာသင်ကျောင်းများဖွင့်စတင် မြေခိုင်
ပြည်အထက်စု အစိုးရသစ်အကူအညီတောင်းပေးရာမှ ဦးလျန်းထုံး
နှင့်အတော်ကျွမ်းဝင်ခဲ့လေသည်။ ဦးလျန်းထုံးမှာ ဗမာစကား
လည်စွာ ပြောတတ်သော အင်္ဂလိပ်စာတတ် ချင်းအမျိုးသား
ဖြစ်လေသည်။

‘သိပ်အေးပေါ့ မိန်းခလေးရယ်... ခြင်ကလဲ ကိုက်ပါဘိ’

မြေခိုင်သည် အဝတ်လဲပြီး အဖိုးကြီးရှေ့တွင် ပြန်ထိုင်ရာ
ကားပူပူကို ဆောက်ချနေသည်။

မျှားနေတော့ မိုးရေထဲအတော် အလုပ်များသွားတယ်၊ ကျမလဲ
အအေးမိသလိုဖြစ်နေတယ်’

‘အေး... ဒါကလဲခက်သကဲ့၊ ကိုယ့်အချင်းချင်းတိုက်နေရတာ’

မြေခိုင်သည် ဖြေညှင်းစွာ ခေါင်းညိတ်ရင်း ‘ဟုတ်တာပေါ့
ဦးရယ်... တိုက်တာက ကျတာမြင်ရိလဲ ကျမတော့ စိတ်မကောင်း
မပါဘူး’

‘အေး... ဒါထက် စိတ်မကောင်းစရာတွေရှိလို့ ဦးလဲ မိန်းခ
လေးဆီလိုက်လာတစဉ်’

‘ဘာများလဲဦး’

‘အေး... မင်းလဲ သိပ်ပင်ပန်းနေတယ်ဆိုတာတော့ သိပါတယ်၊
ဒါပေမယ့် အေးအေးဆေးဆေး နားထောင်ပါကွယ်၊ ကောလိပ်
ကျောင်းမှာ အရင်နေတဲ့လိမ္မိုးနဲ့ အရင်ချင်းရေးရာ ကောင်စီမှာ
ပါတဲ့ ကပ်ကျင်းမားတို့ကို သိလား။ လိမ္မိုးကတော့ ကျောင်းနေ
တုန်းက မိန်းခလေးနဲ့ သိတယ်လို့ ပြောတယ်၊ ကပ်ကျင်းမားက
တော့ မင်း ချင်းတောင်ရောက်ကတဲကကျွမ်းနေသားဘဲ’

‘အဲ... သူတို့ကဘာဖြစ်လဲ’

‘ဘာဖြစ်လဲတော့မသိဘူးကွဲ့၊ ဒီတခါဗမာပြည်မက ပြန်လာ
ပြီး ချင်းစစ်ဗိုလ်လေးတွေကို သူ့ဗမာစစ်တပ်နဲ့ သွေးခွဲ၊ ချင်း
တောင်အတွက် ရွေးကောက်ပွဲသတ်သတ်လုပ်ပေးဖို့ လှုံ့ဆော်လို့
လှုံ့ဆော်လုပ်နေတယ်၊ ပြီးတော့ ဦး ချင်းလူကြီးများကိုလဲ ဗမာ
ပြည်မကခွဲထုတ်ဖို့ချည်းတိုက်တုန်းနေတယ်၊ အခုသူတို့ကတစတစ
သိလာတယ်၊ ချင်းစစ်ဗိုလ်လေးတွေအတွက်တောင် စိုးရိမ်စရာဘဲ။’

ဒါပေမဲ့ ချင်းစစ်ဗိုလ်လေးတွေက အတော်ကြာကြာပဲ
တော့ သွေးထွက်သံယိုလဲ မဖြစ်ချင်ဘူး။ သူတို့ပြောသလိုလိုက်လုပ်
ပြန်ရင်လဲချင်းတောင်မှာငြိမ်းချမ်းရေးမရဘဲအေးအေးဆေးဆေး
အခြေတွေပျက်ပြားပြီး အလကားဆူပွက်ကုန်မှာစိုးတယ်ကွဲ့၊ ဒါ
ပေမဲ့ သူတို့ထောက်လာကတဲကမိန်းခလေးကိုဘဲ မေးနေကြတယ်။
အပ်ကျင်းမားကတော့ မင်းက သူ့အသက်သခင်လို့ဖြစ်နေတော့
မင်းကိုချစ်လဲချစ်ပုံရတယ်။ တွေ့ချင်တဲ့အကြောင်းလဲပြောတယ်

မမြခိုင်သည် စဉ်းစားနေလေသည်။

‘အဲဒါနက်ဖြန်ဦးနဲ့လိုက်ခဲ့စေချင်တယ်၊ မင်းဘတ်နိုင်သလောက်
ကြိုးစားပေးပါအုံးကွယ်၊ တော်ကြာ ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် ဆိုးဆိုး
ဝါးဝါးအဖြစ်တွေဖြစ်လာမယ်လို့ ဦးတော့ထင်တာဘဲ၊ သူကလဲ
ကြာကြာမနေဘူး၊ ပြန်ကြတော့မယ်’

‘ကပ်ကျင်းမားကချင်းစစ်ဗိုလ်လေးတွေအပေါ် အတော် ဩ
ဇာရှိလို့လား’

‘ရှိမယ်လို့ ထင်တယ်၊ ချင်းကာနယ် တယောက်ဟာ သူ့
ညီဘဲ’

မမြခိုင်သည် ဖြေးညှင်းစွာ သက်ပြင်းချရင်း.... သူ့ကိုယ်ကို
မွန်းကြည့်နေသည်။ အိပ်ပျက်သည့်ဒဏ်၊ မိုးရေထဲတွင် စစ်သား
များနှင့်အတူ ပြေးလွှားခဲ့သောဒဏ်တို့ စုပေါင်း၍ ခေါင်းတခုလုံး
ညှပ်စားသလို ကိုက်နေသည်။ လူကလည်း နန်းချည့်ချည့်ဖြစ်၍
အားပြောနေသည်။ ဖျားချင်သလို ဖြစ်ကာ ပူရှိန်းရှိန်း ဖြစ်နေ
လေသကဲ့၊

သူသည် ကပ်ကျင်းမား ဆေးရုံဘက်စဉ်းက ကုသခဲ့ရ၍အနည်း
အကျဉ်း ကပ်ကျင်းမား အကြောင်းကို သိခဲ့လေသည်။ လိမ္မိုးမှာမူ
ကျောင်းနေဘက်ဖြစ်၍ သာ၍သိသည်။ သူတို့သည် ခရစ်ယာန်
ဖြစ်ရုံမက အင်္ဂလိပ်အမေရိကန်တို့၏ ဆွံ့ဆောင်မှုဖြင့် အင်္ဂလိပ် လူ
မျိုးများအား အလွန်ကြည်ညိုကြသူများဖြစ်လေသည်။

ကပ်ကျင်းမားအဖို့ ချင်းရေးရာဌာနတွင် သူဝင်၍ မချယ်လွယ်
ရသည့်အတွက် မကျေမနပ်ဖြစ်နေလေသည်။

မမြခိုင်သည်သောင်းကျန်းသူများဒဏ်နှင့်ကရင် မွန်တို့၏ဆူပူမှု
ကြောင့် ကသောင်းကနင်း ဖြစ်သော ပြည်ထောင်စုတွင် ချင်း
ပြဿနာတခုထပ်မံပေါ်ပေါက်လာမည်ကိုလဲ စိုးရိမ်မိသည်။

သူမသည် ပင်ကိုယ်ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ပြည်ထောင်စု စည်း
လုံးရေးကိုဘဲ ကြိုးပမ်းရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

‘နက်ဖြန် ကျမ လိုက်မယ်.... တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစား
မယ် ဦး....’

ဦးလျန်းထူးသည် မမြခိုင်အနားယူရန် ပြောကာ တဲပြင်သို့
ထွက်သွားတော့သည်။

မမြခိုင်သည် အိပ်ရာထဲတွင်လွဲကာ မွေးနေတော့သည်။ အနား
ယူသည့် အနေနှင့်လည်း တောင်ပေါ်သို့သူ ခဏ ပြန်သွားချင်
သေးသည်။

x x x x

ညဉ့်ကအတန်ငယ်အိပ်လိုက်ရ၍ အားပြည့်သလိုရှိသော်လည်း
အဖျားသွေး အနည်းငယ်ဝင်နေလေသည်။ ခရီးထွက်ရန်အတွက်
ဆိုက်ရာသို့ အကြောင်းကြားပြီး ပစ္စည်းများကို ပြင်ဆင် နေလေ
သည်။

မကြာမီ ဦးလွန်းထုံး ရောက်လာ၍ ပြင်းများကို ကိုယ်စီနှစ်
တာ ခရီး ၈ ထွက်ကြတော့သည်။

ချင်းတောင်မိုးမှာ အဆင်မသင့်လျှင် သဲသဲမဲမဲ ရွာသွန်းတတ်
လေသည်။ တောင်ရိပ် တောရိပ်နှင့် အအေးဒဏ်မှာ အသဲစိမ့်မျှ
အေးလွန်းလှသည်။

မမြခိုင်သည် အအေးဒဏ်ကို တင်း၍ခံနေလေသည်။ မိုးကြားမှ
လေများကလည်း စိမ့်၍ တိုက်နေကြလေသည်။

လာရသည့်လမ်းသည်လည်း မသက်သာလှ။ မေါက်မွက်နွဲ့ဂေါ၊
ကနွဲ့ဂေါမှ ကလေး၊ ကလေးတောင်ခြေ မြို့ကလေးမှ ဖို့တဂိုက်
အရောက် ၃-ရက်အတွင်း ခရီးပြင်းနှင့်လာခဲ့ရလေသည်။

ဦးလွန်းထုံးမှာလည်း မမြခိုင် ချင်းတောင် ရောက်ကတဲက
အထူးစောင့်ရှောက်သူ ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ချင်းအမျိုးသား
ဆိတ် အတော်ပြင်းထန်သူ ဖြစ်လေသည်။

‘ကျုပ်က လူတယောက်ဟာ ချင်းအမျိုးသားစိတ် ပြင်းထန်
လွန်းလို့ ချင်းတောင် သီးသန့်အစိုးရ တူထောင်ရင် ကျေနပ်ပါ
သေးတယ်။ ခုတော့ နိုင်ငံခြားက သာသနာပြု ဆိုဆိုပြီး လာတဲ့
အကောင်တွေက ရှေ့က သာသနာပြုလုပ်ငန်းတွေပြပြီး နောက်
အနယ်ချဲ့လုပ်ငန်းတွေနဲ့ အုပ်အုပ်သွားတာကိုဘဲ ကျုပ်က မခံ
ချင်တာ။ ကျုပ်တို့လူတွေကလဲ အဲဒါနားမလယ်ဘူး။ ကျွန်ပြန်
ဖြစ်ချင်တယ်။ အင်္ဂလိပ် အမေရိကန် ဆိုရင်ဘဲ သိပ်သဘောကျ
တာ။ ဂီးလ်မိုးဆိုတဲ့ ကောင်တောင် သာသနာပြုလိုလို ဘာလိုလို
ချင်းတောင် လာလိုက်သေးတယ်...။ နောက်တော့ဝင်ခွင့်မပြုလို့
အင်ပါရဲ့ ပြန်သွားတယ်’

ဦးလွန်းထုံးသည် ချင်းသွားရင်းပင် စိတ် မကျေမနပ် သလို
တတုတ်တုတ်ပြောလာသည်။

တကယ်ဆိုတော့ ဗမာပြည်မက ကျုပ်တို့ကို ငွေကုန်ကြေး
ကျခံပြီး ပူးပေါင်းတာဘဲ ကျေးဇူးတင်ရအုံးမယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ
စစ်သားဘဲ ပေးနိုင်တယ်။ တခြားပစ္စည်း စီးပွားဖြစ် ကယဲလို့
မယ်မယ်ရရ မထွက်သေးဘူး။ ပညာတတ်တွေကလဲ နဲ့သေးတယ်။
ခုလိုအချိန် ခွဲထွက်ရင် ကျုပ်တို့ ငါးပါးမှောက်မှာတဲ။ ပြီးတော့
ကျုပ်တို့ ဘိုးဘွားလက်ထက် ကတဲက အင်္ဂလိပ်တွေ လက်အောက်
ချင်းတောင် ရောက်နေတာပါဗျာ...ခုလို အခွင့်အရေး ဆိုတာ
ဝေးရော၊ လူတောတောင်တိုးခွင့်မရဘူး။ ကျုပ်တော့ ရှေ့လာမဲ့
တံကြွမ္မာအတွက် စိုးရိမ် ပါသေးတယ်။ ခု ကိစ္စဟာ နောင်ခါ
လောင်မဲ့ မီးပွားများလားမတိဘူး’

မမြခိုင်သည် သူ့ စကားကိုဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်ရင်း
ဆိုက်လာခဲ့လေသည်။

အအေးဒဏ်မှာ ပို၍ပြင်းတန်သကဲ့သို့နှင့်အမျှ လေတလည်း
တိုက်လှသည်။ မမြခိုင်သည် ဖျားစပြုလာတော့သည်။ ဒါပေမင်
ပိုတိုက်သည် မဝေးလှတော့ပေ။ သူတို့သည် မြင်းများကို
သွက်လက်စွာ ဆက်၍နှင့်ကြသည်။ အအေး ဒဏ်ထက် လမ်းမ
ကောင်းခြင်းမှာ မြင်းများကိုအသွားနှေးစေလေသည်။ ချင်းရွာ
တရွာနှင့်တရွာ အဆက်အသွယ်မှာလည်း ခက်ခဲလှသည်။ ထို့
ကြောင့်ပင် အကူးအသန်းနည်းမှုကြောင့် တရွာနှင့်တရွာ စကား
ချင်းပင် အနည်းငယ်စီ ကွဲသွားကြတော့သည်။

နေ့လယ်လောက်တွင် သူတို့လူစုသည် ဖို့တဂိုက် မြို့လေးသို့
ရောက်လာကြတော့သည်။

(၁၂)

ဖိုတဝှိုက်သည်နေ့လယ်တောင်မှပင် တောင်ခိုးများမှာ သိပ်
နေသလို မိုင်းမှန်အံ့ ဆိုင်းနေတတ်၍ အအေးခါတ်မှာလည်း လွန်
ကဲလွန်းလှသည်။

မမြခိုင်သည် ဟန်မဆောင် နိုင်တော့ပေ။ တလမ်းလုံး မိလာ
သော အအေးခါတ်မှာ အဖျားကို ပြင်းထန် လာစေတော့သည်။
သူသည် ဦးလျန်ထုံး အိမ်တွင် ဝင်နား နေတော့သည်။ ကုတင်
ပေါ်တွင် လဲရင်းအဖျား ခါတ်ကို အပြင်း အထန် ခံစားနေရ
တော့သည်။

ညနေစောင်းလောက်တွင် လီဒိုးရောကပ်ကျင်းမားပါ သူ့ထံ
ရောက်လာကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး မမြခိုင်ကို ကြင်နာစွာ နှုတ်ဆက်ရင်း
ကုတင်ဘေးတွင် ထိုင်နေကြလေသည်။

ကပ်ကျင်းမားက တွေ့ရသည်ကို အလွန် ဝမ်းသာ ကြောင်း
လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောပြနေလေသည်။

မမြခိုင်သည် ကြိုးစာ၍ ပြုံးကာ ဝမ်းသာကြောင်း ပြောပြ
နေလေသည်။

‘ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်က ဟန်မဆောင်ဆိုင်တာက ပိတောက်ပင်
ပေါက်စတာနဲ့ မြေကြီးပါတာတည်းပေးလိုက်တယ်’

‘အို...ဟုတ်လား...’

မမြခိုင်သည် လေထဲတွင် ပျံ့လွင့်သောမည်သောပိတောက်ပန်း
နဲ့ အတွက် အတွေးနှင့် ရွှင်ပျဉ်သွားလေသည်။

မာသာ...ပေ ကံတိုက်ပွဲကို သွားကူညီနေတယ်ဆို’

‘ဟုတ်တယ်...’

လီဒိုးသည် ခေါင်းကိုရမ်းရင်း...

‘ပြည်ထောင်စုကလဲ ဗမာပြည်မှ က အကူအညီတောင်တန်း
သားတွေရမလား အောက်စေ့တယ်၊ သူတို့ကိုဘဲ ကျုပ်တို့က ကူ
တိုက်ပေးနေရတာဘဲ’

‘ကျုပ်ကတော့ ဆရာမကို ခင်တာဘဲ။ ရှင်းရှင်း ပြောရရင်
ကျုပ်တို့ ချင်းတောင်တန်းဒေသကို ပြည်ထောင်စုထဲက ခွဲထွက်
ချင်တာဘဲ... ပြီးတော့ ကပ်ကျင်းမားလို လူတယောက် ချင်း
ရေးရာ ဌာနမှာ အရေးပါတဲ့တနေရာ မရတာကတော့ တော်
တော်ဆိုတာဘဲ’

ကပ်ကျင်းမားသည် ခေါင်းညိတ်လိုက်၍...

‘ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က အခုတက်နေတဲ့ ချင်း ကိုယ်စား
လည်တွေကို သဘောမကျလို့ သီးသန့်ရွေးကေခက်ပွဲ အမြန်လုပ်
ပေးဖို့ တောင်းခိုင်းထားတာဘဲ’

အမှန်မှာချင်းအမျိုးသားတို့၏ဇာတိသည် ရိုးသားကြသူများ
ပီပီ သူတို့ရိုးရိုးသားသားမင် ဖွင့်ဟ ပြောကြသည်။

မမြခိုင်သည် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေရာမှ...

‘တလောက Gilmore ဆိုတဲ့ မျက်နှာဖြူ ကလေးက ချင်း
တောင်ကို တိတ်တိတ်ဝင်လာတာ ဘာကိုစလဲ မသိဘူး’

နှစ်ယောက်စလုံး မဖြေကြပေ။ မမြခိုင်က ဆက်လက်၍ အား
ယူကာ ပြော နေလေသည်။

ဒီကောင်တွေဟာ ခုထိပြည်ထောင်စုထဲကိုဝင်ရောက်ချင်ကြတုန်း
တဲ့။ ဘာဘဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ်လေ.....ကျမတို့ စကားပုံ ရှိတယ်.....လီဒို
ရှင်လဲ.....သိမှာတဲ့။ တစ်မိန်း ကောင်းတယ်ဆို.....ဆွေမျိုး အိပ်နေ
သလောက်ရှိတယ်' ဆိုတာ အဲဒီလိုတဲ့။ အပြင်က နိုင်ငံခြားသား
တွေကောင်းတယ်ဆိုတာဟာ ပြည်ထောင်စုသား ချင်းလောက်
ကြင်နာပါ့မလား.....ပြီးတော့ ကပ်ကျင်းမား.....တကယ်ဆိုတော့
ရှင်.....ချင်းရေးရာဌာနမှာ နေရာမရတာနဲ့ အခြေခံ အုပ်ချုပ်ရေး
မညီညွတ်တဲ့ဟာတွေ လုပ်ခိုင်းလို့ဖြစ်ပါ့မလား

ကပ်ကျင်းမားသည် ငိုနေလေသည်။

‘ပြည်ထောင်စု အပေါ်မှာ ချင်းအမျိုးသားတွေ သစ္စာရှိစွာ
ကူညီနေတယ်ဆိုတဲ့ ကမ္ဘာ့ဦးတန်း ဥဒါန်းတွင် ရစ်နေပါစေရှင်
ချင်းအမျိုးသားတွေရဲ့ သစ္စာရှိမှုကို ရှင်တို့ ဂုဏ်ပြုစေချင်တယ်။
ကျမ မတရားသဖြင့်ချိုးနှိမ်ပြီး သစ္စာရှိနေရမယ်လို့ မဆိုလိုပါ
ဘူး။ ဒီမှာ ခပ်ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဒီလိုခွဲထွက်ကြမဲ့အစား ချင်း
အမျိုးသားတွေက ပြည်ထောင်စု တခုလုံးကို အုပ်စိုး တာက
စောင်းအုံးမယ်..... ကရင်တွေကလဲ ကရင်သီးခြားနယ် တောင်း
မဲ့အစား သူတို့ဗမာပြည် တပြည်လုံးကို အုပ်ချုပ်တာကကောင်း
ပါသေးတယ်။ မသက်သာဘူးနော် လီဒို။ ခုခွဲထွက်ရင် ရှင်တို့လဲ
နာမယ်။ ဗမာပြည်လဲနာမယ် သိလား’

မမြခိုင်သည် စကားအဆုံးတွင် မောနေ လေသည်။ သူတို့နှစ်
ယောက်သည် အစပြော နေသော မိန်းခလေး တယောက်၏
ချဉ်းနဲ့စာ ပြောနေသော စကားများကို စူးစိုက်နေရာမှ မမြခိုင်
ကို သနားလာကြသည်။

ကပ်ကျင်းမားသည် အသာထ၍ မမြခိုင်လက်ကို ဆုပ်နယ်ပေး
နေသည်။ လီဒိုက ရေအနည်းငယ် မမြခိုင်ကို တိုက်ပေးနေသည်။

‘ရှင်တယောက် ချင်းရေးရာ ဌာနကို မဝင်ရတာနဲ့ချင်းအမျိုး
သားတွေရဲ့ ရာဇဝင်ကိုမဖျက်ချင်ပါနဲ့ရှင်။ ခု ရှင် တယောက်ထဲ
ကိုမကြည့်ပါနဲ့.....ပြည်ထောင်စု အဖြစ်ကို ရောက်လာမှ နယ်ချဲ့
သမားတွေလက်ထဲမှာ တခါဘူးမှ မပေးဘူးတဲ့ အခွင့်အရေးတွေ
ကို ချင်း အမျိုးသားတွေ ရခဲ့တယ်။ စစ်တက်မှာဆို နယ်ချဲ့
သမားတွေဟာ ကပ္ပတိန်ရာထူးကိုတောင်တယောက် နှစ်ယောက်
ဘဲပေးခဲ့တယ်။ ခု ကာနယ် မေဂျာတွေအဖြစ် ချင်းအမျိုးသား
တွေ အခွင့် အရေးရခဲ့တယ်။ ရှင်တို့ ကျိုးစားမှု စွမ်းချဉ်းရှိသမျှ
ပြည်ထောင်စုမှာ ရှင်တို့ခံစားရမှာတဲ့။ အရည်အချင်းရှိလာရင်
လဲ ကာနယ်မက သမတ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီတော့အလကား ဖုလင်
ခိုင်းအောင် သစ္စာ မပေါက် စေချင်ဘူး။ အားနည်းရင် နယ်ချဲ့
သမား လက်ထဲပြန်ရောက်မှာမို့ ရှင်တို့ ခွဲထွက် ဘို့ကိုတော့ မကြိုး
စားစေချင်ဘူး.....

မမြခိုင်သည် ကပ်ကျင်းမားလက်ကို ဆုပ်၍အားယူ ပြောနေ
လေသည်။

အမွန်မှာလည်း မမြခိုင် ပြောသမျှသည် သူတို့ မျက်မြင်ကိုယ်
တွေ ဖြစ်သည်မှာ မငြင်းသာပေ။ ကပ်ကျင်းမားသည် တကယ်
တော့သူ့ ကိုယ်ရေးတွက်လုပ်နေမှုမှန်းကိုသိသိလာသည်။ လီဒိုသည်
ဇနီးသို့ ချင်းတောင်တန်းဒေသ၏ တစ်စိတ်တဒေသ တိုးတက်
ရေးတွက် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာများကို စွန့်၍ လာသော မမြခိုင်ကို
သူတို့ အကြံအစည်များအတွက် အားနာလာလေသည်။

‘စိတ်အေးအေးထားပြီး ကျန်းမာရေးအတွက် နားပါအုံး ဆရာမရယ် ကျုပ်တို့လဲ အခြေအနေ ကြည့်လုပ်မှာပါ....’

‘မဟုတ်ဘူး ပြောစရာရှိရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါလိမ့်... မခံနိုင်ရင်လဲမခံနိုင်ကြောင်း-ပြည်ထောင်စုမှာ ရှင်တို့ပြောပိုင်ခွင့် ရှိတယ်။ဝမ်းထဲမှာ ကျိတ်ထားတာလောက် မြို့ထားတာလောက် ဆိုးတာ မရှိဘူး....’

မမြခိုင်သည် အသက်ပြည့်ညှင်းစွာ ရှူလိုက်ကာ လေအေးနှင့် အက်၍ပြောနေပြန်လေသည်။

‘ချင်းတောင် ဒေသဟာ တချို့လူတွေက မတိုးတက်ဘူး၊ မယဉ်ကျေးဘူး ပြောပေမင့်၊ အဲဒီပြောတဲ့ လူမျိုး တွေထက် ရိုးသားမှုမှာနှစ်ဆသာတယ်။ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်တို့တောင်ပေမာ်က သဘာဝ အလှအပ တွေဟာ ရိုးကြတယ်....။ ဒါပေမင့် ရိုးသား တဲ့ အလှဟာ ဘယ်ဘေ့မှ မရိုးဘူးဘဲ’

မကြာခင် သူတို့သုံးဦးတွက် ကော်ဖီပူပူလေး ထောက်လာကြ လေသည်။

နေထောင်ကွယ်၍ သွားလေလေ အအေးဒဏ်သည် ပို၍ပြင်း လာလေဖြစ်သည်။ ဦးလှန်းထုံးသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကာ မီးဖိုထဲသို့ ထင်းထပ်၍ ထည့်ပေးလေသည်။ မမြခိုင်သည်လည်း အသာမိန်းနေ၍ သူတို့အားလုံး တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

ဦးလှန်းထုံးကအစ အခွားကိုယ်စီနှင့် ငြိမ်သက်နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မမြခိုင်ကမူ သူသည် ပြည်ထောင်စု စဉ်းရုံးနေ အတွက် စိတ်ဓါတ်နှင့်စေတနာသာ ရှိခဲ့သည်။ တကယ်ကျမ်းကျင် သော အရည် အချင်း လုပ်ရည် ကိုင်ရည်နှင့် အချက် ကျကျ

စကားမပြောတတ်သော သူ့ညွှမ်းမှုကို သူ့အားမရ ဖြစ်နေလေ သည်။ကပ်ကျင်းမားအသို့ တာဘဲဖြစ်နေနေ မမြခိုင်ကသူ့ အသက် သခင် ဖြစ်နေလေသည်။ ဒါတခုကဘဲ သူ့ကို မျက်နှာသွေးသတ် မလုပ်ရဲအောင် ချည်၍ ထားသလို ဖြစ်လေသည်။

‘မင်းတို့လဲ စဉ်းစားပါအုံးလေ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ပြည်ထောင်စု ဘဝကို မဆုတ်ခင်ကနဲ့ ယှဉ်ပြီး စဉ်းစားစေချင်တယ်’

ဦးလှန်းထုံးသည် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို စ၍ ဖျက်လိုက်သည်။ သူသည် ကျောင်းဆရာပီပီ စကားပြော ကောင်းလေသည်။

‘မင်းတို့ လုပ်တာလဲ ချင်းတောင်တန်းဒေသ အတွက်ဘဲ.... ဒါပေမင့် ပြည်ထောင်စုသား တယောက် အနေနဲ့ ပြည်ထောင်စု စိတ်ထားပြီး....စဉ်းစားကြ လုပ်ကြရင်ကောင်းမယ်-အင်္ဂလိပ်တွေ လက်အောက်တုန်းက (Frontier Crossing Regulation) ဆိုတဲ့ နယ်ခြားဖြတ်သန်း သွားလာရေး ဥပဒေတွေ ထားပြီး အောက်ကျနောက်ကျ ရိုင်းစိုင်းတဲ့ လူမျိုးစုကိုအုပ်ချုပ်တဲ့အနေနဲ့ ချင်း တောင်တန်းဒေသကို အုပ်ချုပ်ခဲ့ဘယ်....တူထောင်မှုဆိုတာ ဘာမှ မယ်မယ်ရရမလုပ်ခဲ့ဘူး။ စစ်ဘက်ဆိုလဲ ဂျပန်တို့ ဆာဂျင် တို့ ဖြစ်ဘို့တောင် အနိုင်နိုင်ဘဲ’

ကပ်ကျင်းမားသည် လေးနက်စွာ နားထောင်နေသည်။

‘ကျမလဲ ရှမ်းတမျိုးသမီးတယောက်မပါဘဲရှင်။ပြည်ထောင်စု အစိုးရတော့ ဥပဒေလွတ် ခဲ့ထွက်ကြတာတွေ ပြည်ထောင်စုပို့ ကွဲမှာတွေကိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး ဆိုတာ လဲ ရှင်တို့ သတိရရင်ကောင်းမယ်’

မမြေခိုင်က ထပ်၍ ထပ်၍ အားလူတာ ပြောလိုက်သည်။ နှုတ်ကပတ် စံနစ်ကိုတိုက်ဆည်မဟုတ်ဘဲ လူမှုနီးရဲနှင့် Policy မရှိဝင်ရောက်လုပ်နေသော ဒေါ်ငြိမ်းခင်လို လူမျိုးနှင့် တွေ့ခဲ့ရ၍ စိတ်ပျက်နေသော မမြေခိုင်အဘို့ ယခု အတော် စိတ်ညစ်နေသည်။ ကပ်ကျင်းမားနှင့် လိမ္မိုးတို့မှာလည်း တကယ်စင်စစ်ပြည်ထောင်စုဗဟိုအစိုးရက ချင်းတောင်တန်းဒေသအပေါ်တွင် ထားရှိသော သဘောဆားကိုလည်း မကြိုက်သည်လည်း မဟုတ်။ လူမျိုးစုလွှတ်တော်နှင့် ပြည်သူ့လွှတ်တော်တို့တွင် ဦးစားပေး၍ ရသင့်သော အမတ် ဦးခရုထက် ပိုမိုပေးထားသည်ကိုလဲ သူတို့မသိသည်မဟုတ်။ သိလျက်နှင့်အင်္ဂလိပ်နှင့် အခမရိကန်တို့၏တာဝန်များနှင့် ပင်း၍ သွင်းသားသော စိတ်မတ်များမှာ ပြည်ထောင်စု စိတ်ကို မရှိနိုင်သလို ဖြစ်နေရုံမက ချင်းရေးရာကောင်စီတွင် သူတို့မပါဝင်ရခြင်းနှင့် လက်ရှိ ကောင်စီရှိ လူတို့ကို မကျေနပ် ခြင်းကြောင့် ရှောက်လုပ်နေကြခြင်းဖြစ်လေရာ အခြေအမြစ်မရှိလှပေ။

ရိုးသား၍ သစ္စာရှိသူတိုက်ခိုက်နေသော ချင်းစစ်သားစစ်ဗိုလ်များကိုလည်း သူတို့က ခုတုံး လုပ်ချင် ကြလေသည်။ သို့သော် စစ်သားများကား စိတ်မတ်ကြ ခိုင်ပြီးသားဖြစ်၍ နိုင်ငံရေးတွင်လည်း မရွက်ဘက်လိုကြပေ။

မမြေခိုင်မှာ စကားပြောရင်း အဖျားတက် လာတော့သည်။ ကပ်ကျင်းမားသည် ရေနွေးကိုကိုယ်တိုင်ငွေ့တိုက်ပေးနေလေသည်။

‘မနက်ကျရင် ကျနော် ဆရာဝန်စောစောခေါ်လာမယ်နော်၊ ဆရာမလဲ စိတ်အေးအေးနေပါ၊ ကျုပ်တို့ လာမဲ့ရွေးကောက်ပွဲထိ စောင့်ပါအုံး’

တယ်။ ကွဲတာခွဲတာတွေတော့ ငါ့ညီထွေပြီးမပြောစေချင်ဘူးရှင်’
မမြေခိုင်သည် မောဟိုက်စွာပြောနေလေသည်။
‘မမြေခိုင် စကားသိပ်မပြောပါနဲ့၊ မင့် သူငယ်ချင်းတွေဟာ လက်လွှတ်စပယ်မလုပ်ပါဘူးကွယ်’
‘သိပါတယ်...ဒါပေမယ့် ရှင်တို့ ခါတွေ စဉ်းစားနေတဲ့စားချင်းတောင်တန်းဒေသမှာ ပညာတတ်တွေများလာဘို့ လမ်းပန်းအဆက်အသွယ်တွေ ကောင်းလာဘို့ကို အားသွန် ကြိုးပမ်းရင် ကောင်းမယ်။ ပြည်ထောင်စု ဗဟိုအစိုးရက တိုင်းပြည် ငြိမ်းချမ်းအာနိအမျှ ရှင်တို့ကို အသေအချာကူညီမှာတဲ့...အခု ပြာပုံ တဝတိုးနေတာတောင် ချင်းတောင်က အခွန် အကောက်(ဝိ)ရလိုဗဟိုအစိုးရက သုံးစွဲတိုင်း ချင်းတောင် အတွက် အုပ်ချုပ်ရေးတာကွယ်ရေးတွေမှာ ပြည်ထောင်စုက ၁၀၃ ပြန်သုံးနေတယ်ဆိုတာ ရှင်တို့သိဘို့ကောင်းတယ်...’

‘ကျွန်တော်လဲ တဇောက်ကန်း မဟုတ်သေးပါဘူး ဆရာမ...’

ကပ်ကျင်းမားသည် သိပ်နှမ်း၍ ချွေးသီးချွေးပေါက်ပြန်နေသော မမြေခိုင်အတွက် စိတ်ဘွင့် အတော်ထိခိုက်သွားတော့သည်။

‘ကဲ...အတော်ညဉ့်နက်သွားပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ ပြန်အုံးမယ် ဆရာမ၊ မနက်ကျမှ ဆရာဝန်လဲ ခေါ်လာမယ်၊ ပိတောက်ပင်လဲ သူလာမယ်နော်’

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မမြေခိုင်ကို နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

x x x x

နံနက်သည့် တောင်ခိုးများ ပိတ်ဖုန်းနေ၍ နေပေကြောင်း သိရသည်။
ပေါက်သေးပေ။ ဖိုတဂျူ ဝိက်တရွာလုံးပြင်းထန်လှသော အအေး
ဒဏ် အောက်တွင် လှုပ်ရှားနေကြသည်။

ဆရာဝန်နှင့် လီဒိုတို့ နှစ်ယောက်သည် ဦးလျန်းတုံး အိမ်သို့
ရောက်လာကြသည်။ သူတို့သည် ပိခံတက်ပင်ကိုလည်း ယူ၍ လာ
ကြသည်။

‘ဉာဏ်အဖျားသိပ်ပြင်းလာတာဘဲ၊ ခုမိုးလင်းခါနီးမှ အဖျား
ကျသွားတယ်၊ အိပ်နေတယ်ထင်တယ်၊ အရေးထဲ ကျုပ်မိန်းမတ
လဲမရှိဘူး’

ဦးလျန်းထုံးက လှမ်း၍ပြောလိုက်သည်။ အပြင်တွင်နှင်းများ
သိပ်သဲစွာ ကျလာပြန်သည်။

‘အလွန်အေးတာဘဲဗျ’

အပြင်ကို မျှော်၍ကြည့်ရင်း ကပ်ကျင်းမားက ပြောလိုက်တာ
မမြေခိုင်အခန်းဆီသို့ ထ၊ သွားသည်။ စေ့ထားသော တံခါးကို
တုန်းကခေါင်းလျှို၍ ကြည့်လိုက်သည်။ မမြေခိုင် တမျက်နှာလုံး
သည် သွေးမရှိသလို ဖျော့နေ၍အိပ်နေပုံရသည်။ သူ့အခန်းတွင်း
သို့ ဖြေးညှင်းစွာဝင်သွား၍ တဖန်ပြန်တက်လာသည်။

‘မာသာ...ဆုံးပြီ’

ဒါဘဲ သူပြော လိုက်သည်။ လီဒိုသည် အခန်းထဲသို့ ကမန်း
ကတန်းစုပ်ဝင်သွားတော့သည်။

နွေနှောင်းရွက်လေးသည်ယခုတော့ မြေတွင်အဆုံး သတ်ရအောင်
တော့မည်။

တောင်စောင်းတွင် အထီးတည်းပင်
ရှိနေသည်။ ဖလမ်း ဖိုတဂျူ ဝိက်၊ လုံဘမ်း၊ တစ်ဒင်ရွာတို့မှ ပန်း
ခွေးလေးများမှာ သူ့ဂူတွင်ပတ်လည် ဝိုင်းနေသည်။ ပေါက်စစ်
ချုပ်ငြိမ်မှု ပေးပို့သော ဖြူ ခွေးသော ပန်းနွယ်ခွေးများမှာ ဂူထိပ်
တွင် လှင့်နေသည်။

ကျော်မင်း၏ ပိတောက်ပင် ပျိုသည် ကောင်းမွန်စွာ ရှင်သန်
နေသည်။ ရွက်နုများသည်ရွှမ်းရွှမ်းစို၍ ဂူပေါ်တွင် မဲသောအရိပ်
ထွက်လေးများ ကွက်ကျားထင်နေတော့သည်။

(ချင်းတောင်၏မိခင်) ဟူသောစာတမ်းမှာ ဂူထိပ်တွင်ထင်း
နေရစ်လေသည်။

x x x x

ကျော်မင်းသည် ယခုအချိန်အထိ မမြေခိုင် ဆုံးကြောင်းကိုသူ
ထင်၊ သူသည် ချင်းစွာသော ခိုင်ထံသို့ စာဖွဲ့၍ ကောင်းတုန်းပင်
သေးသည်။

သို့သော်လည်း နောက်တပတ်တွင်လီဒို ကိုယ်တိုင် သူ့ထံသို့
ရောက်လာလေသည်။ မမြေခိုင် မရှိုးတော့သောသတင်းကိုသူ့ထံသို့
အာပို့သည်။

သူသည်ဘယ်ကို သွားရမည်လဲ။ တခါက ချင်းတောင်တန်း
ပေါ်တွင် တွေ့ခဲ့သော ခိုင်သည် မရှိတော့ပါ။ နောက်တခါ
တောင်အောက်မှန်မည်ဟု ဖြင်းစွာ မြှော်လင့်ခဲ့သော ခိုင်ကိုဘယ်တော့
ပြန်လည်၍ တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်။

သူ့ရင်ထဲတွင် ဟာ၍သွားသော်လည်း သူ့အတွက် အာရုံ
မပွင့်လှစ်ရသေးဘဲ စိတ်ကူးထဲတွင်ပင် နေသေးသည်ကို သတိရခါမှ
ပို၍မချင့်မရဲဖြစ်ကာ နားကျင်လှသော ခေဒနာကို သူခံစားလိုက်
ရသည်။

‘ကျုပ်ထင်ပါတယ်လေ၊ လိုဘမ်းမှာ တွေ့ကြုံကတဲက၊ ကျုပ်
ကို သူက အရင်နှုန်းပြီး ထွက်သွားမှာဘဲလို့’

ကျော်မင်းသည် စစ်သားဘဝကို မေ့လျော့ကာ တုန်ရင်စွာ
ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ခင်နှင်းယု

စိမ်းသင့်မှစိမ်း

မြောက်ဘက် ကုန်းပြင်မြင့်မှ လေအေးများ စတင်တိုက်ခတ်စ
ပြုလာလေသည်။ စူးရှသောမြောက်လေအေးနှင့် အတူ နှင်းမှုန်
များသည်လည်း လေတွင် ပျံ့ဝံ့ပါလာကြလေသည်။

ကိုဝဏ္ဏယာခင်းမှ ပျံ့ဝံ့ပါများသည် ခေါင်းမော်၍ ငွေ့နှင်း
မှုန်တို့ကို နှုတ်ဆက်၍နေသည်။ ဦးခွန်နောင်လယ်ထဲတွင်မူ စပါး
မြွေများသည် စိမ်းရောင်ဖြောင့်၍ ဝါရောင်သန်းလာသည်။ မနက်
ခင်းနေရောင်တွင် ငွေ့ပွင့်များလို ယာခင်းများပေါ်သို့ နှင်းစက်
များ ကျလာကြသည်။

တောင်တန်းညိုကြီးသည် မြောက်ဘက်တွင် ငြိမ်သက်၍ ယာ
ခင်းများကို ငေးမောနေပုံရ၏။ တောင်ထိပ်များသည် နှင်းငွေ့
များ ပွေးနေ၍ အပိုးအိုကြီးနှင့်တူနေသည်။

စိမ်းသင့်မှစိမ်း

အမှန်မှာမူ တောင်တန်းကြီးသည် အမှတ်မဲ့လုပ်သော ထင်ရှားရှားရှိခဲ့၏။ နွားတင်းကုပ်နှင့် ခြေရင်းတွင် ပတ်၍စီးသွားသော ချောင်းငယ်ပင်-တောင်တန်းကြီးထက် နုပျိုပေသေးသည်။ အိုမင်းရင့်ရော်လာသည်နှင့်အမျှ ညိုမဲ့မဲ့ကြီး ဖြစ်နေသည်။ တောင်ခြေယာခင်းများတွင် စပါးပင်နှင့် ဂျုံပင်လေးများ ရင့်သန်နေထွားလာကြပုံ၊ သီးနှံခိုင်များနှင့် ပြည့်ဖြိုး၍ နွေဘက်သို့ ရောက်လာချိန်နီးလာသည်နှင့်တပြိုင်နက် တဖြေးဖြေး ရင့်ခရော်ခြောက်သွေ့သွားကာ-ဇာတ်သိမ်းသွားကြပုံအဖြစ်များကို စောင့်၍ကြည့်နေပုံရသည်။ တခါတရံ လေပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လာလျှင် တောင်တန်းပေါ်မှ သစ်ပင်များကို လေခတ်သံမှာ ဘဝကိုကြာမြင့်၍ ညည်းညူနေဟန် ပေါက်၍ နေလေသည်။

ချောင်းတဘက်တွင် ဖောက်လုပ်ထားသော လမ်းမကြီးမှာ ချောင်းလေးနှင့်အတူ မိုင်းငေါ်သို့ရှေ့ရှု၍ သွားနေသည်။

လမ်းခွဲလေးတစ်ခု ကိုဝဏ္ဏတို့ယာတောကိုသွားရ၏။ ကိုဝဏ္ဏယာခင်းသည် တောင်ခြေမှမဝေး၍ ချောင်းရေစီးသံကို ကြားနေရသည်။ ဘိုးဘွားများလက်ထက်မှစ၍ စိုက်ပျိုး လာသော ယာခင်းများမှာ တခါမှအခြေအနေ မပြောင်းလဲခဲ့ပေ။

ဦးခွန်နောင် စပါးခင်းများကလည်း ဖြစ်မြောက်လှသည်မရှိ။ ကိုဝဏ္ဏအဘိုးများသည် ရှမ်းပြည်မြောက်ပိုင်းတွင် အမြောက်အမြား စိုက်လေ့မရှိသောဂျုံကို သူတို့ယာတောတွင် စိုက်ပျိုးခဲ့လေသည်။ မိုးတွင်းမှာမူ အလူးကိုစိုက်ပျိုး၏။

ဘာမှ...မပြောင်းလဲခဲ့ဘူး ဆိုသော်လည်း ကိုဝဏ္ဏယာတဲ၏ အနောက်ဘက် တောင်ကုန်းပြင်လေးမှာမူ ပြောင်းလဲခဲ့၏။ ယခင်က အမေနှင့်အဘိုးတို့လက်ထက်က မြေစိုက်တဲ့အိမ်ကြီးသည်

ထင်ရှားရှားရှိခဲ့၏။ နွားတင်းကုပ်နှင့် ဝက်ခြံမှာ တဲ၏ဘောင်ဘက်တွင်ရှိလျက် မြင်းခောင်းနှင့် ကြက်ခြံမှာ-တဲ၏မြောက်ဘက်တွင် ရှိလေသည်။

ယခုတော့ တဲကြီးနေရာသွင်...လေးထောင့်ကျောက်တုံးအိမ်လေးမှာ ယာခင်း၏အပြောင်းအလဲ အသိမ်းအမှတ်သဖွယ် တည်ငြိမ်၍ နေသည်။

အိမ်သည် ကျောက်တုံးအချင်းများကို အင်္ဂါတစ်ခုတည်းဆောက်ထား၍ အထဲတွင်အအေးခါတ်ဆင်နဲ့ကော ဆွေးဆွေးနွေးနွေး နေလေသည်။

ဆောင်းလယ်ရောက်တွင်မူ အိမ်လယ်တွင်မီးလို့နုနု မီးလင်းငိုစိုလုပ်၍ ထားရသည်။ အိမ်သည် ခိုင်ခံ့သည်ကလွဲ၍ လှလည်းလှ။ အချိုးအစားလည်းမကျပေ။

တောင်တန်းကြီးသည် ယခင်းရှင်တို့အကြောင်း မှတ်သားထားသည့်မှတ်တမ်းတုတ်တုတ် ကျောက်တုံးအိမ်၊ ကိုဝဏ္ဏနှင့်စိမ်းတို့အကြောင်းသည် ထုံးစံအတိုင်း ပါပင်နေပေလိမ့်မည်။

အမှန်လည်း ကိုဝဏ္ဏသည် စိမ်းနှင့်တွေ့ခဲ့ရခြင်း အကြောင်းသည် ပုံတစ်ခုပင်ဖြစ်လိုက်ပါတော့ဟူ၍ ဆုတောင်းမိ၏။ သို့သော် အထင်အရှားကျန်ရစ်နေသော စိမ်း၏လက်ရာခြေရာများသည် နှုတ်ခမ်းဟုတ်ကြောင်းဖော်ပြနေသည်။

နန်းတော်ဆုအုတ်ကျိုးအုတ်ပုံကို တူးဖော်တိုင်း ရာစုစဉ်အထောက်အထားသည် ထင်ရှား၍ ထင်ရှား၍လာ၏။

စိမ်းလက်ရာများမှာမူ နန်းတော်လို အိုမင်းဆွေးမြေ့၍ သွားသေးပေ။ စာပုံပေါ်တွင် စာအုပ်များသည် စိမ်းစိ၍ထွန်း

ခဲသလိုရှိသေး၏။ အဝတ်အစားများမှာလည်း သစ်သားသန့်
ပေါ်တွင် အချိုးတကျ ခေါက်ရက်ပင်ရှိသေးသည်။

ခလေးများသည်လည်း သူတို့ဖိနပ်ကြမ်းခလေးများကိုစိမ်းညွှန်
ကြားချက်အတိုင်းအခန်းထောင့် စင်ပေါ်တွင်စီ၍ထားကြသည်။
တဲကြီးတုန်းကလို အဝတ်တန်းများသည်အိမ်ထဲတွင် ရှုပ်ယှက်
အတံ့၍ မနေတော့ပေ။

မီးလင်းဖိုဘေးတွင် သစ်သားခုံများသည် ကြမ်းပေမင့်၊ မီးလုံ
ချန် ပတ်လည်ဝိုင်း၍ သေသေသပ်သပ်ချထား၏။

ဤအကြောင်းအရာများသည် မပျောက်ကွယ်သမျှ စိမ်းလာ
ရောက်သည့်အကြောင်းမှာလည်း ပုံအဖြစ်သို့ မပြောင်းလဲနိုင်ပေ။
တအိမ်လိုရှိ ခလေးများကမူ စိမ်းကိုတန်ခိုးတော်ရှင်နတ်သမီး
လို တမ်းတ လွမ်းဆွတ်နေကြ၏။ သူတို့၏ သိုးမွေးစွယ်တာများ
မှာလည်း စိမ်းသိုးပေးခဲ့သည်ဖြစ်၍ မေ့၍ မရနိုင်ကြတော့ပေ။

ကိုဝဏ္ဏသည် သူ့အခန်းထောင့်မှ ဖိနပ်များကို ကြည့်လိုက်
၏။ ဖိနပ်များသည် ဟောင်းသားလည်း ဖိုမရှိပေ။ ဖိနပ်များပေါ်
တွင် ပုဆိုးကြမ်း အဟောင်းတထည် ဖုံး၍ထား၏။

သူ့ကိုယ်တိုင် ဝတ်ထားသော စွယ်တံသမီးစိမ်းကိုယ်တိုင်
ထိုးပေးခဲ့သည်။ စိမ်း၏ ရင်ငွေ့နှင့်သွေး၍ ထွေး၍ တားသထို
စွယ်တံမှာ နွေးနွေးထွေးထွေးရှိပေသည်။

တခါတရံ လူကြမ်းကြီးဘဝမှ ကဗျာဆံခဲပုံများ ထွေး၍ရှု
မိသေးသည်။

ချယ်ရီပွင့်များကိုခူး၍ စိမ်းအတွက် မွေယာ လုပ်ပေးခဲ့
သည်။ သန့်စင်ပွင့်ဖတ်ဖြင့် ဆောင်း အခါတွင် စိမ်းဂြိုဟ် ဘေ
အလေးကိုလဲ ယက်လိုက်ချင်သည်။ ဆောင်း၏ နှင်းမှုန်များအား

ရှုလေ့ရှိသဖြင့် ရေမလျင်လည်း ငွေစာပြင် လုံချည်ကို စိမ်းအတွက်
ယက်လိုက်ချင်ပါ၏။

တကယ်တော့ အတွေးနောက်သို့လက်မပါနိုင်ပါပေ။

တတ်နိုင်သမျှတော့ စိမ်းလက်ရာများ အိမ်ထဲတွင် မပျောက်
အောင် သူကကြိုးစား၏။ သို့သော် စိမ်း ထားခဲ့သည့်အတိုင်း မရှိ
သော အရာများမှာ သူ့ကုတင်ဘေးရှိ စာပုံပေါ်မှ ပန်းအိုးဖြစ်
၏။ ပန်းအိုးထဲရှိ သန့်စင်ဖုန်းများသည် စိမ်းရှိစဉ်ကလို မဟုတ်
ညှိုးလျှော့ ခြောက်သွေ့၍ နေကြလေသည်။ အကယ်၍ သန့်စင်
ပန်းများသည် အမြဲသာ လန်းဆန်း နေနိုင်ပါလျှင်လည်း ကိုဝဏ္ဏ
သည် အစင်ပင်လန်း၍ နေစေချင်သည်။ တအိမ်လုံးတွင် စိမ်း၏
လက်ရာများသည် အားလုံးထင်၍ ကျန်ရစ်စေချင်သည်။ အထူး
သဖြင့် သူ့အခန်းတွင် ဘာမှ မပြောင်းလဲစေလိုပေ။

တနေ့သောအခါ စိမ်းပြန်လာလျှင်....။

‘ကိုယ့်အခန်းထဲမှာလေ၊ စိမ်းလက်ရာတွေ ဘာမျှပျက်သွား
တု၍ ဆီးကြိုကာ ပြောလိုက်ချင်သည်။’

သို့သော် အမြဲမြှော်လင့်နေရသော မရွှေ့စိမ်းကပြန်၍ လာအံ့
ပါမည်လား။

နောက်ဆုံး တွေ့ချိန်ကမူ စိမ်းပြောပုံ ဆိုပုံ အမူအယာ များ
သည် ပြတ်တောင်း တင်းမာလွန်းလှ၏။ ထိုအချိန်ကို ပြန်၍တွေး
မိလျှင် ကိုဝဏ္ဏသည် မြှော်လင့်ခြင်း လုံးဝကင်းသွားကာ ရင်ထဲ
တွင် ဟာ၍ သွားပြန်သည်။

စိမ်းနှင့်မတွေ့ခင်က အိပ်မပျော်ခဲ့လျှင် တမျိုးဟာ၍ ဘာလုပ်
ရမှန်းမသိခဲ့ပေ။

ယခု စိမ်းမရှိသော်လည်း စိမ်း၏အကြောင်းများသည် သူနှင့် အတူ နေရစ်၏။ အတူနေခဲ့စဉ်က စိမ်း၏ လှုပ်ရှား ပုံတို့ကို ပြန်လည် တွေးတောရသည်က အရသာတခုပင်။ ယခုလို ညဉ့်နက်အောင် ထိုင်နေချိန်တွင် သူ့အတွက် 'တွေးစရာ' တခုကို ထားခဲ့သောစိမ်းအား ကျေးဇူးတင်မိသည်။

သူသည် ပြုတင်းနားသို့ ထွားသွားကာ၊ ခန်းအီး ပိတ်ကြမ်းကလေးကိုဆွဲလိုက်၏။ မှန်ပြုတင်း အပြင်တွင် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ပင်များသည် နှင်းများနှင့်ရွှံ့စိုနေသည်။ ခြံဝင်းဝတွင်မူ ချယ်ရီပင်နှစ်ပင်သည်ခပ်ဖြေးဖြေးနွေနေကြသည်။ တခါတုန်းကဤချယ်ရီပင်အောက်တွင် စိမ်းသည် ယာတောအကြောင်းကို ပြောခဲ့သေး၏။ ယခုတော့စိမ်းသည် ယာတောကိုပါ စွန့်ခဲ့လေသည်။

x x x

စိမ်း ယာတောကို ရောက်သည့် အကြောင်းက ဝတ္ထုဆန်လှသည်။ စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုလိုပင် ယုံကြည်ရ ခက်ပေမင့် တကယ်တော့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

ကိုဝဏ္ဏညီမလေးမခမ်းလုံကမူ မိုးများရွာနေစဉ် စိမ်းသည် မိုးရေစက်များနှင့်အတူ ကောင်းကင်မှ ကျလာသည်ဟု ပြော၏။ သူ့မောင်လေးတွေကလည်း မခမ်းလုံပြောသည်ကို ယုံကြည်ကြပေသည်။ အထူးသဖြင့် မောင်အလတ် တိုးကြီးက ပို၍ယုံ၏။ ယခုတော့လဲ ပုံပြင်တခုလို ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကို ကိုဝဏ္ဏက ရင်နာလှပေသည်။

စိမ်းရောက်လာသော နေ့သည် မိုးသဲသော နေ့တနေ့ဖြစ်၏။ ကိုဝဏ္ဏတို့ ယာတောသည့် မိုင်းငေါင်မြို့အပိုင်ဖြစ်၍ ကျောက်မဲနှင့် မိုင်းငေါင်မြို့သွားရာ လမ်းဘေးတွင် ရှိလေသည်။ သူတို့

ယာတောဘေးကိုဖြတ်၍စီးသော ချောင်းငယ်များမှာ မိုင်းငေါင်မြို့ကိုပတ်၍ သွားလေသည်။

မိုးကျလာသည် ဆိုသော်လည်း ရှမ်းပြည်မြောက်ပိုင်း သူတို့နေရာတွင် မိုးသည်းထန်စွာ မရွာသေးပေ။

ယခုအခါ မိုးမှာမူ ခါတိုင်းရွာနေကျထက် ရေပို၍ပါသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ကိုဝဏ္ဏနှင့် အဖေတစ်ယောက် မိုးကြောင့် ပျော်ရွှင်၍ လာကြ၏။ မြင်းကိုယ်စီနှင့် ကျောက်မဲမှစ၍ ထွက်သော ကတဲက မိုးမိလာကြလေသည်။ သူတို့ယာတောများသည် ချောင်းငယ်ကို အမှီပြုရနေ၍ယခုလို မိုးကောင်းလျှင်လဲ အာလူးခင်းများ အတွက် အားတက်စရာပင် ဖြစ်လေသည်။

လမ်းဘေးရှိ သစ်ပင်များကို လေတိုးသံနှင့်မိုးသံမှာ ဆူညံနေသည်။ သူတို့ရွှေ့မှကားတစီးလာသံကိုပင်မကြားရပေ။ လမ်းခေါ်ငါ့ချိုးတွင် အရှိန်နှင့် ကွေ့လိုက်သော ကားကြောင့် သူတို့မြင်းများသည် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားကြသည်။ သို့သော် ကားမှာ တစုံတခု အရင်လိုလာသလို ရပ်တန့်ခြင်းမရှိဘဲ အပြင်းပင် ဆက်၍ မောင်းသွားတော့သည်။ သူတို့လူစုသည် ကားကိုရပ်၍ ကြည့်နေကြသည်။

'တခုခုတော့ အခုခုဘဲထင်တယ်....၊ မောင်းပုံကြမ်းလိုက်တာနော်....'

ကိုဝဏ္ဏသည် မြင်းကိုစ၍ မောင်းရင်း ပြော၏။

သူ့နောက်မှ ဦးခွန်နောင်သည် တစုံတခုကိုသွား၍ သတိရသလို မျက်စေ့မျက်နှာ ပျက်သွားပြန်သည်။

'မောင်ဝဏ္ဏရေ.... မြေတွေများလားမသိ။ ငါကျောက်မဲမှာ ကြားခဲ့ရတယ်၊ သိန္နီနဲ့ ကွက်ခိုင်သွားတဲ့လမ်းမှာ ရှမ်းစော်ဘွား

လူစုံကို မြေတွေ လမ်းထဲပြတ်တိုက်လို့ ရှမ်းစော်ဘွားတယောက်
သေသွားတယ်။ သူတို့လက်ထဲမှာလဲ သေနတ်ရှိတယ်တဲ့’

အားလုံးသည် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်ကာခရီးဆက်ကြပြန်သည်။
ချောင်းကလေးမရောက်ခင် လမ်းဘေးတွင် ချောက်သည် မတ်
စောက်နေသည်။

‘မောင်ဝဏ္ဏ ချောက်ထဲမှာ အဝတ်စတုလဲ တွေတယ်.... ငုံ့
ကြည့်စမ်း၊ မဟုတ်ခါမှလွှဲရော၊ ဒီမနရာ မြေတိုက်ကြ သလားမ
သိ....’

‘ဟိုစားပေါ်က လူတွေ မြေတိုက်ခံရရင်လဲ ကျွန်တော်တို့ကို
ပြောမှာပေါ့’

‘မဟုတ်ဖူး၊ မြေတွေက ရပ်ခိုင်းပြီး ကားရောလူပါ ပြန်ပေး
သွဲသွားလားမှ မသိတဲ့’

‘အင်း.....ဒါလဲ ဖြစ်နိုင်တာဘဲ’

သူတို့မြင်လိုက်သော ကားမှာ ဂျစ်စတေရှင် ဝက်ဂွန်းဖြစ်၍၊
ရှမ်းပြည်တွင် စော်ဘွားနှင့်အရာရှိများသာလျှင် အသုံးများလေ
သည်။ ကိုဝဏ္ဏသည် ချောက်ထဲသို့ လှမ်း၍ကြည့်၏၊ အဝတ်စမှာ
အဖြူရောင်ဖြစ်၍ ပြစ်စိတ်နေသည်။ လမ်းပေါ်တွင်လည်း သွေး
စက်ကျကျန့်ရစ်နေလေသည်။

‘အေး....တို့အိမ်ရောက်ရင်တော့ သိရမှာဘဲ။ လူတွေဘာတွေ
များသေသေးသလစးမသိ၊ ကဲ....မြန်မြန် ခုန်းချ ပေတော့ဟေ့’

သူတို့ယာခင်းအနားတွင်မူ။ ဘာမှ လုပ်လှုပ်ရှားရှားမရှိပေ။
မိုးရေအောက်တွင် တဲအိမ်စာလေးများသည် ငြိမ်သက်နေကြ
၏။ ဦးခွန်နောင်နှင့် အဖေတို့တွေမှာ သူတို့အိမ်များတွင် နေရစ်
၍ ကိုဝဏ္ဏတယောက်ထဲ သူ့တဲရှိရာ တောင်ကုန်းဘက်သို့ လမ်းခွဲ

ထွက်လာသည်။ ထိုစဉ်က ကိုဝဏ္ဏအိမ်သည် တဲကျယ်ကြီး တခု
ပင်ဖြစ်လေသည်။

သူ့တဲဝတွင်မူ၊ ယာခင်းစောင် အဘိုးကြီးသည် ငုတ်တုတ်
ဆိုင်နေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ထိတ်လန့်စိုးရိမ်နေပုံရ၍ ကိုဝဏ္ဏ
မှာ စိတ်ပူသွား၏။ မြင်းတောင်းသို့ မသွားသေးဘဲ၊ တဲဝအထိ
မောင်းလာကာ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်လေသည်။

‘အဘ....ဘာဖြစ်နေလဲ’

အဘသည် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိသလို ခဏကြောင်၍နေ
သည်။ နောက်မှ အိမ်ထဲသို့ လှူကြည့်လိုက်သေးသည်။

‘မိန်းခလေးတယောက် ချောက်ထဲမှာလဲနေလို့ ကျုပ်ခေါ်
တာတယ်၊ သတိပေးနေတယ် ခုထိသတိမရသေးဘူး’

အမေ့အခန်းဝတွင် ခလေးတွေမှာ ပြူစိပြူစိ လုပ်နေကြ
သည်။ အခန်းထဲတွင်မူ အမေတယောက်ရှိ၍ အမေအိပ်သော
အုပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ‘စိမ်း’ကို သူပထမဆုံးမြင်ရ၏။

သူ့အခန်းဝရပ်လိုက်လျှင် ခလေးတွေသည် အသာ ဖယ်လိုက်
ကြသည်။

‘ဘယ်သူလဲ ဘာဖြစ်တာလဲအမေ’

‘တိုးတိုး.... ခလေးမ သတိမေ့နေတယ်၊ ဦးခမ်းလွန် မင်းကို
ပြောမပြဘူးလား၊ သူထင်းခတ်နေရင်၊ မိန်းခလေးက ချောက်ထဲ
လိမ်ကျလာတာဘဲ၊ ကြည့်ပါလား သစ်ပင်တွေနဲ့ ချစ်မိထား
ပေးတာတွေ၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တော့ မထိပါဘူး’

ကိုဝဏ္ဏသည် ရှေ့တိုး၍ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်၏။ နဖူး၌ပွန်
သားသော ဒဏ်ရာတွေရလေသည်။

‘လက်မှာလဲရှိသေးတယ်၊ သူ့ကိုမိုးခရယ်မှာ ထမ်းခေါ်လာ
တော့ သိပ်အေးတယ်မှတ်လား၊ တကိုယ်လုံး အေးစက်နေလို့
အမေအကျီတွေလဲပြီး စောင်နဲ့ထွေးထားရတယ်’

‘သူ...ဒီကမဟုတ်ပါဘူးအမေ’

‘အေး...မဟုတ်ဘူး၊ ဦးခမ်းလွန်း ချောက်ထဲမှာ ထင်းခတ်
နေတုန်း၊ တပေါ်ကလမ်းပေါ်မှာ ကားတစီးဖြတ်သွားတယ်တဲ့
သူကအမှတ်တမဲ့တဲ့၊ နောက် သေနတ်သံရော ဆူဆူညူညူကြားပြီး
မော်ကြည့်လိုက်တော့ မြင်းတွေရော လူတွေရော ရှုပ်ထွေးနေတာ
တဲ့တဲ့၊ အဲဒီလိုဖြစ်နေတုန်း အပေါ်ကနေ ဒီမိန်းခလေး လိမ်ကျ
လေးတာ အကျီခယုလဲ စုတ်ပြနေတာတဲ့၊ ကားနဲ့မြင်းသမားတွေ
ကတော့ ရှေ့ဆက်မောင်းသွားကြတယ်တဲ့၊ သူလဲခလေးမကိုထမ်း
ပြီး ခေါ်လာခဲ့တာတဲ့’

ကိုဝဏ္ဏသည် သူလမ်းမှာ တွေ့ခဲ့သော ကားကို သတိရမိ၏။

‘ခါးမြ တိုက်တာမိဘဲ၊ ခါးမြတွေတော့ ကားပါ ယူသွာ
တယ်ထင်တယ်၊ မြင်းသမားတွေက လမ်းခွဲက လစ်ကြမ္မာတဲ့...
ကျွန်တော်ကားထစင်းကို လမ်းမှာ တွေ့ခဲ့တယ်။ သူ့သတိရသ့်
အတွက် မိုင်းငေါ်မှာ အရာဝန်သွားခေါ်ရအုံးမလား အမေ...’

‘မယိုသေးဘူးထင်တယ်...ဒဏ်ရာ ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် မရှိ
တော့ လန့်လို့ သတိမေ့သွားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်...’

ခလေးများသည် သူတို့သားအမိ နှစ်ယောက် စကားပြော
နေရာသို့ ပြေးခဲ့ပြီးလေးကပ်လာကြသည်။

‘အမေ...အမ မျက်နှာက ချစ်စရာကောင်းတယ်နော်...’

တိုးကြီးသည် စိမ်း၏လက်ကို အသား စမ်းရင်းပြောပြ၏။ သူ့

စိတ်ထဲတွင် ရှင်လမ်းအားရ နေသလို မျက်နှာများမှာ ပြုံးနေ
သည်။ မခမ်းလုံပြုံးနေ၍ သူ့ပါးမို့သည်ပို၍နီနေလေသည်။

‘ကဲ...ကဲ...မင်းတို့အပြင်ထွက်နေကြအုံးနော်...’

မခမ်းလုံသည် ခေါင်းလေးငုံ၍ တိုးကြီးကို အပြင်ဆွဲခေါ်၏။
အတူးကမူ လိုက်လိုဟန်မပေါ်ပေ။ သို့သော် သူသည် ကိုဝဏ္ဏကို
ကြောက်၏။ စိမ်းမျက်နှာအား လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် ထွက်
သွားရတော့သည်။ အခန်းပြင် တံခါးဝတွင် တိုးကြီးနှင့်မခမ်းလုံ
သည် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေကြလေသည်။

‘အမ အိပ်ရာက ခိုးခိုးချင်း...ငါ့ကို ဒု-ရင်ဆုံး မြင်ရင် သိပ်
ကောင်းမှာတဲ့...’

အတူးသည် တံခါးကိုမှီရင်းပြောလိုက်၏။

‘အေးကွယ် ဒို့သုံးယောက်လုံးကိုဘဲ မြင်ပါစေ။ ဒို့ကိုမြင်ရင်
သူပျော်မှာပါ’

တိုးကြီးက ထောက်ခံ ပြန်သည်။

‘အကိုက သူ့ကိုမြင်စေချင်လို့ အနားမှာ စောင့်နေတာပါ
အရင်ဆုံး အကျီ မျက်နှာကို မြင်ရမှာပါဘဲ’

‘ငါတော့ အမခိုးခိုးချင်းပြဘို့ ဝက်ပေါက်စ လေး သွားယူ
ထားမယ်’

တိုးကြီးသည် ဝက်ခြံစောင့်ရ၍ မွေးစ ဝက်လေးကို ပြချင်
သည်။

‘အေး...ဟုတ်တယ်၊ ငါလဲမနော့ ဥတဲ့ကြက်ဥတွေ ယူပြီးပြ
မယ်၊ ပြီးတော့ အမ အားရှိအောင်ကျွေးရမယ်’

မခမ်းလုံက ကြက်ဥတွေ ယူပြီး ပြမည်ဟု ပြောပြန်သည်။
အတူးကတော့ စိတ်ညစ်၏။ သူ့မှာ စိမ်းသတိရ၊ ရခြင်း ပြချေ

ဘာမှမရှိ။ သူသည် ငယ်သေး၍ ယာတောမှာ ဘာမှမလုပ်နိုင်
သေးပေ။

‘ငါတော့ ငါ့မျက်နှာကိုဘဲ ပြရမှာဘဲ။ ငါ့ပါးလေးတွေက နီ
နေပါတယ်၊ တိုးကြီးရဲ့၊ ဝက်ပေါက်လေးထက် ငါ့မျက်နှာက
ပိုလှမှာပါ’

မခမ်းလုံနှင့် တိုးကြီးသည် အတူးကိုကြည့်၍ ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်
နေကြသည်။

x x x x

စိမ်း သတိရလာသည်အထိ ကိုဝဏ္ဏသည် အနားမှစောင့်နေ
သည်။ မိုးကာမြိုထားသော်လည်း ရေစွတ်နေသော အဝတ်များ
ကိုပင် မလဲသေးပေ။

စိမ်းသည် လွန်လိုက်၍ မျက်လုံးကို ပြေးပြေး ဖွင့်ကြည့်၏။
ပထမဦးဆုံး ကိုဝဏ္ဏမျက်နှာကို သူမြင်ရသည်။ သူ့ စိတ်ထဲတွင်
အိမ်မက်ပေဘဲသား၊ တကယ်လား၊ တွေးမရအောင် ကြောင်နေ
မိသည်။

ခပ်ကြောင်ကြောင် မျက်လုံးနှစ်လုံးကို ကိုဝဏ္ဏသည် စိုက်၍
ကြည့်ရင်း ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိပေ။

‘မင်း...သတိ ရလာဘီလားဟင်’

အမေကလည်း ရှေ့ကိုတိုးလာသည်။

‘မိန်းခလေးသတိရလာဘီ ထင်တယ်’

စိမ်း၏လက်ကို အမေသည် အသာဆုပ်၍မေးသည်။

‘လက်တွေ သိပ်ပူတာဘဲ၊ ပျားနေဘီထင်တယ်နော်’

စိမ်းသည် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်။ မျက်ရည်တွေသာ ဝဲလာ
သည်။

ဝမ်းမနည်းပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ နေကောင်းတဲ့ အထိ
နေပါ’

‘ဟုတ်တယ် အမေတို့ ယာတောမှာက မြို့နှင့် ဝေးပေမယ့်၊
အမေကအိမ်မှာ အစုံဝယ်ထားပါတယ်၊ သမီးအတွက်နှားနဲ့လဲ
ရနိုင်ပါတယ်’

စိမ်းသည် ဝမ်းနည်း လာတော့သည်။ သူ့နှုတ် ခမ်း ပျား ကို
လျှာနှင့် သိမ်းရင်း၊ မျက်ရည်များမှာ စီး၍ ကျလာပြန်သည်။

‘နှားနဲ့ ပူပူ တခွက်တော့ သောက်လိုက်အုံး...အမေသွားယူ
မယ်နော်...’

အမေသည် နို့ယူရန်ထွက်သွားပြန်သည်။

‘ခင်ဗျားချောက်ထဲကို လိမ့်ကြလာလို့ ယာခင်းစောင့်အတိုး
ကြီးကခေါ်လာတယ်’

စိမ်းရင်ထဲတွင် နဲ့နဲ့အေးသွားသည်။ သူ့လက်ကို လှုပ်ချင်ပေ
မယ့် လက်မှာ နာနေသေးသည်။

‘ကျမအားလုံးမှတ်မိပါတယ်...ကျမယောက်ျားကိုရောအနီး
အနားမှာ မတွေ့ဘူးလား’

‘ဘယ်သူမှမတွေ့ဘူး။ ခင်ဗျားတယောက်သာ ချောက်ထဲလိမ့်
ကျလာတယ်တဲ့။ ကားနဲ့ လူတွေတော့ ဓါးမြဲတွေတင်ပဲ ဖမ်း
သွားတယ် ထင်တယ်၊ အဘက ပြောပြတာဘဲ၊ ကျွန်တော်တော့
ဘာမှမမြင်ရဘူး၊ ကျောက်မဲက ပြန်လာမှသိတယ်’

‘ခါဖြင့် သူတို့ ဓါးမြဲတွေဖမ်းသွားပြီပေါ့’

‘ဟုတ်မှဘဲ...’

လွှတ်ခနဲပြောလိုက်ပြီးမှ ကိုဝဏ္ဏ သည်သူ့ စကားအတွက် စိမ်း
အား စိတ်ထဲခိုက်စရာဖြစ်မှာ စိုးရိမ်သွားပြန်သည်။ စိမ်းသည်ခင်

မိန်းခလေးရဲ့ နံမယ်က ဘယ်သူလဲ
‘စိမ်း’

‘ဪ...တလုံးထဲနော် ‘စိမ်း’ ဆိုတော့ ခိုခိုပြေပြေ ရွှင်ရွှင်
ဆန်းလန်းရှိတာပေါ့။ ဖြစ်သမျှ အကြောင်းပေါ့ မိန်းခလေးရယ်၊
အမေ့ယာတောမှာ ကျန်းမာတဲ့အထိ နေကြည့်ပါအုံး မိန်းခ
လေးမှာ သားသမီးရှိလား’

‘မရှိပါဘူး စိမ်း လက်ထပ်ပြီးတာ ခြောက်လတဲ့ ရှိပါသေး
တယ်...’ သူက နယ်ပိုင် ဝန်ထောက်...လက်ထပ်တုန်းက ခွင့်မထု
ဘူး...ခုမှခွင့်ရတာနဲ့ ရှမ်းပြည်ကို ခရီးထွက်လာတာပါ....

‘အိုကွယ်... ဖြစ်မှဖြစ်ရသေး...ပြန်တွေ့မှာပေါ့၊ စိတ်ပျော်
ပျော်နေပေါ့’

အမှန်တော့ စိမ်းကိုသာအားပေးနေရသည်။ အမေ့စိတ်ထဲ
ကွင်းလဲ မြော်ယာချက်တော့ သိပ်မသားလှပေ။

‘သမီး- နွားနို့သောက်ပြီ၊ အိပ်လိုက်အုံး... အိပ်ရာသန့်
အမေ့စကားဆက်ပြောပေါ့...ကဲ...သောက်လိုက်အုံး’

စိမ်းသည် အိပ်ရာမှထထိုင်ကြည့်၏။ ခါးနှင့်လက်မှာ တော်
တော်နာသေ ရှိ ခေါင်းထဲ နလည်း နဲနဲပူသေးသည်။

အမေ့လက်ထဲမှ နို့ပန်း စန့် ခိုယူသောက်လိုက်သည်။ နေ
ထဲမှာ နွေးသွားပသော်လည်း လှဲ၍ပင်နေချင်သည်။ နို့ ပန်းကန်
ဘေးရှိသစ်သားရုံပေါ် လှမ်းဘင်လိုက်သည်။ စိမ်းသည် ပြန်အိ
နေပြန်၏။

‘အမေ့သွားမယ်နော်...လို့ချင်တာရှိရင်ပြော’

အမေ့သည် နွားနို့ပန်းကိုယူ၍ အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။
စိမ်းသည် မျက်စိမှိတ်၍ အမေ့ အကြောင်းကို တွေးနေမိပြန်

တော့ နှုတ်ချမှတ်သောယာတဲတွင်နေသော အမေ့စကားလုံး
များသည် ရည်မှန်ချေငံလှပါကလား။ တောသဘာဝ စကားလုံး
များမဟုတ်။ ပြေပြေယဉ်ကျေးလှ၏။ စကားအသုံးအနှုန်းပြေပြစ်
ရုံတွင်မက၊ တောအရိပ်ဖြစ်သော ရိုး၍ပွင့်လင်းသောဟန်၊ အသံ
တို့မှာ အမေ့စကားလုံးတွင်ပါလာ၍ အေးချမ်း ကြည်လင်လှ
ပေသည်။ သူကတော့ ချမ်းမြေ့ စရာကောင်းသော လူတို့၏လက်
တွင် ရောက်နေပေပြီ။ “ဘုရားမ၊လို့... သူ့ချစ်လင်သည်လည်း
ဘေးကင်းပါစေ...” သူသည် ဆုတောင်းရင်း ရောက်တတ်ရာရာ
ကို တွေးမိပြန်သည်။

ခါးမြဲတော့ တောဘက်မှတက်လာ လာချင်း မြင်းကိုယ်စီနှင့်
လမ်းကို ဆီး၍ပိတ်၏။ သူ့ယောက်ျားသည် ချောက်ဘက်သစ်၍
ကားကို ထိုးရပ်လိုက်စဉ်၊ သေနတ်သံတွေ ဆူလာ၍ သူ့ဘေးမှ-
အဖေမိန်းခလေးက သူ့ကိုတုန်းရင်၊ “တံခါးဖွင့်...တံခါးဖွင့်”
ဟူ၍ နားထဲတွင်ကြားလိုက်သည်။ သေနတ်သံ တချက်နှင့်အတူ
ကားတံခါးကိုဆောင်ဖွင့်ကာ လိုဏ်းလိုက်သည်။ ရင်ထဲတွင် အေး
ဆန့်ဖြစ်သည်ကလဲ့၍ သူ့ဘာမှမသိတော့...။ အဖေမိန်းခလေး၊
သူ့ခင်ပွန်း၊ ဒရိုင်ဘာတို့မှာ ခါးမြဲတို့လက်တွင် ပါသွားပြီထင်
သည်။ သူ့ကိုယ်တွင် နားကပ်နှင့်ရွှေလက်ကောက်တစ်ခုသာ ကျန်
ရစ်ပေသည်။ ခါးမြဲများမှာ သူ့ကိုမတွေ့၍ဘဲ ချန်ရစ်ခဲ့သလား။

တွေးရင်း ခေါင်းနောက်လာသည်။ သူ့ယောက်ျားအား...
ခါးမြဲတို့ ဖမ်းသွားသောအကြောင်း ရောက်လျှင်၊ ချွေးစီးတွေ
ပြန်လာကာ အသက်ရှူရပင်ကျပ်လာသည်။

ငွေနှင့် လက်ဝတ်လက်စားထည့်ထားသော လက်ကိုင်အိတ်
လည်း ကားပေါ်တွင်ကျန်ရစ်သည်။ ထိုပစ္စည်းတွေယူ၍၊ သူ့

လင်အား လူဆိုးတို့ပြန်၍ လွှတ်လိုက်စေချင်သည်။ ထိုအတွေးမျှသာဖြစ်၏။ တကယ်အဖြစ်ကမူ ဘယ်လိုဖြစ်လာမည်ကိုသူမတွေးနိုင်ပေ။

ခေါင်းက နောက်လာသလို...မူးသလိုနှင့် သူ...မေ့တနဲဖြစ်သွားပြန်သည်။

နီးလာချိန်တွင် သူ့အဖို့ ကြောက်စရာလို ထိတ်စရာလို ဖြစ်နေပြန်သည်။ ဘာတွေများပါလိမ့်...။ သူ့အိပ်ရာ ဘေးတွင် ဝက်ပေါက်စလေးတကောင်မှာ ကွပ်ပျစ်ကိုးမးကင်၍ မွေးနေသည်။ ရုတ်တရက် သူသည် နောက်ကိုတွန့်လိုက်၏။ တခါပြန်၍ သူသည် ကြည့်ပြန်သည်။ 'ခလေးသုံးယောက်သည် သူ့ကိုစူးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။ သူသည် ဝက်ကလေးကို မကြည့်တော့ဘဲ ခလေးတွေမျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်မိပြန်၏။ သူ့တို့သေးတွေမျက်နှာမှာ ဖေပြေပုံရ၍ ခပ်ပြုံးပြုံးဖြစ်နေသည်။

‘အမ-နေကောင်းရဲ့လား’

ဝက်ပေါက်စလေးကို ကိုင်ထားသောခလေးက ပြုံး၍ မေးလိုက်၏။ စိမ်းသည် ခလေးတို့အပြုံးကြောင့် ရင်ထဲတွင်ပေါ့ပါးသွားသလိုဖြစ်လာသည်။

‘နေကောင်းပါတယ်’

စိမ်းက ထမည့်ဟန်ပြင်လျှင် အကြီးမိန်းခလေးသည်၊ စိမ်းအနားကို ကပ်လာကာ တုံ့၍ထူပေးသည်။ စိမ်းအဖို့မှာမူ ခလေးများ အမူအရာကလည်း အံ့သြစရာဖြစ်နေသည်။

‘အမ-နေကောင်းရင် ကျမကြက်ခြံကိုလာကြည့်ပါအုံး... ဟိုတလောက ကြက်တွေအများကြီးဘဲ သေကုန်လို့ ကြက်ခြံကို

မီးရှို့ပစ်ရတယ်၊ ခု-ကြက်တွေက နေ့နားတွေနဲ့သိပ်ထွားတာဘဲ အတိုးလာရိုးတဝယ်လာတာတွေ...

မခမ်းလုံသည် သူ့ကြက်ခြံအကြောင်းကိုပြောပြ၏။ တိုးကြီးကမူ သူ့ဝက်ပေါက်စလေးကို အရေးတယူမကြည့်သည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။ သူ့ဝက်ကသေးကိုခွဲ၍ ယူသွားရန် ပြင်လိုက်၏။

‘အမကိုပြသိုတဲ့၊ တိုးကြီးက ဝက်ကလေးကို ယူလာတယ်၊ ဒါသူ့ဝက်ခြံကဘဲ...’

‘ဪ...သူ့နာမယ်က တိုးကြီးတဲ့လား’

‘ဟုတ်တယ်-ကျွန်တော် နာမယ်ကတိုးကြီး၊ အမနေကောင်းရင် ဝက်ခြံကိုလာကြည့်ပါအုံး၊ သူတို့အားလုံးဝတယ်၊ နှာခေါင်းသေးတွေကလဲရဲနေတာဘဲ၊ အမ-ခနီးခင်ကတဲက ပြရအောင်လို့ ကျွန်တော်ယူထားတယ်၊ သူ့အခန့်ဆာတော့မယ်၊ သွားထားဦးမယ်’

တိုးကြီးသည် သူ့ကို စိမ်းကအရေးတယူ စကားပြော၍ ကျေနပ်သွားသည်။ ဝက်ကလေးကိုမချီကာ ထွက်သွားတော့သည်။

မကျေနပ်ဆုံးမှာ အတူးဖြစ်၏။ သူ့မှာ ဘာမှပြစ်ရာမရှိ၊ အသေ၍လည်း စိမ်းကို စကားပြောရမှန်းမသိ၊ တိုးကြီးထသွားသောခံ့ဘေးတွင် မတ်တတ်ရပ်ရင်း စိတ်ထဲမှ ငိုချင်လာသည်။ သူလိုလည်း စိမ်းက ဂရုတစိုက် စကားပြောစေချင်သည်။ သူ့စိတ်လုံးထဲတွင် မျက်ချည်တွေဝဲလာ၏။ မခမ်းလုံသည် သူ့ကိုတိုးကြီးကြည့်လိုက်သည်။

‘သူက ကျမမောင်သေးအငယ်ဆုံး အတူးပါ။ အမကို သူ့

တွေချင်လို့ အမသတိမေ့ နေတုန်းကတဲက ခုတင်ဘေးမှာစောင့်
နေတယ်။ သူ့မှတစ်ဆင့်ပြောရမိလို့ ဝမ်းနဲ့နေတယ်
'ဟင်....'

စိမ်းသည် အတုးကိုလှမ်းကြည့်၍ ပြုံးလိုက်၏။

'လာပါအုံး...ဒီကိုလာပါအုံးကွယ်...ဘာမှမပြုရဲလဲ ကိစ္စမရှိ
ပါဘူး၊ အတုးမျက်နှာလေးက ချစ်စရာကောင်းပါတယ်'

စိမ်း လက်ဆန့်တန်းလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် အတုးသည်
လက်ထဲသို့တိုးဝင်လိုက်၏။ အားလုံး ကျေနပ်သွားသည်။ စိမ်း
သည် ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ့ရသော ခလေးတစ်ခုကြောင့် စိတ်ထဲ
တွင် အတော် သက်တောင့်သက်သာဖြစ်သွားသည်။ သူတို့မျှင်
နှာလေးတွေကလည်း ချိုချိုပြုံးပြုံးရှိလှ၏။ မခမ်းလုံသည်
သို့မော်နှမတေး-နာမယ်နှင့် အမေ နာမယ်၊ ကိုဝဏ္ဏ နာမယ်
ပြောပြ၏။ သူ့ကြက်ခြံနှင့် တိုးကြီး၏ ဝက်ခလေးများ မွေးပုံ
ကိုဝဏ္ဏ၏ အာလူးခင်းများ ပျိုးစ ပြုပုံတွေကို ပြောပြနေ
ပြန်သည်။

အိပ်ရာမှ မထနိုင်သေးဘဲ အတောအတွင်းတွင် သူတို့ထောင့်
တွေ ခဏခဏလာ၍ စကားပြောကြ၏။ ငြီးငွေ့ အားငယ်နေသော
စိတ်မှာ ခလေးများ လာရောက် စကားပြောလျှင်၊ မေ့လျော့
ပျောက်ပျောက်ဖြစ်၍နေပြန်သည်။ တယောက်ထဲနေချိန်တု
တော့ ကွဲကွာသွားသော သူ့ချစ်လင် ကိုဝင်းခေ အကြောင်း
သာ တွေးနေမိပြန်သည်။

x x x x

စိမ်း ရောက်လာသည့်နေ့ကစ၍ အလုပ်ပိုလာသူမှာ ကိုဝဏ္ဏ
ဖြစ်သည်။ ယာခင်းအလုပ်များသည့် ကြားထဲမှ ကျောက်မဲ

သွားလိုက်ရသေး၏။ မိုင်း ငေငါ တွင်လည်း စိမ်း ယောက်ျား
အကြောင်းကို သက်ဆိုင်ရာသို့ သွားရောက် အကြောင်းကြားရ
သေးသည်။ သို့သော် ကိုဝင်းခေ အကြောင်းမှာ လေသံမျှပင်
ကြားရပေ။

ခုတလော စိမ်းသည် အိပ်ရာမှထနိုင်ပြီဖြစ်၍ သူ့ကိုယ်တိုင်
ကျောက်မဲကို သွားချင်ကြောင်းသာ ပြောနေသည်။ အမေကမူ
စိမ်း ကိုယ်တိုင် သွားဘို့ကို သဘောမတူပေ။

ယနေ့မနက်တွင်မူ...ကိုဝဏ္ဏသည် အစောကြီးပင် ကျောက်မဲ
ကို ဦးခွန်းနောင်တို့နှင့်အတူ ယ၍သွားသည်။ နောက်နေ့ညနေမှ
ပြန်လာမည်ဟု ပြော၍သွားသည်။

စိမ်းသည် နေမကောင်းပေမည် အိမ်ပြင်ကိုမူ အမေက ထွက်
ခွင့်မပေးသေးပေ။ နေ့လယ်တွင် သူသည် တံမြက်စည်းတစ်ချင်း
နှင့် အမေ ကံကု၍ အိမ်ရှင်းပေးသည်။ အိမ်မှာ တဲသာသာဖြစ်၍
မြေကြီးကို ခုံမြင့်မြင့်ပြုကာ ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အမေ
တယောက်တည်း၊ မြေကြီးအိမ်ကို ရှင်းသင်းရသည်မှာ နိုင်ပုံ
ပေပါပေ။

ခလေးတွေအခန်းသည် အမှိုက်များ၍ ကိုဝဏ္ဏ အခန်းသည်
ကျွေးစုတ်များလှသည်။ သစ်သားစာပဲ့အဟောင်းပေါ်တွင် စာ
အုပ်များသည် ပုံ၍ ပြုတ်သိပ်ထိုးနေသည်။ ကိုဝဏ္ဏအိပ်သည့်သစ်
သားကွပ်ပျစ်အောက်တွင်လည်း အဝတ်စုတ်စနှင့် မြေကြီးမှာ
ရောထွေးနေသည်။ ပုဆိုးနှင့် အင်္ကျီဟောင်းများမှာ ခုတင်ခြေ
ရင်းတန်းတွင် တွဲလောင်းဆွဲကာ စီရင်ချိတ်နေသည်။ အခန်းထဲ
တွင် မှိုနံ့ လိုစိုထိုင်းထိုင်းနံနေသည်။

စိမ်းသင့်မှစိမ်း

စိမ်းသည် အခန်းပြုတင်းကို ဖွင့်လိုက်၏။ အပြင်မှ လေတူ
ဝင်လာသောအခါတွင် မှိုနံ့မှာ နံနံ့လျော့သွားသည်။ ကြူထဲ
ကို ပေါက်ထားသောပြုတင်းမှာ အခန်းထဲ၌ နှစ်ခုရှိသည်။ သို့
သော် ခေါင်းရင်းတခုမှာ ဖွင့်လေ့ဖွင့်ထ ရှိပုံမပေါ်ပေ။ စိမ်း
သည် တံခါးကိုမနဲမ၊ ခွဲဖွင့်ရ၏။ တံခါးရွက်များကို ဝါးလုံးနှင့်
ထောက်ထားလိုက်သည်။

မြေကြီးကို ရေနံနဲ့ဖျန်း၍ တံမြက်စီးလှဲလိုက်သည်။ အဝတ်
ဟောင်းများနှင့် တန်းကိုဖြုတ်လိုက်လျှင် အခန်းသည် အခက်
ရှင်း၍လင်းလာ၏။ စာပွဲပေါ်မှ စာအုပ်များကို ရှင်းချပြန်သည်။
စာအုပ်များထဲတွင် စိုက်ပျိုးရေးနှင့်ပတ်သက်၍ လွယ်လွယ်ရေး
ထားသော အင်္ဂလိပ်စာအုပ် လေးငါးအုပ်ပါသည်။ ကျန်စာအုပ်
များမှာ ဝတ္ထု၊ ဂျာနယ်များနှင့် နဂါးနီတိုက်ထုတ်စာအုပ်များ
ဖြစ်လေသည်။

မခမ်းလိုသည် စိမ်းကို ကူ၍လုပ်ပေး၏။ အခန်းတိုင်းလိုလို
လင်း၍ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ရှိလာသည်။ မနက်တက် နေရောင်
ခြည်များ ပြုတင်းမှ ဝင်လာချိန်တွင် အိမ်ကလေးသည် တောက်
ပလာသလိုပင် ဖြစ်လာတော့သည်။

အမေသည် မီးဖိုထဲတွင် အာလူးပြုတ်ကို နှာနေသည်။ မီးဖို
ထဲမှာမူ သပ်သပ်ယပ်ယပ်ရှိ၏။ မီးဖိုကိုတော့ အမေ နိုင်နင်းပုံ
ရလေသည်။ နေ့လယ်စာအတွက် နှားနို့တချို့ငှါ အာလူးပြုတ်
တပန်းကန်၊ ဆီပန်းကန်လေးတခုနှင့် ဆားပန်းကန်ကို ထမင်းစား
ပွဲပေါ်တွင် ပြင်ထားသည်။ ထမင်းစားပွဲခုံတေးတွင် သစ်သား
တန်းလျားခုံနှစ်ခုချထားသည်။

ခေါင်းဖွင့်ခလေးများသည် အာလူးကို ဆီနှင့်ဆားနှင့်တို့
စားသည်။ စိမ်းသည် သူ့အတွက် နို့တခွက်ဘဲ ငွေ့၍ ထောက်
သည်။ အမေကမူ အာလူးကို ဆီဆားနှင့် တို့၍ ရေခန်းကြမ်းနှင့်
သောက်နေသည်။

‘သမီးက မြို့ကလာတော့ ဒီက အစားအစာကို စားတတ်မှာ
မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာ ခလေးအတွက် ကောက်ညှင်းရယ်၊ ကစုန်းဥ
ရယ်၊ အာလူးရယ်၊ ဒါတဲကျွေးရတယ်။ တခါတခါတော့ ထန်း
ညက်နဲ့မုန့်လုပ်ပေးပါရဲ့၊ ကုသားပဲကိုတို့ဟူးလုပ်ပေးတဲ့အခါပေးရ
တယ်၊ ဒါပေမဲ့...မအားပါဘူးကွယ်၊ အမေဖြင့် မြန်မြန်ပြီးတာဘဲ
လုပ်လေးရတယ်၊ အရင်လိုအမေဟာမသွက်လက်တော့ဘူး’

‘အမေတို့ ဒီမှာနေတာကြာဘီပေါ့’

‘မကြာသေးပါဘူး၊ မောင်ဝဏ္ဏ အဖေဆုံးပြီးမှပေါ့၊ ဒီကို
ပြောင်းလာတာ။ အဝက အမေတို့တောင်ကြီးမှာနေတယ်၊ မောင်
ဝဏ္ဏအဖေက ကုန်သည်ဘဲ၊ အမေလဲ သူနဲ့ အကြောင်းပါတာနဲ့
ဆာခင်းကိုစုန့်ပြီး တောင်ကြီးကို လိုက်သွားတာဘဲ....၊ အမေ
အဖေအမေများကတော့ ယာခင်းမှာဘဲ နေသွားကြတယ်၊ သူတို့
သေသွားတာတောင် အမေဖြင့်မသိလိုက်ဘူး၊ ဒီယာတွေကို ဦး
ခွန်နောင် အပ်ခဲ့လို့ အမေပြန်ရတာဘဲ၊ ဟိုမှာနေရတာကောင်း
တော့ကောင်းတာပေါ့လေ....မောင်ဝဏ္ဏနဲ့ သူ့ အောက်ခလေး
တွေ အားလုံး စာသင်ရတယ်....၊ ဒီ ခလေး သုံးယောက်ဘဲ စာ
မတတ်ဘူး’

‘ကိုဝဏ္ဏအောက်မှာရှိသေးလား’

‘ရှိတာပေါ့....မခမ်းလုံနဲ့ မောင်ဝဏ္ဏကြားမှာ နှစ်ယောက်ရှိ
တယ်၊ တယောက်က နမူတူဘော်တွင်းမှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်။’

တယောက်က နမ်းဆန်စာ မိန်းခလေးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး ဟိုမှာ လတက်ခြံ လုပ်နေတယ်။ ဒီခလေးတွေကြီးတဲ့အချိန်မှာ အမေက ဒီယာခင်းကို ပြောင်းလာတော့ သူတို့ကို စာမသင်နိုင်ဘူး။ အား ချိန်မှာ နဲ့နဲပါးပါးဘဲ အမေ စာပြပေးရတယ်။ တိုးကြီးနဲ့မခမ်းလို့ တော့ နဲ့နဲဖတ်တတ်နေဘိ။ ဒီဘက်ဆီမှာတော့ စာကို ဘယ်သူမှ အရေးတယူ မသင်ကြဘူး။

‘တောင်ကြီးမှာနေရင် ခလေးတွေအတွက်ပိုကောင်းမှာပေါ့’

‘ကောင်းတယ်ဆိုတာက သူတို့အဖေရှိရင်တော့ ကောင်းတာ ပေါ့။ သူတို့အဖေဆုံးပြီးတော့ အမေဘာမှမလုပ်တတ်ဘူး။ အမေ တို့မှာ ငွေစုပြီး ဆောင်းပြီးမရှိဘူး။ ပြီးတော့လဲ အမေဖြင့် သူရှိ ရာသာ လိုက်နေရတယ်။ ယာတောလောက်မပျော်ဘူး။ ဒီမှာက ဝဝစားရသလိုဘဲ။ ပင်တော့ပင်ပန်းတစပေါ့လေ.... ဒါပေမင် နို့ စစ်စစ် တဝသောက်ပြီး ကောက်ညှင်းပူပူနွေးနွေးကို လက်နဲ့ဆုပ် ပြီး အမေကစားချင်တယ်။ ဟိုမှာက ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ။ အမေကိုယ် တိုင်က တခြားနည်းနဲ့ ငွေမရှာတတ်ဘူး....ယာခင်းထဲမှာကတော့ ငွေသတ်သတ်ရှာဘို့မလိုဘူး။ အမေတို့ ယာတောက ကောက် ညှင်းလဲရတယ်။ ပြီးတော့ အာလူးလဲစိုက်တယ်။ ပြန်ရောင်းနိုင် အောင်တော့ ဆောင်းဝင်လာရင် ဂျုံစိုက်တာပါဘဲ။ နွားကလဲ မွေးထားတော့ နွားနို့ လှိုင်လှိုင်သောက်နေရဘိဘဲ။ ဘာမှသိပ်မလို ဘူးပေါ့။ တနှစ်တနှစ် ဂျုံရောင်းလို့ ရတဲ့ ပိုက်ဆံထဲက အိမ်သုံး ပစ္စည်းနဲ့ အဝတ်အထယ်လေးဝယ်လိုက်တာဘဲ’

အမေသည် ရောင်ရဲခြင်းနှင့်ပြည့်နေသော သူ့ ဘဝရိုးရိုးလေး ကို နှစ်သိမ့်စွာပြောပြနေ၏။

မောင်ဝဏ္ဏကို တောင်ကြီးမှာတုန်းက သာသနာပြုကျောင်း မှာသားတယ်။ သူ့ခနစ်တန်းထိသင်ခဲ့လို့ အင်္ဂလိပ်စာတော့ဘာတော့ နှစ်တတ်တယ်။ ‘အမေ စိတ်ထဲ သူ အင်္ဂလိပ်စာတတ်လို့ ယာ တာကိုမှ ခေါ်လိုရပါ့မလားလို့ တထိတ်ထိတ်နဲ့ဖြစ်နေသေး တယ်။ သူ့လိုက်လာတာကိုဘဲ ကျေးဇူးတင်ရသေးတယ်။ သူမရှိရင် ယာခင်းကို ဘယ်သူလုပ်မလဲ’

အမေသည် ချေးနှေးကြမ်းကို မေ့သွားလောက်ပြန်သည်။ အမေသည် အမေ စကားနှင့်ဆက်၍ ကိုဝဏ္ဏသခန်းထဲမှ စာအုပ် တစ်အုပ်ကို စိတ်ရောက်သွား၏။ ခလေးတွေ စာမတတ်သည့်ကိုလည်း အမေကောင်း ဖြစ်သွားပြန်သည်။ ခလေးများ မျက်လုံးသည် ခလေးပန်နက်ရစ် မရှိသော်လည်း ဝိုင်း၍ တောက်ပ၏။ သူတို့ မျက်လုံးများသည် ဥာဏ်ထက်မြက်ကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။

‘ဒီလိုဆို သူတို့စာတတ်ဖို့အတွက် အမေဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်တော့ မစီစဉ်ရသေးပါဘူး။ မောင်ဝဏ္ဏ သော့ပြောတယ်.... ဒီယာခင်းတွေမှာ ခလေးတွေ အတော် ချားရတယ်။ မိဘတွေက ငွေစုပြီး ကျောက်မဲက ဖြစ်ဖြစ် ခေါ်ငါကဖြစ်ဖြစ်၊ ဆရာတယောက်ခေါ်ထားပြီး ကျောင်း တော့မှူးလုပ်ထားမယ်လို့ ပြောတယ်....ဒါပေမင် ဒီလို ခေါ် ခြင်းရာမျိုးကို ဘယ်သူ လာမလဲ။ ဒီနေရာက လမ်းဆုံပေမင် အတိတ်သတ် ခဲ့လာရတော့ အဆောက်အအုံပေါက်နဲ့တယ်။ ရွာရယ် နဲ့လဲ မဟုတ်ဘဲကိုး....သတင်းစာတို့ ဘာတို့လဲ မရောက်ဖူး....’

ခလေးများသည် နေ့သယ်စာ စားပြီး၍ ပန်းကန်များကို

မီးဖိုချောင်သို့ မခမ်းလုံက သယ်လာသော အခါမှာ မီးဖိုချောင်
မှထ၍ မီးဖိုကို ဆက်ဝင်သွားပြန်သည်။

x x x x

နောက်နေ့ ညနေတွင် ကိုဝဏ္ဏပြန်လာချိန်ကို စိမ်းသည်
အထူးပင် မြှော်လင့်မိ၏။ ခလေးများနှင့်အတူ ခြံဝရှိ ချယ်ရီပင်
အောက်တွင်ထိုင်၍ စောင့်နေကြသည်။ အဝေးမှ ချောင်းငယ်တစ်
သံမှာ တဟဲဟဲ မြည်နေသည်။ တဲရှိရာကုန်းမှ တဖြေးဖြေး လျှော
သွား၍ မြေနိမ့်ပိုင်းတွင် ယာခင်းအစိမ်းကွက်များကို မြင်တွေ့ရ
၏။ ချောင်းတဘက်တွင် တောင်ကမ်းပါးသည် မြင့်မား၍ ညိုညို
မဲမဲ အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေသည်။ တောင်စွယ်တွင် နေလုံးမကွယ်
သေး၍ ရွှေရောင်များသည် ယာခင်းအစိမ်းပေါ်တွင် ပြန့်ကြ
နေကြသည်။

မိုးပါးသော်လည်း လေက အေးစိမ့်စိမ့် ဖြစ်နေလေသည်။
ရေစီးသံ သဲ သဲ ထဲမှ ကိုဝဏ္ဏမြင်းခွာသံကိုပင် စိမ်းကစိတ်ဝင်စား
နေသည်။

တဲရှေ့တွင်လည်း အမေသည် သူ့သားကို မြှော်နေဟန်
သည်။ ညနေ၏ နေရောင်ခြည် ဝင်းဝင်းထဲတွင် ကိုဝဏ္ဏသည်
ဖြေးဖြေးလေး မြင်းကိုစီးလာ၏။ မြင်းပေါ်တွင် ကိုဝဏ္ဏဟန်သည်
မြင့်မားထွားကျိုင်း၍ လှပပေမည်၊ မြင်းလှုပ်ရှားပုံမှာ နှေးနှေး
လှသည်။ သူ့မျက်နှာကလည်း အေးဆေး ငြိမ်သက်လှသည်။

စိမ်းသည် ရင်ထဲတွင် ထိတ်ကနဲဖြစ်သွား၏။ ကိုဝဏ္ဏအပြန်ကို
သူတခါမှ သည်လို မကြုံစူးပေ။ ယခင်အခါများကလည်း
ကိုဝဏ္ဏသည် ယခုလိုဘဲ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်လာဟန်ရှိလေ
မည်။

ခလေးများသည် အော်ဟစ်ပြေးလွှား၍၊ ကိုဝဏ္ဏကို ကြိုနှုတ်
စိမ်းကမူ ချယ်ရီပင် အောက်ကပင် စောင့်နေသည်။ ကိုဝဏ္ဏသည်
တဲညာဘက်ရှိ မြင်းဇောင်းတွင် မြင်းကိုထားခဲ့၍ စိမ်းရှိရာခြံဝသို့
ရှောက်လာသည်။ စိမ်းသည် လှမ်း၍ ပြုံးရုံသာ ပြုံးနိုင်သည်။
သူ့ပါးစပ်က ဘာမှ မမေးရပေ။

ကိုဝဏ္ဏသည် စိမ်းကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်၏။ ညနေ
နေခြည်ဖြင့် အသားမှာ ဝင်းနေသော်လည်း အဖျားဖက်ကြောင့်
မျက်နှာမှာ သွယ်၍ကျနေသည်။ မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများဖြင့်ကြည့်
ကာ...သူ့အား ကြိုဆိုနေသော စိမ်း၏ပုံကို သူက သိပါ၏။
စိမ်းသည် သူ့ယောက်ျားသတင်းကို ကြားချင်ရှာပေလိမ့်မည်။

‘စိမ်း နေကောင်းရဲ့လား...’

သူသည် နှုတ်ဆက်ရင်း စိမ်းကိုဖြတ်၍ ရှေ့မှရှောက်ကာ ခြံထဲ
ကိုဝင်သွားတော့သည်။ စိမ်းသည် သူ့နောက်မှ ကပ်၍ လိုက်
လာ၏။ သူ့သော်...သူ့ပါးစပ်မှ စကားတလုံးမှ မကြားရပေ။
အမေရှေ့တွင်လည်း စိမ်းသည် ငြိမ်၍နေ၏။ သူ့မျက်နှာများ
ကမူ ကိုဝဏ္ဏထံမှ စကားလုံးကို တောင်းဆိုသလို ခဏ ခဏ
ကြည့်၏။

‘အမေ...ကျွန်တော်ဆာလာပြီ၊ ရေချိုးပြီးပြီးချင်း ထမင်း
စားမယ်အမေ...’

အမေ့ကို ဒေါသလှမ်းပြောကာ ကိုဝဏ္ဏသည် တဲထဲသို့ ဝင်
သွားတော့သည်။ စိမ်းရင်ထဲတွင် မချင်မရနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြန်သည်။
ညနေစာအတွက် ပြင်ဆင်ရန် မီးဖိုချောင်သို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။

အမေကတော့ သူ့သားအခန်းထဲသို့ ဝင်သွား၏။

ထမင်းပြင်ရင်း နားကမူ ကိုဝဏ္ဏအနန်းကို ပွင့်နေပေသည်။ တကယ်ဆို ကိုဝဏ္ဏသည် ပြန်ရောက်ရောက်ခြင်း သတင်းအစအန များကို ရသလောက် သူ့ကို ပြောသင့်ပါ၏။ ယခုတော့ အေးဆေးလွန်းလှသည်။ စိတ်ထဲမှ စိမ်းသည် အပြစ်တင်မိ၏။

ညစာစားကြပုံမှာ တိတ်ဆိတ်လှသည်။ ခလေးများကလည်း ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပင် စားကြ၏။ ကိုဝဏ္ဏကလည်း စကားတလုံးမှ မပြောပေ။ စိမ်းသည် ဒါလောက် ငြိမ်သက်နေပုံကို မကြိုက်၊ အော်၍ဖမ်းလိုက်ချင်သည်။ ခပ်မြန်မြန်ပင် ထမင်းစား၍ သူ့ထဲသွားမိသည်။ အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်သွားကာ တယောက်ထဲ ထိုင်နေလိုက်၏။ ယခုလို တယောက်ထဲ ငြိမ်နေသည်က တော်အေးပေသည်။ လူအများကြီးက ငြိမ်နေသည်မှာ တခုခုဖြစ်တော့မလို အရိပ်အရောင်တွေ များလှ၏။

ထိုင်နေရင်း စိတ်မှာ ကျဉ်းကျပ်လှသည်။ ငိုရမည်လား... ငိုရလျှင်လည်း ဟစ်၍ငိုချင်သည်။ ပြုတင်းအနားတွင် သွား၍ ရပ်ပြန်သည်။ နေလုံးမှာ သုံးပကွယ်သွား၍ တောင်တန်းမဲ့မကြီးသာ သဘက်ကြီးအိပ်နေသလို ရှည်လျားလျားကြီး မြင်နေရသည်။ အသင်းရောင်က မှန်ရီရီဖြစ်နေ၍ စောစောကလို မြင်ခင်းမှာ မသာယာလှ။ တောင်တန်းကြီးကလည်း အရပ်ဆိုးနေသည်။ ရွှေရောင်လွမ်းနေသော ညနေက သစ်ပင်များမှာလည်း မဲညိုညို အရိပ်များသာ ဖြစ်နေတော့သည်။ လောကလည်း အေးစက်စက်။

‘သမီး...အခန်းထဲက မှောင်နေပြီ...’
အမေ အသံသည် အခန်းပမူ ပေါ်လာ၏။ စိမ်းကမူ အမေဘက်ကို ရုတ်တရက် လှည့်မကြည့်နိုင်ပေ။ မကြာခင် မီးရောင်လင်းလာသည်။

သမီး...တာကြည့်နေလဲ...ထိုင်အုံးလေ’
အမေက သူ့ကိုဆွဲ၍ခေါ်၏။ သူသည် အမေ့ကို မော်ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှာ စကားလဲမပြောချင်၊ ပြောလဲ မပြောရဲသလို ဖြစ်နေသည်။

မီးခွက်အား၍ ကွပ်ပျစ်ဘွင် ထိုင်ချရင်း သူသည် စိတ်ကိုတင်းလိုက်၏။

‘အေးမ-ကိုဝဏ္ဏပြန်လာတော့ စိမ်းသောကျားရဲ့ အကြောင်း သူ့တာမှ မကြားရဘူးတဲ့လား’

အမေသည် လက်ထဲမှ သတင်းစာရွက်များကို ဆုပ်ထားရင်း ခပ်ကြောင်ကြောင် ကြည့်နေသည်။

‘သူ...တာမှမကြားဘူးတဲ့လား အမေ...’

‘ကြားတော့ မကြားဘူး၊ ဖတ်ခဲ့ရတယ်’

‘ဘာ...ဖတ်ခဲ့ရတယ်...’

‘အင်း... သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်ခဲ့ရတယ်... သတင်းစာက လားရှိုးကတဆင့် ကျောက်မဲကို ရောက်လာတာ တပတ်လောက်တော့ ရှိသွားပြီ...သူသတင်းစာပါ ဝယ်လာခဲ့တယ်’

အမေ့လက်ထဲမှ သတင်းစာကို စိမ်းသည် ကမန်းကတန်း ယူ၍ဖတ်လိုက်၏။ စိမ်းမျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်ရင်း အမေ့ရင်များပင် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။ စိမ်းသည် သတင်းစာကို ဆုံးအောင်ဖတ်ရင်း မျက်နှာများက ဖြူ၍ဖြူ၍လာ၏။ အဆုံးဘွင် သူ့မျက်နှာသည် သွေးမရှိသလို ဖျော့သွားတော့သည်။

‘သမီး...’

အမေသည် သူ့ဘေးတွင် ကပ်ထိုင်ကာ သူ့ပခုံးကို ဖက်လိုက်၏။ ကူသည် စကားပြောမ...။

‘စိမ်း.....’

အခန်းဝတုန်းလည်း ကိုဝဏ္ဏသည်ရပ်နေသည်။ စိမ်းသတင်းစာကို ဖတ်ကတ်က အားပေးရန်အတွက် အခန်းဝတုန်း ကိုဝဏ္ဏရပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ စိမ်းသည် သူတို့အားလုံးကိုမမြင်၊ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ဟင်းလင်းခြင်း၊ သေကိုပင် ရှူရှိုက်၍ မရတော့ပါလား၊ ဘာကိုမှ ဖတ်တွယ်၍ ထားမရသလို၊ ဟာလွန်းလှသည်။ သတင်းစာကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြန်သည်။ ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသော ကိုဝင်းဖေအလောင်းနှင့် အလောင်းဘေးအိတ်ထဲမှ ရရှိသော ကိုဝင်းဖေ၏ ဓါတ်ပုံမှာ သတင်းစာထဲတွင် ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လွင်လှ၏။ လားရှိုးနားတွင် အလောင်းကိုတွေ့ရသည်ဆိုပေသည်။ စိမ်းသည် သတင်းစာကို မဖတ်တော့ပေ။ လက်ထဲတွင် ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ထား၍ သတင်းစာမှာ ကြေမှုသွားတော့သည်။ ‘သူသေသွားဘိ အမေ.....’

စိမ်းသည် အော်သလို ပြောလိုက်သည်။

ကိုဝဏ္ဏသည် စိမ်းရှိရာသို့ လျှောက်လာ၏။ အမေက စိမ်းကို အိပ်ခိုင်းသည်။ အိပ်ရာတွင် လှဲနေဘို့ပြောသည်။ စိမ်းလက်ဖျားတွေမှာ ရေခဲလို အေးလာ၍ နှုတ်ခမ်းတွေပြာလာသည်။

စိမ်းကိုဆွဲ၍ အိပ်ယာပေါ်အိပ်ခိုင်းရင်း အမေသည် စောင်များကို ခြုံ၍ပေးလိုက်၏။ မီးရောင်အောက်တွင် ဖြော့တော့လှသော စိမ်းမျက်နှာကို ကိုဝဏ္ဏသည် မကြည့်ရက်ပေ။

‘ကျွန်တော်သည် ညနေကတည်း ဦးဝင်းဖေ အကြောင်းကို ပြောချင်ပါရဲ့၊ မပြောရက်လို့ပါ၊ စိမ်းရယ်.....ဘာမှလဲ အားမယေပါနဲ့၊ စိမ်းဘာလုပ်ချင်တယ်ဆိုတာသာ ပြောပါ၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ကူပါမယ်.....’

စိမ်းသည် ရှိုက်၍သာနေသည်။ မျက်ရည်တမထွက်။ ခေါင်းထဲတွင် အတွေးများပြတ်သွား၍ မနဲသတိထားနေရသည်။ အမေသည် စိမ်းလက်ဖျားများကို နွေးလာအောင် ဆုပ်ပေးနေ၏။

‘သမီး... ငိုချင်လဲ အားရအောင် ငိုလိုက်.....’

‘ငိုတော့ မငိုချင်ပါဘူး အမေရယ်၊ သူလဲ သေမှာ မဟုတ်ပါဘူး.....’

‘စိတ်ထဲမှာတော့ ဘယ်တော့မှ မသေပါဘူး၊ အမေ့ရင်ထဲမှာ မောင်ဝဏ္ဏအဖေဟာ ခုထိ အသက်ရှင်နေပါသေးတယ်....’ အမေ့ပေမဲ့ အားကိုးရာတော့ မဲ့တာပေါ့လေ။ အချိန်တွေ ကြာလာပြန်တော့လဲ ဘဝဟာ နေလို့ စားလို့ ဖြစ်လာရတာပါပဲ၊ စိတ်ထဲတင်းရတာဘဲ သမီး’

‘တင်းရလွန်းလို့ ရင်ထဲမှာ ခြောက်နေတယ် အမေ’

စိမ်းသည် မော့ဆို ဆို ကြိုးဖြစ်နေသည်။ ကိုဝဏ္ဏကို စေ့စေ့ ညည်းရင်း သူသည် ရှိုက်လျက်ပြန်၏။

ကိုဝဏ္ဏတို့ အဖေသေသွားပေမဲ့ အမေ့မှာ အဖေပြီတော့များကြီး ကျန်ရစ်ပါတယ်၊ သားကြီး သမီးကြီး တွေဟာ အမေ အဖေပြီပေါ့၊ စိမ်းမှာတော့ တယောက်ထဲ တယ်သူမှမရှိဘူး၊ စိမ်းတယောက်ထဲ ကျန်ရစ်တယ်.....’

‘မိဘတွေကော.....’ ကိုဝဏ္ဏက မေးလိုက်လျှင် စိမ်းသည် ခေါင်းခါပြ၏။

‘ဟင်.... မောင်နှမတွေကော.....’

‘အားလုံးပေါင်း စိမ်းတယောက်ထဲဘဲရှိတယ်.....’

‘အို.....’

ကိုဝတ္ထုးရာ အမေပါ စိမ်းအတွက် ဗုဒ္ဓဆွေးသွားတတ်သည်။
စိမ်းသည် ယခုမှ မျက်ရည်များ စိမ့်ကျလာ၏။ အမေတို့အား
သည် ငြိမ်သက်သွားကြသည်။

တောင်တန်း မဲခွဲကြီးမှ လေများသာ အေးစက်စက်နှင့်
တင်းမှု၊ ဝင်လာကြသည်။ ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်နှင့် မုဆိုးမ တစ်
ကူးလာသောစိမ်းအတွက် အမေသည်ပို၍မချီပေ။ သားသမီးအ
နှင့် အိုကြီးအိုမ၊ ဖြစ်နေသော သူပင်လျှင် အဖေဆုံးပြီး ကတည်း
က၊ လောကကို စိတ်မဝင်စားတော့။ ချောက်သွေ့ ပျင်းချိမ်း
ဟာလွန်းလှသည်။ စိမ်းအဖို့တွင်တော့၊ ခြောက်လမျှပေါင်းလို့
ရသော သက်တမ်းမှာသည်၊ ဆွေးမြေ့ စရာပေဘဲ။ အသီးသည်
လောကတွင် ကျန်ရစ် ရသည်မှာသည်၊ ကြေကွဲစရာပင် ဖြစ်
တော့သည်။

စိမ်းကမူ၊ တညလုံး တောင်ကိုဆင်းလိုက် တက်လိုက် လိုက်
ရသလို မောလည်းမောလှ၏။ ရင်ကလဲပူ၏။ အိမ်မပျော်ရင်လည်း
ကောင်းပေသည်။ လုံးလုံးအိပ်ပျော်သွားလျှင်လဲ လောကကို
နိုင်ပေမည်။ ယခုတော့ နီးတဝက် အိပ်တဝက်နှင့် မပျော်
တပျော်တွင် အိပ်မက် ခဏ်းများ ကလည်း၊ ချောက်ချား
ကောင်းလှသည်။

မိုးသင်းခါနီးတွင် အမေပြေသလို ရင်နံနံ အေးလာသော
ကြိုးစားအိပ်ကြည့်၏။ အိပ်နေရင်း...စိတ်ကူး ထဲတွင် ခါးဖြူ
ကိုဝင်းဖေကို သတ်ကြပုံကို တွေးကြည့်ပြန်သည်။ ချွေးစီးတော့
လာကာ ရင်ထဲမှပူလာပြန်သည်။

မနက်တွင်မူ စိမ်းသည် ပြန်၍ ဖျားနေတော့သည်။

မိန်းခလေးရေ... ကျန်းမာ ရေးတော့ မထိခိုက် စေခဲ့ကဲ့...
မိန်းက တဝက်စု၊ ခါစဆိုတော့ ဒုက္ခကိုမတွေ့စဖူး တွေ့ရတာကိုး
အမေကတော့ တဝက်ကျိုးသွားပြီ...၊ ခု-အမေဟာ ဒုက္ခကိုကုန်
သွားပြီ၊ ရှေ့ရှောက် ဆက်လက်နေသွားသမျှ သုခရယ်လို့တော့
နိဗ္ဗာန်တယ်မဟုတ်ဖူး၊ တွေ့သမျှဒုက္ခကို မှတ်သာသွားပေတော့၊ ဒါ
နောင်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိမယ်

သူများအိမ်တွင်နေသည့် အတောအတွင်း စိတ်ကိုတင်းမူဖြစ်
သည်။ စိတ်ကိုလျော့၍ ခွေကျသွားလျှင် မမာ မကျန်းဖြစ်နေအုံး
သည်။ အမေတို့ စေတနာကို သိပေမင့်၊ စိတ်ထဲမှာ အားနာနေ
သည်။

ရှေ့ဆက်၍ သူ့ဘာလုပ်ရမည်နည်း၊ ဘာဖြစ်၍များ အထီး
ချန်ဘဝတွင် မိန်းခလေး တယောက်အဖြစ်နှင့် နေရပါသည်။

အစက ကြိုတင်၍ သိပါလျှင်လဲ လက်မထပ်ဘဲ အပျိုထုန်းက
ပိုင်နေလိုက်ပါ၏။ ယခုတော့လဲ တွယ်တာရခြင်းကြောင့် ဒုက္ခ
ခံရပြန်သည်။ ကွေ့ကွင်းရခြင်းထက် သူ့တယောက်တည်းနေရ
ခြင်းကိုပို၍ ရင်လေးစရာ ကောင်းပေသည်။

ကိုဝင်းဖေကသာ ကျောင်းနေစဉ်ကတည်းက ချစ်ခဲ့သူဖြစ်၍
သူ့ကိုလက်ထပ်ခဲ့သည်။ ကိုဝင်းဖေ မိဘများကမူ စိမ်းကိုရွံ့၏။
သိသူ့အားကိုသာ လက်ထပ်ခဲ့သည်။ သူ့ မိဘများကို စိမ်းသည်
တိန်နာချင်း မဆိုင်ခဲ့ရပေ။ Y.W.C.A တွင်တယ်၍နေရသော
သူ့ကို ယောက္ခမ လောင်းမျှာက အပေါ်စားဟု ထင်သည်။
အောက်ကြက် တွယ်ရာမဲ့သူ မှာ Y.W.C.A ကိုမှ မတွယ်လျှင်
အိမ်ကို တွယ်ရမည်နည်း။ ရုံးမှာအလုပ် လုပ်နိုင်၍ ထိုနေရာတွင်

နေနိုင်သေးသည်။ သူ့သားညာမဲ့၍ အလုပ်ရှေ့ခွဲလျှင် တစ်ခါအိပ်ရာထဲမှာ အမေ့တို့နှစ်ယောက် ခိုလှုံနေရမည်။

ယခု သူ့ဘဝသား ဆုံးကြောင်းကို သိလျှင် ယောက်ျားမကြီးများသည် ဆွေ့ဆွေ့ခုံနီ ကြပေတော့မည်။ ဘာလုပ်ရ မည်နည်း။ ယောက်ျားမများထံ တိုးဝင် အသနားခံ၍ ကပ်နေရ မည်လော။ တယောက်ထဲပင် အလုပ် ပြန်လုပ်၍ Y.W.C.A သို့ပြန်လည် ကပ်ရမည်လား။ တကယ်ဆိုအတူ စိမ်းတွင် ခိုနား ဝင်နေသည့် ရာကား—တွေးလေ....ဝေးလေ....မမြင်နိုင်တော့ပေ။

x x x x

အာလူးခင်းများသည် ရေပေးသွင်းရန် လိုလာပြန်သည်။ ကိုဝဏ္ဏသည် ဦးခမ်းလွန်းနှင့်အတူ ယာတောဆင်းရန် ပြင်ဆင်နေသည်။ အမေသည် သူ့အတွက် ကောက်ညှင်းနှင့် လုပ်ထားသော ခေါပုလင်းနှင့် ဆတ်သားခြောက်ကို ထုပ်၍ယူလာသည်။

‘စိမ်းနေကောင်းရဲ့လား....အမေ’

‘အေး....သူ နို့ ကောင်းကောင်း သောက်လာပါဘီ၊ မကြာပါဘူး....ပြန်ပြီးလမ်းလျှောက်မှာပါ’

‘စိမ်းရှိတာတော့ စိတ်ချမ်းသာတယ်-အမေ....အိမ်ကကြည့်တာ လင်းလာသလိုဘဲ၊ ကျွန်တော် အခန်းလဲ သပ်သပ်ရပ်ရပ် မလာဘူးလား’

အမေသည် သူ့ကုတင်ပေါ်ထိုင်ရင်း သူ့ကိုမော့ကြည့်၏။

‘ဟုတ်တယ်....မိန်းခလေးက အိမ်ထောင်ကို နိုင် ပုံ ရတယ်၊ အမေ့အတွက် သိပ် အဖေပါရတာဘဲ။ အမေဖြင့် စိတ်ကူးကြွယ်ဝတယ်၊ သူက ဆွေ့မရှိမျိုးမရှိဆိုတော့ ရန်ကုန်ကို မပြန်ချင်တော့’

‘နေချင်တယ်’

‘ဘာ....တာပြောတယ် အမေ’
ကိုဝဏ္ဏသည် တအံ့တကြွဖြစ်ကာ ဝတ်မည့်အင်္ကျီကို ဘေးသို့ ဖယ်ချလိုက်လေသည်။

‘သူ့ကို အမေက ဒီမှာနေသို့ ပြေးမယ်လား၊ မဖြစ်နိုင်တာ။ အမေ့နယ်ပိုင် ဝန်ထောက်ကတော့ တယောက်လုံးက ဒီလိုတော့မှ နေမတဲ့လားအမေ၊ ပြီးတော့ အမေ့တို့ကျွန်တော်တို့စားတဲ့ အာလူးပြုတ်ကို သူကစားမတဲ့လား၊ မြို့မှာဆို အစေခံတော့ အပြုကြီးနဲ့ ကော်ဖီတွေ ကိတ်မဲ့မျိုးစုံတွေ စားတဲ့လူတွေက ဒီတိုက်မှာ ကောက်ညှင်းနဲ့ အာလူးပြုတ်ကို စားမတဲ့လားအမေ’

‘အေးလေသူတို့မနေရင်သာ မဘတ်နိုင်ဘူးပေါ့။ အမေ့တောင်ကြီးမှာ တွေ့ခဲ့ပါတယ်၊ သူတို့မြို့မှာ သောက်တယ်ဆိုတဲ့ နို့ကလဲ ရေရော နို့တွေပါကွယ်၊ အာလူးလတ်လတ်ကလဲ အမေ့ဆိုလို့ မစားနိုင်ပါဘူး၊ ပေါင်မို့သက် အမေ့အာလူးက နူးညံ့ပါတယ်၊ ကောက်ညှင်းဆိုလဲ ဆောင်းမနက်မှာ ပူပူနွေးနွေး စားရရင် အင်မတန် အရသာရှိတာ’

ကိုဝဏ္ဏသည် တချက်ပြုံးကာ အင်္ကျီကိုပြန်ဝတ်၍ ခေါပုလင်းထုပ်ကို ယူလိုက်၏။

‘သူ့ကျေနပ်သလိုနေပါစေ....ကျွန်တော်သွားမယ်အမေ’

အမေသည် ကိုဝဏ္ဏအခန်းမှ ထွက်၍စိမ်းအိပ်ခန်းသို့ ဝင်ခဲ့၏။ စိမ်းချက်နှာမှာ အတော်ရွှင်လန်းနေပုံရသည်။ မခမ်းလုံသို့ မောင်းခံအရာမှာ သူ့အနားတွင် ကစားနေကြသည်။

အခန်း ထရံကြားမှ နေခြည်ပျောက်များ ထိုးကျနေ၍ ကြီးပေါ်တွင် အပြောက်အပြောက် ထင်နေသည်။

အမေ့ကိုမြင်လျှင် စိမ်းသည် ထ၍ထိုင်လိုက်၏။

‘ကျမ....တော်တော်နေကောင်းပါသီအမေ....’

အမေသည် စိမ်းအနားသို့ ကပ်ထိုင်ရင်း သူ့ဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

‘သမီးနေကောင်းရင် ညနေကျလမ်းရှောက်ထွက်ပေါ့၊ ဒီမှာနေကောင်းတဲ့ အထိခန့်တဲ့အပြင် ပျော်သလောက်ဆက်နေသွားပါလား’

‘ရှင်....’

စိမ်းသည် အမေပြောသည်ကို နားလည်ပုံမပေါ်။

‘အမေ တောင်းပန်ချင်တာထာ၊ သမီး ရန်ကုန်ကို မပြန်တော့ဘူးဆိုရင်ဒီမှာနေပါလို့။ အမေပြောတာဟာ ရိုင်းများရိုင်းသွားဆဲလားမသိဘူး၊ အမေတို့ယာတောက ဟိုမှာလိုတော့ ဇိမ်ခံစားတော့မရှိဘူး ဆိုတာအမေသိပါတယ်၊ အဲဒီအတွက်တော့ အားနာပါရဲ့၊ သာယာ ပြေပြစ်တာတွေတော့ ကွာ မှာ ပေါ့၊ သမီးအာယောက်ထဲဆိုလို့ တောင်းပန်ချင်တာပါ’

ရွက်တရက် စိမ်းသည် ဘာမျှပြန်မပြောနိုင်ပေ။ ကြောင်ရှင်တွေနဲ့မိ၏။ အမေတို့ခစတနဲ့တော့မှာ လိုတာထက်ပင်ပိုနေပေပြီ။ သူသည်လာမည့် ပြဿနာကို ရင်မဆိုင်ရဲသေး၍ မတွေးဘဲခဏအေးထားလိုက်သည်။ တွေးလိုက်တိုင်းလည်း ဘာလုပ်၍ ဘယ်မှာနေရမှန်းမသိခဲ့။ လာစဉ်က ချစ်လင်နှင့်အတူ ပျော်ပျော်ခရီးထွက်၏။ အပြန်တွင်တော့ တယောက်ထဲ မပြန်ချင်ပေ။ အမေ့ဆန္ဒ

ထက်ခသင့်သို့က များ၏။ သို့သော်....သူသည် ဒီယာတောတွင်းကြာကြာနေနိုင် မနေနိုင်ကိုလည်း တွေးရပေအုံးမည်။

‘အဆုံးအထိတော့ စိမ်း မပြောပါရစေနဲ့အုံး....အမေ၊ စိတ်ပြေသလောက်အထိတော့ အမေနဲ့အတူ စိမ်း နေသွားပါမယ်။ အနေနဲ့ အစီအစဉ်လုပ်လို့ရလာတဲ့ အခါ စိမ်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ’

‘အို....ဘယ်လောက်ဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ အမေတို့နဲ့အတူ စိမ်းနေတဲ့အချိန်ဟာ အမေ စိတ်ချမ်းသာတာပါဘဲ၊ ခလေးတွေက အစမောင်ဝဏ္ဏပါ စိမ်းဒီအိမ်မှာနေတဲ့အတွက် ဝမ်းသာနေကြတယ်။ ထဲ....မခမ်းလုံရဲ့၊ ကြက်ဥနဲ့ နို့ တခွက်တော့ သောက်လိုက်အုံးနော်....’

အမေသည် သွက်သွက် လက်လက်ထ၊ သွား၏။ အမှန်တော့ အမေသည် အတော်ပင် အိုမင်းနေပြီ။ ပါးရေများ တွန့်နေ ပေမင့်အနားမနေ၊ တလုပ်လုပ် အလုပ် လုပ်နေ၍လားမသိ တုန်ချိခနူးကွေးခြင်းမရှိပေ။ သန်သန် မြန်မြန်ပင် လုပ်ကိုင်တတ်ပေတည်။

စိမ်းသည် သူ့ဘဝ၏ အပြောင်းအလဲ မြန်ပုံတွေကိုကြောက်သွားမိ၏။ လက်ထပ်ပြီးသည်မှာ တနှစ်မပြည့်သေး။ အပြစ်အပျက်များကမူ ဇာတ်က၊ နေသလို တကွက်ပြီးတကွက် အပြောင်းအလဲ မြန်လှပါကလား။

x x x x

မိုးလယ်သို့ရောက်လာ၍ ဆောင်းဦး တဆောင်မှန်းတွင် ဂျုံဖိုက်ရန်အတွက် ဂျုံခင်းများကို ထယ်ထိုးရပြန်သည်။ များသောအားဖြင့် တောင်ပိုင်းရှမ်းပြည် ညောင်ရွှေတောင်သာဂျုံအစိုက်များလေသည်။

နေလုံးပျောက်၍ တောင်တန်းကြီး ညိုရောင်သန်းလာမှ တစ်ကြိမ်တည်း တဲသို့ပြန်ရောက်သည်။ ယခုတစ်ခါ တဲပြန်ချိန်သည် နှစ်သိမ့်ပျော်မွေ့စရာကောင်း၏။ တဲခန်းများကိုကြည့်ရသည်ကို ကစိတ်ကြည်လင်စရာ ကောင်းပေသည်။ ညစာကလည်း ပူပူနွေးနွေးနှင့် အရသာရှိလှ၏။ ညဦးတွင်အကျွတ်ကျော်သားသော အလူး ပါးပါးလေးနှင့် တို့ဟူးခြောက်ကြော်များကို ချောနွေးကြမ်း နှင့်သောက်ရသည်မှာ ကိုဝဏ္ဏအဖို့ ကျေနပ်စရာပင် ဖြစ်ပေသည်။ လူတယောက်၏ တန်ခိုးသည် ကြီးမားပေစွ။ သက်မဲ့သောဝတ္ထု ပစ္စည်းများကိုပင် သူ့ရှိလျှင်တမျိုး၊ သူမရှိလျှင်တမျိုး ပြောင်းလဲ ထင်မြင် တတ်ကြရပေသည်။

သို့သော် စိမ်းကို မြင်ရသည့်အတွက် သူ့မှာ စိတ်မချမ်းသာပေ။ စိမ်းသည် မီးဖိုဆောင်ကိုသူ့ ရှေ့မှဖြတ်သွားတိုင်း အင်္ကျီကြီးများမှစ၍ ကဘိုကယိုနှင့် ဖိုးရိုးမီးရားနိုင်လှသည်။ အမေအင်္ကျီပူရောင်းရောင်းကြီးများက ကြီးမားရသည့်အထဲ၊ စိမ်းလည်ပင်သည် သေးသွယ်လွန်း၍ ငှက်ကြီးဝန်ဘိုသိုငေါင်းစင်းစင်းဖြစ်နေသည်။ ယခုအချိန်အထိ စိမ်းမှာသားအရေပြန်၍ မပြည့်ဖြူသေးပေ။

နောက်တခေါက် ကျောက်မဲကိုသွားရလျှင် စိမ်းဘို့အင်္ကျီအဝတ်အစားဝယ်ရအုံးမည်။ ရှေ့လာမည့်ဆောင်းတွင်းလဲ စိမ်းဘို့ အနှေးထည်များလိုအုံးမည်။ ရှမ်းပြည်၏ ဆောင်းဇက်ကိုလဲ စိမ်းတယောက် ခံမူခံနိုင်ပါ့မလားဟူ၍လဲ တွေး၍ပူမိသေးသည်။

လောကတွင် ပူပင်ရမည့်သူတယောက်တိုး၍ လာပါပကော့မကျေမနပ်အမြဲဖြစ်နေရသော သူ့ဘဝတွင် ယခုအခါတော့ စိမ်း

ကျေနပ်စရာ ကောင်းပါစေတော့ဟူ၍ သူ့ဆုတောင်းမိ၏။ ယခုထိတော့-ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေစရာများဘဲ တွေ့နေရသည်။

အဖေရှိစဉ်တုန်းကမူ အဖေက သူ့ကိုစိတ်ကျေနပ်အောင်ထားသည်ဟုဆို၏။ သူ့ကမူ တခါမှအဖေထားသလို မနေခဲ့။ သူ့ကျောင်းကထွက်တော့မည် ပြောစဉ်က... အဖေ့မျက်နှာမူာ... အတော်ဝမ်းနည်းပုံရလေသည်။

‘၇-တန်းနဲ့ မင်းဘာသွားလုပ်လို့ရမလဲ...ခုခေတ်မှာ ပညာတာ အနဲဆုံး ၁၀-တန်းအောင်မှဟန်ကျနိုင်မယ်’

‘ကျွန်တော် ဇီမ္မာမနေချင်ဘူး’

‘ဟေ...ဒို့့ များနဲ့အတူ မင်းမနေချင်ဘူး...မင်းဟာ ကမ္ဘာကြီးကိုသိဘို့ အလွန်ငယ်ပါသေးတယ်။ ခုချိန်ဟာ မိဘရဲ့လက်အောက် ဘယ်လောက်ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့ဘို့ကောင်းလဲ’

‘အဖေကတော့ ကုန်သည် တယောက်အနေနဲ့ သားသမီးအပေါ်မှာ ဘာဝန်ကျေပါတယ်။ ဒါပေမယ့်-ကျွန်တော် ဘဝကို ကျွန်တော် မကျေနပ်ဘူး’

‘ဘယ်လိုကွဲ့...မကျေနပ်ဘူး’

အဖေ့မျက်စေ့ထဲတွင် သူ့သားလေးကို ငယ်ငယ်လေးလို မြင်သည်။ သူ့ဘာပြော နေသည်ကိုလဲ အဖေက နားလည်ပုံမပေါ်ပေ။

‘အဖေကကုန်သည်၊ မင်းအဖေက ယာတော့သူဆိုမေမဲ့...တောင်ကြီးလိုမြို့မှာ ငါ့သားတွေကို အဖေကမွေးခဲ့တာပါ။ ငါ့သားတွေဟာ အားလုံးပညာတတ်လေးတွေဖြစ်ရမှာပေါ့’

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်တော့ပေါ့လေ... ခါးပေခင် ယာတောမှာ ဆင်းရဲသားတွေဟာ ကျန်းပြီးခံနေရချိန်မှာ ကျွန်တော်ဟာပညာ တတ်ကြီးတယောက်အနေနဲ့ မြို့မှာရင်ကော့မနေချင်ဘူး’

‘ဒီတော့ သားက ဘယ်သွားနေမှာလဲ...’
အဖေသည် အသံကိုနှိမ့်၍ သူ့ ကိုယ့်ယထွားမေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် ပြည်မကိုသွားမယ်၊ ပြည်မမှာ ကျွန်ုပ်ညာကိုစွန့် ပြီး လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်နေချိန်မှာ ကျွန်တော်က မစ်ရှင် ကျောင်းတွေမှာ အေးအေးလေး အချိန်မဖြုန်းချင်ဘူး’

အလို...ငါ့သားက နိုင်ငံရေးသမားဖြစ်နေပါလားကွဲ့...’

အဖေသည် တကယ်ပင် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေး၍ စွားတော့သည်။

‘ယာတော...လယ်တောက လယ်သမားတွေ လွတ်မြောက် ရေးဟာ ကျွန်တော်တို့အပေါ်မှာ တည်တယ်...’

ထိုစဉ်က သူသည် တကယ်နိုင်ငံရေးသမားလို ရင်ကော့၍ ခပ် မော့မော့လေး ပြောလိုက်၏။ ပြီးတော့မှ-အဖေ့ကို ဗီလိုပြော လိုက်မိသည့်အတွက် သူနဲ့နဲ့ရှက်သွားသည်။

ဘယ်လိုကွဲ့... လယ်သမားတွေ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် သားကပြည်မကို သွားမယ်ဟုတ်လား...အမှန်တော့ သားဟာ... အမေ့ယာတောကိုသွားချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ပိုပြီးမှန်မှာဘဲ...။ အမေကလဲ သဘောတူမှာဘဲ...’

အဖေသည် သူတို့သားအဖ ပြောနေရာသို့ ဝင်၍ပြောလိုက် ၏။ ထိုစဉ်က အမေ့မျက်လုံးများသည် စောက်ပနေသေး၍၊ မီးမိုးများသည် နီ၍နေပေသေးသည်။ သူသည် အဖေနှင့်အမေ

‘ဟုတ်တော့...လယ်သမားတွေ ခေါင်းဆောင်တဲ့လူဟာ ရွှံ့ကို နှိုးနှိုးချလိမ့်မယ်။ ဘယ်နဲ့လဲ... စပါးတပင် ဖြစ်အောင်ကော သားစိုက်တတ်ပြီလား...’

အဖေသည် သူ့ ကိုစူးစူးရှရှကြည့်၍မေးနေစဉ် သူသည် တာမူ ပြောဘဲ အိပ်ခန်းဘက်သို့ ထ၍လာခဲ့ရလေသည်။

‘ဂျန်နဲ့စံချင်တို့ ကောင်လေးတွေဟာ ... စာကိုသိပ်ကြိုးစား သာဘဲ... ဦးခွန်နောင်ရဲ့ ခလေးတွေကတော့ စာမသင်နိုင်လို့ ခိုဝှက်ပျက်ကြတယ်။ ငါ့သားကတော့ စာမသင်ချင်ဘူးတဲ့’

အဖေ့ညည်းညူသံကိုသူသည် အခန်းဝအရောက်တွင် ကြား သိုက်၏။

‘စာမသင်ချင်တာ မဟုတ်ဘူးအဖေရေ... သင်ချင်တယ်...။ ဒါတော့ စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်ဘူး...ခုချိန်မှာ ပြည်မမှာဆိုရင် လွတ် လပ်ရေးအတွက် အပြင်းထန်ဆုံး ထကြွလှုပ်ရှားနေချိန်မှ ကျွန် တော်က ချယ်ရီပင်အောက်မှာထိုင်ပြီး စာသင်မနေနိုင်ဘူး’

သူသည် စိတ်ထဲမှအဖေ့ကိုပြန်၍ပြောကာ...သူ့ အိပ်ရာပေါ် ပစ်လွှဲလိုက်သည်။

အဖေနှင့်အဖေသည် တယောက်ကိုတယောက် စေ့စေ့ကြည့် နေကြ၏။ အဖေသည် သားများကို ကျောင်းထားမရ၍ စိတ် ချမ်းမသာ ဖြစ်နေဟန်ပေါ်သည်။ အမေကမူ သိပ်တုန်လှုပ်ပုံ မရှိပေ။

အဖေသည် သူတို့သားအဖ ပြောနေရာသို့ ဝင်၍ပြောလိုက် ၏။ ထိုစဉ်က အမေ့မျက်လုံးများသည် စောက်ပနေသေး၍၊ မီးမိုးများသည် နီ၍နေပေသေးသည်။ သူသည် အဖေနှင့်အမေ

‘ရှင်သားကြီးတွေကတော့...လက်ခံခဲ့တဲ့ စိုက်ချင်တာပါ။
မောင်ဝဏ္ဏအတွက်ကတော့... စာဖတ်လွန်သွားတယ်လေ... အ
ဖတ်နေတဲ့ စာအုပ်တွေ ရှင်တွေရဲ့လား...’

အမေက မေးလိုက်မှ အဖေသည် ပြန်၍စဉ်းစားမိ၏။

‘သူ့ခေါင်းရင်းက စာအုပ်စင်မှာ ကျောင်းစာအုပ်ထက် နိုင်
ငံရေးစာအုပ်တွေများတယ်။ နဂါးနီတံဆိပ်နဲ့ စာအုပ်တွေအများ
ကြီးဘဲ။ အတန်းကုန်အောင် စာမသင်တာကတော့ ဝမ်းနည်းစရာ
ပေါ့။ ဒါပေမယ့် သားဟာ အများအတွက် ဒီလိုလုပ်ချင်တယ်ဆို
တဲ့ စိတ်ပေါ်တာတော့ ငမ်းသာစရာဘဲ။ တခုတည်း ကျမစိတ်ညစ်
တယ်။ လယ်သမားတွေတိုးတက်အောင် လုပ်ချင်တဲ့သူဟာ ယာ
တောကိုမသွားဘဲ မြို့ကို သွားမယ်ဆိုတာဘဲ မတွေးတတ်ဘူး’

‘အင်း...ငါတော့ဟာ လုပ်ရမလဲမတွေ့တတ်ဘူး။ မင်းရော
ခလေးတွေပါ ယာတောမှာ အ့အ အနကြီးတွေဖြစ်မှာစိုးလို့
ဆွဲထုတ်လာခဲ့တာပါ...။ မင်းလဲ ဒီရောက်မှ စာဖတ်လာတာပါ။
မင်းစကားပြောပုံဆိုပုံတွေဟာ ဦးခွန်နောင် မိန်းမ ပြောတာ
နဲ့နဲ့မတူတော့ဘူး။ မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ... ငါဟာ အ
တယောက်နဲ့တူအောင်တော့ သားသမီးတွေအပေါ်မှာ လုပ်
ပါတယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်...ရှင်တာဝန်ကျေပါတယ်။ လူငယ်တွေစိတ်ချ
တာက တက်ကြွလာတီဆိုရင် ချိုးနှိမ်ဘို့ခက်သားဘဲ။ ကျမထော
သူတို့အားလုံးစာတတ်ပြီး သားသမီးတွေ တပျော်တပါးကြီး
ယခုတော့ကိုပြန်ချင်တာဘဲ’

‘ထော်စမ်းပါ...တော်ကြပါစေ။ ဒီယာတေးကို ပြန်ချင်
တာကိုလဲ ယပ်ထပ်ပြီးမပြောကြပါနဲ့။ စော်ဘွားခြေအောက် ရွှံ
ထဲမှာ မင်းတို့အားလုံး ပြန်နစ်ချင်ကြပြန်ပြီ’

အဖေက အသံကျယ်ကြီးနှင့် အော်ပြောလိုက်၍ အမေသည်
ငြိမ်သက်၍နေလိုက်၏။ သားနှင့်အဖေတူလျက်နှင့် မတူကြသည်ကို
အမေ စိတ်ထဲတွင် နားလည်လိုက်ပါ၏။ အဖေက သူတို့တတွေ
ယာခင်းရွှံထဲတွင် စော်ဘွားခြေအောက် နစ်မွန်းနေမှာစိုး၍ မြို့ကို
ခေါ်ကာ စာသင်၍ အထက်တန်း ကျကျ ထားမည်။ ပြီးတော့
စာရေးစာချီဘဝတွင် နေသွားရမည်။ သားကလည်း စော်ဘွား
ခြေအောက်မှလွတ်ချင်သည်။ သို့သော်...သားဆန္ဒထဲတွင် ရှမ်း
ပြည်သူတစုလုံးပါသည်ကို အမေကသိ၏။ အမေသည် သားဆန္ဒ
ကိုဘာတော့ဟူပေမယ့် ပြည်မကို သွားလိုသည့် ကိစ္စကိုမူ နားမ
လည်ပေ။

ကိုဝဏ္ဏပြည်မသို့ ထွက်လာချိန်တွင် အဖေနှင့် အမေတို့သည်
မတားမြစ်ကြပေ။

သားကယောက် နိုင်ငံရေးပင်လယ်ပြင်တွင် မျောနေပုံကို
တော့ အမေသည် နားစွင့်၍နေ၏။ အဖေကမူ ဘာကိုမှ မမေး
တော့ပေ။

ဂျွန်တို့လူစု သူတို့အိမ်ရှေ့မှဖြတ်၍ ကျောင်းတက်သွားတိုင်း
အဖေသည် သက်ပြင်းကချချ လုပ်နေတတ်သည်။

‘ရှင်သား လွတ်လပ်ရေးစစ်တပ်ထဲမှာ ပါသွားဘိတဲ့’
အမေသည် ကိုဝဏ္ဏထံမှစာရွက်ကိုကိုင်၍ အဖေအား ပြောပြ
သည်။ အဖေကမူ ဘာမှပြန်မပြောပေ။

x x x x

တနစ် ဆောင်းဦးတွင် ပြည်မှ လွတ်လပ်ရေး၊ ရှေ့ပြေး ဇယက်သံများသည်၎င်း၊ မင်လိုညီလာခံမှပေါက်ကွဲသံတို့သည်၎င်း ပြင်းထန်သော ဆောင်း လေ နှင့် အတူ ပါလာကြသော်လည်း အဖေသည် တစုံတရာတုန်လှုပ်ပုံ မရခဲ့ပေ။

သူ့လက်ချောင်းများသည် ဘာကိုမှ ကြာကြာမြဲမြဲဆုပ်၍မရ၊ မျက်လုံးများကလည်း အဝေးသို့မျှော်ကြည့်တိုင်း ပြာမဲ့မဲ့အရောင် ကလဲ့၍ သဲကဲ့စွာမမြင်ရပေ။ အဖေသည် ပို၍တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် ကာ အေးအေးလေး အနေများလာ၏။

အဖေ၏ငြိမ်သက်ဟန်မှာ စိတ်လျော့နေပုံ ရသည်။ အမေသည် ဖြစ်ပေါ်နေသော သတင်းစကားများကို အဖေအား ခဏခဏ ပြောမပြောတော့ပေ။ သားထံကရသည့် စာအကြောင်းကိုပင် သူ သည် မပြောပြပေ။ အဖေ ကောင်းကောင်း နေမကောင်းတော့ သည့် အကြောင်းကိုမူ ကိုဝဏ္ဏ ထံသို့ အမေက ထည့်၍ စာ ရေး၏။

လွတ်လပ်ရေး ရပြီးသည့်တချိန်တွင် အမေသည် အဖေ့ကို ပြောပြ၏။ သို့သော်...လွတ်လပ်ရေးအကြောင်းကို အိပ်ရာပေါ် တွင်လှဲနေရင်း အဖေက နားထောင်ရပေသည်။

‘မောင်ဝဏ္ဏက ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ...’

အဖေ မေးခွန်းကို အမေသည် မဖြေတတ်ပေ။ တကယ်တော့ လဲသားဘယ်တော့ပြန်လာမည်ကို အမေက မသိပေ။

အဖေမမာကြောင်း သိရချိန်တွင် ကိုဝဏ္ဏသည် ရှမ်းပြည်ကို ခဏပြန်ရန် စိတ်ကူးမိသည်။ သို့သော်...လယ်သမားစည်းလုံးရေး မှာ အရေးကြီးသည်ဆို၍ သူသည် မပြန်ခဲ့ရပေ။

နွေပေါက်လယ်ချိန်တွင်မူ တောင်ကြီးကို ပြန်ရန် အဆင်သင့် ဖြစ်၍လာသည်။ အဖေလိုလားသော ပညာတတ်ကြီးတယောက် အဖြစ်နှင့်မပြန်နိုင်သည့်အတွက်အဖေစိတ်ဆင်းရဲမှာစိုး၏။ ဘယ်လို ဘဲဖြစ်ဖြစ် အဖေသည် သူ့မျက်နှာကို မြင်လျှင် စိတ်ချမ်းသာ ကောင်းပါလိမ့်’

ပြန်ချင်ပြီဆိုတော့လည်း လေယာဉ်ပျံလက်မှတ်ကို ကုန်းက တန်းပြေးဝယ်မိပြန်သည်။ သူ့လက်မှတ်ဝယ်နေစဉ် နောက်မှ တယောက်ယောက်က ပြေး၍ဖက်လိုက်သည်။

‘ကိုဝဏ္ဏ’

သူသည် နောက်ကိုလှည့်ကြည့်၏။

‘ဟေး...ဂျွန်ပါလား၊ မင်းသိပ်ဝတာဘဲနော်’

‘အေး...ခင်ဗျားလဲ မတွေ့တာဗျာ ကျောင်းကထွက်ကတဲက ဘဲ...အခု ကျွန်တော်တောင်ကြီးပြန်မလို့’

‘ကိုလဲ ပြန်မလို့’

‘ကျွန်တော်အခုမရိကကို ပညာတတ်သင် သွားရမယ်ဗျာ။ ခု တိမ်ကို နှုတ်ဆက်ရအောင်သွားမလို့၊ ခင်ဗျား ဘယ်ရောက်နေ တာလဲ၊ ကျွန်တော့်တို့ ၁၀-တန်းဆက်တော့ စစ်စဖြစ်တာဘဲ ဗျာ၊ သတိရသေးတယ်။ နောက်စစ်ပြီးမှာ အရေးပေါ်ကောလိပ် ဝင်ပြီး သင်တယ်၊ ခု ကျွန်တော်ဘီအက်စီအောင်ပြီ၊ ခင်ဗျားခုနစ် တန်းထုတ်ပြီးမိမှာစာလာဆင်နေတာမဟုတ်လား’

ဂျွန်က သူ့ ပညာသင်ကြားရေးကို ဝမ်းသာအားရပြောပြ နေ၍ ကိုဝဏ္ဏသည် ပျော်လာသည်။ သို့သော်...ဂျွန် စာသင်ချိန် က သူ့ဘယ်ရောက်နေသည်ကို မခွေးတက်ပေ။

‘ဟင်...ခင်ဗျားဘယ်ရောက်နေလဲ’

ကျွန်ုပ်တို့ကလေးများသည်...
'ကဲ...သတိရတိဗျူ...ကို ကျောင်းမနေပါဘူး၊မင်းတို့ အရေး
ပေါ်ကောလိပ်ထက်နေတော့ ကိုက မျိုးချစ် ဗမာ့ တပ်မတော်
(P.B.F) ကနေ ခုလက်ရှိ တပ်မတော် ဆိုပါတော့ (Burma
Command) အကူးအပြောင်းမှာ စိတ်လေနေတုန်းပေါ့'

"P.B.F"

ဂျွန်သည် စကားသုံးလုံးကို ရွတ်ဆို၍ရယ်လိုက်၏။

'ကျွန်တော်ပေးပေTဝါရီလကုန်ရင်သွားမယ်။ ကိုစံရင်ကိုရာ
မှတ်မိသေးလား၊ သူတော့ B.C.S ဝင်ပြေလို့ အောင်သွားပြီ၊
အလုပ်သင် ဝန်ထောက်အဖြစ်နဲ့ မြစ်ကြီးနားကိုသူလဲနက်ဖြန်သွား
လိမ့်မယ်...'

'ဟုတ်လား...ဝမ်းသာစရာဘဲ၊ ကိုစံရင်ကို သတိရပါတယ်'

ဂျွန်သည် သူငယ်ချင်းများ၏ ကောင်းသတင်း များကိုအ
ရှည်ကြီးဆက်၍ ပြောနေသည်။ နောက်နေ့ တောင်ကြီးသွား
သည့်လေယာဉ်ပေါ်တွင်လည်းဂျွန်သည် ဂျပန်ခေတ်တလျှောက်
လုံးနှင့် စစ်ပြီးခေတ်တွင် သူတို့သူငယ်ချင်း တစုံ စာသင်မပျက်
အောင်နေခဲ့ပုံ၊ ကိုဝဏ္ဏအား လွမ်းပုံများကို ပြောပြသွား၏။

ဂျွန်စကားပြောသည်ကို နားထောင်ရင်း၊ ကိုဝဏ္ဏမျက်လုံး
များကမူ ဂျပန် နေတံဆိပ်အလံ၊ အင်္ဂလိပ်၏ ယူနိုက်တက်၊
ယမ်းငွေ ဖုံးလွှမ်းသော လယ်ကွင်းနှင့် သွေးစ၊ သွေးကွက်များကို
သာ ပြန်၍မြင်သည်။ သူ၏ဖြတ်ကျော်ခဲ့သောအတိတ်မှာ ဒါဘဲ
ဖြစ်သည်။

x x x x

အားလုံးကို အောင်မြင်စွာ ပြောင်းလဲပေါ်ပေါက်စေရန်
ပေး။ အဖေ ကိုတွေ့ဆုံရန်သာပေးမည်၊ အဖေ ကိုမတွေ့လိုက်ရခြင်း
ကြောင့်ဖြစ်၏။

အမေက- စောစောသာ လာလျှင်အဖေနှင့်တွေ့သွားရမည်
ကို ငိုရင်းပြော၏။ သူသည် အမေပြောသမျှကို ငြိမ်သက်စွာနား
စောင်၍နေသည်။ ဘာတခွန်းမှ မပြောပေ။

'သား ထွက်သွားတာကို မကျေနပ်ပေမည်၊ အပြစ်ရယ်လို့
ဘဲမှမပြောပါဘူး၊ ဂျွန်တို့ကျောင်းတက်သွားတိုင်းသာ သူသက်
ပြင်းတချချလုပ်နေတာဘဲ'

'ခု- ဂျွန် အမေရိကားကို သွားတော့မယ်'
သူသည် အမေစိတ်ကျေနပ်အောင် ပြောလိုက်၏။

'အေး...မင်းအဖေဆုံးတွဲနေက ဂျွန်ရဲ့အမေလာရင်း ပြော
သွားပါတယ်၊ သားအခု စာဆက်သင်ချင်သေးလား...'
ကိုဝဏ္ဏသည်ခေါင်းခါလိုက်သည်။

'အဖေမရှိတော့ ကျွန်တော်အမေတို့အတွက် ဆက်လုပ်သွား
ရမှာပါ။ ကျွန်တော်ကို တာဝန်ယူမဲ့လူ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ
ကျွန်တော်နားလယ်ပါတယ်၊ အဖေဟာ အမေတို့အတွက် ငွေ
များများချေချန်ရစ်ခဲ့နိုင်ဘူးမှတ်လား'

အမေသည် မျက်ရည်စို လာသော်လည်း သူ့သား သိတတ်
ပုံအတွက် ကျေနပ်၍သွားသည်။

'ဟုတ်တယ်...မင်းညီတွေကိုလဲ နေရာချလိုက်ရ သေးတာကိုး
စစ်ပြီးတဲ့ လေးငါးနှစ်အတွင်းမှာ သားလုပ်ချင်တာတွေ လုပ်လို့
အားရပြီလား'

အမေသည်ဘာကိုလို၍မေးမှန်းသူမသိပေ။ သူသည်ခေါင်းကို
ခွေးမြေးခါ၏။

‘အားမရပါဘူး၊ မကျေနပ်ပါဘူးအမေ’
‘ဒါဖြင့် ပြည်မကို သားပြန်သွားအုံးမလား’
‘ပြန်ကြည့်အုံးမလားလို့’
‘အလုပ်သွားရှာမလို့လား’

ကိုဝဏ္ဏက အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်၏။

‘မရှာဘူးအမေ....’
‘ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ....’

လေးလေးတဲ့တဲ့ကြီးသူဏ္ဍရယ်၏။

‘မင်းအစိုးမှာ ဂျုံခင်းနဲ့၊ မြေယာကွက် အတော်များများ
ကျန်ခဲ့ပါတယ်’

ကိုဝဏ္ဏသည် ရှယ်တရက်သာမှ အခြေမပေးသေးပေ။ ‘စဉ်း
စားအုံးမည်’ဟုဘဲ အမေ့ကို ပြောလိုက်၏။

ညသက်တွင် မြို့ထဲမှထွက်၍ အစိုးရ ဟော်တယ်ဘက်ကိုလမ်း
ရှောက်ထွက်လာ၏။ ဟော်တယ်ရှိရာ တောင်ကုန်းမှ ကြည့်လျှင်
တောင်ကြီးမြို့သည် မီးပွင့် မီးတန်းများနှင့် အတော် လှပသည်။
တောင်စွယ်မှကျော်၍ ထွက်ပြုစု လှပစွာ ပန်းချီမှုန်း
ထားသလို ရွှေရောင်ပြေပြေလေး ဖြစ်နေသည်။ နှင်းမှုန်များသွန်
ကျလာချိန်တွင် သစ်ရွက်များပေါ်မှာ ငွေပန်းပွင့်များ ပွင့်နေ
သလို တောက်ပနေသည်။ ဆောင်းလေသည် ငြိမ်ငြိမ်လေးတိုက်
ခတ်နေ၍ ထင်းရှူးရွက် မှားများသည် တိမ်းတည့် တိမ်းပါးနှင့်
လှုပ်ရှားနေကြလေသည်။

သူ့မျက်မှောက်တွင် နေထိုင်သည့်မောတို့နယ်မြေသည် လှပစွာပြေ
သော တောင်ကုန်းမြေမြင့်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ စမ်းခရတို့လည်း မြေ
နဂါးများလို လွန်၍လွန်၍စီး၏။ ရေတံခွန်များသည်လည်း နတ်
သမီးတေးသံများလို ငြိမ်ညောင်းစွာ တေးဆို၍သွန်ကျ လာကြ
သည်။ ပန်းမျိုးစုံတို့မှာ ထုသိမပြတ်ပွင့်၍ တောင်ကုန်းလွင်ပြင်ကို
တန်ဆာဆင်၍ နေကြသည်။

မြင်ခင်းသည် သူ့နှလုံးကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ထိုညကသဘာဝ
အလှသည် သူ့အားတောင်းပန် တိုးလျှိုးဟန်ရှိသည်။

အမုန်တော့ ထိုညတွင်သူသည် ပြည်မကို မပြန်ရန်ဆုံးဖြတ်
လိုက်တော့သည်။

မပြန်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အမေ့ကို ပွင့်မပြော လိုသော
အကြောင်းများသည် အများကြီးဖြစ်၏။ ဖြစ်ခဲ့သည်များကိုတွေး
ခဲမတွေးလိုတော့။

‘အစိုးရဌာန တခုမှာခင်ဗျား ဝင်လုပ်ပါလား’

သူသည် သူ့ဆရာ သမားများ၏ လမ်းညွှန်ချက်အရ၊ သက်
ဆိုင်ရာဌာနများကိုသွားခဲ့၏။ သွား၍ ဆိုင်ရာအတွင်းဝန်များနှင့်
တွေ့ကိုင်ပင် ‘ခင်ဗျား ဘယ်နှစ်တန်းအောင်လဲ—’ ဖီမေးခွန်းသာ
သူ့ကိုသူရဲချောက် သလိုလှမ်း၍ အမေးခံရ၏။

‘ခုနေခါမှာ....ထူးထောင်ရေးအတွက်စီမံ’ကိန်းတွေရေးဆွဲချိန်
မှာ ဗီဂရီရတဲ့ လူတွေဘဲလိုတယ် ကမ္ဘာ တခုလုံးနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့
အတွက် တော်ရုံတန်ခိုးရှိခဲ့ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး’

အတွင်းဝန်မင်း၏ ပြန်လည်ဖြေကြားချက်မှာ လျော်ကန်သင့်
မြတ်လှပေသည်။

‘ခုနစ်တန်းဘဲတတ်ပါတယ်ဗျာ...ကျုပ်တ ခုနစ်တန်းဘဲတတ်
တယ်...ဟူ၍ သူသည် တိုးတိုးလဲပြီ၏။ ကျယ်ကျယ်လဲပြောလာ
တတ်၏။ နောက်တော့လဲ ဘယ်ကိုမှ မသွားချင်တော့ပေ။

သူ့အမှတ်မိဆုံးသော နေ့တနေ့မှာ အတွင်းဝန်မင်းတပါးနှင့်
တွေ့ခဲ့သောနေ့ဖြစ်သည်။ ဝန်မင်းဦးပေါင်ကို သူသည်နိုင်ငံရေး
ကြောင့်သာယာဝတီ ထောင်သို့မကျခင်က တကြိမ်တွေ့ခဲ့ရ၏။

သူ့အမှုကို စီချင်ချက်ချစဉ်က ဦးပေါင် သည်စီချင်ချက်အပြီး
တွင်ဘာမှ မဆိုင်သော ဗလာသက်သက် စကားလုံးများကို ရွတ်
ဆိုလိုက်သည်။

‘လွတ်လပ်ရေးကို တိုက်ချင်အုံးလေကွာ...လူရှုပ်တွေ ထောင်
ထဲမှာနေပေရော...’

ဒီတုန်းက ဦးပေါင်ကို စေ.စေ.ကြည့်၍ သူကပြုံးခဲ့၏။

ယခုလွတ်လပ်ရေးပြီးတော့လဲကလားထိုင်ပေ်တွင် ဦးပေါင်
ကိုအပြုံးပျက် ပြန်လည်တွေ့ရပြန်လေပြီ။ ကိုဝဏ္ဏာ ဘာကိုမှ
ပြန်လည်၍မချေပလိုပါသူတို့မှာအမြဲတဲပြည်ဘော်သာလျက်ရှိ၏။
ဘဝဆုဒေတောင်း ကောင်းခဲ့ပေသကဲ့။ ပညာလဲတတ်ပေသည်။ ဦး
ကျောက်လဲကောင်းပေသည်။ အုပ်ချုပ်ရေးလဲ နားလည်ပေသည်။
သူ့လိုခုနစ်တန်းကအတွင်းဝန်ရာထူးလဲတောင်းဘို့မသင့်၊ တကယ်
ဆိုတော့ အကြမ်းပတမ်း တောက်တိုမယ်ရ ခိုင်းဘို့လောက်သာ
အမွေးခံဘို့ကောင်းသည့် လူကလေးများပေဘဲဟု သူက သူ့စိတ်
ကိုသူ့ဖြေ၏။ အားလုံးသည် လျော်ကန်သင့်မြတ်လှပေ၏ ဟူ၍လဲ
ဆင်ခြင်မိပါ၏။ ဘယ်သူ့ အပြစ်မှလည်း မဟုတ်၍၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ
လဲသူ့အပြစ်မထင်လိုပါ။

လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲတိုင်းတွင် ဖြူးဖြူး ပြော
ပြောင့် နောက်လိုက်တယောက်အဖြစ် ကြိုးစားခဲ့သူမို့၊ ဘာပေး
ပါညာပေးပါဟူ၍ တောင်းဆိုဘို့လည်း ဘယ်တုန်းကမှ ပါးစပ်
မရခဲ့ပေ။ တသက်လုံးအနှစ်နာခံခဲ့သမျှ သံပရာထံခြမ်းနှင့်မကျေလို
ပေ။ လွတ်လပ်ရေး၏နောက်ပိုင်းတွင်လည်း ရာထူးအတွက် နားပူ
နားဆာလုပ်ဖို့ဆိုသည်မှာ သူ့စိတ်ထဲတွင် လုပ်အပ်သောကိစ္စဟူ
၍ မထင်ခဲ့ပေ။ သူ့ကိုအခွင့်အရေးသမားတယောက်ဟု ထင်မည်
ဆိုသေရမှာထက် ကြောက်နု၏။

နောက်ဆုံး အမေပြောသလိုပင် လယ်သမား၏ သားသည်
လယ်သမားတို့နှင့်အတူ ရွာထဲသို့ ဆင်းမှပင် ဘဝအမှန် ဖြစ်
ပေမည်။

နွေနှောင်းစတွင် သူသည် အမေနှင့်အတူ မိုင်းငေါ်ယာတော
သို့ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

x x x x

လယ်တောမှာ နေရခြင်းသည် တနေ့ တခြား နှစ်သိမ့်စရာ
အောင်းလာသည်။ စိမ်းနှင့် လာခရာကံ တွေဆုံချခြင်းမှာလည်း
ရှိ၍ ကျေနပ်စရာကောင်းလာသည်။

စိမ်းသည် သူ့ဘဝကိုကြိုးစား၍ မေ့ပျောက်ထားဟန်ရှိ၏။
ဆက်နိုင်သလောက် အမေနှင့်အတူ အလုပ်လုပ်ပေးသည်။ ဟန်ပန်
အနုအထားကိုလည်း ယာတောသူတယောက်လို တူနိုင်သမျှတူ
အောင် ကြိုးစားနေပုံရလေသည်။ ရောက်စလို နံနယ်သွယ်လှ
ချီးများပျောက်သွားသော်လည်း အသားအရေများမှာ ပိုမို
ပြေလန်းဆတ်လာသည်။

ဆောင်းဝင်စုတွင် သိုးမွေးချင်း အကြီးကြီးများနှင့် စိမ်းသည် အိမ်သားများအတွက် အကျိုးများထိုးပေး၏။

အိမ်သားများ ဝတ်စားရပုံမှာ ယမန်နှစ်ဆောင်းတွင်းများထက် ပိုမို၍ ဆွေးထွေးနှေးနှေးရှိလာသည်။ မခမ်းလုံတမူ စိမ်းရောက်လာမှုကြက်မများ ဥပို၍ အုသည်ဟုဆို၏။ စိမ်းသည် ကြက်ခြံကို ခွင်းလင်းထည့်လည်း ကျွဲလုပ်၏။ တခါတခါ နို့ပုံးကြီးများကို ဆေးကြော၍ တိုးကြီး၏နားခြံသို့ ယူ၍လာသည်။

တိုးကြီးကလည်း သူ့နှားမများသည် စိမ်းဆုတ်လာမှုပို၍နိုးထွက်သည်ဟုဆိုလေသည်။ နို့ပိုမိုထွက်ရှိသော်လည်း ယာတောတွင် သူတို့အိမ်နှင့် ဦးခွန်နောင်ကလွဲ၍ နို့ကိုမသောက်ကြပေ။

ဆောင်းတွင်းတခုလုံး ထူးခြားလာသည်။ အိမ်သားများ ရေမနွေးနှင့်ရေချိုးရခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။ အမေတယောက်ထဲတုန်းက သူတို့အတွက် အထူးတလည်လုပ်၍မပေးနိုင်ပေ။ ယခုတော့ စိမ်းသည် ထင်းများကို ကြိုးစား၍စုဆောင်း၏။

ညနေမိုးချုပ်၍ ကိုဝဏ္ဏ ယာတောကပြန်လာလျှင် ရေနွေးအိုးမှာ အဆင်သင့် တယ်ပြီးဖြစ်လေသည်။

စိမ်း ပေါ်၍ပေးသောရေနှင့် ကျကျနနချိုးပြီးမှ ကိုဝဏ္ဏသည် ညစာစား၏။ ခလေးများကိုကြည့်ရသည်မှာလည်း အစဉ် လန်းဆတ်နေဟန်ရှိပေသည်။

နေရောင်နှင့် ဆွေ့ခြောက်သော မွေ့ရာခင်းများပေါ်တွင် အိပ်စက်ကြရသည်မှာလည်း နှစ်ချိုက် ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းပေသည်။ အိပ်ရာခင်းများသည် ကိုဝဏ္ဏ မွေ့ရာမှလွဲ၍ အဖြူရောင်မရှိပေ။ သို့သော်....ယခင်ကလို မှိန်နှင့်ချွေးနံ့များမရှိ၍ သူတို့အိပ်ရာများသည် အိပ်စက် နားနေချင်စရာကောင်းပေသည်။

စိမ်းသည် တလုပ်လုပ် အလုပ်လုပ်နေသော်လည်း ကိုဝဏ္ဏနှင့် ကြာရှည် စကားပြောလေ့ ပြောထမရှိပေ။

ဆောင်းလယ်တွင် အအေးဧကန်သည် ပို၍ ပြင်းထန်လာ၏။ ရေခဲမတတ်ဖြစ်ကာ နှင်းမှုန်ဖြူဖြူ အခဲလေးများပင် သစ်ရွက်မြက်ခင်းများပေါ်၌ တွေ့လာရသည်။

ညဘက်တွင်တော့ မီးလင်းဖိုကို အားကိုးကြရပြန်သည်။

ကိုဝဏ္ဏသည် မီးဖိုနားတွင် မီးလှုံရင်း သူ့ဘဝ၏ သာယာစွာ ပြေလာပုံကို တွေးနေမိသည်။ ဘဝဆိုသည်မှာလည်း ပြေဆိုရန် ခက်သော ပုစ္ဆာတခုဖြစ်၏။ လူသူမနီးသည့် ယာတောတွင်လည်း သာယာနှစ်သိမ့်ဘယ် ကောင်းသောဘဝကို တွေ့ချင် တွေ့တတ်ပေသည်။ ဇိမ်ခံစရာတွေ အနန္တနှင့် စည့်ကားလှသော ရွှေမြူတောင်တို့တွင် အေးချမ်းသာယာသောဘဝကိုလည်း တွေ့ချင်မှတော့တတ်ပေမည်။

‘မိမ့်မှာ ခလေးတွေ အစောကြီးဘဲအိပ်ကုန်ကြဘိ၊ ရှင်ခလေးတွေအတွက် ဘာမှမစီစဉ်တော့ဘူးလား’

စိမ်း အသံမှစ သူ့နောက်မှ ပေါ်လာ၍ အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူနှင့် ဘေးချင်းတိုက် သစ်တုံးတခုပေါ်တွင် စိမ်းသည် ဝင်ထိုင်ရင်း ပြောပြလိုက်၏။ မီးရောင်သည် စိမ်းမျက်နှာကို ဟပ်နေ၍ နီစပြုနေသော ပါးမိုကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရသည်။ ရှမ်းပြည်၏ ဆောင်းလေသည် စိမ်း၏ ပါးကို လျက် နမ်းစပြုလေပြီ။

ကျွန်တော်လဲစဉ် စားရက်ပါဘဲ၊ ဒီကပြောင်းလာတာ ကျွန်တော်အတွက် ကောင်းပေမယ့် လူတို့အတွက်တော့ လူပြန်တွေ ဖြစ်သွားမှာစိုးတယ်’

‘အမေကပြောတယ်....ရှင်ဒီလိုလောခင်က ပြည်မမှာနေဘူးဘယ်ဆို’

‘ဟုတ်တယ် ပြည်မမှာပေါ့၊ ဟိုမှာနေခဲ့တာကို သတိရတိုင်း ခလေးတွေအတွက်လဲ စိတ်မကောင်းမိပြန်ဘူး၊ အမေပြောသလို ယာတောကိုပြန်လာခဲ့မှ ယာတောအခြေအနေကိုပါ သိမယ်ဆိုတာတော့ မှန်ပါရဲ့၊ ခက်တာက ယာသမား-လယ်သမားတွေ စာမတ်ပေမတ်နဲ့ ဗဟုဟုတမရှိတော့လဲ ဒုက္ခဘဲ’

‘ဘယ်လို....’

‘ကျွန်တော် ပြည်မမှာ လယ်သမားအစည်းအရုံးတွေ ကိုင်တုန်းက တခါတခါ ကျွန်တော်တို့ စီးကိန်းတွေ ချသာချတယ်၊ တောကလယ်သမားတွေ ဘာဆိုဘာမှ နားမလယ်ကြဘူး၊ ပြီးတော့ တခါတခါဆိုလဲ မြို့ကနိုင်ငံရေးသမားတွေ လှိမ့်သမျှ ခံရတာဘဲ၊ တခါတုန်းက ကိုရီးယားစစ်ပွဲ စခါစပေါ့၊ နိုင်ငံရေးသမားတစ်စု ရွာတရွာမှာ လယ်သမားတွေစုပြီး အစည်းအဝေးလုပ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချကြတယ်၊ အစိုးရက ကိုရီးယားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကုလသမဂ္ဂရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မလေးကန်ခံဘို့ရယ်၊ မြောက်ပိုင်းကိုရီးယားဘက်က ထောက်ခံဘို့ဆိုလား၊ မေ့တောင်နေဘိအဲဒါ စည်းဝေးဆုံးဖြတ်ပြီး နောက်နေ့သတင်းစာထဲမှာ လယ်သမားလူထုကြီးရှုံ့လိုလားချက်ဆိုပြီး သတင်းစာထဲ ပါလာတာပါတဲ့၊ တကယ်တော့ အဲဒီလယ်သမားတွေဟာ ကိုရီးယားဆိုတာ ဘာ

မှန်းကုမသိဘူး၊ ၃၈-မျဉ်းပြိုင်ကိုလဲ နာလယ်ဆိုဝေးလို့၊ အတ္တဟာ လုံးသလား ပြားသလားတောင်သူတို့မသိဘူး၊ အီကွတာနဲ့ တောင်ဘက်ယဉ်စွန်းတန်း၊ မြောက်ဘက်ယဉ်စွန်းတန်းတွေကိုလဲ အိပ်မက်၊ မမက်ဘူးဘူး’

‘ရှင် အဲဒီလိုသာပြောနေတယ်၊ ရှင်ခလေးတွေရော- ကမ္ဘာ့အကြောင်းဝေးလို့ သူတို့ရဲ့ ရှမ်းကုန်းပြင်မြင့်အကြောင်းကို သူတို့သိပါ့မလား’

‘အဲ....ဟုတ်တယ်ခလေး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လဲသူတို့အတွက် စဉ်းစားဆဲဘဲ’

‘ကျမတော့ သူတို့ကို စာသင်ပေးချင်တယ်၊ ရှင်တဲကလဲ ကျယ်ပါတယ်၊ ယာတောမှာဆို ခလေးအားလုံး သုံးဆယ်မရှိပါဘူး၊ ကျမသင်ပေးပါ့မယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်လေ....၊ ဒါကြောင့် အမေကလဲ တလီတလီ ကျွန်တော်ကို ကယ်တင်ရှင်လို့ပြောတာ’

‘ဘာ.... ကယ်တင်ရှင်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကယ်တင်ရှင်ဆိုတာ ဆင်းရဲသားတွေကို ဘုရားသခင် တမန်တော်တွေလို ဗြုန်းကနဲ ကယ်တာကိုခေါ်တာ၊ နိုင်ငံရေးမှာတော့ ဒီလိုကယ်လို့ ဘာရမလဲ’

‘ကျမနိုင်ငံရေးကို နားမလယ်ပါဘူး’

စိမ်းသည့် ခပ်တည်တည်နှင့် တောက်လောင်နေသော မီးပုံကို ကြည့်၍ ပြောနေသည်။ ကိုဝဏ္ဏသည် ရုတ်တရက် ကြောင်၍ သွား၏။

စိမ်းမျက်လုံးများကို စိုက်၍ ကြည့်နေမိလေသည်။ စိမ်းက နှုတ်ဆက်၍ ထသွားမှပင် သူစိုက်ကြည့်နေသည့်အတွက် အားနာ၍ သွားစာဘဲသည်။

X X X X

နောက်နေ့မနက် သူယာတောသို့ မသွားခင် စိမ်းသည် သူ့အနားသို့ရောက်လာသည်။

‘စီနေလယ် ရှင်ပြန်လာချိန်ရမလား’

ကိုဝဏ္ဏသည် အံ့အားသင့်သလိုကြည့်ယင်း...

‘ဘာလုပ်မလို့လဲစိမ်း၊ ပြန်လာစေချင်ရင် လာခဲ့မယ်လေ’

‘နေ့လယ်မှာ တို့ဟူးသုပ်လုပ်မလို့ပါ။ ရှင်အားရင်ပြန်စားပါလား၊ မြို့မှာ နေတုန်းကတော့ ကိုဝင်းဖေ စနေနေ့ နေ့ဝက် ပြန်လာတယ်ဆိုရင် တခုခုလုပ်ကျွေးတာဘဲ’

‘အင်းလေ...ဒီလိုဆို ကျွန်တော်ပြန်စားမယ်’

ကိုဝဏ္ဏသည် ယာခင်းကိုထွက်လာရသည်မှာ လေကိုနင်းလာရသလို လျင်မြန်လှ၏။ စိမ်း၏တို့ဟူးသုပ်အကြောင်းကို ဘာဖြစ်၍မုန်းမသိ။ ထပ်ခါထပ်ခါ တွေးနေမိသည်။ ပြီးတော့ ရင်ထဲတွင်လည်း ကတုန်ကရင် ဖြစ်လှသည်။

နေ့လယ်ပြန်စားချိန်တွင် စိမ်းသည် အမေနှင့်သူ့ကို ခုံပေါ်မှာ ပြင်ပေး၏။ တို့ဟူးသုပ်ကိုနယ်ရင်း လက်များတုန်နေ၍ မနဲထိန်းထား ရသည်။ အမှန်တော့ သူဝမ်းသာနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယာခင်းသို့အပြန်တွင်လဲ သူ့ကုဋ္ဌေမရဖြစ်နေ၍ ဦးခမ်းလွန်းက ကြည့်နေသည်။ သူသည် ရိတ်သိမ်းစပြုနေသော ဂျုံခင်း တထောင့်တွင် ငြိမ်ငြိမ်လေးသွား၍ ထိုင်နေမိသည်။

ဆောင်းနှောင်းလာ၍ ဂျုံပင်များမှအနှံ့များသည် အစိမ်းဆောင်ပျောက်ကာ အောက်ပိုင်းမှစ၍ ရွှေရောင်ဖုံးလာလေသည်။

ဂျုံရိတ်သိမ်းခြင်းကို မိန်းမများက ပိုမို၍လုပ်ကိုင် ကြလေသည်။ ထိုနေ့တနေ့လုံးသူသည် ဦးခမ်းလွန်းကိုရော၊ မိန်းခလေးများကိုရော ဘာမှ အကူအညီ မပေးမိပေ။

ဆောင်းတွင်းတွင် ယာတောသည် ပို၍အလုပ်များ၏။ ယခင်က တလှုပ်လှုပ်လုပ်တတ်သော ကိုဝဏ္ဏသည် ယခုလို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ထိုင်နေသည်ကို ဦးခမ်းလွန်းက မကျေနပ်ပေ။

အဖိုးကြီးက မျက်ခန်းရှုံ့၍ သူ့ကိုကြည့်တိုင်း ကိုဝဏ္ဏသည် နေ့တတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေ၏။ နောက်ဆုံး ဂျုံပင်များကို ခြုံ၍ ရိတ်သိမ်းပေးတော့မှ စိတ်မှာ နဲ့ငြိမ်သွားသည်။ ထိုနေ့က သူသည် ညမိုးတော်တော် ချုပ်မှပင် အိမ်ကိုပြန်၍ လာနိုင်သည်။

ဂျုံများ ရိတ်သိမ်းပြီးလျှင် အမေက ထဲကိုပြင်ဆောက်မည်ဟု ဆို၏။ စိမ်းကမူ ကုန်တင်ကား တစီးလိုချင်သည်။ တိုးကြီး၏နှားကို ပိုမိုတိုးခဲ့၍ထွက်သောနှားခိုးကိုမိုင်းငေါ့မှာသွား၍ရောင်းချခဲ့ပြောပြ၏။

သို့သော် ဆောင်းကုန်ပြီး၍ ဂျုံများ ရိတ်သိမ်း ပြီးချိန်တွင် အမေဆန္ဒအတိုင်း အိမ်ကိုပြင်၍ ဆောက်၏။ အိမ်ကို အအေးခံ ကာကွယ်ရန်နှင့် ခိုင်ခန့်ချန် ကျောက်တုံးအိမ်ကို ဆောက်ပြီးစိမ်းက အကြံဉာဏ်ပေးသည်။ စိမ်း၏ ဆန္ဒအတိုင်း ကျောက်တုံးအိမ်ဆောက်လိုက်၍ စိမ်းလိုချင်သော ထရပ်ကားကို မဝယ်တော့ပေ။

တဲမျက်လိုက်၍ ကျန်ရစ်သေးသော အားတော်များကို
စားတွင် တဲအသေး တခုဆောက်လိုက်သည်။ ထိုတဲမှာခဏ
များ စာသင်ရန် ဖြစ်လေသည်။

ကျောက်တုံး အိမ်လေးထဲတွင်တော့ ယခင်လိုရှုပ်ပူ၍ အဆင်
မပြေသော အခင်းအကျင်းများ မရှိတော့ပေ။ အခန်းကလေး
များ၏ နံရံတွင် အင်္ကျီချိတ်ရန်၊ ပုဆိုးလွှားရန်အတွက် သစ်သား
တန်းများ စီမံကလပ်ခိုင်း၏။ တိုးကြီးသည် လူထွားကြီး
ယောက်ဖြစ်လာကာ တောက်တိုမယ်ရ အလုပ်များကို လုပ်
၏။ သစ်သားတန်းများ ရိုက်နေစဉ် သူ့လက်များသည် လူကြီး
ယောက်လို အကြောပြိုင်းပြိုင်း ထ၍လာသည်။

အတူးသည် သူ့ဘာသာ စာကြည့်နေချိန်သာများပေသည်။
အိမ်အလယ်တွင် မီးဖိုတခုထဲထား၍ အတူးက မကျေနပ်
သူ့အိပ်ယာတေးတွင်လည်း မီးလင်းဖိုတခု လုပ်ပေးဘို့ စီမံ
ပူဆာ၏။

နောက်နှစ် ဂျပံရောင်းပြီးမှ လုပ်ပေးမည့် အကြောင်း သူ
ချော့၍ ထားရသည်။

ညဗိုးချုပ်၍မီးလင်းဖိုနားတွင် ကိုဝဏ္ဏထိုင်နေလျှင် စိမ်းသစ်
သတင်းစာကို ဖတ်၍ ပြ၏။ ပြုတင်းများသည် မှန်ပြုတင်းများ
ဖြစ်သွား၍ အပြင်မှ တောင်တန်းနှင့် သစ်ပင်များကို အိမ်
မြင်နိုင်ပေသည်။ နှင်းဖွေးသော တောင်တန်းများကို ငေး
ရင်း စိမ်းဖတ်ပြသော အသံကလေးကို နားထောင်ရ သည်
အမောပြေစရာ အတော်ကောင်း၏။

ပြဿနာ တခုခုတွေ့တိုင်း နှစ်ယောက် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆွေး
နွေးရသည်မှာလည်း အားတက်ဖွယ် ကောင်းလေသည်။ စိမ်း
သည် သတင်းစာကို ဖတ်ပြရင်းမှစာရွက်များကိုထောင်၍ပြ၏။

‘ဒီမှာကြည့်စမ်းကိုဝဏ္ဏ၊ သတင်းစာထောင်မှာစာကိုတိတိချိ
ဖြတ်ထားလိုက်တာ ဘယ်သူ့ဖြတ်လဲမသိဘူး’

စိမ်းပြသော သတင်းစာရွက်မှာခတ်ပုံ၊ သို့မဟုတ် ကြော်ငြာ
တခုခုဖြတ်ထားသလို၊ လေးထောင့် ကွက်ရှည်ရှည် တခုလပ်၍နေ
လေသည်။

‘ခတ်ပုံလား၊ ကြော်ငြာလားဘဲ၊ မသိဘူး။ ခလေးတယောက်
ယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်’

စိမ်းသည် သတင်းစာကို ဆက်ဖတ်နေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်
လုံးသည် သတင်းစာပြတ်အကြောင်းကို ဆက်၍ မတွေးကြပေ။
သတင်းစာမှာကျောက်မဲသို့ ၇ရက်တပတ်တခါသွားယူရ၍ သွား
ယူသူမှာတိုးကြီးဖြစ်သည်။ တိုးကြီးသည်ရဲရင့်သောလူငယ်ကလေး
ဖြစ်လာ၍ ခရီးဝေးကိုလည်း သွားချင်စိတ် ရှိသည်။ လည်းကွဲ
နှင့်လိုက်၍ သတင်းစာယူရသည်ကို တိုးကြီးကပျော်၏။

ကိုဝဏ္ဏသည် တိုးကြီးသတင်းစာ ယူသည်ကို မတွေးမိပေ။
သူ့စိတ်ထဲတွင် စိမ်းဘယ်လောက်ကြာကြာနေမည်ကိုဘဲ မေးချင်
သည်။ သို့သော် အိမ်ရှင်က မေး၍မသင့်တော်ပေ။

စိမ်း ဒီမှာဆက်၍ နေသွားစေချင်သည်။ ယာတောအတွက်
ရှေ့နှစ်တွင် ရေစုတ်စက် ဝယ်နိုင်အောင် ငွေစုမည်။ သူ့ယာခင်း
များသည် မြေနိမ့်နှင့် တောင်ကုန်းပေါ်တွင်မရှိ၍ တောင်ကုန်း
မြေမြင့်ပိုင်း ယာများကို ရေပေးသွင်းရသည်မှာ ခက်၏။ ချောင်း

ငယ်သည် မြေနိမ့်ပိုင်းတွင် စီးသွား၍ ရေစုတ်စက်နှင့်စုတ်၍ ရေကိုသွယ်ယူကာ တောင်ကုန်း ခါးပန်း ယခင်မျှား ရေပေးချင်သည်။

စိမ်းနှင့် နေရသည်မှာ တွေးရသည်ပင်တွေးအား၍။ စိတ်တူသဘောတူသာ ယခင်ကိုလုပ်ရလျှင်သူ၏ရွှေပြည်တော်ကို မြှော်မှန်းနိုင်သည်။ သို့သော် စိမ်းသည် ယခင်ကို ဆင်းနိုင်သည်မဟုတ်။ တောင်သူတို့လို ရွှေကို နင်းရဲသူမဟုတ်၍ သူ့အတွေးမှာ လေထဲတွင်ပင် ပျောက်ပျက်သို့ များလေသည်။

နယ်ပိုင်ကတော်တယောက်က ယခုလို ဘဝတွင် နေသည်ကို အံ့သြစရာပင် ဖြစ်လေသည်။ သူ့တွေးနေစဉ် စိမ်းသည် နေရာမှ ထ၍သွားသည်။

သူ့ရှေ့တွင် မီးပုံမှာ မီးညွန့်များပျောက်ကာ မီးခဲသာကျန်တော့သည်။ သူ့ရင်ထဲတွင်မူ အချစ်စိမ်းသည်တိုး၍ဘောက်လောင်လေ၏။ မီးပုံကို ငြိမ်းသတ်ခဲ့ပေမင့် သူ့အသဲနှစ်လုံးမှ မီးပွားကိုမ မငြိမ်းသတ်နိုင်ဘဲ အိပ်ယာသို့သာ ဝင်ခဲ့ရတော့သည်။

x x x x

နောက်နေ့မနက်တွင် သူ့အိပ်ယာထ နေမြင်၍ စိမ်းကလားနိုးသည်။ သူသည် ကမန်းကတန်းထ၍ ယာတောသို့ သွားသို့ပြင်နေသည်။

သူ့အတွက် ထမင်းချိုင့်ကို စိမ်းသည် အခန်းထဲသို့ ယူ၍လာသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာမူ စိမ်းကိုကောင်းကောင်းမကြည့်ရဲပေ။

‘ရှင်ညက ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒီမနက် အိပ်ရာထ နောက်ကျနေတယ်’

သုခသည် သားရေဘိနပ်ကြမ်းကိုစီး၍နေ၏။

‘ကျနော် ညက အိပ်လို့ မရဘူး’

‘နေမခက်ကောင်းလို့လား’

‘မဟုတ်ဘူး’

ခေါင်းကို အောက်ငုံ့၍ ဘိနပ်ကြီး ချည်သလို၊ ဖုံခါသလို လုပ်နေသည်။

‘ညက ခင်ဗျားကိုတညလုံးတွေးနေရလို့ပါ’

စိမ်းမျက်နှာ ဘယ်လို ပြောင်းလဲ သွားသည်ကို သူသည်မော့မကြည့်ရဲပေ။

‘စိမ်းကိုတွေးနေတယ်’

စိမ်းသည် ပြန်၍ဒေး၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ တညလုံးဘဲ တွေးနေမိတယ်၊ ခင်ဗျားများတနေ့ နေ့ ဒီယာတောက ထွက်သွားမလားလို့၊ ပြီးတော့လဲ ယာတော အကြောင်းတွေပေါ့လေ၊ ကျွန်တော်က နယ်ရှင်တွေကို အားမကိုးချင်ဘူး၊ ကိုယ့်ဖါသာ တတ်နိုင်သလောက် ကိုယ့်ယာခင်းကို တိုးတက်အောင် လုပ်ချင်တာပေါ့လေ၊ ရေစုတ်စက်လဲ ဝယ်ချင်တယ်’

စိမ်းသည် သူ့ကိုပြုံး၍ကြည့်၏။ သူ့စကားများမှာဟိုရောက်မီရောက် ဖြစ်နေသည်။ သူသည် ခါးစနံ့လိုက်ပေမင့် စိမ်းပြုံး၍ ကြည့်နေသည်ကို မခံနိုင်သလို မျက်လွှာချနေသည်။

‘ရေစုတ်စက်ဝယ်ချင်တာနဲ့စိမ်းက ဒီမှာအမြဲရှိရမယ်သား’

‘ဒီလိုပါ၊ အလုပ်ကြီးစားလုပ်မှ ငွေစုမိမယ် မှတ်လား...’

မီတော့ အလုပ်ကြီးစားလုပ်ဖို့ စိမ်းရှိနေမှဖြစ်မယ်၊ ဒီမှာ ဟိုအ

နေ့ကလို့ဆိုပါတော့။ စိမ်းက တို့ယားလုပ်လုပ်ထားမယ် ဆိုတာလေ...။ ပြီးတော့ ရေနွေးနဲ့ ရေချိုးတဲ့ လုပ်ထား တာတွေလေ။ အဲဒါတွေဟာ အသေးသမ္ပုလေးတွေ။ ဂရုမစိုက်လောက်ဘူးလို့ ထင်စရာပေမယ့် လုပ်ပေးခံရတဲ့ ကျနေသူမှာ တအားတက် တာပါသေး...။

သူသည် ဘုန်းကြီးတပါးလို တဘွတ်တုတ် ရွတ်နေပြန်၏။ ခေါင်းငုံ့နေရာမှ ရွတ်တရက်မတ်တတ်ရပ်၍ စိမ်းရှေ့သို့လျှောက်လာပြန်သည်။ စိမ်းမုက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍...။

‘လုပ်ပေးတဲ့သူကတော့ အမှတ်တမဲ့ အမှတ်မထင်ပါဘဲ၊ ကျွန်တော့ စိတ်ထဲမှာတော့ သိပ်ပြီးသာယာတာဘဲ၊ ကျွန်တော် စိမ်းကို မခွဲနိုင်ဘူး၊ မခွဲချင်ဘူး။ မခွဲချင်လို့ တညလုံး စိတ်ဒုက္ခခရက်ပြီး မအိတ်ရတာဘဲ။ ခက်တာကကျနော့ကိုငဲ့လို့ ဒီယာတောမှာ နစ်နေပါလို့လဲ မပြောရက်ဘူး။ ကဲ ကျွန်တော်သွားမယ်’

သူသည် စကားစကို တောက်လျှောက်ပြောကာ ထမင်းချိုင့်ကို ဆွဲ၍ ထွက်သွားတော့သည်။ စိမ်းသည် ကျောက်ရှပ်လို တောင်တောင်ကြိုးရပ်၍နေမိ၏။ ကိုဝဏ္ဏအပြင်ထွက်သွားမှ ငဲ့သွားကိုလှူပျိုစကားပြောသွားမှန်းသတိထားမိတော့သည်။ ဘာကစ၍ ဘယ်လိုစဉ်းစား ရမှန်းမသိဘဲ ကိုဝဏ္ဏကုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်၏။ ကိုဝဏ္ဏနှင့် အမေတို့ကျေးဇူးသည် သူ့အပေါ် အနန္တရှိသည်မှာ မှန်၏။ ဒါကြောင့်လဲသူသည် တတ်နိုင်သမျှ အိမ်ထောင်စုသားများအတွက် ကြိုးစား၍ လုပ်ပေးခဲ့၏။ ယခုတော့ ကြိုးစား လုပ်သမျှသည် ကိုပဏ္ဏ၏ နှလုံးသားကို လှုပ်ရှားစရာ ဖြစ်ပါပကော။

မှန်ပေသည်။ အိမ်ထောင်ရှင် မိန်းမထယောက်သည် သူ့ယာကျား အပေါ်တွင် ပြုံးသလို တစိမ်းယောက်ျား အပေါ်တွင် ပြုံးလိုက်လျှင် အပြုံးခံရသူ တစိမ်းအဖို့ နန်းစရာပင်ဖြစ်ပေသည်။

သူသည် အမှတ်မထင်ပင်ကိုဝင်းဖေကိုပြုစုသလို ကိုဝဏ္ဏကိုလဲ ပြုခဲ့၏။ တအိမ်ထဲတွင် ယခုလိုအိမ်ခံစားသင်မရှိသူနှစ်ဦး ကြာရှည်နလာလျှင် စိတ်ဖောက်ပြန် လာကြမည်မှာတော့ ဓမ္မတာပင်။ သူ့စိတ်ထဲတွင်သာ ရွတ်တရက် ကွေကွင်းခဲ့ရသော ချစ်စင်ဝိညာဉ်က မပျောက်ပျက် သေး၍သာလှုပ်ရှားသော စိတ်များ မဝင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ကြာရှည်နေလျှင်တော့ အိုးချင်းစားလျှင် အိုးချင်းထိရန် အကြောင်းတရားတို့သည် များစွာ ကြွယ်ဝလာမည်။

မြို့မှာတုန်းကဆိုလျှင် စနေနေ့ ကိုဝင်းဖေပြန်လာရင်စားဘို့ အခုလုပ်ပေးနေကျဘဲ’

သူပြောခဲ့သည်ကို စိမ်းက ပြန်ကွေးမိ၏။ တကယ်ဆိုယခုလို ငယ်နည်းနှင့်မှ မနှိုင်းသင့်ပေ။ သူ့စကားများသည် လှုပ်ရှားညံ့ဆိုလျှင် လှုပ်ရှားစေစရာဘဲ၊ ဘဝအကြောင်း တရားသည် ဆက်ရှင်နေရက်နှင့် နှစ်ဘဝပြောင်း၍ နေပါပကော။ ဤယာတွင် ကိုဝဏ္ဏနှင့်လက်ထပ်၍ အစဉ်သဖြင့် နေဘို့ ဆိုသည်ကတော့ အိုးချင်း မရနိုင်အောင် ခက်ခဲလှတော့ကည်။

သေသွားပြီဆိုပေမယ့် ကိုဝင်းဖေ အကြောင်းကို မြို့သွား၍ မေးချင်သည်။ ရန်ကုန်ကိုလဲ ပြန်ချင်သည်။ ယခုတော့ မြို့ကို ဦးရန်ပင် အမေတို့ကို သူမပြောလိုပေ။

ရင်ထဲတွင် ပို၍လေးသွား၏။ ထိုစံအတိုင်းသာ ရှင်းလင်းနေရသည်။ စိတ်ကမူ လေး၍နေသည်။ တနေ့လုံး မငြိမ်မနေချင်တိုင်း အခန်းထောင့်ကြားများစာအုပ်စင်၊ သေတ္တာကြားများပါမကျန် ရှင်းလင်းနေသည်။

ယာတောတွင်လည်း ကိုဝဏ္ဏသည် ဂျုံစေ့များ လေ့သည်ကိုကြည့်ယင်း စိတ်ကမောနေသည်။ ဂျုံစေ့များသည် မြေပြင်သို့ ပတ်ချာလည်ကာ ကြလာသလို သူ့ခေါင်းများလည်းချာလည်နေသည်ဟု ထင်သည်။

ဖွင့်၍ပြောခဲ့သည်မှာတော့ ပြီးခဲ့ပြီ။ ညနေယာတောမှအပြန်တွင် စိမ်းအား ဘယ်လို မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမည်ကို သူမထောက်တတ်ပေ။ သူပြောခဲ့သည်မှာ ရိုင်းသွားလေသလား။ စော်ကဲရာများ ကြနေမည်လားဟု တွေးမိပြန်သည်။ တွေးလိုက်လည်း ရင်ထဲမှ ဒိတ်ဒိတ်ဒိတ်ဒိတ်နှင့် မြည်၍ လာတော့သည်။

နေလုံးကွယ်၍ အားလုံးပြန်ကုန်ချိန် တွင်ပင် သူသည် တောထဲတွင် ကျန်နေပေသ သည်။ ချောင်းဘက်ကို လျှောသွား၍ ချောင်းဘက်မှ လမ်းခွဲသို့ရောက်မှ အိမ်ရိပ်သို့ သွားလာခဲ့သည်။ ဦးခွန်နောင်လယ်တောမှ စပါးသိမ်းပြီးစ ရိုးပြာရနံ့မှာ သင်း၍နေသည်။

အခါတစ်ခုမှ လှေဆင်ခြည်ဖြင့် လမ်းကို မှန်း၍လျှောလာရသည်။ စိတ်ကမူလမ်းကိုပင်လျှောက်ရန် စိတ်မပါပေ။ အဝသို့ နီးလာလေလေ၊ စိတ်မှာပို၍ လှုပ်ရှားလာသည်။

အိမ်ဝတွင်တော့ စိမ်းကိုမတွေ့ရပေ။ အမေတယောက်ထဲသူ့နောက်ကျသည်ကို ပြော၍ သူ့ကိုဆီးကြို၏။ စိမ်းသည်

နေပုံရသည်။ သူ့ချိုးဘိုရေမှာ အဆင်သင့်ဖြစ်၍ ထမင်းပွဲမှာလည်း အဆင်သင့် ဖြစ်နေသည်။ စိမ်းကမူ သူ့အနားသို့ နီးနီးကပ်ကပ် လာ၍ မရပ်ပေ။

ထမင်းစား ပြီးချိန်တွင် အတော် ညဉ့်နက်၍ နေပေသည်။ ခလေးများသည် စာဖတ်နေ၍၊ အမေအခန်းကမူ မီးမှိတ်လျက် ရှိလေသည်။

ကိုဝဏ္ဏသည် အဝတ်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း ဆေးတံကို ခဲနေသည်။ သူ့ရှေ့တွင် မီးလင်းဖိုသည် မနေ့ညက လိုပင်တောက်လောင်နေ၏။ သူ့နှလုံးသားများမှာတော့ မနေ့ညက ထက်ပင် ပို၍ ပူပြင်းစွာ တောက်လောင်နေသည်။

စိမ်းသည် သူ့အနားသို့ မလာလိုတော့ပြီ ထင်သည်။ တကယ်တော့ မီးပုံဘေးတွင် မနေ့ညကကပ် စကားပြောနေဘို့ကောင်းပါသေးသည်။ တခုခုကိုတော့ စကားပြန်အဖြစ် ပြောဘို့ကောင်းသည် မဟုတ်ပါလား။

အကယ်၍သာ စိမ်းသည်သူနှင့် အတူနေဘို့ လက်ခံပါလျှင် အို...သူ၏ ရွှေပြည်တော်သည် မိုးကောင်းလိုက်မည့် ဖြစ်ခြင်း။ သူ့ဇနီးသည် ပညာတတ်မြတ်၍သူ့ သားမြေးမြစ်တို့သည် စာတတ်ပေမည်။ ဤယာမြေပေါ်တွင် အစဉ်အဆက် ကြီးပွား၍ ပညာတတ်သော ကျေးတောသား မြေးတို့ကို သူတို့ထားရစ်ခဲ့ နိုင်ပေတော့မည်။ သူတို့ခေတ်တွင် ပဒေသဆိုင်တို့အား အပြီးတိုင်တိုက်ဖျက်ပြီး၍ အများပြည်သူအန္တမြင့် ရွေးချယ်သော ဗဟိုအစိုးရပင် တက်ကောင်းတက်နေပေလိမ့်မည်။ ခေတ်မှီသော လယ်သမားများအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲ၍ ရေးပေးစက်များ ခုတ်မောင်းသံပင် နားထဲမှာ ကြားယောင်လာသည်။

လွန်လွန်တက်နေသော မီးခိုးတန်းကို
ခေတ်ကို သူက တွေးမိ၏။ စိမ်းအခန်းမှ ခြေသံကြားမှပင် သူ
အတွေးသည် ရပ်၍ သွားသည်။
စိမ်းသူ့ထံသို့ လာနေပြီ။ ဘာတွေများလား၍ ပြောမည်လဲ၊
ရင်တုန်လှုပ်ပါဘိ။ သူ့နှလုံးခုန်သံမှာ စိမ်းကြားလောက်အောင်
ပင် ကျယ်လောင်၍ နေသည်။ ဘာထင်သည်။ မနေ့ညက ထိုင်သွား
သော ခုံပေါ်ကို စိမ်းထိုင်သည်အထိ သူသည် စိမ်းကိုမကြည့်
ရဲသေးပေ။

‘ရှင်လောက် ယုတ်မာတဲ့ သူတော့ မရှိတော့ဘူး’
စိမ်းစကားသံမှာ သူ့နှလုံးသားကို ပစ်၍ ခွဲလိုက်သည်။ သူသည်
လှုပ်၍ စ မရပေ။
‘ရှင်ဟာ သိပ်ပြီး အကွက်ဆင်တတ်တာဘဲ၊ လူလိမ်ကြီး’
ချစ်သည်ဟု ပြောသည်မှာ ယုတ်မာ လိမ်ကောက်ရာ ကျပါ
သလား သူသည် ဆတ်ဆတ်တုန်လာ၏။
‘ကျွန်တော်များရင်လဲ ခွင့်လွှတ်ပါ။ စော်ကားထူးများ ကျမ
မလားလို့ တွေးရင်း တနေ့လုံးဘဲ ယာခင်းမှာ ဘာမှ လုပ်လို့
မရဘူး’
ဒါတော့ကို ဘာမှ စိမ်းမကြားချင်ဘူး။ ရှင်ယုတ်မာတာကို
သာ ကျမသိပ်အံ့ဩတာဘဲ၊ ရှင်တို့စေတနာတွေ ရှင်တို့ကျေးဇူး
တွေကို တုံ့ပြန်သလောက် ရှင်လုပ်ပုံဟာ သိပ်စိုတ်ပုံ တာဘဲ’
‘ဟင်... ကျွန်တော်ဘာလုပ်လို့လဲ’
စိမ်းသည်သူ့ကို မီးဝင်းဝင်း တောက်မတတ် မျက်လုံး
များနှင့် လှမ်း၍ ကြည့်ရင်း၊ လက်ထဲမှ သတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်းများ
ကို သူ့လက်ထဲသို့ ပေါက်၍ ထည့်လိုက်၏။

‘ရှင်... စာအုပ်စင်ကြားထဲက တွေ့တာတွေ၊ ဖတ်ကြည့်ပါအုံး
ဝင်းပေ မသေဘူး သိလား၊ မသေဘူး။ ဒါကိုရှင်က သေတယ်
ပြီ။ ကျမကို မအောင်ကြံမယ်။ ဒီနေ့သတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်းတွေ
ကျမမတွေ့ရင်၊ ကျမက ခွင့်လွှတ်လဲက လွှတ်မှာ မဟုတ်
ဘူး။ သိပ်ပက်စက်ဘယ်၊ ဒါလောက် လုပ်ရက် လိမ့်မယ်လို့
မထင်ဘူး’

ကိုပစ္စည်းသည် သဘင်းစာပိုင်းများကို ကိုင်ရင်း ကြောင်နေ
သည်။
‘စိမ်း ပြောတာတွေ ကျွန်တော် တလုံးမှ နာမလည်ဘူး’
‘နားလည်ရမယ်...၊ ရှင်ဟာ လုပ်ကယ်ဆိုတာ ရှင်နားလည်ရ
မိ၊ ကျမကတော့ ရှင်တို့ ပိုက်ကံကုန်မှာစိုးလို့ မြို့သွားချင်တာ
မပူဆာခဲ့ဘူး။ ကျမသင်သေသွားပြီဆိုတာလဲ တကယ်ယုံခဲ့
တာ’
‘သူမသေဘူးလား’
‘မသိချင်လောက် ဆေးခင်းမခံပါနဲ့ ရှင်ဖွက်သားတဲ့... သတင်း
စာကို ရှင်ဖတ်ကြည့်ပါလား’
သူဖွက်သားသည်ဟု စိမ်းကပြော၏။ သူသည် ခုထိဘာမှနား
မည်။ သဘင်းစာပိုင်းများကို ဖြန်၍ဖတ်၏။ သတင်းများမှန်
ပြောဖြစ်၍ ကိုဝင်းပေက သူမသေကြောင်း၊ စိမ်းအပြန်ပြန်
နှင့် အကျိုးအကြောင်းများကို ပြန်လည်ခွဲဆိုလျှင် ရှင်
အကြောင်းကြော်ငြာဖြစ်လေသည်။ နောက်ဆုံးတရွက်တွင်
ကိုဝင်းပေမှာ ကောင်းစွာမမာနေ၍ လာရောက်မရှာဖွေနိုင်
ဘဲ စိမ်းသာသတင်းစာချရင်း ခန့်တုန်သို့ပြန်လာရန်၊ သို့မဟုတ်

www.burmeseclassic.com

ဟုတ်စာပေးအကြောင်းကြားရန်ဖြစ်သည်။ ကိုဝဏ္ဏမာထံသတင်း
စာပိုင်းများကို ယခုတကြိမ် ပထမဆုံး တွေ့ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

‘စိမ်းယောကျာ်း အသက်ရှင်ပြီး ရှိသေးတယ် ဆိုလို့ ကျွန်
တော်ဝမ်းသာပါတယ်။ မနက်က ကျွန်တော်ပြောမိတာလဲ ဝမ်း
နည်းပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်မပါ။ ဒီသတင်းစာတွေတွေ့တဲ့ ကျွန်တော်
မသိမ်းသားတာအမှန်ပါ။ ကိုဝင်းဗေ သေတယ်ဆိုတာလဲ ကျွန်
တော်လုပ်ကြံရတာ မဟုတ်ပူး။ သတင်းစာက ရေးတာဘဲ’

ရှင်ကို ကျမတသက်မှာ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ ကြော်ငြာကိုဖွတ်
သားဟာကိုကတယ်လောက်ဆိုးထားလဲ...။ ကျမက အထင်သေး
မှာစိုးလို့ ရှင်ညာပြောတာ၊ ရှင်အိတ်ခန်းကို ဘယ်သူမှ မဝင်ရဲ
ဘူး။ ရက်စွဲတွေပြတ်နေတီ။ ဘယ်တုန်းကမျှား ကြော်ငြာထား
ဆဲလဲမသိဘူး။ သတင်းစာမှာ အပြတ်တွေပါလို့ ကျမ ရှင်ကိုမေး
တယ်မှတ်လား။ ရှင်ညာပြီးတော့ မသိဘူးလို့ ဖြေတယ်လေ
‘ကျွန်တော် ဒါလောက် မယုတ်မာပါဘူး’

‘ယုတ်မာတယ်...သိပ်ယုတ်မာတယ်။ ရှင်ကျေးဇူးတွေအတွက်
ကျမစိတ်ကို မနဲထိန်းရတယ်။ ကျမပြန်မယ်-သိလား-ပြန်မယ်’
စိမ်းသည် သူ့လက်ထဲမှ သတင်းစာပိုင်းများကို ဆောင်ဆွဲ
ကာ အိပ်ခန်းရှိရာသို့ ထသွားတော့သည်။

မတတ်နိုင်တော့ပြီ၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေခြင်း။ မချစ်နိုင်ဘူးဆိုသည်
အပြော ရသည်ကမူ တော်ပေသေးသည်။ ယခုတော့ ကိုဝဏ္ဏသည်
လူယုတ်မာကြီး ဖြစ်၍ နေပေသည်။ ရှေ့တွင် တေးကံလောင်
နေသော မီးပုံထဲသို့ပင် မျက်နှာကိုထိုး၏ အပ်လိုက် ချင်သည်။
ရိုးရိုးတန်းတန်း ခွဲခွာသွားကြလျှင် လွမ်းဆွတ် တသည့်စိတ်
ကို ဖြေရပေမည်။

ယခုခွဲခွာရခြင်းမျိုးကတော့ အသဲကွဲရင်နာစရာပါကလား။
သူမဖွက်-သူမသိမ်းသည်က လွဲ၍ တာမှ သူမပြောတတ်ပေ။ သူ
အခန်းကိုလဲ စိမ်းကလွဲ၍ ဘယ်သူမှမဝင်။ အမေက လာတတ်ပေ
မင့် သူ့ပစ္စည်းများကို မကိုင်တတ်ပေ။

ခွဲခွာရသောတနေ့သည် အမှန်းနှင့် ခွဲရခြင်းပါကလား။ မိန်း
ခလေးတယောက်အနေနှင့်တော့ ဖိမ်းဘက်က မှန်တန်ပေသည်။
သူ့ချစ်လင်ထံသို့ ပြန်သွားခြင်းမှာ မိန်းမကောင်းတို့ပြုအပ်သော
ကျင့်ဝတ်တရပ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ အနူးအညွတ် ခွင့်လွှတ်လိုပေ
သည်။

စောစောကသာ သိရှိပါလျှင် ဖူးငုံစပြုသော ချစ်ပွင့်အား
နှလုံးသားမနာက်တွင် ကွယ်ဝှက်၍ ကိုဝင်းဗေလက်သို့ အရောက်
ပို့ အပ်လိုက်ပါသည်။ ယခုတော့ သူကဖွင့်လှစ်ပြောပြီးမှ သတင်း
စာဖြတ်ပိုင်း အရေးကိစ္စက ပေါ်ပေါက်၍လာလေသည်။

ကံ-ကံ၏ အကြောင်း တရားတို့သည် မြော်မှန်း သည်ထက်
ပိုမိုဆိုးသွမ်းကာ ကျရောက်လာကြပါပေကော။

ထင်းခြောက်များကို တချပြီးတချ မီးပုံထဲသို့ ထိုး၍ထိုး၍ ထည့်
လိုက်၏။ မီးရှိန်များမှာ ပို၍ပြင်းလာတော့သည်။ စိတ်အိုက်လာ
တိုင်းဆေးတံကို တဆုံပြီးတဆုံတပ်၍ ထည့်လိုက်သည်။ သူ့ အနား
တွင် ဆေးတံမှ ဆေးအနံ့နှင့် ထင်းမီးမှအနံ့တို့သည် ရောပြွန်း၍
နံနေကြသည်။

အိပ်ခန်းဆိုသို့ ခဏသွားပြန်သည်။ နေ့လယ်ကလဲတားဟန်ရှိ
သောစာပွဲတင် ပန်းအိုးထဲမှ ပန်းများမှာ အိပ်ဆူဘေးရှိစွာပင်
ပေါ်တွင် လန်းဆတ်၍နေသည်။ သန့်စင် နံ့ သည် အခန်းထဲတွင်

သင်း၍နေသည်။ အိပ်နေလျှင်ပို၍ဝမ်းဗျာသောအခါပေးတတ်
မီးဖိုထဲတွင် ပြန်လည်ထိုင်ခင်း၊ ရင်ထဲမှ မော၍ လာသည်။ စိမ်း
အခန်းထဲသို့ ပြေး၍ဝင်လိုက်ချင်သည်။ မိချွေစိမ်းကို ရှင်းပြချ
သည်။ သို့သော်...တယ်သူ့ ဝှက်ထားသည့်ကို သက်သေ မခံ
နိုင်ဘဲ ရှင်းပြခြင်းမှာ ပို၍နေပေစေတော့မည်။

‘ဪ...ဘယ်လိုများဖြစ်ခြင်းပါလိမ့်။’

မနက်တွင် စိမ်းသည် အိမ်သားများ မနိုးခင် အစောကြီး
၏။ သို့သော် ကိုဝဏ္ဏာကို သူ့အိပ်ခန်း၌မတွေ့ရပေ။ ကိုဝဏ္ဏာ
သူ့ထက်စောစီးစွာထ၍ ထွက်သွားနေပြီ။

စိမ်းအေးနဲ့ဝတွင်မူ စာရွက် ကရွက်မှာ ကျ၍နေသည်။ စိမ်း
သည်စာရွက်ကို ယူ၍ဖတ်လိုက်၏။

စိတ်ချမ်းချမ်းလှသောနဲ့ ပြန်၍အသင့်ပြင်ထားပါက
တော်လမ်းခရီးအတွက် စီစဉ်၍ထွက်သွားပါတယ်။

စိမ်းသည် စာရွက်ကို လုံးချေလိုက်၏။ လာတုန်းက သူ့တွဲ
ဘာမှမပါ၍ ယခု အပြန်တွင်လည်း ဘာတခုမှ အယ်ယူဘို့ မိ
မကူးပေ။ ယနေ့နှစ် ဆောင်းဦးက ထိုးထားတော့ ဆွယ်တာ
တော့ ယူသွားမှဖြစ်မည်။ ဆောင်း နှောင်းလာဒပမင့် အအေး
ဒဏ်သည် ပြင်းထန်နေတုန်းဖြစ်၏။

အကျိုးအကြောင်း အားလုံးကို...အမေ့အား ပြော၍
ချုပ်ပေ။ ပြန်တော့မည်အကြောင်း တခုကိုဘဲပြောပြမည်စိတ်
သည်။ သို့သော် ခလေးများနှင့် အမေ့ကိုပြောမည် ကြံ၍
ရင်ထဲမှာ တစ်ဆို့နေသည်။ သူတို့စေတနာမေတ္တာတို့မှာ
စကားများကို ဟားဆီးနေသလိုဖြစ်နေတော့သည်။

အိမ်အလုပ်များကို လုပ်ပြုလုပ်နေ၏။ အမေခိုးလာလျှင် သူ
သည် ကောက်ညှင်းပေါင်း ပန်းကန်ကိုချပေးရင်းစကားစ၊ မည်
စိတ်ကူးသည်။ သို့သော် ပြော၍မထွက်။

‘အမေ...ကိုဝံ့ထွေ့ယာခင်းထဲကို အစောကြီး သွားတယ်...သူ
ဆိပ်ယာထဲမှမခန့်ဘူး... စိမ်း မိုင်းခင်ကိုခဏ သွားချင်လို့ တိုး
ကြီးကို ထဲ လိုက်ပါ’

အမေက အံ့အားသင့်သွားသည်။ သို့သော်...စိမ်းသည် ယာ
တောကို ရောက်ကတဲက တခါမှ အပြင်သွားဘို့ ခွင့်မတောင်းဘူး
ပေ...။

ဘာနဲ့ သွားမလဲ....မောင်ဝဏ္ဏသီမဲ့ လွဲမတောင်းလိုက်ဘူး
လား....

‘ဦးခန့်နေဘင် လှဲနဲ့သွားမယ်’

အမေကလည်း ကို ဘဝမှပြန်ပြောတော့ပေ။

တိုးကြီးကိခေါ်ကာ ဦးခွန်နောင်တဲဘက်သို့ ထွက်၍လာကြသည်။ ဦးခွန်နောင်အိမ်သားများမှလည်း မိုင်းငေါ်သို့သွားရန် ပြင်ဆင်နေကြ၍ အဆင်သင့်ပင် စိမ်းလိုက်၍သွားလေသည်။

ညနေဘက်တွင် စိမ်းသည့်ခပ်စောစော ပြန်ရောက်လာ၏။ကို
ဝဏ္ဏကမ္မ-တော်တော်နှင့် ပြန်မရောက်လာပေ။

ခလေးသုံးဆောက်သည် ဝင်းအဝ ချယ်ရီပင်အောက်တွင်ပန်း
ပွင့်ဖတ်အကြွေများကို စကောက်၍ နေကြသည်။ နေရောင်မှိန်မှိန်
လေး ကျန်နေချိန်အထိသူတို့ အိမ်ထဲသို့ မဝင်သေးပေ။ အမေတ
အိမ်ထဲမှ လှမ်းခေါ်ပေမင့် အကိုပြန်လာမှ ဝင်မည်ဟုပြောနေကြ
သည်။

ကိုဝဏ္ဏပြန်လာချိန်တွင် သူတို့သည် ချယ်ရပ်နန်း ပွင့်ဖတ်များ နှင့်မောက်ကြုံကြရင်းဝမ်းသာအားရ အိမ်ထဲသို့ဝင်လာသည်။ အမေသည် သူတို့အားလုံးကို ကြည့်ရင်း စိတ်မချမ်းသာပုံ ပေါ်နေသည်။

‘စိမ်းတေးယောက် ပြန်တော့မယ်တဲ့....’

‘ဟင် ..’

‘အေး...လ...တေးဘို့လဲ မသင့်ဘူးမေါ့၊ ဒါလောက် ကြာ ကြာ နေတာဘဲအံ့ဩစရာဘဲ၊ မင်းသူ့ အတွက် ဘာတွေ စီစဉ်ပြီး ဗလဲ....’

‘အားလုံးစီစဉ်ပြီးပါပြီ၊ ဒါကြောင့် မိုးချုပ် နေတာ၊ သူ့ အတွက်ခရီးစရိတ် သုံးရာတော့အမေထုတ်ပေးလိုက်ပါ’

အမေ့ကိုပြောပြီး စိမ်းအခန်းထဲသို့ သူ ခပ်ရဲရဲပင်ဝင်၍သွား ထည်။ အခန်းထဲတွင် ခလေးများအားလုံး ငိုနေကြသည်။ စိမ်း ပေါင်ပေါ်တွင်ထိုင်၍ စိမ်းကို ဖက်ထားသည်။ စိမ်းသည် ခေါင်း မော်၍ ကိုဝဏ္ဏကို ကြည့်လိုက်စဉ်တွင် သူ့ မျက်လုံးမှ မျက်ရည် စက်များမှာ အတူးလက်ပေါ်သို့ ကျ၍သွားသည်။

‘ကျွန်တော် အားလုံးစီစဉ်ပြီးပြီ၊ မနက် စောစောသာထမ တော့....’

‘မလိုပါဘူး၊ ကျမလဲ မိုင်းငေါ်မှူးစီစဉ်ခဲ့ပြီးပြီ’

‘ဟင်....မိုင်းငေါ်ကို စိမ်းသွားတယ်၊ ကျွန်တော်လဲ မနက်က မှောက်တယ်’

‘ဟုတ်တယ်.... ကျမဖါသားသွားခဲ့တယ်၊ မတွေ့ခဲ့ကြတာဘဲ ကောင်းပါတယ်လေ’

ခလေးများသည် အခန်းထဲမှထွက်၍သွားကြပြန်သည်။

မိုင်းငေါ်ဗိုလ်တကိုလဲ မှောက်ခဲ့တယ်၊ စော်ဘွားနဲ့လဲ တွေ့ခဲ့ တယ်၊ စော်ဘွားရဲ့သားနဲ့ ရန်ကုန်က လာလယ်တဲ့ အရာရှိတွေ နက်ဖြန်မနက် လာရှိကြိုက် သွားကြလိမ့်မယ်။ စိမ်းက သူတို့ကို သဘင်းစာတွေပြုပြီး အကူအညီတောင်းလို့ သူတို့ကလဲ စိတ် မဒကာင်းဖြစ်ကြတယ်။ နက်ဖြန်လိုက်ဘို့ သူတို့ကဘဲ စီစဉ်ပေး တယ်....ချောင်းဘေးက လမ်းခွဲအထိ ပို့ ပေးဘို့ ဦးခွန်နောင် လို့ ကိုလဲ ပြောပြီးပြီ၊ ရှင့် အကူအညီ ကျမ ဘာမှမလိုတော့ဘူး’

‘ကျွန်တော် ကို သိပ်ပြီးစိတ်ဆိုးနေတယ်ပေါ့၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ကိုဝင်းမေအကြောင်းကို မိုင်းငေါ်က ပုလိပ်တွေ ဆီလဲ တိုင်ထားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ယာတောက အသွားအလာ ခက်ခဲလို့ သတင်းစာမရောက်ရင်ထားပါအုံး....မိုင်းငေါ်ကိုတော့ သဘင်းစာရောက်ပါတယ်၊ ကိုဝင်းမေအကြော်ကြာကိုတွေ့ရင် သူတို့ ဟာ ဒီကိုလာပြီး အကြောင်းကြားဘို့ခံကောင်းပါတယ်’

‘ကျမ ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ သိချင်မှသိအုံးမှားကိး’

‘အုပ်ချုပ်တဲ့သူတွေအနေနဲ့တော့ ဒါလောက်တော့တာဝန် ယူကြအုံးမှပေါ့၊ စုံစမ်းအုံးမှပေါ့’

‘ရှင့်အပြစ်ကို အုပ်ချုပ်တဲ့သူတွေအပေါ် လွှဲမချပါနဲ့တော့၊ ကဲလဲ....သွားပါတော့၊ ကျမလဲဒီကသွားဘို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေ တီဘဲ....’

ကိုဝဏ္ဏတည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

‘ဒီမှာစိမ်း....ကျွန်တော် စေတနာကိုတော့ သွားခါနီး အသိ အမှတ်ပြုသွားပါအုံး၊ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားရန်သူမဟုတ်ပါ ဘူး၊ စိမ်းဆက်ဆံပုံက ရန်သူတယောက်လိုက်’

စိမ်းသည် မဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။ ပြီးတော့ ဘာတက်လှည့်သလဲ။
အာ ပြုတင်အပြင်ကို ကြည့်နေလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်ဟာ လူယုတ်မာကြီး တယောက်အဖြစ် ခင်မောင်
နှလုံးသားထဲမှာ ပါသွားရတာကိုတော့ ဝမ်းနဲ့လို့မဆုံးဘူး။
ပေမယ့် မရှင်းနိုင်သေးတဲ့အချိန်မှာတော့ ခံရတော့မှာတဲ့’

‘ကျမတို့နှစ်ယောက် ရှေ့ဆက်ပြီး စကားတွေပြောနေသွား
တော့တူးထင်တယ်...’

‘ဗွန်ပါတယ် မင်းကတော်...’

သူသည် စိတ်ထဲမှခံပြင်းကာ အခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့သည်။

စိမ်းမှစိတ်ချမ်းသာပါစေ၊ နေလို့ ထိုင်လို့ ပြေပြစ်ပါစေ၊
စိတ်ကားနှင့် ရေစုတ်စက်ပင်မဝယ်ဘဲ အိမ်ကိုပြင်၍ဆောက်သွား
ရသည်။ ယခုတော့ အားလုံးပြိုကွဲကြပါမကော။

ပညာတတ်သော ကျေးတောသား သားမြေးတို့ကို ဤ
တောတွင် ထားရစ်မည့် အတွေး အစီအစဉ်သည်လည်း ထို
ပျက်စီးသွားကြပြီ။

x x x x

နံနက်စောစောတွင် တောင်ခြေတွင်သည် နှင်းမြူများ
နေ၍ ရေပြင်ကြီးလို ဖြစ်နေသည်။

ခလေးများသည် အစောကြီးထ၍ အိမ်ဝတွင် ရပ်သွား
သည်။ သူတို့နှုတ်ခမ်းများမှာ ပြာ၍ လက်ဖျားများ အေးတတ်
ကြသည်။ အမေက မီးဖိုနားတွင် ထိုင်နေကြရန်ပြောပေမယ့်
သည် အိမ်ဝမှနေရာမရွေ့ကြပေ။

အရှေ့ဘက်တွင် အလင်းရောင်အတန်းမျှင်ကို ရေးရေးမြင်နေ
ရသည်။ မှုန်များသော နှင်းမှုန်ကို ထိုးပေါက်၍၊ အဝေးမှလှည်း
တစီးလာသံကို ကြားနေရသည်။ နွားခြူသံသည် နှင်းထုကို
ပေါက်ထွင်း၍ သာယာစွာမြည်လာသည်။ အသံပို၍ ကျယ်လာ
တိုင်း ခလေးတို့သည် ရင်ခုန်လာကြ၏။ နှင်းတောထဲမှ လာနေ
သော လှည်းကို သူရဲတကောင်ကြည့်နေသလို ကြောက်အားလန့်
အားနှင့် ကြည့်နေကြသည်။

မှောင်မိုက်သေး၍ နွားနှင့်လှည်းမှ အနက်ကြီး ဖြစ်နေကြ
သည်။

‘လှည်းကြီးကလဲ သူရဲမောင်းလာသလိုတဲ့ ဟယ်...’

မခမ်းလိုသည် သူ့မောင်လေးများကို ပြောလိုက်၏။ အိမ်ဝ
တွင် လှည်းရပ်လိုက်သည့်တပြိုင်နက်...စိမ်းသည် သူ့အခန်းထဲမှ
ထွက်လာသည်။

အခမသည် လမ်းချိုင့်နှင့် ညက စုဆောင်းသားသော လက်
ဆောင်ပစ္စည်းများကို လှည်းပေါ် တင်ပေးနေသည်။ ရှမ်းပဲပုပ်
ခြောက်နှင့် ကြက်သွန်ဖြူများကို ပုတ်အငယ်ကလေး တလုံးနှင့်
ထည့်၍ပေးလိုက်သည်။ သန့်ဇင်ပန်းများကို ဖက်ရှက်နှင့် ထုပ်၍
ခြင်းကငယ်ကလေးတလုံးထဲ ထည့်ကာ စိမ်း လက်ထဲကို ထည့်
လိုက်၏။

မခမ်းလို၏ ကြက်ဥများလည်း တခြင်းပါသွား သေးသည်။
တိုးကြီး၏လက်ဆောင် လိမ္မော်သီးတခြင်းလဲပါသွားသေးသည်။

စိမ်းသည် အမေ့ကိုကန်တော့၍ ခလေးများပါးကို တ
ယောက်စီ နမ်းလိုက်၏။ ပြီးလျှင် လှည်းပေါ်ကိုတက်၍သွား၏။

စိမ်းသင့်မှစိမ်း

မခမ်းလုံရှိက်သံသည် အခမ္ဘာင်ထဲတွင် ကျန်ရစ်ပေသည်။ တောင်
တန်းထိပ်သည်။ ငွေရောင်လင်းလာ၍ ချယ်ရီပင်ပေါ်မှ ငှက်ခွား
မှာလည်း လေးလေးတို့တို့ သိချင်းဆိုလိုက်သည်။

အမေသည် အိမ်ထဲတွင်ရပ်၍ငေးနေ၏။ မိုးလင်းစ၊ အလင်း
ရောင်ဖြင့် အမေ့ပါးတွင် မျက်ရည်ကြောင်းကို မြင်နေရသည်။

လှည်းနောက်သို့ လူတယောက် မြင်းစီးကာ...လိုက်ပါသွား
လေသည်။ အတူးသည် မြို့ရှိခေးလေးများ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်း အော်
သလို လက်ခုပ်လက်ခါးတီး၍ အော်လိုက်၏။

‘အကိုလိုက်သွားပြီဟေ့... အကိုလိုက်သွားပြီ...။ ပြန်လာ
ရင် အမကိုမြင်းပေါ်မှာ ပွေ့ပြီခေါ်လာမှာ...၊ အကိုလိုက်
သွားပြီဟေ့...’

အတူးအော်သံကြောင့် အားဟက်သလို ရှိသွားသော်လည်း
မခမ်းလုံနှင့်အမေကဟော့ စိမ်း...ပြန်မလာတော့ပြီကို သိနေစေ
သည်။ သူတို့မျက်လုံးထဲတွင် တနှစ်မိုးတွင်းက ဦးခမ်းလွန်း လက်
ထဲတွင် ပြောခဲ့၍ မို ဖက်စက်နှင့်ပါလာသော စိမ်းကိုမြင်ယောင်
၍ နေကြသည်။

x x x x

လမ်းခွေတွင် စိမ်းတို့လှည်းကို မော်တော်ကားများ စောင့်နေ
ကြ၏။ စိမ်းသည် လှည်းပေါ်မှဆင်း၍ သူ့ကိုရပ်၍ကြိုနေသော
လူတယောက်နှင့်အတူ...ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ ရက်လဲ
ရက်စက်နိုင်ပါပေသည်။ လှည်းဘေးတွင် မြင်းပေါ်မှဆင်း၍ ရပ်
နေသော ကိုဝဏ္ဏကိုမူနှုတ်မဆက်။ ကားထဲရှိယောက်ျားများမှာ
ကိုဝဏ္ဏကိုကြည့်၍ ပြောင်လောင်သွားသည်ဟု သူကထင်သည်။

ကားထဲနီးကြီးထွက်သွားလျှင် သူသည် လက်ကိုမြှောက်ကာ
ငွေ့ရမ်း၍ နှုတ်ဆက်နေ၏။ စိမ်းကတော့ လက်ကိုပင်ပြု၍ နှုတ်
ဆက်ပေ။

နာမည်နှင့်လိုက်အောင် စိမ်းသည်မိန်းခေးလေးပေတည်း။

အိမ်ဆောက်လျှင် အားလုံးသွေ့မြောက်နေသည်။ ဂျုံခင်းကိစ္စ
လည်း ပြီး၍နေပြီ။ ဟင်းသီးဟင်းရွက် လောက်ပင် စိုက်ပျိုးရ
တော့မည်။ ခေးလေးများကလည်း ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နေကြ၍ စိတ်
ချောက်ချားစရာကောင်းနေပေသည်။

ယခုလိုအချိန်တွင် ငြိမ်၍နားနေဘို့မကောင်းပေ။ ဂျုံစေ့များ
သိုလှောင်ထားသည့် တံများဘက်သို့ထွက်၍သာခွဲပြန်သည်။

ဦးခမ်းလွန်းသည် တဲတံခါးတခုကိုပြင်၍ နေသည်။

‘အဘ...ဟိုမိုးတွင်းတုန်းကခေါ်လာတဲ့ မိန်းခေးလေးပြန်သွား
ဘိ အဘရေ...’

သူသည် အဘကိုလှမ်းပြော၍ တဲဘေးကပြင်တွင် ထိုင်လိုက်
သည်။

‘ဘယ်တုန်းကလဲ...’

‘မနက်ကလဲ...’

‘အေး... မြို့သူက ဒီမ္မာဘယ်ကြာကြာနေမလဲကွယ်...’

အေးစက်သော လေများသည် တိုးငွေ့တိုက်ခတ်လာကြပြန်
သည်။ ဦးခမ်းလွန်း၏တူသံတဖေ ကံဒေါက်သာ တိတ်ဆိတ် ငြိ
ငွေ့တူသံကောင်းသော ဆောင်းနွေဇယ်ကို အသက်သွင်း၍
နေသည်။

သူသည် တနေ့လုံး ဘာမှမလုပ်၊ ကပြင်တွင် အိပ်၍နေသည်။
ဦးခမ်းလွန်းရေခွေးအိုးမှာလည်း မီးဖိုပေါ်မှမဆင်းရဲပေ။ ဆတ်
သားခြောက်ကို မောက်ရက်စားလိုက်၊ ရေခွေးကြမ်းမော့လိုက်နှင့်
လုပ်နေသည်။ အိမ်ကိုလဲပြန်ချင်စိတ်မရှိပေ။

ဦးခမ်းလွန်းက သူ့ အနားတွင်လာသိင်၍ ဝါနေသော မြေ
ခွက်နှင့် ရေခွေးကြမ်းကိုငဲ့၍သောက်နေ၏။

‘ဟေ့... အရင်လိုမသွက်တော့ပါလား... တယ်ပြီး ငြိမ်တယ်၊
ပျင်းနေတီထင်တယ်’

‘ဟုတ်တယ်အဘရေ၊ ပျင်းတာထက် စိတ်ညစ်တာက ပိုတယ်’

‘မင်းအရွယ်က မိန်းမယူဘို့ကောင်းပြီကွဲ့...ဘဲ နဲ့လဲ...မင်းတို့
ကောင်လေးတွေက မြို့ကမိန်းမတွေကို တယ်ပြီး-အိပ်မက်ဘာကို’

ကိုဝတ္ထုသည် ကြောင်ရှိသွား၏။ သူစိမ်းကို ချစ်နေသည်ကို
ဦးခမ်းလွန်းများ သိသွားပြီလား။

‘ဘယ်သူ့ ကိုမှ စိတ်မကူးသေးပါဘူး အဘရာ’

‘အေးကွယ်...ဒါပေမင် အိမ်ကိုကျောက်တုံးအိမ် ဆောက်မဲ့
အစား ရေရုတ်စက်ဝယ်လိုက်ရင် တောင်စောင်းက ယာခင်း
အသစ်တွေကို လာမဲ့မိုးတွင်းမှာ ထယ်ထိုးနိုင်မှာ။ မင်းမြို့သူက
ကျောက်တုံးအိမ်ဆောက်မေးတာတောင် မခန့်ချင်ဘဲကိုး’

‘အိုး...အဘကလဲ မဟုတ်ဘာတွေမပြောပါနဲ့ဗျား။ သူက
သူ့ယောက်ျားဆီ ပြန်သွားတာပါ’

ငြိမ်သက်၍ သွားကြပြန်သည်။ အမှန်တော့ အဘပြောသည့်
မှာ အမှန်ချည်းဖြစ်ပေသည်။ ကိုဝတ္ထုသည် ဝါးကြမ်းပေါ်ပစ်လို့
ရင်း ပြန်တေးပြန်သည်။ ကားများသည် မနားဘဲသွားလျှင်

နှင့် ရန်ကုန်ကိုသွားတော့မည်။ မြင်းနှင့်ဖြစ်ဖြစ် လှည်းနှင့်ဖြစ်
ဖြစ်လိုက်၊ လိုက်ချင်သည်။

မြင်းနှင့်လှည်းတို့မှာ တကယ်ဆိုတော့ လေယာဉ်ပျံ ဖို့တူ၍
မည်လား။

အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်တွင်လည်း ထမင်းမစားတော့ဘဲ၊ အိပ်ရာ
အစောကြီးဝင်လိုက်၏။ အေးစက်သော ညများကိုကုန်လွန်
လှပြီ။

သူအိပ်နေသော်လည်း၊ ခလေးများအခန်းမှ စကားပြောသံ
နေရသေးသည်။ တိုးတိုးတိုးတိုးနှင့် ခလေးများစကားသံမှာ
အိပ်ခန်းသို့လွင့်လာသည်။ မှင်စာလေးများ ညည်းနေသလို
သံတွင် နားညည်းလာသည်။

အိပ်ရာမှထ၍ အခန်းဝတွင်ရပ်လိုက်၏။ ခလေးများသည်
အခန်းထဲတွင် စကားပြောနေကြခြင်းမဟုတ်ဘဲ၊ မီးလင်းဖို့
အင် ထိုင်၍ပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့သည် စိမ်း
ညောင်းကို စိတ်ဝင်စားစွာပြောနေ၍ ကိုဝတ္ထုအခန်းဝတွင်
ရပ်မည် မမြင်ကြပေ။

စိမ်းလုံဟူမူ မျက်ရည်လေးလည်လည်လည်လည်နှင့် စကား
နေသည်။

အသောအစောကြီးက ဒီလိုပြန်မယ်မှန်းသိရင် ငါ-သတင်း
တွေကို ဖြတ်မသွားပါဘူး’

ကြီးသည် ထင်းတစ်ချောင်းရှေ့ရင်း ပြောလိုက်၏။ ကို
ညို တို့ကြီးစကားကို ကြားကြားချင်း၊ ကျောက်ရုပ်ကြီး
ထက်နေမိသည်။

‘အင်း...အဲဒီစာရွက်တွေ ဘယ်မှာလဲ’
 ‘ငါ့သိမ်းထားရင်းက ပျောက်သွားတာပဲ။ အိမ်ပြန်ဆောက်
 တော့ နေရာတွေ ဟိုးပြောင်းဒီပြောင်းနဲ့မှတ်လား... အဲဒါကိုများ
 မြင်သွားလို့ အပြန်သွားတာလား’
 ‘နင်ကလဲ အစက တွေးတူချင်း ဆုတ်ပစ်လိုက်ရောပေါ့’
 ‘ဖြတ်သိမ်းထားတာတောင်လွန်လှပြီ။ အကိုသာသိရင် သတ်
 မှာဘဲ။ ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့ အဲဒါကိုမပြန်စေချင်လို့ပါ’
 ‘ခမ္မာ လက်သည်ပေါ်ပေါ်ပြီ။ ကိုဝဏ္ဏသည် ဖြုန်းကန် သူတို့
 အနားတွင် ရပ်လိုက်၍ ခလေးများလန်၍ သွားကြသည်။’
 ‘ကဲ... မုန်ဖန်ပြောကြ၊ မမစိမ်း ယောကျ်ားက၊ သတင်းစာ
 ထဲမှာကြော်ငြာတဲ့ စာတွေကို ဘယ်သူဖြတ်ထားသလဲ’
 ‘ကျွန်တော် ဒီတုန်းက စာမတတ်သေးပါဘူး’
 အတူးက ကြောက်ကြောက် ရွံရွံဖြေ၏။ တိုးကြီးသည် သူ့
 အကိုကိုမော့ကြည့်၍ မျက်ရည်တွေ လည်လာ၏။
 ‘ကျွန်တော်လုပ်တာ အကို’
 ‘ဘာလို့ လုပ်ရတာလဲကွယ်...’
 ‘ဒီကြော်ငြာကို တွေ့ရင်၊ အမမြန်မြန် ပြန်သွားမှာ စိုးလို့၊
 အမကို ကျွန်တော်တို့အိမ်က ဘယ်မှမသွားစေချင်ဘူး’
 ‘ဟုတ်တယ် သတင်းစာမှာ ကြော်ငြာပါတုန်းက တိုးကြီးက
 ကျမကိုလားပြောတယ်၊ ကျမကလဲ သိမ်းထားဘို့ သဘောတူ
 တယ်၊ အကို့ကိုမပြတာက၊ အကိုသဘောမတူမှာ စိုးလို့’
 ‘ခလေးများသည် သူတို့ သိမ်းထားသော ဖြတ်ပိုင်းကို စိမ်း
 တွေ့မတွေ့ မသိကြပေ။ သို့သော်သူတို့ စာများ ပျောက်သွား၍’

ရနေကြသည်။
 ‘နောက် ဒီလိုမလုပ်ကြနဲ့၊ သူ့ ယောကျ်ားနဲ့သူ ကွဲအောင်
 လုပ်သလိုဖြစ်နေတော့၊ မင်းတို့ငါ့ကြီးမှာပေါ့’
 ‘ခလေးများမှာ ယခုလိုဆိုတော့လဲ သူတို့ လုပ်မိသည့်အတွက်
 စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရပြန်သည်။’
 ‘မမ စိမ်း၊ စိတ်ဆိုး သွားသလား’ ဟု မခမ်းလုံက မေးပြန်
 ထည်။
 ‘မခမ်းလုံ မေးသည်ကို သူမကြားပေ။’
 ‘စောင်းကြ တာပေါ့ကွာ...’
 ကိုဝဏ္ဏသည် ဒါ့ဘဲ ရေရွတ်နိုင်သည်။ ခလေးတွေကို ကြိမ်း
 မောင်းဘိုက်လည်း၊ ခလေးများသည် သူစွဲလမ်းသလိုပင်၊ စိမ်းကို
 စွဲလမ်းကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။
 တံခါးဝသို့ ထသွားကာ တံခါးတချပ်ကိုဖွင့်လိုက်၏။ အပြင်
 တွင် နှင်းထုဖြင့် မဲမှောင်၍နေသည်။ လေအေးများသည် တံခါး
 မှစွတ်၍ ဝင်လာသည်။
 ညတွင်းချင်းဘဲ လားရှိုးသို့လိုက်ကာ၊ ရှင်းလိုက်ချင်ပါရဲ့၊
 အချိန်များကား... နောက်ကျခဲပေါ့ပြီ။
 ‘မရွှေစိမ်းရေ၊ ကျုပ်ယုတ်မာပါဘူး၊ ကျုပ်တနေ့တော့ရှင်း
 ပြပါမယ်...’
 သူသည် တတုတ်တုတ် ရွတ်ရင်း၊ တံခါးကိုပြန်၍ ပိတ်လိုက်
 သည်။
 မနက်အစောကြီး အိပ်ရာမှထလိုက်၏။ အမေသည်မီးဖိုချောင်
 သို့ရောက်နှင့်နေပြီ။ သူ့အတွက် ကောက် ညှင်း ပေါင်း၊ နို့နှင့်

စာဖွဲ့နိုးဥပြုတ်ကို ပြင်၍ထားသည်။ သူသည်နို့ တခွက်သာသောက်
ကာ အိမ်ပြင်ဆို့ထွက်သွားသည်။ ကောင်းကင်သည် လင်းလာ၍
နှင်းပြင်များကို မနေ့ကလိုဘဲ တွေ့ရသည်။ နေရောင်ခြည်သည်။
တောင်တန်းပေါ်မှ ဖြတ်ကျော်လာ၍၊ ချယ်ရီခက်များပေါ်မှ
နှင်းစက်များသည် ငွေရောင် တောက်လာသည်။

မှုန်မွေးမွေးဖြစ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် နှင်းဖတ်များနှင့်
သစ်ရွက်များ တောက်ပပုံမှာ နှင်းနတ်မယ်၏ ပတ်လွှာရှိ ငွေခြည်
ပါးတွင် ပိုးစာပွင့်များဖော်ထားသလို ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်နှင့် ပေါ်
လွင်နေတော့သည်။

ကိုဝဏ္ဏသည် တယောက်တည်း ချယ်ရီပင်အောက်တွင် မတ်
တတ်ရပ်နေသည်။

အရှေ့ဘက် တောင်တန်းကို ဖြတ်ကျော်၍ လေယာဉ်တစီး
သည် မြောက်ဘက်ကို ဦးတည်၍ ပျံသွားသည်။ ဘယ်သူတွေကို
တင်ဆောင်သွားသည့်မသိနိုင်သော လေယာဉ်ပျံမှာ ငွေရောင်
လက်ကာ တရွေ့ရွေ့ သူ့ ခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်သန်းသွားသည်။

သူသည် လည်စည်းကိုဖြုတ်ကာ ကောင်းကင်ကို မော့၍
တလှုပ်လှုပ်တို့ ရမ်းပြနေသည်။

‘သွားတော့စိမ်းခရ...သွားတော့’

ပါးစပ်မှ တိုးတိုးရေရွတ်နေသည်။ ကိုယ့် စိတ်ကူးနှင့် ကိုယ်
လုပ်နေရသည်မှာ ကျေနပ်စရာမဟုတ်။ လေယာဉ်ပျံထဲမှာမူ
စိမ်းပါလေသလား၊ မပါလားမသိပေ။ သူ့ကို ဂရုမျှပင်မစိုက်၊
ဆက်လက်ပျံသန်း၍သွားသည်။

တောင်တန်းအိုကြီး၏ ခေါင်းမှာ ပို၍ ဖြူဖွေးလာသည်။
အမေနှင့်ခလေးများကမူ အိမ်ဝှံထွက်၍ သူ့အပြုအမူကို တအံ့
တဩ ကြည့်နေကြသည်။

မိုးနှင့်မြေကြီးမှာ ဝေးကွာလှပါကလား...။

“စိမ်းသင့်မှစိမ်း” အဆက်
မြင် စမ်း ပါလို့ မောင်

ဆင်တော်ရန် ကေသာဖီ ရင်လ
လင်မြော်မြန်ပြီ တော်လို့
အများပြည်ရွာက ငြီးကြပါလိမ့်
အထီးကိုပင် စချောသလား
သွီး ကိုယ်ညီမကဲ့သို့
အများက မစာနာသတော်
ကြားရစကားလား...။

မိုးသောက်ချိန်သည် ယာခင်း၏မိုးသောက်ခင်းနှင့် ကွာခြား
ထွန်း၍ စိမ်း၏စိတ်ထဲတွင် ယာခင်းကို ထောက်ခံရခြင်းသည် အိပ်
က်ပင်လေဟု ထင်မိပေသည်။

ယာခင်း၏နံနက်သည် သဘာဝသံများနှင့်သာ ဖုံးလွှမ်း၍နေ
သည်။ မခမ်းလုံ၏ကြက်ခြံမှ ကြက်ဖကြီးတုန်သံနှင့် တိုးကြီး၏
သီးခြံမှ နှားအော်သံများသည် မရှေးမနှောင်းပေါ်လာသည်။
အိမ်၌ စိမ်းနေသော ဂျုံခင်းပေါ်တွင် နံနက်၏ နေခြည်က
သည်၊ တောက်ပသစ်လွင်၍ တောင်တန်းပေါ်မှဖြတ်ကျော်ထွက်

စိမ်းသင့်မှစိမ်း

ဆတ်လာသောလေအေးများကလည်း
သည်။ အမေတို့မိသားစုသည် ချမ်းငြိမ်းသစ်လွင်သောနံနက်ခင်း
တွင် အလုပ်ကိုယ်စီကို စကြရသည်။ လတ်ဆတ်သောလေတွင်
မြေရနံနှင့် တောပန်းရနံများက အလုပ်စကြရပြီ ဖြစ်သော
သားစုစိတ်ကို ရွှင်လန်းပေသည်။

စိမ်းသည် ကုတင်ပေါ်လှဲရင်း ယာခင်း၏နံနက်ကို အိပ်မက်
သလို ပြန်၍ တွေးနေမိသည်။ ရန်ကုန်၏ နံနက်ခင်းကတော့
ဇာတာကမျောနိုင်လှသည်။ လေသည် ပင်လယ်ဝကပင် တိုက်ခတ်
လာရသော်လည်း လူနေများသော တိုက်အိမ်များကို ဖြတ်သန်း
လာရ၍ လူတွေ့ပါလာသလို ပူနွေးနွေးဖြစ်နေလေသည်။ ရှူရှူလို့
ရတိုင်း ငြိမ်းစောနံလာသလို လေက ညစ်ထိုင်း၍ နေပေသည်။

လမ်းပေါ်မှဖြတ်သန်းသွားသော ကားသံများသည် ရန်ကုန်
နံနက်၏ အိပ်ရာမှထလာသော အသံဖြစ်သည်။ ဆူ၍ မောစရာ
ကောင်းလှသည်။ ပဲပြတယ်အသံနှင့် ကုလား မှံသံများသည်
တနေ့တာအတွက် ဝမ်းစာရှာဖွေခြင်း၏ မောပန်းကြပ်တည်းတူ
ပုံကို အော်ပြောနေသည်နှင့် တူပေသည်။

စိမ်းသည် အိပ်ရာမှထ၍ ပြုတင်းကိုဖွင့်လိုက်၏။ ပြုတင်းမှ
ကျလာသောနံနက်ခင်းနေခြည်တန်းက ဖုံများပြည့်သိပ်ကာ ယာ
တော၏ နေခြည်များလို သစ်လွင်တောက်ပခြင်းမရှိပေ။

ရန်ကုန်၏ အငွေ့ အတွေ့ထို့နှင့် စိမ်းသည် ထိတွေ့ရလေပြီ
မနက်ခင်းတင်တော့ ရေချိုး မျက်နှာသစ်နှင့် အလုပ်များသလို
ချီလိုက်၏။ နေမြင့်လာသောအချိန်မျှခင်းတွင်မူ သူသည် အိပ်ခန်း
ထဲမှာပင် ငြိမ်ငြိမ်လေးနေ၏။ ဒေစိကလည်း သူ၏အိမ်အလုပ်များ

ခင်နှင်းအ

ကို စိမ်းမကူညီရန်တောင်းပန်သည်။ စိမ်းအား အိပ်ရာထဲတွင်လှဲ၍
အိပ်စက်နားနေရန်ပြော၏။ စိမ်း၏ စိတ်များကလည်း ထိုင်းမှိုင်း
လှသည်။

လေသည် ပြုတင်းမှ ဖြေးညှင်းစွာဝင်ရောက်လာ၍ ဇာခန်း
ဆီးမှာ တိမ်းနွဲ့ တိမ်းပါး ဖြစ်နေလေသည်။ ဇာပြင်သည် အဝါ
ရောင်ဖြစ်၍ ပန်းပွင့်ငယ်များနှင့် သစ်ရွက်နွယ်များကို ဖက်စပ်
ယက်ထားလေသည်။ လေတိုက်လိုက်တိုင်း သစ်ရွက်လေးများ
လှင့်စင်၍ ကျသွားသလို ထင်နေရလေသည်။

စိမ်း၏ ခုတင်တိုင်မှ ဇာခြင်ထောင်ကိုလည်း လေသည် တိုး
ရှေ့၍ တိုက်ခတ်သွားလေသည်။ စိမ်းကတော့ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်
ပင် အိပ်ရာပေါ်တွင် ခွေ၍နေ၏။ ပိုးတီကောင်အဖြူလေးလို
ပင် သေးနွဲ့ပြော့ခွေလွန်း၍ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာမှာ မွေ့ရာထဲသို့ပင်နှစ်
၍ ပျောက်ကွယ်သွားတော့မလို ဖြစ်နေပေသည်။

သူ့ဘေးတွင် ဒေစိကလည်း ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေလေသည်။ ကြမ်း
ပြင်ပေါ်၌ ဒေစိသားလေးကလွဲ၍ အခန်းထဲတွင် အားလုံး ငြိမ်
သက်နေသည်။ ခလေးသည် ကပ်ပြားအဝိုင်းအစကလေးများနှင့်
ဆက်၍ထားသော အင်္ဂလိပ်အရုပ်ကို ပြန်ဆက်နေ၏။ အရုပ်မှာ
သက်၍မရပေ။ အပိုင်းပိုင်းဖြစ်နေလေသည်။

စိမ်းသည် အရုပ်နှင့်ကပ်ပြားအစအနများကို စိုက်၍ကြည့်နေ
မိသည်။ ခလေးမှာ သူ့ဆက်စပ်မချသော အရုပ်ကား အတွက်
ခေါင်းရှုပ်နေပုံရလေသည်။

စိမ်းအဖို့တွင်လည်း သူ့ဘဝ ကားချပ်ကို ဆက်စပ်မရ၍ မူး
နောက်လာတော့သည်။

စိမ်းသင့်မှစိမ်း

ဖြစ်ပျက်နေပါသည်ဆိုသော အခါက... ကိုဝင်းပေးအိမ်သို့ သွားခဲ့လေသည်။ သို့သော် ဦးဝိစာရလမ်းရှိ အိမ်မှာ ကိုဝင်းပေးကို သူမတွေ့ရပေ။

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှလေးသည် အရုပ်ကားအပိုင်းများကိုလက်နှင့် မွှေးနှောက်ဖျက်ပစ်၍ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ ခလေးခေါင်းထဲတွင် စိတ်မရှည်ဖြစ်လာဟန်တူသည်။

‘ခလေးရေ...မင်းအဖို့ကတော့ ကစားစရာ ကားချပ်ကို စိတ်မရှည်ရင် မွှေးနှောက်ဖျက်ပစ်လို့ရတယ်...၊ ငါ့မှာက ဘဝကူးတဝကသာ စက္ကူတချပ်ဆိုရင် ငါလဲဘဲ မင်းလိုဘဲ မွှေးနှောက်ပြီး ဆုတ်ပစ်လိုက်ပါရဲ့’

စိမ်းသည် ခလေးကို ကြည့်ရင်းစိတ်ထဲမှ ရေရွတ်မိ၏။ ပြီးတော့ သူ့ဘဝကို သူမယုံနိုင်သလို ဖြစ်လာပြန်သည်။

‘ဒေစီ...တကယ်ဘဲ ကိုကိုဟာ မိန်းမယူသွားဘိ’

ဒေစီသည် စိမ်းမေးခန်းအတွက် ပါးစပ်မှ မဖြေတော့ပေ။ ခေါင်းညိတ်၍ ပြလိုက်၏။ မနွေက လေယဉ်ပေါ်မှ ဆင်းလာကတိက တနေ့လုံး ကိုဝင်းပေးအကြောင်းကိုပြောခဲ့၏။ တညလုံးလဲ ကိုဝင်းပေး မင်္ဂလာဆောင်အကြောင်းကို ပြောခဲ့၏။ ဒါနဲ့လည်း စိမ်းသည် ကျေနပ်ပုံမရ၊ ထပ်၍ မေးနေသော ကြောင့် ခေါင်းညိတ်၍ပင် ပြောလိုက်တော့သည်။

မနွေက ထနေလုံးမောခဲ့ရ၏။ လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ဆင်းဆင်းချင်းပင် ဂျစ်ကားတစီးငှားကာသတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်းတွင်

ကိုဝင်းပေးအိမ်သို့ သွားခဲ့လေသည်။ သို့သော် ဦးဝိစာရလမ်းရှိ အိမ်မှာ ကိုဝင်းပေးကို သူမတွေ့ရပေ။

တစ်မီးမျက်နှာများက သူ့ကိုဆီး၍ ကြည့်ကြ၏။ သူ့မေးခန်းများကိုလည်းဘာမှကျန်အောင်မဖြေဆိုနိုင်ကြပေ။ ထိုအိမ်မှာကတိက မဲ့၍မဲ့၍ ငိုချင်၏။ ဟစ်၍ ဟစ်၍ငိုချင်၏။ အိမ်သားများသည် စိမ်းအား ကျင်နာယုယစွာစကားပြောကြပေမင့်၊ စိမ်းက အော်ဟစ်၍ ပစ်လိုက်ချင်သည်။ လွန်ခဲ့သော လေးလခန့်က သူတို့အိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာကြောင်း၊ ယခင်ကဘယ်သူနေမှန်း မသိကြောင်း၊ သူတို့သည် အစိုးရအလုပ်နှင့် မြေလတ်ပိုင်းမှ ပြောင်းရွှေ့လာကြောင်းကိုသာရည်ရည်မှန်မှန် ပြောပြကြသည်။

‘ကျမကို ခွင့်ပြုပါအုံး’

စိမ်းသည် ကတုန်ကယင်နှင့် နှုတ်ဆက်၍ ဂျစ်ကားပေါ်ပြန်ထက်လိုက်သည်။ ကားသည် ခြံဝင်းမှထွက်၍ ဦးဝိစာရလမ်းပေါ်တွင်သာ အပြေးမောင်းနေသည်။ သူကတော့ ဘယ်ကိုသွားရမည်မှန်း မသိပေ။

မြော်လင့်ချက်များ....

မြော်လင့်ချက်များက ရင်ထဲတွင် အပြည့်ဖြစ်၍ လေယာဉ်ပျံပေါ်ကတိက ‘ကိုကိုနဲ့သာ တွေ့ရင်’ဟူသော မြော်လင့်ချက်နှင့် တွေးခေါ်ခဲ့ရသည့် အတွေးများကား ကြွေလွင့် ပျောက်ကွယ်ရတော့မည်ပင်။ မြင်လျှင်မြင်ချင်း ကိုကိုရင်ခွင်ထဲသို့ ပစ်၍ဝင်လိုက်မည်။ သူ့အဖြစ်များကိုလဲ ပြောမည်။ ကိုကိုအကြောင်းကိုလဲမေးမည်။ အသက်ရှင်လျက်ရှိပါရန်နှင့်သူ့ကိုဘာကြောင့် မရှာသည်ကိုလဲ အပြစ်တင်သွဲ့တွေ့ နှော၍ ပြောလိုက်မည်။ ရင်ထဲဆို လာတိုင်းလည်း အားရအောင် ငိုပစ်လိုက်မည်။

ယခုတော့ မြော်လင့်ချက်၏ လမ်းစသည် ပျောက်လုပြီထင် ပါရဲ့။

စိမ်းသည် ရင်ထဲမှာ ကျပ်လွန်း၍ ပါးစပ်ဖွင့်ကာ အသက်ရှူ ရင်း၊ မောဟိုက်ဟိုက် ဖြစ်နေသည်။

‘အမကြီး ဘယ်ကိုမောင်းရမှာလဲခင်ဗျာ’

ဒရိုင်ဘာအသံကြားမှ သတိရလာပြန်သည်။ ရုတ်တရက်ဆို တော့လည်း ဟယ်ကိုသွားရမှန်းမသိပေ။ လက်ထဲမှာ ငွေကလဲ နဲ့နဲ့ဘဲ ကျန်တော့၍ ဝိုင်ဒဗလျူစီအေသို့ သွားဘို့ကလည်း မဖြစ် သေးပေ။

‘သော်မဆင်ရိပ်သာကိုမောင်း’

သော်မဆင်ရိပ်သာတွင်တော့ ဒေစိတယောက်ကို တွေ့နိုင်ပေ သေးသည်။ သူ့ဂျစ်ကားကလေးအိမ်ဝရပ်လိုက်လျှင်သံဆွဲတံခါး မှ ဒေစိသည် စိုက်၍ ကြည့်နေ၏။ သူသည် ဒေစိကိုမြင်တော့မှ ရင် ထဲမှာ နဲ့နဲ့ချောင်၍ သွားကာ ကားသမားကို ပိုက်ဆံ ထုတ်ပေး လိုက်၏။ အိမ်ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ဒေစိသည် လန့်၍သွားသလို အော်လိုက်တော့သည်။

‘စိမ်း...စိမ်း...ဟယ် ဘယ်လိုဖြစ်သတာလဲ’

ဒေစိသည်တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာ သူ့ ဆီသို့ ပြေးလာ၏။ သူ့ကို တအားဖက်ကာ ဆွဲ၍လည်း လှုပ်၏။ အိမ်ခန်းထဲသို့လည်း တွဲ၍ ခေါ်လာသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်နေ၏။

‘စိမ်း မသေဘူးပေါ့နော်’

စိမ်းသည် ဘာကိုမှ ပြန်မပြောနိုင်၊ ဒေစိကိုသာစိုက်၍ကြည့် နေမိသည်။ ယခုအခါအားရပါးရ ငိုပစ်လိုက်လျှင် ရင်ထဲတွင်

သက်သာတန်ကောင်းပါရဲ့။ယခုတော့ငိုလို့ လဲမရ၊ရင်ထဲတွင်သာ ကျပ်၍လာသည်။

‘စိမ်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဒေစိ၊ ကိုကိုကောဟင် ကိုကိုဘယ်မှာ ရှိသလဲ’

ဒေစိသည် သူ့ကိုဘာမှ မဖြေသေးပေ။

‘မင်းကိုကို အကြောင်းကိုစုံစမ်းသေးတာပေါ့၊ တခုခုတော့ သောက်လိုက်အုံး၊ စိမ်းကိုကြည့်ရကာ နေမကောင်းသလိုဘဲ၊ ပြီး မှစကားပြောမယ် အင်္ကျီတွေ ဘာတွေလဲ လဲပါအုံးကွယ်၊ စိမ်း အင်္ကျီတွေက တောသူကြီးတွေလိုဘဲ’

‘စိမ်းမှာ ဘာအင်္ကျီမှမရှိဘူး၊ ဒီတစုံဘဲ ယူခဲ့တယ်၊ ယာတော မှာလဲ ဒါဘဲ ဝယ်လို့ရတယ်’

သူသည် ရှုသားပွင့်ရှိက် အကြမ်းအင်္ကျီကို လက်နဲ့သပ်ရင်း ပြောလိုက်၏။

‘ယာတောမှာ ဟုတ်သား’

‘ဟုတ်တယ်...၊ စိမ်းယာတောတခုမှာ နေလာခဲ့ရတယ်’

ဒေစိသည် ပင့်သက်ရှူလိုက်၏။

‘ကဲ...အိပ်ခန်းထဲကိုလာအုံး’၊ ခဏ လွဲနေရင်ကောင်းမယ်၊ ဘခုခုသောက်ပြီးမှ စကားပြောရအောင်’

သူသည် ဒေစိနောက်မှ ကပ်၍ လိုက်လာရပေမည်၊ သူ့မေး နှုန်းကို ဒေစိကမဖြေသည်ကို မကျေနပ်ပေ။ စိမ်းသည် အိပ်ရာ ပေါ်တွင် ခဏ လွဲလိုက်၏။ သူ့အတွက် ဒေစိသည် အိုဗာတင်း သူတစ်ဦးကိုဖျော်၍ယူလာသည်။အငွေ တငထောင်းထောင်းထွက် ချီလာသော အိုဗာတင်းပန်းကန်ကို စိမ်းသည် ကြည့်ရင်း၊ ယာ

တောမှ အမေတိုက်လိုက်သော နို့တိုက်မိသော သမီးတိုက်ကြားတောင် စိမ်းဟာ မြို့ကိုပြန်လာ
ပြီးတော့ ကိုဝဏ္ဏမုက်နာ ပေါ်လာသည့် တပြိုင်နက် ဒေါသပြ
၍လာရပြန်သည်။

ဒေဝီနှင့် အိုဗာတင်းသောက်ရင်း စကားစပြော၏။ ဒေဝီ
မူ ကိုဝင်းဖေအကြောင်းကို တလုံးမှ မပြောသေးပေ။ သူ့သား
ကိုဝင်းဖေကြောငြာသော သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းကို နောက်ဆုံး
တွေ့သည်အထိ အားလုံး ပြောပြနေသည်။

‘ဒီလိုဆိုတော့ နောက်ဆုံး သူ့ကြောငြာကို စိမ်းက မဖတ်
ဘူးပေါ့’

‘မဖတ်ရလို့ ပေါ့ဒေဝီ။ ဒါကြောင့် စိမ်းကြာနေတာ ပေါ့
နဲ့၊ ဝိုင်းရင် ပြေးလာမှာပေါ့’

‘မင်းနေတဲ့ ယာခတာက ဒါလောက်ဘဲ ခေါင်သလား’

‘ခေါင်လှတယ်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ စာဖတ်လေ့ ဖတ်ထ မရှိ
တော့ သတင်းစာလဲမဖတ်ကြဘူး၊ ကိုယ်နေတဲ့ အိမ်သားတစ်
ယောက် စာလေးဘာလေး ရရှိစိုက်ကြတာကိုး’

‘ဒေဝီထင်တာကတော့မင်းကိုများကိုဝဏ္ဏကကြိုက်နေသလား
ဒါကြောင့် စိမ်းပြန်မှာစိုးလို့ ဒီသတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်းတွေ
ထားတာထင်တယ်’

‘ဒါပေါ့...ဒါကြောင့် စိမ်းလဲကျေးဇူးတွေရှိပေမယ့် ပက်ပက်
စက်စက်ကို ပြောခဲ့တာဘဲ၊ သူ့ကိုယ်ကို ချစ်နေတီ။ ဒါတွေဟာ
လိုက်ပါအုံး၊ ကိုကိုသေတယ်ဆိုပြီး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

ဒေဝီသည် စိမ်းကို စိုက်၍ကြည့်ပြန်သည်။

သတင်းကြားတောင် စိမ်းဟာ မြို့ကိုပြန်လာ
သို့ကောင်းပါသေးတယ်၊ ဒီမှာဆို အားလုံးဟာ အဆင်ပြေတယ်
မှတ်လား’

သတင်းကြားတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ သတင်းစာထဲမှာ ဓါတ်ပုံ
ရော၊ သူ့လက်ဆွဲသားရေအိတ် ပုံတွေကလဲ အားလုံး ထပ်တူ၊
ပြီးတော့လဲ သေကြောင်းကို ကိုကို မေမေတို့ ကြော်ငြာတာတွေ
လဲတွေ့တော့၊ ယုံတာပေါ့။ သေပြီဆိုတော့လဲ ဒီမလားချင်တော့
ဘူး၊ တယောက်ထဲပြန်လာရမှာကို ဆွေးတယ်။ ပြန်လာလို့ ကော
ဘယ်မှာ ဘယ်သူနဲ့ သွားနေရမှာလဲ။ ဝိုင်း-ဒဗလျူ-စီ-အေ-ကို
ပြန်ကပ်ရ အုံးမှာလားဟင်...ဒေဝီ စိမ်း တယောက်ထဲ အချွေမ
ကြီးလို ပြန်နေရအုံးမှာလား’

‘မင်းကိုတော့...တယောက်ထဲ အိမ်မဲ့ အိမ်မဲ့ နေရမှာကိုဒေဝီ
မကြည့်ချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်း ပြန်မလာလို့ ဘယ်လောက်
လက်လွတ်ရတယ်ဆိုတာ စိမ်းသိရင် ရင်ကွဲအုံးမယ်...’

‘ဘယ်လို...’

‘ပထမကိုဝင်းဖေ သေတယ်ဆိုတာလဲ ပုလိပ်ဘက်ကအတည်
ပြုတယ်၊ သေနေတဲ့ အလောင်းကို သွားတွေ့တော့ တောင်ကြီး
နားမှာတွေ့တယ်တဲ့၊ အလောင်းဘေးကသားရေအိတ်မှာလဲ၊ သူ့
အမှုထမ်း စာအုပ်ရော ခွင်ယာရိကော၊ သူ့ ဓါတ်ပုံ ကောတွေ့
တယ်။ ဒီအလောင်း တွေပြီး နောက်ထပ် ကိုဝင်းဖေ သတင်း
ကလဲ ဘာမှမကြားရတော့ သူ့သေပြီ ဆိုတာကို အားလုံးအသိ
အမှတ်ပြုတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ ကိုဝင်းဖေ အမေတို့က ကွယ်လွန်
ကြောင်း သတင်းစာထဲ ထဲတပေါ့၊ နောက်ခြောက်လလောက်
ကြာမှ၊ ကိုဝင်းဖေဆီက သတင်းရပြီးသူ အမေတွေ တောင်ကြီး

မှသာခေါ်ရတယ်။ တောင်ကြီးက ဆေးဆရာ အိမ်ကအိမ်မှာ
ဖျားပြီး သတိမရတချက် ရတချက်နဲ့ သူ့ကို ပြန်ခေါ်လာတယ်။
ကိုယ် သွားတွေ့တော့ ကိုဝင်းဖေဟာ သတိ-တောင် ကောင်း
ကောင်းမရသေးဘူး။

‘ဟင်...စိမ်းတို့ခါးမြ တိုက်ခံရတာက မိုင်းခေါ်နဲ့ ကျောက်မဲ
ကြားမှာ၊ သူ့ကတယ်နယ် တောင်ကြီးကို ရောက်သွားတာလဲ...’

‘ကားနဲ့သွားလို့ ဖြစ်တာဘဲဟာ၊ ကိုဝင်းဖေ နေကောင်းလို့
ပြောပြတော့၊ သူတို့ကိုမျက်စိပိတ်ပြီး ကားနဲ့အဝေးကြီးကိုခေါ်
သွားတာ ၄-ရက်လုံးလုံးဘဲတဲ့။ ပြန်ပေးလုပ်ဖို့ဟာလဲ၊ ခက်တယ်
မူတ်လား၊ တနေ့ ယာတောတခုမှာ သူနဲ့ သူ့တပည့်ကို ထားခဲ့
တယ်တဲ့။ အဲဒါအစောင့်လစ်တုန်း ပြေးကြတာဘဲ၊ နောက်ကခါး
မြတွေလိုက်လာတာမှာ ပြေးကြရင်း လူကွဲသွားတာဘဲ၊ သားရေ
အိတ်နဲ့ သေနတ်တခု သူ့တပည့် ထင်တယ်တဲ့။ အဲဒီအလောင်းကို
တောင်ကြီးက စော်သွားကတွေ့ပြီး၊ ကိုဝင်းဖေ အမေများဆီ
အကြောင်း ကြားတာဘဲ၊ သူကတော့ ပြေးရင်းနဲ့ ဘယ်ရောက်
မှန်းလဲမသိဘူး၊ လမ်းမှာဖျားပြီး မေ့မေ့ နေတာ နောက်ဆုံး
တောင်ကြီးက ရှမ်းဆရာကြီးဆီ ရောက်နေပေမင်၊ သူ့ ကိုဘယ်
သူမှန်းမသိဘူး၊ သူနဲ့သတိရလာမှ အိမ်ကိုမှာခိုင်းရတာတဲ့’

‘အိမ်ရောက်တယ်ဆို စိမ်းဘယ်မှာရောက်နေလဲလို့ ကြော်ငြာ
တာဘဲလား၊’

‘ဘယ်ကြော်ငြာနိုင်မလဲ၊ ငှက်ဖျားနဲ့ စိတ်ညစ်တာနဲ့ ရော
ပြီးဖျားနေလို့ မနက်ရတယ်...၊ ခြောက်လခုနှစ်လလောက် အိပ်
ထုတ်လဲပြီးတော့မှ နေကောင်းလာတယ်၊ ဒီတော့မှသူလဲ စိမ်းဆီ
ကိုကြော်ငြာရတာဘဲ’

‘ကြော်ငြာပေမင်၊ စိမ်းကဘာသတင်းမှမရတော့...’

‘မရတော့...’

ဒေစီ စကားဖြတ်ထားသောနေရာသည့် စိမ်းအတွက် အရေး
ကြီးဆုံး နေရာဖြစ်နေ၍၊ ဒေစီနောက် ပြောမည့်စကားကို စိမ်း
မြော်လင့်ကြီးစွာနှင့် နားထောင်နေ၏။

‘သူ့ မိဘတွေကမင်းကို မလိုလား ကြတူးမှတ်လား၊ အဲဒီလို
ဖြစ်နေတုန်း စိမ်းဟာ သေဘိ။ ဒါကြောင့် မိန်းမ ယူရမယ်လို့
ဝိုင်းနားချကြတာဘဲ၊ အရင်သူတို့ ပေးစားမယ်လို့ စီစဉ်ထားတဲ့
ခင်ခင်သန်းနဲ့ ဘဲ လက်ထပ်ပေးလိုက်ကြတယ်’

‘ကိုကိုက...ခင်ခင်သန်းကိုယူတယ်...’

‘ယူတာပေါ့...’

‘စိမ်း...မယ့်ဘူး...’

‘မင်းအသက်ရှင်ရက် ရှိနေတယ်ဆိုရင်တော့ မယ့်စရာပေါ့လေ
စိမ်းသေပြီလို့ သူက ယူဆထားတာကိုး၊ ဒီတော့ယူတာပေါ့’

‘သူ့နှလုံးသားထဲမှာတော့ စိမ်းဟာ...ဘယ်တော့မှ မသေပါ
ဘူး...’

ဒေစီသည် ဗင့်သက် ရှူလိုက်၏။

‘ခက်လိုက်တာ စိမ်းရယ်...၊ သူတို့ကယောကျ်ား၊ အသဲ
နှလုံးထဲမှာ ချစ်သူရှိသလို သူတို့ဆန္ဒဖြေဖျော်ဘို့ကလဲ ရှိခင်ကြ
တာဘဲ၊ အသဲနှလုံးထဲမှာရှိနေတဲ့ချစ်သူကို အစဉ်တောင်းတပြီး
မိန်းမ-မယူဘဲနေတဲ့ သူရယ်လို့ မင်းဘယ်တုန်းကများတွေဘူး
လို့လဲ သူတို့ခန္ဓာကိုယ်နဲ့စိတ်အတွက် ထပ်တူပင်များကျနပ်နိုင်ဘို့’

စိမ်းသင့်မှစိမ်း

အထက် ခြံနံတယောက်ထဲ ဖြစ်သွားတာ အင်မတန်ခဲယဉ်းပါ

ဒေဝီစကားကိုနားထောင်ရင်း ယခုလိုဖြစ်ရသောအကြောင်းများတွင် သူ၏ချိုလှင်းချက်များပါလေသလားဟု စိမ်းကပြန်၍ တွေးနေပြန်၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ လျော့တွေး၍လားမသိ။ သူ့အပြစ်ကိုသူမတွေ့ပေ။ တကယ်ဆို ကိုကိုသည် သူ့ကိုရှာဘို့ ကောင်းပါသေးသည်။ သူကလဲဘာကြောင့်များ မြို့ကိုပြန်မလာမိပါလိမ့်....။

လက်တလုံးကြားလေး ကွာလိုက်မှုသည် တဝအား အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲလိုက်ပါပေကော။ ကိန္နရီမောင်နှံ တို့၏ချောင်းခြားဇာတ်က ပြန်လည်၍တွေ့ဆုံမည့်အခန်းပါသေးသည်။ သူနှင့် ကိုကိုကတော့ အဏ္ဏဝါခြားခဲ့ကြပြီ။ ခင်ခင်သန်းသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် အဏ္ဏဝါလည်းဟုတ်၏။ သဲကန္တာရလည်းဟုတ်၏။ သူ့အဖို့ဘယ်လိုဘဲ အရင်လက်ထပ်ခဲ့သူအနေနှင့် အခွင့်အရေးရှိပေမည်။ ခင်ခင်သန်းငုတ်တုတ်ရှိရက်နှင့် ကိုဝင်းဖေကိုပြန်၍ မကပ်လိုတော့ပေ။ မကပ်လိုလျှင် မရွှေစိမ်း ဘယ်ကို လွှင့်ပါအု်မည်နည်း....။

စိမ်းယခုလို ငြိမ်သက်စွာတွေးနေသည့်အတွက် ဒေဝီက စိတ်မကောင်းဖြစ်လာပြန်သည်။

‘ဒီမှာဘဲ ခဏနားပြီး၊ အလုပ်လေး ဘာလေးရှာသေးဘာပေါ့၊ စိမ်းရယ်။ ပြီးတော့....’

ဒေဝီက သူ့ စကားကို မဆက်ပေ။ နားထောင်ရင်း စိမ်းသည် “ခဏ” ဆိုသည့်စကားလုံးကိုသတိထားမိ၏။ “ခဏ” ဆိုတော့ ကြာရှည်နေသောတော့ လိုသားဟန်မရှိပေ။ မှန်ပေသည်။ ဒေဝီတို့

ညီလည်း ငယ်ရွယ်သော အိမ်ထောင်ရှင်များသာ ရှိသေး၏။ ကြားထဲတွင် သူ့လိုတခုလပ် မိန်းမသားတယောက်ထဲအနေနှင့် တောနေသို့ကို ဒေဝီစိုးရိမ်ဟန်ရှိသည်။

အမှန်တော့ဒေဝီသည် သူထိန်း၍မရနိုင်သော သူ့ယောကျ်ားအန္တရာယ်ကိုကြိုတင်ကာကွယ်လို၍ “ခဏ”ဟူသော စကားလုံးကိုထည့်ပြောရခြင်းဖြစ်ပေသည်။ တွယ်ရာမဲ့ရှာသော သူငယ်ချင်းတို့က “ခဏ” ဆိုသော စကားလုံးကို ထည့်သွင်းသုံးရသည်ကို တမခမျှမ်းသာပေ။

‘အခု သူတယ်မှာလဲဟင်’

တိတ်ဆိတ်နေရာမှ စိမ်းကမေးလိုက်လေ၏။

‘ကိုဝင်းဖေလား၊ သူတောင်ကြီးမှာ ရှမ်းပြည်ကို စစ်အုပ်ချုပ်ရေး လုပ်ထားတယ်။ သူ့ကိုခေါ်ယူလို တောင်ကြီးကို ပြောင်းသွားရတယ်’

‘စစ်အုပ်ချုပ်ရေးတွေ ဘာတွေလဲ ယာတော အနေနဲ့တော့ သိပါဘူး၊ ပြီးတော့ စိမ်းတို့ယာတောရှိတာက ရှမ်းပြည်မြောက်ဘက်ကီး....တခု ဒေဝီကိုတောင်းပန်းချင်တာက စိမ်းဒီကိုလာတာတွေ၊ စိမ်းအသက်ရှင်ရက်ရှိနေတာတွေကို ကိုဝင်းဖေဆီကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ အကြောင်းကြားပါနဲ့’

‘ဟင်....တာဖြစ်လို့လဲ’

‘အကြောင်း ထူးတော့တာမှမဟုတ်ဘဲ။ ကိုယ်ရှိနေတယ်ဆိုတာသိရင်ဘဲ သူတို့မှာ စာရင်းရှုပ်လာအုံးမယ်။ ခုနေတော့ ခိုကို စိတ်ထဲမှာ စိမ်းဟာသေသွားနေဘိ၊ စခန်းသိမ်းထားတော့ အမှတ်စိတ်သောတဆောက်စရာမရှိတော့ဘူး၊ ကံအကြောင်းတရားတွေပေါ့ ဒေဝီ....။ နက်ဖြန်မှစိမ်းအလုပ်ရှာအုံးမယ်’

ဒေဝီသည် အာမရန်မပြောနိုင်။ သူ့နှလုံးထဲမှာ အာမရန်ကဲ့သို့ စိမ်းမီးပေးနိုင်သည်ကို ဝမ်းနည်းနေ၏။

ဒေဝီ ယောက်ျားရုံးပြန်လာချိန်တိုင်း 'ဘာကြောင့် စိမ်းအား ဒေဝီက အသုမနေလိုသည်ကို စိမ်းသိခဲ့ရလဲသည်။' ဒေဝီသည် ခေါင်းမပေါ်နိုင်အောင် မူးလာသော ချစ်လင်အပြန်ကို ဆီး၍ ကြိုရသည်။ အိမ်ထောင်ပြန်လျှင်လဲ အငြိမ်မနေပေ။ စိမ်းကိုကြည့် ပုံရိပ်များကိုလဲ စိမ်းကမနှစ်သက်ပေ။

အရက်သမား၏ အန္တရာယ်သည် တနေ့နေ့ စိမ်းအပေါ်တွင် ကျရောက်ပေလိမ့်မည်။ ဒေဝီအကြောင်းကို သိလေလေ စိမ်းက ဒေဝီကို ပို၍သနားလာသည်။

X X X X

နေ့တိုင်းလိုလို စိမ်းအလုပ်ရှာ၏။

ကြာမြင့်လှပြီဖြစ်သော အချိန်များကတော့ စိမ်းသည် အပြစ်တွင် အလုပ်မလုပ်လိုပေ။ ရုံးစာများကို လွယ်အိတ်ထဲတွင်ထည့်ပစ်ခဲ့ပြီးတွင်လွယ်ကာ လမ်းသလားနေရသော အလုပ်ကိုစိမ်းက နှိမ့်မလုပ်ချင်ပေ။ သို့သော် ဖေဖေနှင့်မေမေတို့အသံပြောသည့်အခါ အပျိုဘဝတလျှောက်လုံး ဒီလွယ်အိတ်ကိုလွယ်၍ ဒီရုံးကိုဘက်ရ၏။ လမ်းများကလည်း ရွှေကန်သည်မှာ များလွန်းလှသည်ဟု ထင်သည်။

ဘယ်မိန်းမ၊ မဆို သူတို့အတွက် သင့်တော်သော အိမ်ထောင်တလုံးနှင့် ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော လင်ယောက်ျားသည် ရှိသည်မဟုတ်ပါလော။ သားသမီးများ ပေါ်ထွန်း လာချိန်တွင်

တော့ သူသည် ပြည့်စုံသောမိန်းမဘဝကို ရပြီဟု ဆိုရပေမည်။ သားတို့အတွက် လုပ်သော အင်္ကျီလေးများကို ချုပ်ရပေမည်။ ချစ်လင်အတွက် ဟင်းကောင်းများကိုလည်း ချက်ပြုတ်ရပေမည်။ သပ်ရပ်လှပသော အိမ်ဖြစ်ဘို့ကိုလည်း ပြင်ဆင်ရပေမည်။

သမီးလေး မအိပ်သေးပါလျှင်လည်း ချိုသာသော တေးကို ဆို၍ သိပ်ရအုံးမည်။ ချမ်းငြိမ်းသော အိမ်လေးထဲတွင် သီချင်းသံသည် လွင့်ပျံ့၍ နေသောအခါ လောက နိဗ္ဗာန်ပင် မဟုတ်ပါလား။

ကိုဝင်းဖေနှင့် လက်ထပ်လိုက်စဉ်ကတော့ စိမ်းသည် လောက နိဗ္ဗာန်၏ လမ်းစုကိုတွေ့ပြီဟု အောက်မေ့ခဲ့သည်။ ယခုတော့ ဘဝသံသရာသည် လည်မြဲအတိုင်း ပြန်၍လည်ပြန်ပါမကော။

အိမ်မဟုတ်သော အခန်းအခန်းတွင် နေရအုံးမည်။ လွယ်အိတ်ကိုလွယ်၍ ပြေးရလွှားရအုံးမည်။ ကျန်သော မိန်းမများက စိမ်းနှင့်အယူအဆချင်းတူချင်မှုကြောင့်ဖြစ်သော်လည်း စိမ်း၏ အပြင်းအထန်ဆုံးသော ဆန္ဒမှာမူ...

အိမ်တဆောင်

အိပ်ရာတခုနှင့်

ထမင်းအိုးလေးတလုံး

ဖြစ်လေသည်။

အလုပ်ကို ရှာသာနေရသည်။ မလုပ်ချင်ပေ။ ကိုယ့်အိမ်မှာ ငါးပိချက်ကို ခရမ်းသီးနှင့် ပျစ်ပျစ်တခွက် ချက်စားချင်သည်။ ထမင်းဆိုင် ထမင်းများနှင့် ထမင်းလခ ငေးစားရသော ထမင်းမျှစကို မစားချင်ပေ။ အပျိုတုန်းက စားခဲ့ရသော ဟင်းများကို ပြန်တွေ့မိတိုင်း ညီးစော်နံ့လာသည်။ အန်ချင်သည်။

စိမ်းသင့်မှစိမ်း

တယောက်ထဲဆိုတော့.... (ဝိုင်-ဒဗလျူ-စီ-အေ)တွင် နေရမည်။ ထမင်းပါဆိုလျှင် လခကအလွန်ကြီးမေမည်။ တအိမ်အိမ်တွင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆိုင်တဆိုင်မှဖြစ်ဖြစ် နံနင်းနံ၊ နှင့် မဆလာအနံ့၊ ပြင်းသော ဟင်းထမင်းများကို ပိုက်ဆံ ပေးစားရပေအံ့မည်။ မနေချင်သောဘဝကို နေနိုင်သည့် ကြိုးစားရဦးမည်ဟုကား။

စိမ်းသည် မနက်တိုင်းစောစောထ၍ အသုပ်ရွာထွက်ရ၏။ ယနေ့မှာမူ အင်းစိန် တန်းမြင့် ကျောင်းမှ အောက်တန်းဆရာမ တနေရာလိုသည်ဆို၍ သူသည် အင်းစိန်ကို ပြေးရပြန်သည်။

ဘတ်စ် မေက ဆင်းဆင်းချင်း လမ်းစော့မှ သူ့ကိုခေါ်သံကြားရသည်။ သူ့ကိုများ ဘယ်သူက သိနေပြန်ပါသနည်း။ သူသည် လှည့်၍ မကြည့်ချင်။ သို့သော်....ခေါ်သံက ကျယ်၍ကျယ်၍ လာရုံသာမက ခေါ်သံရှင်သည် သူ့ ပခုံးကို လာ၍ဆုပ်၏။

‘စိမ်း....စိမ်းမှတ်လား ဟင်....ခလေးမ’

စိမ်းသည် သူ့ ပခုံးကို လှုပ်နေသူအား စေ့စေ့ပြန်၍ ကြည့်မိ၏။

‘ဒေါ်ရွှေသွယ်....’

‘အေး ဟုတ်တယ်....ရွှေသွယ်လေ၊ မှတ်မိရဲ့လားဟင်....ငယ်ရုပ် နဲ့နဲ့မှ မပျောက်ဘူး၊ ကြည့်စမ်း ခု ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ယောက်ျားရဘိဆို’

ဒေါ်ရွှေသွယ် မေးခွန်းများကို စိမ်းသည် ဘာမှပြန်မဖြေနိုင်၊ မျက်ရည်ဝိုင်းသော မျက်လုံးဖြင့်သာငေး၍ ကြည့်နေသည်။ စိမ်းမိဘုရားက တခေတ်ကောင်းစားစဉ်က ဒေါ်ရွှေသွယ်သည် စိမ်း၏

အထိန်းတားကြီးဖြစ်ခဲ့၏။ မိဘများသေဆုံး၍ စိမ်း ကစဉ့်ကနဲ ဖြစ်ချိန်တွင် ဒေါ်ရွှေသွယ်ကိုလည်း စိမ်းကတာဝန်မယူနိုင်တော့ပေ....။ ဒေါ်ရွှေသွယ်သည် ရေကြည်ရာမြက်ရာရာ၌ တနေရာရာတွင် သောင်တင်နေပုံ ရလေသည်။

‘အခု ဒေါ်ရွှေသွယ် ဘယ်မှာလဲ’

‘မင်းကြီးက တော် မမြဲနဲ့ အတူနေတယ်၊ စိမ်းရဲ့ အဒေါ်ဝင်းကွဲလေ’

‘စိမ်းမှတ်မိပါတယ်’

‘ဒါနဲ့များ မိန်းခလေးချစ်....၊ တခေါက် တလေများ လာရောပေါ့....’

‘မေမေတို့ ဆုံးကတဲက စိမ်းက သိပ်ဆင်းရဲတယ်မှတ်လား၊ သူတို့ကလဲ မေမေတို့ ဆုံးတာခဟင် လာမမေးဘူး၊ ဒီတော့ စိမ်း ဘယ်အမျိုးမှမတွေ့ချင်ဘူး’

‘နေပါအုံး....မိန်းခလေးက အခုဘယ်မှာလဲ’

စိမ်းသည် ခေါင်းခါလိုက်၏။

‘ဟင်....ဘာလဲ၊ ဘယ်မှာမှမနေဘူးသား’

‘နေပါအုံး....ဒေါ်ရွှေသွယ်ရယ်၊ ဒါတွေမဖြေပါရစေနဲ့အုံး၊ စိမ်းနောက်တော့ပြောပြပါမယ်....’

‘အခုတော့ မမြဲနဲ့ဆိုကို လာလယ်ပါအုံး၊ လိုက်ခဲ့ပါခလေး၊ ခရယ်....သူ့ မင်းကြီး ဆုံးကတဲက မမြဲနဲ့ဟာ စိတ်ကျပါတယ်။ တနေ့ကတဲ စိမ်းအကြောင်း စကားစပ်မိကြသေးတယ်....သူက ပြောတော့ စိမ်းယောက်ျားဟာ သေသွားပြီဆို’

ဒေါ်ရွှေသွယ်ကို ဘာက စပြောရမှန်း မသိအောင်ပင် သူ့ဘာဘက်ကလည်း ရှုပ်လွန်း၍ သူသည် ဘာမှမဖြေပေ။

စိမ်းသင့်မှစိမ်း

‘နေပါအုံး ဒေဂါရွှေသွယ်၊ နောက်တော့လာတာပေါ့၊ အခု အလုပ်ကိစ္စရှိသေးလို့’

‘အလုပ်ကိစ္စရှိသေးလဲ....ဟိုအိမ်ကမှသွား၊ မမြနဲ့မှလဲ သမီး လေးရှိတယ်၊ စိမ်းထက် နဲ့နဲတဲငယ်မယ်၊ မိန်းခလေးရဲ့ ကိုယ့်မှာ အားကိုးရာမဲ့ချိန်မှာ၊ နဲ့နဲတော့ လျော့ပေးပါကွဲ့၊ တွေ့လိုက်ပါ အုံး...ခလေးမ အဒေါ်ကို တွေ့လိုက်ပါအုံး၊ ပြီးတော့ မအိုဇာ ကြီးလဲရှိတယ်၊ မှတ်မိသေးလား’

ဒေါ်အိုဇာ၊ ဒေါ်ရွှေသွယ်ဆိုသော နာမည်တို့နှင့်ဆက်စပ်၍ စိမ်း၏ပြည့်စုံကြွယ်ဝခဲ့သော အတိတ်သည် ရိုးရိပ်မျှပြန်၍ ထင် လာခဲ့သည်။ ဟိုတုန်းကတော့ မေမေ့စိန်နားကပ်သည် တဝင်း ဝင်းတောက်၍ နေခဲ့၏။ စိန်နားကပ်ရောင်အောက်တွင် သွား လာ လှုပ်ရှားနေသူများကား များလွန်းလှ၍ စိမ်းကမမှတ် မိပေ။ ထိုလူများထဲတွင်တော့ ဒေါ်အိုဇာနှင့် ဒေါ်ရွှေသွယ်မှာ နီးစပ်၍ သူ့မှတ်မိခဲ့၏။ မေမေ့စိန်နားကပ်ရောင် တဖြေးဖြေးမှို ဖ်လာသည်နှင့်အမျှ လှုပ်ရှားသူများ တဖြေးဖြေး နည်းလာကာ ဒေါ်ရွှေသွယ်တယောက်ပင် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ နောက်ဆုံး ဒေါ်ရွှေ သွယ်သည်လည်း သူ့ကိုခွဲခွါ၍သွားခဲ့သည်။

အမှန်တော့ သူကဒေါ်ရွှေသွယ်ကိုခွဲထုတ်၍ သူ့ခမျာ ထွက် သွားရခြင်းဖြစ်လေသည်။

‘ကဲလာ....ဆိုက်ကားပေါ်တက်’

သူခိုင်နေသည်ကို ဆွဲလှုပ်ရင်း ဒေါ်ရွှေသွယ်က ဆိုက်ကား ပေါ်တင်နေသည်။

‘သယ်လောက်ဝေးလဲ့....ကျမခြေလျင်ဘဲ ရှောက်မယ်’

ခထိလဲ မလျော့ချင်ဘဲကိုး....’

စိမ်းသည် ဒေါ်ရွှေသွယ်နောက်ကိုသာ လိုက်သွားရသည်။ စိတ်ထဲကမူ ဆုံးဖြတ်လို့ မနိုင်သေးပေ။ ဒေါ်မြနဲ့အိမ်သို့ အင်း စိန်ရွာမလမ်းတွင်ဖြစ်၍ ခြံကျယ်ကြီးထဲတွင် ဆောက်ထားသော တိုက်ခံနှစ်ထပ်အိမ်ကြီးဖြစ်သည်။ အိမ်ဝင်ရောက်သည်အထိ၊ စိမ်း စိတ်သည် ဘာကိုမှမပြတ်သားသေးပေ။

ဒေါ်ရွှေသွယ်က သံတံခါးကို ဖွင့်လက်စွာဖွင့်၍ ဧည့်ခန်း ရောက်သည်အထိ စိမ်းကိုဒေါ်သွားသည်။ အစိမ်းနုရောင်ဆိုပါ ပေါ်တွင် စိမ်းကထိုင်နေ ရစ်လေသည်။ ဒေါ်ရွှေသွယ်သည် အတွင်းခန်းထဲသို့ ဝင်၍သွား၏။ နံရံများသည် အစိမ်းနုရောင် ဆေးသုတ်ထား၍ အရောင်မှာ တောက်ပနေသည်။ ထိုဖိုဖိုးများ မှာ ပန်းပွင့်များမဟုတ်ကြဘဲ၊ ဖက်ဖူးရောင်ပုလဲပေါက်ဖွင့်ချော နှင့်ပွင့်၍ထားသည်။ ကြမ်းပြင်ကော်ဇောကမူ နီညိုရောင်အောက် ခံတွင် ပန်းပွင့်အဖြူကြီးများကိုဖေါ်၍ ယက်ထားသော မွှေး ရှည်ကော်ဇောကြီးဖြစ်လေသည်။

ရှင်သားအစိမ်းနုအခန်းဆီးများမှာ ပါးလွန်း၍ နွဲ့ဟန်ပေါက် နေသည်။ တခန်းလုံးသည် ဖက်ဖူးရောင်လွှမ်း၍ ကြမ်းပြင်မှ နီညို ရောင်နှင့် ချုပ်၍ထားသည်။ ဧည့်ခန်းထောင့်ရှိ နံရံကပ်စာပွဲ ပေါ်မှ ဝေပန်းရနံ့ကလည်း သင်းပျံ့ပျံ့နှင့်မွှေးနေသည်။ တခန်း လုံးရှိ အဆောင်အယောင်များသည် ဒေါ်မြနဲ့၏ အခြေအနေကို ဖော်ပြနေသည်။ ဒါလောက်ကြီးပွားချမ်းသာသော အဒေါ် ကြီးနှင့်လည်း သူကမတွေ့ချင်ပေ။ အမှန်တော့လဲ လူတယောက် ကိုမတွေ့မီ၊ မသက်ဆံ့မီက တတက်သတ် အထင်သေးနေခြင်းမှာ လည်း မကောင်းလွန်း၍ သူ့ကိုယ်ကို ပြန်၍ဆုံးမနေရ၏။

စိမ်းသင့်မှစိမ်း

အမှန်တော့ အထင်သေးခြင်းမဟုတ်... လက်လုပ်လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု သူ့စိတ်ကဖြေ၏။ မှန်ပေသည်။ အိမ်၌ညက်ညောသောသူများဆိုပါပေ။ တွင် မထိုင်ချင်ပေ။ အရသာပြည့်စုံသော ဟင်းလျာကို ငွေပန်းတန်တွင်ထည့်၍ မငွေခွန်းနှင့်စားရသော သူများထမ်း-ဟင်းကိုလဲ မစားချင်ပေ။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ စပါးဘလုံးကိုဘဲရရ၊ ကိုယ်ပိုင်ကလေး၊ ကိုယ်ပိုင်တခုတော့ ရချင်ပါ၏။ ထိုရချင်သောဆန္ဒက မာနလိုခံနေသည်။ အမှန်တော့ မာနကား-မဟုတ်ပါပေ။

‘စိမ်း....’

မိန်းမကြီးနှစ်ယောက်၏ ခေါ်သံသည် အခန်းဝမှ တပြိုင်နက်ပေါ်လာသည်။ သူ့အိမ်နံရံနံရံကိုမော့၍ ကြည့်လိုက်၏။ ကြီးကြီး ဒေါ်မြနုသည် အရွယ်အားဖြင့် အိုအင်းရင့်ရင့်ပြီဆိုပေမည် သူ့အသားများမှာ ဖြူ၍နုနေသေးသည်။ ထမီဖျားမှာ ကော်ဇောပေါ်ပုံနေ၍ လက်ကိုင်ပုဝါအဖြူကြီးများမှာ ပန်းပေါ်တွင် မခိုတရုံ တင်နေသည်။ ခပ်ပုံ့ပုံ့ ထုံးထားသော ထိပ်ပေါ်မှ ဆံထုံးမှာ အဖြူရောင်ဆံပင်များ ကြီးထွားကျဲကျဲသော ရှိလေသည်။ ဆံပင်အနက်များခြင်းမှာ သူ့ဘဝတွင် သိပ်ခေါင်းကိုက်လောက်အောင် ဒုက္ခကိုရင်မဆိုင်ခဲ့ရကြောင်း ဖော်ပြ၍နေသည်။ စိမ်း၏ ပခုံးကိုလာ၍ကိုင်သော လက်မင် အဆူဖြောင့်များဖုံးလွှမ်းနေပေမည် ကျောက်စိမ်းအပြောလက်ကောက်ကြောင့် နုပျိုနေပုံရသည်။

‘ဘာကို စိုက်ကြည့်နေတာလဲကွယ်... ကြီးကြီးကို မမှတ်မိဘူးလား’

သူ့ကို ထပ်၍မေးရန် ဘေးမှဆိုပါပေ။ တွင် ထိုင်ထိုက်လေသည်။

ကြီးကြီးမျက်နှာသည် ရှင်လန်း၍လာပုံရ၏။ ကြီးကြီးနောက်တွင် ဒေါ်အိဇာသည် ကပ်၍ပါလာသည်။ ဒေါ်အိဇာကမူ မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင် အိုမင်း၍နေလေသည်။ အမှန်တော့ ဒေါ်မြနုဘဝနှင့် ဒေါ်အိဇာဘဝသည် တူမတူလေဘဲ။ ဒေါ်အိဇာက ပို၍အိုမင်းပေမည်။ ယခုထက်တိုင် သူတပါးကို ခိုပါကပ်ပါမှ ထမ်းတလုတ်စားရသော သူ့ဘဝတွင် သူတပါးကျေနပ်သို့ အတွက် သူ့လုပ်အားနှင့် စိတ်အားကို အသုံးချရပေသည်။

အဖွားကြီးနှစ်ယောက် သူ့ကိုစေ့စေ့ကြည့်နေသည့် အချိန်ထိ သူသည် စကားတလုံးမှပြော၍မထွက်။

‘လက်ဆပ်တယ်ဆိုတာလဲ ကြားလိုက်ပါရဲ့၊ မိန်းခလေးခင်ပွန်းဆုံးတယ်ဆိုတာလဲ ကြားလိုက်ရဲ့။ သေသေချာချာတော့ ဘာမှမသိလိုက်ဘူး...။ ကြီးကြီးအဖွားတွေလဲ အများကြီးရှိပါတယ်လေ...ခုတယ်မှာနေလဲ၊ ဘာလုပ်နေလဲ၊ စိမ်းယောကျ်ားဆုံးတယ်ဆိုတာကောဟုတ်လား...’

မေးခွန်းများကို ဖြေရမည်ကြံတိုင်းလည်း ဘာကစ၍ပြောရမည်ကို တွေးနေရသည်က တခက်ပင်။

‘စိမ်းကကြီးလာလေလေ- မောင်ဘယာမျက်နှာနဲ့ ပိုပြီးတူလာတယ်’

ဒေါ်အိဇာကလဲ ဖေဖေ့နာမည်ကိုဖော်၍ ဘဝဟောင်းကို နှိုးပြန်သည်။

‘စိမ်း- အခုအလုပ်ရှာနေတုန်း’

အဖွားကြီးနှစ်ယောက်သည် စိမ်း၏လွှတ်ကနဲပြောလိုက်သည်ကို ပါးစပ်ဟ၊ ကာ နားထောင်နေ၏။

‘အလုပ်ရှာတုန်းဆိုတော့ မိန်းခလေးယောက်က... ယောက်ျား ယောက်ျား ဆိုတာ အမှန်ပေါ့’

‘သေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး’

အဖွားကြီး များကလည်း သတင်းစာနှင့် ဆက်သွယ်ကြပုံ မခပ်ပေ။

‘အင်း...ဒီလိုဆိုတော့’

ကြီးကြီးနုပါးစပ်သည် စကားလုံးကို ဆက်ရွတ်ပေမင့် အသံ မထွက်ပေ။

‘သူနဲ့ စိမ်းနဲ့အတူမနေဘူး’

‘ဘယ်လို ခဲကွယ် ဒါလောက် လှပတဲ့ မိန်းခလေးကို ယောက်ျားကယောက်သ ဖတ်တားတယ်ဆိုတာတော့ ဒေါ်အို ဇာမယ့်ဘူး’

ဒေါ်အိုဇာသည် ရင်ကိုဖိကာ တအံ့တဩ ပြောနေပြန်၏။ အင်း...စိမ်းစကားပြောမှာ မောလိုက်ပါဘိ။ သူသည် တတ်နိုင် စမယ့် အတိုချုံး၍ ဇနီးမောင်နှံ ခရီးထွက်ရာမှ နောက်ဆုံး ယာ ခင်းမူပြေးလာသည့်အထိကို ပြောပြရပြန်သည်။ ကြီးကြီးနုမျက် လုံးတွင် မျက်ရည်များဝေ့လာ၍ ဒေါ်အိုဇာကမူ စုတ်တသတ် သတ် ဖြစ်နေသည်။

‘ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေကွယ်’

နောက်ဘက်မှ ညည်းသံကြားမှ ဒေါ်ရွှေသွယ် ဝင်လာမှန်း စိမ်းကသိသည်။ သူတို့သုံးယောက်သောက်သုံးအတွက် လိမ္မော်ရည် သုံးခွက်ကို ဒေါ်ရွှေသွယ်ကယူလာ၏။ ကြီးကြီးနုသည် လိမ္မော် ရည်ဖလံခွက်ကိုကိုင်ကာ တခုခုစဉ်းစားနေပုံရသည်။

ဒါကြောင့် စိမ်းအခုအလုပ်လုပ်မလို့ လာလျှောက်တာ’

နောက်ဆုံးသူ့ဝတ္ထုကို စိမ်းကနိဂုံးချုပ် လိုက်လေသည်။ ကြီးကြီးနုသည် ဘယ်လက်ဖြင့် ပခုံးခပ်မူ ပုဂံကိုယူကာ မျက် လုံးကို ခပ်ဖိဖိလေး သုတ်လိုက်ပြန်သည်။

‘အလုပ်လဲရှာတာပေါ့ မိန်းခလေးရယ်၊ ဒါမေမင့် မိန်းမဆို တာ အုပ်ထိန်းခြင်းကင်းလို့ မတော်ဘူးကွဲ့။ ဒီတော့ အလုပ်ရ ပြီးလဲ ကြီးကြီးနုနဲ့အတူ လာနေပါ။ လဲ့လဲ့အတွက်လဲ အဖေ၊ ရတာပေါ့၊ ဘယ်နှယ်လဲ-မကောင်းဘူးလား မရွှေသွယ်ရယ်...၊ လူငယ် အမျိုးချင်း ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိဘို့ဟာ တို့လူကြီးတွေက လုပ် သင့်တယ်မှတ်လား’

ကြီးကြီးသည် မျူးမတ်ကြီးများ၏အကြံဉာဏ်ကို လိုလား သော ဘုရင်ကြီးလို မေးလိုက်၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်...စိမ်းဒီအိမ်မှာ နေဘို့တော့ သိပ်ကောင်းဘာ ဘဲ၊ မောင်ဝင်းဖေလဲ တနေနေအချည်လည်လာရင် ပြန်တွေ့နိုင် တာဘဲ’

‘စိမ်းပြန်ရောက်တဲ့အကြောင်းတော့ သူ့ကိုနဲ့မှ မသိစေချင် ဘူး’

အဖွားကြီးသုံးယောက်လုံးသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေ ကြ၏။

‘ဘယ်လိုဘဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ...စိမ်းဒီမှာနေပါ’

ကြီးကြီးနုက တောင်းပန်ဟန်နှင့် ပြောပြန်သည်။

‘ကဲလေ...စဉ်းစားအုန်းပေါ့၊ မနက်စာစားပြီးမှ ပြန်ရမယ်၊ အကြာဘူး...လဲ့လဲ့လဲ လာလိမ့်မယ်။ စဉ်းစားအုန်း...’

ကြီးကြီးနဲ့ သည် ထိုင်ရာမှတစ်ဆင့် အတိအကျ ဝမ်းသာလေသည်။ ဒေါ်အိုဘေ- ဒေါ်ရွှေသွယ်ကပါ ခဏဖြစ်ပြီတော့ ဒီအိမ်တွင်နေသည့် ဝိုင်း၍ပြောကြပြန်သည်။

‘နေသင့်ပါတယ် ခလေးမရဲ့ မင်းအဖေကောင်းစားစဉ်က စံစားကြတဲ့အထဲမှာ မမြနုတို့လဲပါဟာဘဲဟာ၊ ခုတလဲ့ မိန်းကလေးက နေသင့်ပါတယ်။ အရင်လိုစိတ်လဲ မမြနုဟာရှိတော့ပါဘူး’

ခဏဆိုသလိုတော့ ဒေဝီအိမ်မှအပြောင်း၊ စပ်ကူးမတ်ကူးတွင် နေသည့် စိမ်းကဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

သူခဏမြန်မာညီဆဲဆဲတွင် မိန်းခလေးတယောက်ရောက်လာ၏။ မိန်းခလေး၏သွင်ပြင်မှာ အဖွားသုံးယောက်နှင့်ဆိုလျှင် နှစ်-၁၀၀ လောက် ကွာခြားအောင်ပင် ထင်ယင်ထူးဖွဲ့မှုမှာ ခြားနားလှပေသည်။ ကြီးကြီးနုမိတ်ဆက်ပေး၍ မိန်းခလေးသည် စိမ်းကို ပြုံးကာ နှုတ်ဆက်၏။ နှင်းဆီပွင့်လိုရဲနေသော နှုတ်ခမ်းထဲမှ သွားမှာ ပုလဲရောင်ထက် တောက်ပ၍နေလေသည်။ ‘ခေါင်းလှုပ်၍ စကားပြောတိုင်း ရွှေရောင်ဆံပင်တုန့်များမှာ လှုပ်၍သွားသည်။ စိမ်းကိုနှုတ်ဆက်၍ ဦးတိုက်လေကားမှ အိမ်ပေါ်သို့တက်သွားသည်။ ဘော်လီလက်ကြီးမရှိသော ကျောပြင်မှာ ဖြူဖြူပွေးနေ၍ လက်ခမောင်းသားများမှာ အိမ်ခလေး လှုပ်နေသည့် ခုံမြင့်ဖိနပ်ပေါ်တွင် ခြေသလုံးလေးမှာ ဇလပ်ပန်း အသားလို နုဖြူနေသည်။

‘လဲလဲ ကို ကျမ-မမှတ်မိဘူး’

စိမ်းသည် မိန်းကလေးကိုကြည့်၍ ပြောလိုက်၏။ ကြီးကြီးကမူ... သမီးကိုပြုံး၍ လှမ်းကြည့်ကာ ဝမ်းသာနေပုံရသည်။

တော့ တော်တော် ဝမ်းသာတယ်။ လဲလဲ... စီးလာတဲ့ကားနဲ့ စိမ်းပစ္စည်းတွေ ဘာတွေသွားယူနော်.... မရွှေသွယ်လိုက်သွားပေတော့

လှော်ရင်း ခတ်ရင်း မြစ်တကွသို့ရောက်၍ လာပြန်ပါပစော။

× × × ×
ကြီးကြီးနဲ့ အိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာချိန်တွင် ဒေဝီက သူ့ကို နိုင်လွန်နှစ်ဝတ်စာ ဝယ်၍ပေးလိုက်၏။ အိမ်ကအိမ်မှ ခွဲခွာ၍လာရတိုင်း မျက်ရည်ဝိုင်း၍နေသော မျက်လုံးများကို ကြည့်လာရသည်မှာ စိတ်မသက်သာစရာပင်ဖြစ်ပေသည်။

ကျောင်းဆရာမ အလုပ်သည် နှစ်လ စောင့်ရအုံးမည် ဖြစ်သည်။ ရုံးအလုပ်များကိုလည်း စုံစမ်း၍ နေရသေးသည်။ အမှန်တော့ မသေသေချာချာ မနားမနေအလုပ်ရှာလျှင် အလုပ်တခုမှာ ရနိုင်ပေသည်။ သို့သော် စိမ်းက လမ်းသိပ်မထွက်ပေ။ သူ့အခန်းထဲမှာပင် ကုတ်ကုတ်ကလေးအနေများပေသည်။

မနက်စောစောတွင် ခြံထဲမှ ပန်းများကို ဆင်း၍ ကောက်ရ၏။ ဆိတ်ဖလူးပွင့်များ၊ ပွင့်ချိန်တွင် ပင်အောက်မြက်ခင်းပေါ်ရှိ ပန်းပွင့်သေးများကို လိုက်၍ကောက်ရသည်။ မိုးဦးစပယ်ပွင့်ချိန်တွင်တော့ အပွင့်လေးများကို လိုက်၍ခူးရ၏။ နှင်းဆီခိုင်များကိုလည်း ကပ်ကျေးနှင့် ဖြတ်ရလေသည်။ လေထဲတွင် ဆိတ်ဖလူးပန်းနဲ့ ကင်း၍လာလျှင် ယာတောကို သွား၍ သတိရလာတတ်သည်။ ယာတောနှင့်ဆက်၍ တိုးကြီးနှင့် အတူးတိုင်းမျက်နှာလေးများ၊ မခမ်းလုံ၏ ရိုးသောဟန်ပန်များမှာ မျက်စိထဲတွင် ပေါ်လာပြန်ပေသည်။

ပန်းပွင့်ကို ခူးချေရသည်မှာ သက်တောင့် သက်သာသော အလုပ်ဖြစ်၏။ ကြေးနန်းကြီးလေးများခက်၍ပန်းခတောင်သဏ္ဌာန် လုပ်ထားသော ကြိုးတွင် ပန်းများကိုသိ၍ ခက်ရခြင်းသည်လည်း ပင်ပန်းသောအလုပ်မဟုတ်ပေ။ ဒါပေမည် သခင်မကြီး ကြီးကြီးနု ဘုရားရှိခိုးဘို့အတွက် အစေခံမလေးက လုပ်ပေးနေသလို စိတ်က ဖြစ်၍ဖြစ်၍လာသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိုးပိုင်နေလာခဲ့သောအချိန် ပိုင်းများက များလာလွန်းသောအခါ တဘဝတွင် သက်တောင့် သက်သာရှိသော်လည်း လင်မှတစ်ပါး ဘယ်သူ့ ကိုမှအားမကိုးလို တော့ပေ။ တခါတခါတွင်လည်း ကိုဝင်းဖေကိုပြေး၍ တွေ့လိုက် ချင်၏။ သူ့ချစ်လှစွာသော ဇနီးသားသည် ပုံပြင်ထဲမှ အစေခံ မလေးလို ပန်းကောက်နေရပုံ၊ ကွမ်းယာပေးရပုံ၊ ကြီးကြီးနု ဝေ ယျာဝစ္စများကို လုပ်ပေးနေရပုံကို ပြလိုက်ချင်၏။

အိမ်ကြီးမှာ မင်းကတော်ဟောင်းကယောက် အုပ်ချုပ်လာ၍ စေ့ငဲ့သေသပ်လှ၏။ အခြွေအရံ များကလည်း ဒေဝီရွှေသွယ် ဒေဝီအိုဇာတို့လို အိုမင်း ရှေးကျသူများက ဦးဆောင်နေ၍ တအိမ်လုံး ရွှေ့ရှားသွားလာပုံ များမှာ နန်းတော်ဟောင်းကြီး တခုနှင့် တူနေပေသည်။

သို့သော်-ကလီကလီ လဲ့လဲ့ ကျောင်းပိတ်ပြန်လာချိန်တွင်မူ ထိုအိမ်ကြီးတွင် အကြီး အကျယ် ပြောင်းလဲ လှုပ်ရှားလာ၏။ အပေါင်းအသင်းများ အသွားအလာနှင့် ပါတီပွဲများမှာ အိမ် သားတွေအဖို့ ခေတ်ကြီးကို ပြောင်းလိုက်သလို ဖြစ်၍ သွားလေ သည်။

‘ဒီနေ့ညနေ ထမင်းစားပွဲမှာ စိမ်းလဲ့ ပါရမယ်ဟေ့....’

မနက်တက် စိမ်းသည် ဘုရားဆောင်သို့ ပန်းသွားပို့ရင်း ကြီး ကြီးနုက ပြောလိုက်၏။

‘စိမ်း ပါရမယ်လား....’

‘အေးကွဲ့... လဲ့လဲ့ မိတ်ဆွေ မောင်မောင်တင်ကို ထမင်း ကျွေးမသို့၊ မိန်းခလေးအဖော် ကချိုနဲ့ မောင်ဘကောင်းတို့လဲ ပါလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့’

စိမ်းသည် ဘုရားခန်းမှထာလှည့်၍ ထွက်လာသည်။ ကြီးကြီးနု ရွတ်ဆိုပြသော လူနာမည်များမှာ သူ့အဖို့ ထမင်းပြင်ပြင်များ ထာ ဖြစ်နေလေသည်။

တညနေလုံး ထမင်းစားပွဲအတွက် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေရင်း အဝတ်အစားပြင်ဘို့ အချိန်ကျ၍လာလေသည်။ အိမ်ပေါ်တက် ၍ မှန်ရှေ့တွင်ထိုင်ရင်း ဘာကစ၍ ပြင်ရမှန်းမသိပေ။ လှလှပပ ဝတ်စားပြင်ဆင်ခြင်းမလုပ်ရသည့်အချိန်မှာကြာလှလေပြီ။ ခေါင်း ကို အရင် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြိုးလိုက်၏။ ငရုချိုးရင်း ဝတ်ဘို့အဝတ် အစားအတွက် စဉ်းစားနေမိလေသည်။ အင်္ကျီကတော့ ဒေဝီပေး သော နိုင်လွန်ပင် ဝတ်ရပေမည်။ လုံချည်ကတော့ ကောင်း ကောင်း တထည်မှမရှိပေ။ ရှမ်းပြည်က ပြန်လာတုန်းက ဝတ်ီ လာသည့် လုံချည်ကလည်း အမေပေးသည့် အစိမ်းရင့်ရင့် ပိုးတုန် ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး သူသည် ရှိသည့်အဝတ်ကိုပင် ဝတ်လိုက်၏။ မျက်နှာကို ပေါင်ဒါခြယ်ရင်း မျက်ရည်များက ဝေ့၍လာ သည်။

‘စိမ်း....မြန်မြန်လုပ်၊ ညှော်သယ်တွေလာနေတီ၊ ငရု....ဒါက စိမ်းဘို့ စပယ်ပန်းတွေ’

ဒေါ်ရွှေသွယ်သည် စပယ်ပန်းနှင့် ခက်၍ထားသော ပန်းတခက် သူ့ကိုလာပေး၏။ ပန်းပွင့်ကို စိမ်းယူ၍ ပန်းသည်ကို ကျွေကျေနှပ်နှပ်ကြည့်နေလေသည်။

‘ကဲ....ကဲ....သွားတော့၊ အောက်မှာ လူတွေထောက်နေတီ’

စိမ်းသည် ညွှေခန်းထဲ မသွားရဲသလို ခြေတုံ့ နေသည်။ နောက်ဆုံးတော့လဲ မရဲတရဲနှင့် ခပ်ရွရွလေး နင်းကာ ညွှေခန်းထဲသို့ဝင်၍သွား၏။ ညွှေသည်များအားလုံးသည် စိမ်းကိုဝိုင်း၍ ကြည့်ကြသည့်အတွက် သူ့မျက်လုံးများမှာ ပြာသလို ဖြစ်သွားတော့သည်။ မိန်းခလေးအဖော်များ အားလုံး ဝတ်လာသော အဝတ်အစားထဲတွင် သူ့အဝတ်အစားသည် အရိုးဆုံးနှင့်အပေါ်ဆုံးဖြစ်၏။

‘ဒါက....လဲ..လဲ..ရဲ့အမဝမ်းကွဲ ‘စိမ်း’ဆိုတာ....’

လဲ..လဲ..မိတ်ဆက်ပေးမှ အားလုံးကို မျက်လုံးဝင့်ကာ သူကြီးစား၍ပြုံးလိုက်၏။ လဲ..လဲ..ကမူ ညွှေသည်များ၏ နာမည်ကို ရွတ်ဆိုပြလေသည်။ ကြီးကြီးနဲ့နဲ့ပြောသည့် မောင်ဘကောင်းနှင့် မောင်မောင်တင်နာမည်ကိုလည်း ထပ်၍ကြားလိုက်ရ၏။ မောင်မောင်တင်ရော၊ မောင်ဘကောင်းပါ ထိုင်ရာမှထ၍ စိမ်းကိုနှုတ်ဆက်ရန် လက်ကမ်းပေးချိန်တွင် စိမ်းသည် ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်၍သွားသည်။ ဟန်မပျက် ပြန်လည်နှုတ်ဆက်ရပေမင့် လက်ဖျားများ အေးစက်၍ တုန်နေသည်။

ထမင်းပွဲစချိန်တွင် ကိုဘကောင်းမှာ သူ့ဘေးတွင် လာ၍ ထိုင်၏။ ညွှေသည်များသည် ဆယ်နှစ်ယောက်လောက်ပင် ရှိလေသည်။

စိမ်းမျက်စိထဲတွင်တော့ အားလုံး မှန်ဝါးဝါးဖြစ်နေသည်။ စာပွဲထိပ်မှ သူ့ညီမလဲ..လဲ.. လှုပ်ရှားနေသည်ကိုသာ တခါတခါ သတိထားမိ၏။ လဲ..လဲ..သည် သူ့ဘေးရှိ မောင်မောင်တင်အား လိုလေသေးမရှိ၊ ပြုစုနေသည်၊ အင်္ဂလိပ်လို ကျွေးသည့် ထမင်းစားပွဲတွင် ထုံးစံမရှိသော အလုပ်များပင်လုပ်ပေး၏။ ပန်းကန်လွှတ်တချပ်ပေါ်တွင် ကြက်သားဖတ်များ ဆယ်ထည့်ကာ အရိုးထွင်၍ပေး၏။ လဲ..လဲ.. လုပ်ပုံသည် ထမင်းစားပွဲ တခုလုံးတွင် ကြောင်စရာဖြစ်၍ နေလေသည်။ မိန်းခလေးများ၏ရယ်သံကြောင့်သာ ထမင်းပွဲမှာ စိုပြေ၍နေလေသည်။

ထမင်းပွဲအပြီးတွင် ညွှေခန်းမှာ ပြန်၍ ထိုင်ကြ၏။ စကားပြောချိန်တွင်လည်း လဲ..လဲ.. မောင်မောင်တင်မှာ အထင်ရှားဆုံး ဖြစ်နေသည်။ စိမ်းသည် မထင်ရှားသော သူ့သွင်ပြင်နှင့် ဤလူထဲတွင် ကြာကြာမနေလိုပေ။ အိမ်ပေါ်တက်သွားရမှသာလည်း မကောင်းသေး၍ ညွှေခန်းဘေး ပျူတင်းတံခါးကြီးမှ အသာလျှိုထွက်ကာ ခုံတန်းလျားပေါ်တွင် ထိုင်နေလိုက်သည်။ ခြံထဲမှ လေအေးများတိုက်ခတ်လာ၍ စိတ်ပေါ့ပါးသွားသလို ဖြစ်လာသည်။

‘မိမှာနေရတာ အေးလို့လား’

လူတယောက်မေးသံက နောက်မှပေါ်လာ၍ စိမ်းသည် စိတ်ညစ်လာပြန်သည်။ မေးမေးပြောပြောနှင့် သူ့အနားလာထိုင်သူ မှာ ကိုဘကောင်းမှန်း သူသိလိုက်၏။

‘ဟုတ်ပါကယ်....ညွှေခန်းက နဲ့နဲ့အိုက်လို့’

စိမ်းသည် ကိုဘကောင်းကို လှည့်၍ ကြည့်ကာ ပြောပြသည်။
‘မုန်ပြုတင်းမုမီးရောင်ဖြင့် ကိုဘကောင်းမျက်နှာကို ထင်ထင်ရှား
ရှား မြင်နေရသည်။’

‘စိမ်း ဒီရောက်လာတာ မကြာသေးဘူးထင်တယ်။ ဒီတခါထဲ
မြင်ဘူးသေးတယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်....’

‘ကျွန်တော်တို့ ကိုမောင်မောင်တင်နဲ့အတူ ဒီအိမ်ကိုခဏခဏ
ရောက်တယ်....၊ ခုတလောဘဲ ကျောင်းတွေ စစ်စရာရှိလို့ မလာ
ဖြစ်တာ....’

‘ဟုတ်ကဲ့....ကျမလဲ အလုပ်ရှာရင်း ခဏလာတာပါ’

‘ဘယ်မှာလုပ်မလို့လဲ’

‘အင်းစိန် တန်းမြင့်ကျောင်းမှာ ဆရာမ လိုတယ်ဆိုလို့ပါ’

‘အို.... ဒီလိုဆို ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက် ကူပါမယ်။
ကျွန်တော်က ပညာရေးဌာနမှာ လက်ထောက် ညွှန်ကြားရေး
ဝန်ပါ။ ရုံးတက်တော့ ရန်ကုန်မှာသွားတက်တယ်။ ဒီက အေး
အေးဆေးဆေးရှိလို့ ကျွန်တော်ပိုင် အိမ်လေးလဲရှိတာနဲ့ နေ
တာပါ....’

ကိုဘကောင်း စကားပြောပုံသည် ရည်မှန်၍ အေးဆေးလှ
သည်။ မျက်လုံးများမှာလည်း မီးရောင်နှင့် လက်၍ သွားပုံမှာ
တန်ခိုးရှိလှ၏။ စိမ်းရင်ထဲတွင်မူ စကားပြောနေရသည်ကို စိတ်
ပေါ့ပေ။ ကိုယ့်ကို ကူညီမည်ဆိုတော့လည်း ဝမ်းသာသလိုဖြစ်
သွားမိသည်။

‘အခုရောက်လာတယ်ရှင်၊ စိမ်းရဲ့ခင်ပွန်းကလဲ မရှိတော့....
ကိုယ့်အလုပ်လေးနဲ့ဘဲ ကိုယ်နေချင်တာပါဘဲ’

စိမ်းသည် ကိုဝင်းဖေနှင့် ကဲ့နေသည်ဟူ၍ လည်းမပြော၊ သေ
သည်ဟူ၍လဲ မပြောပေ။ သူ့ အကြောင်းကလဲ ပြတ်ပြတ်သား
သားပြော၍ မဖြစ်သောဘဝဖြစ်၏။ သို့သော်....ဘယ်လိုဘဲဖြစ်ဖြစ်
သူ့အပျိုမဟုတ် ကြောင်းကိုတော့ ယောက်ျား မိတ်ဆွေများကို
သိစေချင်ပေသည်။

‘အင်း....ကျွန်တော်လဲ မုဆိုးပို့ပေးပါ့ဗျာ၊ သူနဲ့အတူ နေခဲ့တဲ့
အိမ်ကို မခွဲနိုင်သေးတာနဲ့နေတာပါဘဲ၊ အခုတော့ကိုမောင်မောင်
တင်နဲ့ အဖေပါရတာနဲ့ ဆက်နေတယ်’

‘ကိုမောင်မောင်တင်က ဘယ်သူလဲ’

‘အင်းစိန် နယ်ပိုင်ပေါ့၊ လူအေးလူတော်ပါဘဲဗျာ’

အထဲမှ စကားပြောသံများမှာ ပို၍ဆူညံ လှုပ်ရှားလာသဖြင့်
စိမ်းသည်ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

‘ကဲ....ပြန်ကြတော့မယ်ထင်တယ်၊ စိမ်းတို့သွားရို့’

ညှော်ခန်းထဲသို့ သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်ဝင်ချိန်တွင် ညှော်သည်
များသည် ဝိုင်း၍ကြည့်ပြန်သည်။ အားလုံးနှုတ်ဆက်၍ အသီးသီး
ပြန်ပြီးမှ ကိုမောင်မောင်တင်သည် စိမ်းကိုနှုတ်ဆက်ကာပြန်၍
သွားသည်။

စိမ်း အိမ်ပေါ်တက်မည့် အချိန်တွင် လဲလဲ ကိုလည်းမတွေ့
တော့ပေ။ တယောက်ထဲ လှေခါးမှတက်၍ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့
လေသည်။

အဝတ်အစားလဲ၍ နောက်ဆုံး စပယ်ပွင့်ကို ပြုတ်နေချိန်တွင်
ဒေါ်အိုဇာနှင့် ဒေါ်ရွှေသွယ်သည် အခန်းထဲသို့ဝင်လာ၏။

စိမ်းသင့်မှစိမ်း

‘ဒါထက်ရိုးတဲ့ အဝတ်အစားစိမ်းမှာ မရှိတော့ဘူးလား’
ဒေါ်ရွှေသွယ်က သူ့ကိုစေ့စေ့ကြည့်၍ မေး၏။ စိမ်းသည်
ခေါင်းကိုသာ ခါ၍ပြလိုက်သည်။ ဒေါ်အိုဇာကမူ ပြုံးရင်း....

‘ရှိလဲ မဝတ်ပါနဲ့ ကွယ်၊ နောင်ကိုလဲ ခခေးမတော့ ဘယ်
ထမင်းစားပွဲမှ ဝင်စားချမှာ မဟုတ်တော့ဘူး’ ဟုပြောကာ ထွက်
သွားတော့သည်။ စိမ်းသည်သူ့တို့ ဘာပြောသည်ကို ဘာမှနား
မလည်ပေ။

‘ဒေါ်ရွှေသွယ်အဖွားကြီး ဘာတွေပြောတာလဲ....’

‘မသိပါဘူးကွယ်၊ ညဉ့်နက်ပြီ ငါတော့အိပ်တော့မယ်’

စိမ်းသည် ဒေါ်ရွှေသွယ်ခေါင်းရင်းမှမီးကိုမှိန်လိုက်၏။ မှောင်
နေသော အခန်းထဲတွင် ပြူတင်းမှလ၊ ဆောင် မွေးမွေးသေးဝင်
နေလေသည်။

လေဖျားသည် မိုးသက်ပါလာ၍ လ၊ ဆောင်သည် တိမ်များ
ကြောင့် မွေးမှိန်မှိန်ဖြစ်နေပုံရသည်။ အိပ်ရာပေါ်ပစ်လွှဲလိုက်ရင်း
မခမြင်နှင့် မတွေးခေါ်ဘဲနှင့် ယာတောမှ တောင်ကန်းကြီး
ကို သွား၍ခြင်ယောင်လိုက်၏။ ပြီးတော့ မျက်ခန်းထူထူနှင့် ကို
ဝတ္ထု၏ခပ်ပြည့်ပြည့်မျက်နှာကိုမြင်လာပြန်သည်။ အမေတယောက်
တော့ဖြင့် သူ့ကိုလွမ်းရှာဖော်မည်ကို တွေးနေမိပြန်သည်။

x x x x

နောက်နေ့ ညနေထိုင်းလိုလို မောင်မောင်တင်နှင့် ကိုဘ
ကောင်းမှာ စိမ်းတို့အိမ်သို့ မှန်မှန် လာလည်သည်။ စိမ်းသည်ခြံထဲ
သို့ခရောင်သက်၍ ဆိတ်လေးပင် အောက်မှာ ထိုင်နေပေမည် သူတို့
နှစ်ယောက်သည် တွေ့အောင်ရှာ၍ လိုက်သားသည်။

ခင်နှင်းယု

စိမ်းစိတ်ထဲတွင် အလိုလိုနေရင်း ကြောက်၏။ ထိုလူများနှင့်
ပတ်သက်၍နောက်ထပ် ဇာတ်ထုပ်ဘဝများ တိုးလာအုံးမည်လား
ဟု စိုးရိမ်နေသည်။ မကြာခင်ပင်လဲလဲသည် ကျောင်းဘော်ဒါ
မှာ မနေတော့ဘဲ အိမ်ကိုပြောင်းလာသည်။ ထိုကဲ့သို့ ပြောင်းရွှေ့
လာခြင်းမှာ ထူခြားသော ဇာတ်လမ်းတစ်ခု၏ အစလိုပင် စိမ်း
ကတည်းမိ၏။ သို့သော်....ဘာကိုဟူ၍လဲ မပြောပြတတ်ပေ။

လဲလဲသည် အိမ်ကို ပြောင်းလာမှ သူ့ကို စကားမဖတ်ပေ။
ရွှေရွှေပြောသည် ကိုတော့ သူ့အိမ်နည်းမိ၏။ တမျက်နှာတရွာ
ထင်ဆိုသလို အိမ်ရှင်များမျက်နှာကို ကြည့်၍နေရသော သူ့အဖို့
အိမ်ကြီး၏ မင်းသမီးတပါးဖြစ်သူ လဲလဲက သူ့မှန်လား၍သူ့
မျောမနေဘတ်တော့ပေ။

သူဖြူလျှင် အယူကြောင့်နိုင်ပေမည် သူ့မှောင်မှာကိုမူ စိုးရိမ်မိပ
သည်။ သူ့ထံသို့ ကိုဘကောင်းနှင့် မောင်မောင်တင် လာ၍
စကားပြောတိုင်း လဲလဲ မျက်နှာထား တင်း၍နေ၏။ စိမ်းကမိပ်
တော့ရိပ်မိ၏။ သို့သော် ကိုဘကောင်းကိုလဲ လဲလဲ ချီကံနေသ
လား။ မောင်မောင်တင်ကိုလား ဟူ၍မခွဲတတ်ပေ။

ကြာတော့လည်း ယခုလို နေထိုင်ရသည်ကို စိမ်းက ပျင်း၏။
သူသည် အိပ်ခါနီးဒေါ်ရွှေသွယ်ဒေါ်အိုဇာတို့နှင့် ဝိုင်းဖွဲ့၍စကား
ပြောရင်း စိတ်တိုလာသည်။

‘ဒေါ်အိုဇာ... စိမ်းကလင်လုရတာတို့ ဘာတို့ သိပ်ပျင်းတာဘဲ
နော်၊ ခုလဲ ဒေါ်အိုဇာ မင်းသမီးက စိမ်းကို သူ့မှန်နေတယ်။
တာလဲ ဆိုတာလဲ မေးကြည့်ပါအုံး။ စောစောက ပြေးရင်
ပြေးမပါရစေတော့’

စိမ်းသင့်မှစိမ်း

ဒေါ်အိုဘေသည် စိမ်းက ပွင့်ပွင့်ပြောလိုက်သည်။

‘ခိုလူတွေကို စိမ်းက လက်ခံတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ဖာသာ လာတာတွေ၊ သူ့လူတွေဆိုရင်လဲ စိမ်းနဲ့ စကား မပြောဘူး၊ ပိုတိအားရင် ကောင်းမှာဘဲ....’

‘လဲ့လဲ့ ချိတ်နေတာက၊ မောင်မောင်တင်ပါ’

‘အဲဒီလို ဆိုရင်လဲ....ရှင်မောင်မောင်တင် မင်းဘုရားက၊ ခေင်ဘကောင်း စိမ်းဆီလာရင် လိုက်မလာ ပါစေနဲ့လို့ ပြောထားပါ....’

ဒေါ်ရွှေသွယ်သည်၊ ခပ်ရှင်းရှင်းပင်ပြောလိုက်၏။

‘နေပါအုံးဒေါ်ရွှေသွယ် ကိုဘကောင်း လာပါစေဆိုတော့ သူက စိမ်းကို ပိုးနေလို့လား’

‘အမယ်....မိန်းခလေးရယ်၊ မင်းလဲအိုလာသူပါ သူ့ကိုကြည့်ပါလား၊ အမုန့်တော့လဲ-အေးကွဲ့- မိန်းမဆိုတာ လင်ရှိမှလဲတင် တယ်တာ’

ဒေါ်ရွှေသွယ်က မဒ္ဒဒေါ်၏အခိုးမရှိသောမီး၊ လင်မရှိသော မိန်းမတို့ မဘင့်တယ်ပုံကို ခြိုကာခွဲပြပြန်သည်။

ဒါကိုတော့ စိမ်းသိလိုက်ပါ၏။ ယခုလို လေစုံနီနှင့် လွင်ချိန်တွင် လင်ကျေးဇူးကို ပို၍သတိရ၏။ သတိရတိုင်း ကိုဝင်းဖေထံကို ပြေး၍ ပြေး၍သွားချင်သည်။

နောက်လတွင် ကျောင်းမှာ ဆရာမအလုပ်ကို ရလေသည်။ ကိုဘကောင်းကျေးဇူးဆိုသည်ကိုတော့ စိမ်းကသိ၏။ ကျောင်းတက်နေရ၍ စိတ်မှာ ယခင်ကလောက်ညစ်၍မနေတော့ပေ။ သုံးရစ်ခု

သည်ကလည်း ကိုယ့်ငွေနှင့် ကိုယ်ဆိုတော့ နဲ့နဲ့စိတ်ချမ်းသာ၍လာသည်။ သို့သော်....ညနေတိုင်း ကိုဘကောင်း ကိုမောင်မောင်တင်တို့နှင့် တွေ့နေရခြင်းမှာ သူ့အတွက် ခေါင်းခဲစရာ ဖြစ်နေလေသည်။ ယာတောတွင် ခလေးများကို စာသင်ရသလို စိတ်လွတ်လွတ်လင်လပ်မရှိပေ။ ယာတောတွင် နေရစဉ်က အချိန်တိုင်းသည် နှလုံးသားတွင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးရှိ၏။ ယခုဒီမှာနေရသည့်က ဝတ်ရေးစားရေးကောင်းပေမည် တခုခု ခဲဆွဲထားသလို နှလုံးသားထဲတွင် လေးလေးကြီးဖြစ်နေသေးသည်။

အရှေ့မြောက်လေ ကုန်သွား၍ တောင်လေ လာချိန်တွင်လည်း ယာတောကိုဘဲ သတိရ၏။ အမှန်တော့ ယာတောထက် ကိုဝင်းဖေကိုပို၍ သတိရလင့်ပေသည်။ လေကြောင်းကသာရာသီလိုက်၍ ပြောင်းလဲသွားသည်။ စပယ်ပန်းများကမူ ရာသီမပြတ်ပွင့်နေဆဲပင်ဖြစ်သည်။

ကျောင်းသွားရ၍ မနက်ပိုင်းတွင် ပန်းမခူးရဘဲ ညနေတိုင်း စပယ်ပွားကို စိမ်း ခူးရပြန်သည်။ ပန်းဖူးလေးများကို ခူး၍ခြင်းတောင်းထဲ ထည့်နေချိန်တွင် နေဆောင်မှာ ပန်းခင်း ပေါ်တွင် မြူး၍နေပေသေးသည်။ သို့သော်... နေခြည်များ ကြားထဲတွင် ခမြော်လင့်သော မိုးဖူးလေးများမှာ ငွေမျှင်တွေလိုတန်း၍ ကျလာသည်။ စိမ်းသည် ပန်းတောင်းလေးကို ကောက်၍ဆိုတ်ဖလူးပင် အောက်ကို ပြေးဝင်သွား၏။

အိမ်ဘက်မှ သူ့ထံသို့ ကိုမောင်မောင်တင်သည် ထီးကိုယူလာသည်။ ကိုမောင်မောင်တင်နှင့်အတူ လိုက်လာရင်းဆင်ဝင်စေ့ဆောက်မှ လဲ့လဲ့ နှင့် ကိုဘကောင်းကို စိမ်းကတွေ့လေသည်။

‘စိမ်း...မိုးစိုကုန်မှာစိုးလို့ ကိုမောင်မောင်တင်ကို ပြေးခိုင်းရတယ်...’

စိမ်းသည် စကားပြောမည့် ဟန်ပြင်တုန်းပင် လဲလဲက ကိုမောင်မောင်တင်ကိုခေါ်ကာ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်လေး အိမ်ထဲသို့ ဝင်၍သွားသည်။ စိမ်းသည် ဘာမှမပြောဘတ်ပေ။ ပါးစပ်လေး ဟကားကျန်ရစ်၏။ သူ့ပန်းတောင်းလေးကို ကိုင်ဆောင် ဘာလုပ်ရ မှန်းမသိသလို ကြောင်နေမိသည်။

‘စိမ်း... ထိုင်အုံးလေ’

အမိန့်ပေးမှပင် လုပ်တတ်သလို စိမ်းသည် ခုံတခုပေါ်ထိုင် လိုက်သည်။

‘ကျောင်းမှာ ပျော်ရဲ့လား?’

‘ဟုတ်ကဲ့...ပျော်ပါတယ်’

‘ကျွန်တော်လဲ...ရုံးတက် ရုံးဆင်း ကသိသို့၊ ရန်ကုန်ထဲကို ပြောင်းရမလို ဖြစ်နေတယ်’

စိမ်းသည် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိပေ။ ရင်ထဲတွင်နှင့်နေ၏။ စိတ်မှာ ကိုဘကောဝင်းနှင့် စကားပြောမနေဘဲ၊ လဲလဲ နောက် ပါသွားတော့သည်။ လဲလဲ ဘာကြောင့် ဆောင့်ရသည်ကို မတော့တတ်ပေ။

‘စိမ်း ပန်းသီဘိုကြေးနန်းခိုင်တွေ သွားယူအုံးမယ်နော်’

စိမ်းသည် ဘုရားခန်းကို ပြေးတက်သွား၍ပန်းတောင်းပုံများ ကို ယူချလာသည်။ တညနေလုံး ပန်းကုန်း၍သာ သိနေသည်။ ရင်ကတော့ တဆတ်ဆတ်ခန့်နေသည်။ ကိုဘကောင်းကလည်း စကားပြောလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ သူ့စကားသံမှာ အေး၍နွဲ့၏။

ကြင်နာသမျှားကလည်း လှိုင်းအိ၍လာသလို စိမ်းထဲကို လှိမ့်လာ ပုံ ရသည်။ ပန်းပွင့်များကိုလဲ ကူ၍သိပေးသည်။

ဒေါ်အိုဇာသည် သူတို့အနားကို ရောက်လာ၏။

‘ဒေါ်အိုဇာလဲလဲ ဘယ်မှာလဲ’

‘ထမင်းစားခန်းထဲမှာ စိမ်း၊ မောင်မောင်တင်ကို ထမင်း ကျွေးနေတယ်’

စိမ်းသည် ကိုဘကောင်းကို အားနာသလို ကြည့်နေမိပြန် သည်။ ဒီအိမ်ကြီးတွင် ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်း မတော့တတ် မောင်မောင်ခေါင်းရွပ်လာ၏။ နောင်ကို ကိုဘကောင်းတို့ လော မါနှင့်ဟူ၍ ပြောရမှားကလည်း သူ့ကျေးဇူးရှိ၍ စိမ်းက မပြောရဲ ပေ။ သူတို့ နှစ်ယောက် လာတိုင်းလည်း ခေါင်းရွပ်ရသည်ကိုမ ကြိုက်ပေ။

ညဘက် တွင်လဲ အခန်းထဲမှာ တယောက်ထဲကုတ်နေမိသည် ကြာတော့လဲ တယောက်ထဲ နေရသည်ကိုပျင်းလာ၏။

ဒေါ်ရွှေသွယ်ကိုရှာရန်အပြင်ကို တွက်သာခဲ့လေသည်။

လဲလဲ အခန်းထဲမှ စကားပြောသံကြား၍ အခန်းဝတွင် ရပ် လိုက်မိသည်။ ခန်းဆီးကြောင့်သူ့ ကိုဘယ်သူမှမမြင်ရပေ။ အမှန် တော့ အခန်းထဲတွင် ဒေါ်အိုဇာနှင့် လဲလဲ နှစ်ယောက်ထဲသာ ရှိနေသည်ကို မီးလင်းနေ၍ ကွဲကွဲပြားပြားမြင် နေရသည်။ သူတို့ စကားပြောသံထဲတွင် ‘စိမ်း’ ဟူသော စကားလုံးများ ပါလာ၍ စိမ်းရပ်ကာနားထောင်နေမိသည်။ ခန်းဆီးကြားမှနေ၍လဲလဲ ၏ နိကြောင်းကြည်ဆံပင်လေးအား ဒေါ်အိုဇာဖီး၍ ပေးနေသည် ကိုအတိုင်းသားမြင်နေရသည်။

‘မိရင်ရင်တို့လိုဖြစ်ချင်လို့ ထင်တယ်မရွှေစိမ်းက....’

လဲလဲ အသံသည်စူးစူးရှရှ ပေါ်လာသည်။

သူများအိမ်မှာ သူများထမင်းလဲစားသေးရဲ့၊ နေပုံထိုင်ပုံက ဂဏှာမငြိမ်လိုက်တာ’

‘ဒါလောက်လဲ၊မပြောပါနဲ့၊ လဲလဲ ရယ်၊သူကရိုးရိုးနေတာ ပါပြီးတော့အအိုဘဲဟာ၊မောင်မောင်တင်ကစိတ်ညွတ်မတဲ့လား’

‘အမလေး၊အမယ်ကြီး၊ ဖားထေးမနေပါနဲ့၊ အဲဒီအအိုတွေ ပေါ့ သာပြီးကြောက်ရတယ်။ ငမ်းငမ်းတက် ရှဗိုးထိုးတာပေါ့’

‘ဘုရားဘုရား၊ မိန်းခလေးရယ်အပျိုလေးပါးစပ်နဲ့ ဒါတွေမ ပြောပါနဲ့’

‘ပြောတယ် ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ သူက ဆွယ်ချင်တာကိုး၊အဖွား ကြီးတွေ ဝင်မရှုပ်နဲ့၊ ဒီကောင်မ ဒီမှာ မနေနိုင်အောင်ကို လုပ်ပြ မယ်၊ မိရင်ရင်မောင်အင်းစိန်က ပြောင်းလာတာ လဲလဲကံချက် ထိရဲ့လား’

လဲလဲ အသံမှာ မီးတောင် ပေါက်ကွဲသလို ပူလောင်ပြင်း ထန်လွန်း၍ စိမ်းမှာ ကျောစိမ့်သွားသည်။ ကြောက်စရာကောင်း သောအယူအဆများပါလာလား။သူ့ ရင်ကိုသူ့မိရင်းလက်များမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

‘အဲဒီကခုလပ်တွေပေါ့၊ ယောက်ျားမြင်ရင် ငမ်းငမ်းတက်၊ ဟင်း.... မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ ဧကန်စတုန်းကတော့ ရိုးတယ်၊ ရိုးတယ်နဲ့၊ အင်္ကျီတောင် တောကျကျဝတ်တယ်၊ ခုကိုကိုတင် ကို မြင်မှ ဒီကောင်မ အဝတ်အစားလဲ ဘယ်လောက် ပြောင်းလဲလာ လဲ၊ ကြည့်စမ်း အလှအပလဲ ပြင်တတ်လိုက်တာ။ ညနေကများ

ဂိုက်ပေးနေတာ အဖွားကြီးရဲ့၊ ပန်းခူးနေပုံကိုက ဇာတ်လိုက် မင်းသမီးကျနေတာဘဲ’

‘အို....ဒါလောက်လဲ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ပြီးတော့မောင် မောင်တင်က ဘာပြောပြော လဲလဲရဲ့ အိတ်ဝင်ထပ်ဝင်ပါ၊ ဒေါ်အိုဇာထင်ကတော့ မောင်ဘကောင်းကတော့ စိမ်းကိုညွတ် ချင် ညွတ်နေမယ်လေ။ လွတ်လပ်တဲ့ လူချင်းဘဲ ယူချင်လဲ ယူနိုင် တာပေါ့’

စိမ်းသည် ကျောက်ရှပ်လို မတုန်မလှုပ်ရပ်နေရာမှ ခုန်ပေါက် ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ပြေးဝင်၍သာ ပိုးစိုးပက်စက် ပြောလိုက် ချင်သည်။ သို့သော် ကြီးကြီးနုမျက်နှာက သူ့ ခြေလှမ်းများ ကို တုံ့ဆွဲ၍သွားသည်။ ကြာရှည်နားထောင်၍တော့ မဖြစ် တော့ပေ။ဒေါ်သကိုမတားနိုင်လျှင်ခက်ပေမည်။သူ့ အခန်းရှိရာသို့ ပြန်၍လျဉ်လာ၏။ရှေ့ဆက်၍ နားထောင်လျှင်လဲ စိမ်းဘယ်နည်း မျှ သည်းခံနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

လဲလဲသည် (Night Cream) အလှဆီများကို လက်နှင့် ယူ၍ မျက်နှာပေါ်တွင်ပွတ်ရင်း ပြောနေပြန်သည်။

‘အဖွားကြီး ဒီကောင်မကို သွားပြောပါ။’ ဒီအိမ်မှာမနေဘို့ ပြောလိုက်ပါ။ ဟင်း....လဲလဲ အကြောင်းသိတယ်မဟုတ်လား၊ မင်းကြီးသမီးမို့။ လဲလဲသာခုနေဘုရင်တပါးပါးရဲ့သမီးဖြစ်စမ်း ပါလား လဲလဲ ချစ်နေတဲ့သူကို ဘယ်ကောင်မမှ မျက်မှူးထော် လို့ မေ့မကြည့်ရဘူး။ အကုန်သတ်ပစ်မယ်’

ဘုရား....ဘုရား၊ ဒေါ်အိုဇာပင် ကျောချမ်းသွား၏။ မဟာ ဆံလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ကုန်းဘောင်ဆက် စုဘုရားစံချိန်ကိုချိုး

မည့်သူ ပေါ်နေပါပဲကော။ ဘုရင်ခေတ်မတုတ်တော့သည်ကို
ဒေါ်အိုဇာက ကျေးဇူးတင်မိပေသေးသည်။

‘မိန်းခင်းလေး လင်တယောက်ယူရတာ ဒါလောက်ဖြစ်နေတဲ့
ခေလို့ပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုကယ်မေတ္တာရှိရင် ဘယ်သူ ဘယ်လောက်
ဘဲမြူမြူ လှိုလှိုအနားက မခွါပါဘူး။ လဲက လင်တယောက်
ယူရတာ ခင်းကြိမ်း ကြိမ်းနေတာဘဲ’

‘နားမလယ်ဘူး။ မေမေဆိုရင် အင်းစိန်တမြို့လုံး ဦးညွတ်ရ
တာ၊ အဖွားသူငယ်မ အလုပ်ပြုတ်ချင်တော့ စမ်းကြည့်သေး
တာပေါ့’

‘လဲအိပ်တော့မယ်၊ ဒေါ်အိုဇာသွားတော့’

ဒေါ်ဇာသည် အခန်းထဲမှ ထွက်လာရင်း စိတ်အိုက်နေ၏။
စိမ်းကိုလဲသနားသည်။ သို့သော် ကြာရှည်နေလျှင် လဲလဲနှင့်ဖြစ်
ကြရတော့မည်။ ကြိုကြိုနုဆိုသည်ကလဲ သနားမေတ္တာစိတ်ရှိပေ
ခဲ့သဖြီးမီးလျှင် အကုန်ပြီးလေသည်။ နဲ့နဲပါးပါးတော့ အနေ
အထိုင်သတိပေးဘို့ ဒေါ်အိုဇာက အကြံရလာသည်။

စိမ်း၏အခန်းပတ်ဝန်းကျင် အသားရပ်နေသောသည်း အထဲသို့မဝင်
သေးပေ။ အခန်းထဲတွင် မီးလုံးအပြာလေး ထွန်းထား၍ စိမ်း
ခုတ်ပေါ်တွင် ကပ်လက်လှန်၍ နေသည်ကို မြင်နေရသည်။
ဒေါ်အိုဇာသည် အကျိုးအကြောင်း ဘာကစပြောရမည်ကိုလဲမ
တွေးတတ်အောင်ဖြစ်နေသည်။ သူ့ရပ်နေစဉ်လေခါးမှ တက်လာ
သောဒေါ်ရွှေသွယ် ခြေသံကိုကြားရသည်။ ဒေါ်ရွှေသွယ်သည်
သီချင်း ညည်းလာပုံရလေသည်။

‘ဆင်တော်ရန် ကောသယပီးရင်လ
လင်မြော်ပြန်ပြီတော့လို့’

အမျှားပြည်ရွာက ညည်းကြပါလိမ့်၊
အသီးကိုပင် စုရောသလား
သမီးကိုယ်ညီမကဲ့သို့
အမျှားက မစာနာသတော်
ကြားရစကားလာ....’

သီချင်းသံကြားကြားချင်း ဒေါ်အိုဇာမှာ မျက်လုံးပြူးသွား
သည်။ သီချင်းမှာ ရှေးခေတ်သီချင်းတခုဖြစ်သည်။ စိမ်းကလည်း
ကုတ်ပေါ်မှ ဖြုတ်ကနဲ ထိုင်လိုက်သည်။ ဒေါ်ရွှေသွယ်သည်
သူတို့အကြောင်းကို သိ၍ သီချင်းကိုမျှား စောင်းဆို နေသလား။
ဒေါ်အိုဇာကလည်း မီးလိုဘဲတင်သည်။ သို့သော်သူသည် အခန်း
ပြင်ဘက်ဘက် ရပ်နေဆဲဘဲဖြစ်၏။

‘ဘယ်နှယ် မအိုဇာ ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ’

ဒေါ်ရွှေသွယ်သည် သူ့ပုခုံးကို နောက်မူပုတ်ကာ အဖွားကြီး
ကို အခန်းထဲသို့ တွန်း၍ ပို့လိုက်သည်။ စိမ်းသည် သူတို့နှစ်
ယောက်အား သူရဲမကြီးများလို ပြူးကြောင်၍ ကြည့်နေသည်။

‘ဆင်တော်ရန်’

ဒေါ်ရွှေသွယ်ကခပ်ပြုံးပြုံးနှင့်သီချင်းကောက်၍စပြန်သည်။

‘တော်ပါတော့ ဒေါ်ရွှေသွယ်၊ စိမ်းစိတ်ညစ်အောင်လို့ ဒီသီ
ချင်းကို ဆိုတာလား’

အဖွားကြီး နှစ်ယောက်လုံးသည် စိမ်းဘေးတွင် ဝင်၍ထိုင်
လိုက်၏။ ဒေါ်အိုဇာမှာမူ မျက်နှာပျက်နေတုန်းပင် ဖြစ်လေ
သည်။ ဒေါ်ရွှေသွယ် မျက်နှာကမူ တစုံတခုကို တွေးနေပုံ ရှိ
သည်။

‘မိန်းခလေးကို စောင်းဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီသီချင်းက မုဆိုးမတခုလုပ် သီချင်းပေါ့၊ တကတဲတော် ကျုပ်လဲဘဲ မုဆိုးမ တဝနေလာသူပါ၊ လင်မရှိရင် တယ်မျက်နှာ ငယ်တာကိုး၊ သူတို့နဲ့ ထာပျံတာတော့ မပြောကြဘူး၊ ကျုပ်တို့များသနပ်ခါး ဖိုလူးရင် လင်လိုချင်လို့၊ လူးတယ်တဲ့၊ လိုချင်ရင်ယူမယ် ဘာဖြစ် လဲ၊ ငုတ်တုတ်ရှိရက်နဲ့ မျက်နှာများရင်သာ မကောင်းတာ’

ဒေါ်အိုဇာသည် ငြိမ်ငြိမ်နားမထောင်နိုင်တော့ပေ။

‘မရွှေသွယ် ခုနလဲ၊ ပြောတဲ့စကားတွေ ညီးကြားခဲ့တာပေါ့’

ဒေါ်ရွှေသွယ်က ခေါင်းခါ၏။ စိမ်းကမူ ‘ကျမအကုန်ကြား တယ်’ ဟူ၍ပြောလိုက်၏။

‘ကျုပ်တော့ မကြားဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကြာလှဘီ စိမ်းကိုခလုပ် တိုက်နေတာ၊ ကျုပ်သိပါတယ်၊ ဒီနေ့လဲ မအကုန်တိုင်နေတာ နားနဲ့ဆက်ဆတ်ကြားရတယ်၊ ဒါလောက်တော့လဲ အားနဲ့တဲ့လူ အပေါ်မှာ တရားလွန်ကြပါတယ်၊ အမေကလဲ သမီးကိုမကန့် ကွက်ဘူး၊ မဟုတ်နိုင်ပါဘူးလို့ တလုံးမပြောဘူး’

စိမ်းသည် အဖွားကြီးနှစ်ယောက်ကြားတွင် ကျောက်ရုပ်လို ဖြစ်နေသည်။ လင်တယောက် ရဘို့အတွက် ဒါလောက် ကြိမ်း မောင်းမာန်မဲ၍ လေးခင်းပြုရသည်ကို စိမ်းက နားမလည်ပေ။ စိမ်းရဲ့သော အချစ်သည် ယောက်ျားတလေးက စတင်တောင်း ခံ၍လေးလေးစားစားပေးယူခဲ့သောအချစ်ဖြစ်၏။ ယခုလိုကျိုး သွင်းခမ်းမျိုးကို စိမ်းအနေနှင့် မတွေ့ခဲ့ဘူးပေ။ ယခုတော့ အိမ် ထောင်ရေးလူလူချင်းမေတ္တာနှင့်ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးမဟုတ် ဘဲကျိုးသွင်းခမ်းကြီးပါတကား၊ အရအမီထွက်ပေါက်အလုပ်တို ခ်၍ ကျိုးသွင်းနေချိန်တွင်မူ မရွှေစိမ်းကလဲ ဓားခုတ်ရာ လက်လျှီ

ကိုမောင်မောင်တင်ကို တိုက် ခိုက် တွေ့ကာ သူနှင့် စကားမပြောဘဲ မတွေ့ဘို့ကို ပြောမည်စိတ် ကူးမိ၏။ သို့သော် အကြောင်းစုံသိသွားလျှင် လဲအားသဘော ထားသေးသူဟူ၍ ကိုမောင်မောင်တင်က ထင်မှားကို စိုးမိပြန် သည်။ ကိုယ့်ပေါင်ကိုလဲ ကိုယ်လွန်၍ မခတင်းချင်ပေ။

စိမ်းသည် ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။ ဒေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန်ရှောက် ခင်း သူဘာလုပ်မည်ကို စဉ်းစားနေသည်။

‘စိမ်းတော့ တချီလွှင့်အုံးမှထင်တယ်၊ ဒေါ်ရွှေသွယ်’

ဒေါ်အိုဇာက ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် တဖန်အိပ်ချနေ တော့သည်။

မိန်းခလေးအဖြစ်က ဆိုးလိုက်တာကွယ်၊ သွားတော့ မသွား ပါနဲ့အုံး’

‘နေပါအုံးစိမ်းရယ်၊ ဒေါ်ရွှေသွယ်လဲ အကြံဉာဏ် ပေးပါအုံး မယ်....’

ဤကမ္ဘာလောကတွင် သူ့အတွက် အဖွားကြီးနှစ်ယောက် ရှိသေးဆိုတော့လည်း စိတ်ထဲတွင် အားတက်၍သွား၏။ အမှန် တော့ စိမ်းနေချင်သည်ကယာတောလိုဘဝမျိုး။ ယခင်သည် ပြည့်စုံ ကုန်လုံခြင်းမရှိ၊ ရှားပါးသည်မှန်၏။ သို့သော် လုပ်မှုကို မှစားရသူများပီပီ အပိုမပြောနိုင်ပေ။ ဦးခွန်နောင် သားသမီး များနှင့် ခလေးများ စာသင်ပေးချိန်ကလဲအေးချမ်းပါတိ၊ သူနှင့် ကိုဝဏ္ဏ လွတ်လပ်သူချင်းအတူတူ နေခဲ့ပေမယ့် စကားတလုံးမှမရှိ ဘယ်သူကမူ တီးတိုးမပြောခဲ့ပေ။ ဒီမှားတော့အပြိုင်အဆိုင်လိုဖြစ် နေသည်။ လူတွေကလည်း ဒီကိစ္စလောက်သာ လူ့ဘဝတွင်လုပ် စရာရှိသည်ဟု ထင်သည်။

ကုန်ပစ္စည်းပင် အပြိုင်အဆိုင် ရှိလာလျှင် ပဋိပက္ခ ဖြစ်ရမည်ပင် ဖြစ်၏။ ယခုလည်း သူ့ညီမလဲက သူ့အိမ်ထောင်ရေးကို ဈေးရောင်းသလို ထားလေသလားမသိ၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေခြင်း၊ မရှုပ်သင့်ဘဲ ရှုပ်ကြရသော အကြောင်းဖြစ်ပေသည်။

သူ့လောကတွင် ဂရုစိုက်ရသည့် မျက်နှာတွေကလဲ တပုကြီး မျက်နှာတော် တချက်ညှိုးကြလျှင်ဘဲ၊ သူ့မှာ နေရာမရှိခဲ့၊ ထမင်းတလုပ် ဖြောင့်အောင် မနီစားရ၏။

ဒါကြောင့် အမေသည် ဘယ်သူ့ကိုမူ ဂရုစိုက်ရဘဲ ထမင်း တလုပ်စားရသည့်ယာတောတွင် သွားရောက်နေခြင်းကို သဘောပေါက်လာ၏။ အမေ့ပြောစကားများကို နားထောင်ကြားယောင်လာသည်။

‘အချိန်တန်ခိုရင်စပါးကလဲရနေဘိ၊ နွားနို့ကိုလဲ ခြံကနွားမကြီးဆီက သောက်ရတယ်၊ ဂျုံရောင်းပြီးရင်... အဝတ်အစားဝယ်ဘို့ ငွေရလာတာပေါ့လေ၊ ကိုယ်လုပ်နိုင်သမျှတော့ ဘယ်သူ့အပြုအငြင်မှ မခံရဘဲ ထမင်းကလုတ်စားရတာပေါ့’

မုန်၏။ ယခုတော့...နန်းတော်တွင်း စားရသည့် မင်းခစားထက် ဆိုးသေးသည်။ ထမင်းကလုတ်အတွက် လျော့လုံးခေါင်းငုံ့လိုက်ရသည့် ဖြစ်ခြင်း ယခုလိုဆိုတော့ သူတို့ အဆရာဝင်သော ယောက်ျားတယောက်ကို စိမ်းကအရောမဝင်ရ။ လှပစွာဝတ်စားလာလျှင်လဲလင်ချင်လို့ အပြောခံရ၊ အင်မတန်နယ်ကျဉ်းကြသော ဘဝဗေဘဲ။ အပြောကျယ်သော လောကကြီးတွင် နက်ရှိုင်းများမြောင်သောပညာရပ်များကား အဆုံးအစမရှိ။ ဤကဲ့သို့ ချမ်းငြိမ်းသာယာသော အိမ်ကြီးတွင် ထိုပညာရပ်များကို လေ့လာဘို့အချိန်များ အများကြီးရ၏။ ပညာရပ်များကို မသေ

လာချင်လျှင် ထားပါအုန်းတော့ ဘုရားသခင်၏တရားတော်များကို လေ့လာလျှင်လဲ စိတ်၏ငြိမ်းချမ်းရာလည်းဖြစ်၏။ ဘဝသံသရာ၏ ကောင်းရာကောင်းကြောင်းလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ဤအိမ်ကြီး၏ အပြုအမူတို့တော့ အိုးစာလုံးအိမ်တဆောင်အတွက် လျှာအလျားသား ထွက်အောင် ရှာဖွေနေရသူတို့မှာ ပညာရပ်များကို၎င်း၊ ဘုရားသခင်၏တရားတော်များအကြောင်းကို၎င်း၊ အေးချမ်းစွာမသေ့လျှင်နိုင်ပေ။

စိမ်းသည် တွေးနေရာမှ သူ့ဘေးမှအဖွားကြီးနှစ်ယောက်ကို သတိရလာသည်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲလို့ စိမ်းလဲမတွေးတတ်ဘူး၊ လဲ့ကိုရှင်းပြောလိုက်ပါ ဒေဂါအိုဇာ၊ စိမ်းမှာဒါတွေတွေးဘို့လဲ အချိန်မရပါဘူး။ သူ့ဟာသူ အေးအေးဆေးဆေး လင်ယူပါစေ၊ စိမ်းနေသမျှ အတောအတွင်းမှာ ဘယ်သူ့ကိုမူ အနှောင့်အယှက် မဖြုတ်စေချင်ဘူး’

‘မဟုတ်ပါဘူး မရွှေစိမ်း...’

ဒေဂါရွှေသွယ်က လက်မောင်းပင့်၍ ဆက်ပြောပြန်၏။

‘စိမ်းကဘယ်လိုဘဲ အေးအေးနေနေ၊ ဒီစိတ်မျိုးကမရဘူး သူတို့ဘဝက စားဖို့လဲမပူချ၊ ဝတ်ဖို့လဲမပူရတော့ အချိန်ရတိုင်း ဗီလင်ကိစ္စတွေးပြီးတော့၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျုပ်တို့တခုလပ်ကိုသာစွပ်စွဲတာ။ အမှန်တော့-ဗိမ္မာက ယောက်ျားဆိုရင် သူတို့ကအရင်စတာချည်းဘဲ...’

‘တော်ပါတော့ဒေဂါရွှေသွယ်...ဒါတွေလဲ မပြောသင့်ပါဘူး မိန်းမတွေအနေနဲ့ ဒီအကြောင်းပြောရတာလဲ ရှက်စရာခဏကားပါတယ်’

စိမ်းကအုပ်လိုက်လျှင် ခေါင်းအကိုက်ဆုံးမှာ ဒေါ်အိုဇာကြီးဖြစ်၏။ လဲလဲက ဒီအိမ်ကြီးပေါ်မှ စိမ်းဆင်းသွားရမည်ဆို၏။ ဒီအိမ်ကြီးတွင် လဲလဲအမိန့်ကို ဒေါ်မြနုပင်မလွန်ဆန်နိုင်ပေ။ သို့သော်...စိမ်းဆင်းသွားဘို့ကို ဒေါ်အိုဇာက နဲ့နဲ့မမူမလိုသားပေ...၊ ပါးစပ်ကပြောရမည်ကိုလဲ မပြောရက်၊ မပြောချင်ပေ။

အမှန်တော့ လဲလဲ မှာသဘာဝကို မလေ့လာတတ်သူဖြစ်၏။ လဲက မောင်မောင်တင်အား လိုက်လျောလွန်း၏။ ယောက်ျားဆိုသည်မှာ ကိုယ့်ကိုလိုက်လွန်းတော့လဲ မိန်းခလေးကိုပေါ်၍လာသည်။ စိမ်းကတော့ တမင်မာနကြီးနေခြင်းမဟုတ်ဘဲ သူ့ဒုက္ခနှင့်သူ ခပ်ဖယ်ဖယ်နေခြင်းကပင် မိန်းမတစ်ယောက်၏ဂုဏ်ကျက်သရေလိုပင် ဖြစ်၍နေပေသည်။ စိမ်းကိုပိုမို၍ စိတ်ဝင်စားနေသူမှာ မောင်မောင်တင်မဟုတ်၊ ကိုဘကောင်းဖြစ်သည်ကို လဲလဲကလဲ မတွေးမိပေ။

ဒေါ်အိုဇာသည် ဒေါ်ရွှေသွယ်အားလက်တို့၍ အပြင်ကိုခေါ်သွားသည်။ စိမ်းသည် အားလုံးကိုကြိုးစား၍ မေ့ပျောက်ပစ်လိုက်၏။ ယာတောဘေးမှချောင်းရေစီးသံသည် နားထဲတွင်ကြားယောင်လာသောအခါ ပူလောင်နေသောနှလုံးသားမှာ အေးပြု၍လာသည်။ နှင်းမှုန့်ပါသော မြောက်လေအောက်တွင် ပျံပင်လေးများ ယိမ်းယိုင်နေပုံ၊ ချယ်ရီပွင့်လေးများ လေနှင့်ထောင့်မျောနေပုံများကိုတွေးရင်း ယာတောကိုသွားရောက် လည်ပတ်လိုက်လေသည်။ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ဒီလိုမှမရှာလျှင် ဘယ်ဘက်တော့မည်မဟုတ်ပေ။

အဖွားကြီးနှစ်ယောက်သည် ဒေါ်အိုဇာ၏အခန်းဘေးရှိဝန်တောတွင်ထိုင်ကာ ဗင့်သက်ရှူနေကြသည်။

‘ငါ့နှယ် ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ကိုမပြောတတ်ပါဘူးအေ...ဒီလေးမအတွက် သံယောဇဉ်ကြီးရတာ...’

ဒေါ်အိုဇာက ခေါင်းကုပ်ရင်း ညည်းပြန်၏။

‘လောကမှ ဘေးနဲ့တုံ့သူကိုငဲ့ရမယ်၊ သံယောဇဉ်ကြီးရမှာဘဲပေါ့’

‘အေးလေ...ဒါကြောင့်ပေါ့၊ ငါ့မှာခက်နေတာက... စိမ်းဒီအိမ်ကဆင်းသွားလို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြောရမလဲ ချက်ခြင်းလောလောဆယ် ဘယ်သွားနေမလဲ၊ အိမ်ငှါးနေဘို့ကလဲ သူ့အလုပ်ရတာမှ နှစ်လရှိသေးတယ်...ဘယ်မှာဝေ့စမိမလဲ’

‘ကျုပ်တော့ တခုတွေးတယ်၊ တနေ့က မောင်ဘကောင်းက ကျုပ်ကိုစကားလာစုတယ်။ သူ့စကားက စိမ်းကိုညှတ်နေတယ်ပေါ့၊ သူ့လဲရန်ကုန်ပြောင်းရမယ်တဲ့၊ ဒီတော့ သူ့အိမ်မှာ စိမ်းခဏငှါးနေပေါ့၊ ကျုပ်တို့ နားချလို့ရရင်လဲ မောင်ဘကောင်းကိုခလေးမလက်ထပ်လိုက်လဲ မကောင်းဘူးလား...မိန်းမဆိုတာခက်တယ်မအိုဇာ၊ ကျုပ်တို့လိုရင်လဲအရွယ်လွန်နေပါမှ။ လင်ရှိလဲရှိပါမှ၊ အပျိုရင်လဲဖြစ်ပါမှ၊ နို့မို့လို့ လွတ်များနေရင် ကျုပ်လုပ်ပြည့်သလား အောက်မေ့ရတယ်၊ ဟိုလူနဲ့အထင်ခံရ၊ ဒီလူနဲ့အစွပ်စွဲ ခံရနဲ့ မယန်ပါဘူး... ကျုပ်တို့ကဘဲ ဝိုင်းပြီး နားချရအောင်...’

‘ခလေးမက သဘောတူမလား’

‘အိမ်ပြောင်းပြီးမှ ပြောပါ။ လောလောဆယ် ပြောလို့
တော့ မဖြစ်သေးဘူး...’

‘ဒီလိုဆိုငါကနေပြီး လဲ ကဒီအိမ်မှာ မနေစေချင်တာပြောရ
မလား...။ ညီးကလဲ ဟိုအိမ်ကိုပြောင်းမဲ့အကြောင်း...မောင်ဘ
ကောင်းကို ပြောထားနဲ့ပါ...’

‘ရှင်းရှင်းဘဲ ပြောလိုက်ပါလေ...။ ဒို့ကကြုံရတဲ့ ဇာတ်လမ်း
တွေမို့ မဟုတ်ဘဲ။ မိန်းခလေးကလဲ ခေါင်းမာပါတယ်။ မနေချင်
လိုက်တဲ့ ဖြစ်ခြင်း’

လဲလဲစကားများကို ဒေါ်အိုဇာ လာရောက်ပြောချိန်တွင်
စိမ်းသည် ဘာမှမတုန်လှုပ်တော့ပေ။ သူ့ကြိုတင်တွေးတောထား
သည့်အဘို့ မှန်ကန်နေပေ၏။

‘နောက် ထမင်းစားပွဲတွေ ဘယ်ထမင်းစားပွဲမှ စိမ်း မပါရ
တော့ဘူး...’ ဟူ၍ ဒေါ်အိုဇာ ဟခါကပြောသည်မှာ ယခုတော့
အဓိပ္ပါယ်ပေါ်၍လာလေသည်။ အမှန်တော့လည်း ဒီလိုမဖြစ်
ခင်က ကြိုတင်၍ သူထွက်သွားဘို့စကောင်း၏။ ယခုလို နောက်ကျ
နေမည်ကိုဘဲ သူ့ကိုယ်သူအပြစ်တင်မိပေသည်။

ဘယ်သောအခါတွင် အိမ်ကလုံးထဲ၌ ငြိမ်သက်စွာထိုင်၍နေ
ရပါမည်နည်း။

x x x x

နောက်နေ့တွင် သူ့ပစ္စည်းလေးများကို သိမ်းဆည်း၍နေ၏။
ယခုတခါ ပြောင်းရွှေ့ရခြင်းမှာတော့ လူနှင့်သူနှင့် တူလာလေ
သည်။ အင်္ကျီထည့်ရန် သေတ္တာလည်းရှိ၍ အင်္ကျီ လုံချည် များ
လည်း လေးငါးစုံလောက် ရှိ၍လာသည်။ ပဲထီးတချောင်းပင်

ခင်နင်းထူ

သိမ်းရာတွင်ပါလာလေ၏။ ဒါလောက်ဆိုရင်ဘဲ သူ့ပစ္စည်းများ
မှာ လုံလောက်၍နေလေသည်။

ယနေ့ အိမ်ပြောင်းရွှေ့ရန်အတွက် ကျောင်းမတက်ဘဲ နေ
လိုက်သည်။ မနက်ဘက်ကမူ ဆောက်ဆင်း၍ ပန်းများခူးကာ
ကြီးကြီးနုအတွက် သိ၍ ပေးလိုက်သည်။ ဖွဲ့ဖွဲ့ရွာကျနေသော မိုး
ဖွားများအောက်တွင် ယနေ့ ပန်းခူးရခြင်းမှာ နောက်ဆုံးဟု
တွေးမိသောအခါတွင်မူ ဝမ်းနည်းသလို ဖြစ်လိုက်မိသေးသည်။
စောစွာသော အချိန်များက ယခုလို ဖြစ်မည်ကို ကြိုတင်၍
မတွက်မိကောင်းလား ဟူ၍လည်း သူ့ကိုယ်သူ အပြစ် တင်
ပြန်သည်။

အဲ့၍မနေသော ကောင်းကင်အောက်တွင် အိမ်ကြီးသည်
ညှို့မိုင်းမိုင်းဖြစ်နေသည်။ ထိုအိမ်ကြီးမှ ထွက်ခွာသွားရခြင်း
သည် ကြမ္မာဆိုးတခုမှ လွတ်ခြင်းဘဲဟူ၍ ယူဆလိုက်၏။ ထွက်ခွာ
သွားရမည်ဆိုပြန်တော့လည်း ဒေဝီ အိမ်မှ အကူးအပြောင်းတွင်
လက်ခံကျွေးမွေးသော ကြီးကြီးနု၏ မေတ္တာတရားနှင့် ကျေးဇူး
မှာ နောက်ဆံငင်၍နေပြန်သည်။

သို့သော်...ဘာမဆို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆက်ဆံပြောဆိုချင်
၏။ စာရင်း ရှုပ်တတ်သော အလေ့ များကို သူက ဝါသနာ
မပါပေ။

ကြီးကြီးနုကမူ...ယနေ့သူထွက်ခွာသွားမည်ကို သိဟန်မပေ
ပေ။ သူပေးသော ပန်းခိုင့် ပန်းခက်များကို ယူ၍ ငြိမ်သက်စွာ
ဘုရားရှိခိုးနေသည်။

စိမ်းသင့်မှစိမ်း

နေ့လယ်ဘက်တွင် အောက်ထပ် ထမင်းစားခန်းထဲ၌ လူလေး
ကိုမောင်မောင်တင်အား ခေါက်ဆွဲကျွေးမည်ဆို၍ စိမ်းသည်
အောက်ကိုပင် မဆင်းတော့ပေ။ နောင်ရှုပ်လာမည့်ဇယားများကို
ကြောက်၏။

ချစ်သူနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် စိတ်ဆိုးသည်မှာ မြွေဆိပ်ထက်
ပိုမိုသည်ဟုပြောကြ၏။ မှန်လည်း မှန်ပေမည်။ မိန်းမ ဆိုပြန်
တော့လည်း မထိန်းနိုင်သောစိတ်၊ ငယ်သော စိတ်များသည်
ပေါက်ကွဲမြွန်တတ်ပေမည်။ သို့သော်.... စိမ်းအတွက် ဒီကိစ္စနှင့်
ပတ်သက်၍ ခွန်းကြီးခွန်းငယ်ပြောရမည်ကို ရှက်သည်။

ဒေါ်ရွှေသွယ်သည် အပ်ချည်လုံးအနက် လာ၍တောင်းကာ၊
အိမ်း အခန်းထဲတွင် သူ့ဖဲထီးစုတ်ကို ဖာနေလေသည်။

‘ဒါဘာလုပ်ဖို့လဲ ဒေါ်ရွှေသွယ်....’
‘အပေါက်ကို ဖာနေတာပါ။ ညနေသွားရင် ဒေါ်ရွှေသွယ်ပါ
လိုက်မယ်လေ’

‘လိုက်ပို့ မှာလား’
‘တခါထဲလိုက်နေမှာပါ။ ဒီမှာမနေရစ်ခဲ့ချင်ဘူး’
‘ဟင်....’ စိမ်းသည် မျက်လုံးပြူးသွား၏။
‘ကြီးကြီးစုက ဒေါ်ရွှေသွယ်ကို လွှတ်မလား’
‘လွှတ်ပါတယ်’
‘ကောင်းမွန်ကောင်းပါ့မလား။ သူ့အိမ်မှာလဲ လာနေသေးရဲ့’

သူ့အခြေအရံလဲ ဖွဲ့ယူသွားတယ် ဖြစ်ပါအုံးမယ်’
‘စိမ်းနဲ့မလိုက်ရလဲ။ ဒီအိမ်မှာဆက်ပြီး မနေချင်တော့ဘူး’
စိမ်းသည် ငြိမ်၍နေလိုက်ပြန်သည်။ စိတ်ထဲ၌ နောက်ပြောင်း
အညှိကိုတကောင်းအိမ်ကို သတိရလာ၏။

‘ဒီမှာ....ဒေါ်ရွှေသွယ်၊ ကိုတကောင်း အိမ်လာက ဘယ်
လောက်....’

‘တလ ၂၀-တဲ့....’
‘သူ့အိမ်ကြီးက အကြီးကြီးဆို....’

‘အင်း....သူမှမနေဘဲ၊ ပြီးတော့ သူကလဲ ငှားစားချင်တာ
မဟုတ်ဘူး၊ စိမ်း မကျေနပ်မှာစိုးလို့ သာ လာမယူတာ’

‘အင်း....’

စိမ်းသည် ခုတင်ဘေးတွင်ထိုင်၍ ခေါင်းကို ကုပ်လိုက်၏။
ပိုက်ကွန်ကိုမမြင်၍ တိုးမိသည့်ဆိုသည်မှာ ကောင်းသေးသည်။
ပိုက်ကွန်ကိုမြင်ပါလျက်နှင့် မတိုးမပြစ်၍တိုးရခြင်းမှာ အထော်
ခေါင်းကိုက်စရာပေဘဲ။

‘ဒေါ်ရွှေသွယ်....လခ ၂၀-ယူပြီး နောက်ပိုင်းက ဘာများ
ချည်တုပ်အုံးမှာလဲ၊ လောကကြီးက ဘာအခွင့်အရေးမှ မယူရဲ့
အောင်ဖြစ်နေတာဘဲ၊ အခွင့်အရေးတခုယူမိတိုင်း နောက်ကနေ
တခုအချည်ခံနေရတာဘဲ’

‘ဒါလောက် တွေးမနေပါနဲ့စိမ်း၊ လမ်းက နှစ်ခုဘဲရှိတယ်၊
ဒီမှာဆက်မနေချင်ရင် ဒီအိမ်က လွဲလို့ ပြောင်းစရာမရှိဘူး....၊
မပြောင်းချင်ဘူးဆိုရင်....၊ ဒီဥစ္စာ စောင့် အိမ်ကြီးမှာ ဆက်နေ
ရမှာ....’

‘အေးလေ....ဒါကြောင့် ပိုက်ကွန်ကိုမြင်ရက်နဲ့ တိုးနေရတာ
ပေါ့....’

ဖြူတင်းမှာ စိမ်းကသွား၍ရပ်၏။ မိုးသည် အပြင်တွင် ဆည်း
ထန်စွာ ရွာနေသည်။ မိုးရေအောက်တွင် စပယ်ပွင့်များကလည်း

ပွင့်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ မိုးပေါက်များအက်ကြောင့် ကြွေလွင့်နေသော ပန်းပွင့်အဖြူများမှာ မြေပေါ်တွင်ပေးနေသည်။ စပယ်ပွင့်များသည် သူ့အားနောက်ဆုံးတွေ့ခြင်းဖြင့် နှုတ်ဆက်ရန် အစွမ်းကုန်ပွင့်နေပေမည်။ သူကတော့-ယခုညနေတွင် ပန်းမချင်းနိုင်တော့ပေ။ ခြံစည်းရိုးနားမှနှင့်ဆီခိုင်များသည် မိုးရိန်နှင့်သူ့ဘက်သို့ ကိုင်းညှတ်၍ နှုတ်ဆက်နေပုံရလေသည်။ သူ့လိုသက်ရှိပင် ဒေါသနှင့်မောဟမုန်တိုင်း တိုက်ခတ်လာလျှင် လွင့်စင်ထွက်ပြေးရသေးသည်။ ပန်းစပယ်လိုလက်မဲ့မှာတော့ လေနှင့်မိုးကို ပြင်းထန်၍လာတိုင်း ဆုံးမမရှိ၊ ကြွေလွင့်ရမည်ပါတကား။

ညနေတွင် အရိပ်အခြေကြည့်၍ ကြီးကြီးနဲ့အခန်းထဲသို့ စိမ်းဝင်လိုက်သည်။ ကုတင်ပေါ်တွင်လှဲနေရာမှ ကြီးကြီးနဲ့သည် ထ၍ ဆိုင်လိုက်၏။ သူသည် ကြမ်းပြင်ကော်ဇောပေါ်တွင် ကြုံ့ကြုံ့အလေး ထိုင်လိုက်ရင်း.....

‘စိမ်းကန်တော့မလို့၊ ခုညသွားတော့မယ်’ဟု ပြောလိုက်၏။

ကြီးကြီးနဲ့သည် တာမပြန်၍ လဲမပြော၊ မေးလဲမမေးပေ။ သူ့အား စူးစိုက်ကြည့်နေသော မျက်လုံးမှာတော့ မှန်ရီရီဖြစ်နေပေသည်။

‘အေး.....’

တလုံးထဲပင် တုန်တုန်ရီရီပြောလိုက်၏။ စိမ်းသည် ကြီးကြီးနဲ့သို့ ဦးချရင်း မျက်ရည်များကအပေါက်ပေါက်ကျ၍လာသည်။ အမှတ်တော့ မြေလိုတည်တည်မြဲမြဲနေလိုပါ၏။ ရေလိုအစဉ်ခရုလျှာသွားလာရခြင်းကို မနှစ်သက်ပါ။ သို့သော် ဘဝက မြေမှ မကြွေ

အစဉ်တစ်ချို့လျှားသွားလာ ရအုံးမည်။ ထည့်ထုခွက်တို့၏ပုံစံကိုလိုက်၍ တည်ရအုံးမည်ပါတကား။ ကျမလဲ စိမ်းနဲ့လိုက်သွားတော့မယ်။

ဒေါ်ရွှေသွယ်အသံသည် စိမ်းနောက်မှပေါ်လာသည်။ ကြီးကြီးနဲ့သည် ခေါင်းညိတ်၍ပြုရင်း..... သူ့မျက်နှာများမှာ ပိုမို၍ အိုမင်းလာပုံရသည်။ သူသည် တစ်တစ်ထုတားဖြစ်ပြေဆိုခြင်း ဘာကြောင့် မပြုပါသလဲဟု စိမ်းကသိချင်၏။ ဆံထုံးပုံပုံလေးနှင့် အဖွားကြီးထိုင်နေပုံမှာ ရုပ်သေးဘုရင်ကြီးနှင့်တူနေသည်။

စိမ်းတို့နှစ်ယောက် အခန်းထဲမှထွက်သွားချိန်တွင် ရှည်လျားသော အဖွားကြီး၏သက်ပြင်းချသံကို သူတို့ကြားလိုက်ရ၏။ ဆင်ဝင်ကတောင်တော့ ဘယ်သူ့စီစဉ်ထားသည်မသိသောစားမှာ သူတို့ကိုစောင့်နေသည်။ ပစ္စည်းများကားထဲသို့ထည့်ပြီးချိန်တွင် ဒေါ်အိုဇာသည် ဘယ်ကပေါ်လာသည်မသိ။ သံဆွဲတံခါးအဝတွင် တအိအိခိုနေပြန်သည်။

စိမ်းကမူ ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း ညီမတော်လဲအား သွား၍ နှုတ်ဆက်ရသေးသည်။ လဲသည် မျက်လွှာကိုမှပင်မပြတ် ခေါင်းတချက်သာ ညိတ်လိုက်သည်။ ဆင်ဝင်အောက်သို့ အထွက်တွင် ဒေါ်အိုဇာဝံသံကိုကြားရပြန်သည်။

‘ဒေါ်အိုဇာ မငိုနဲ့လေ.....စိမ်းတို့ဆီလာလယ်နိုင်သားဘဲ’

အဖွားကြီးသည် တော်တော်ပင် ရှည်ရှည်လျားလျားငို၍နေပေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်ခွါသွားခြင်းမှာ ခြောက်သွေ့သွေ့နှင့် ဘယ်သူမှ အသိအမှတ်မပြုသော်လဲ၊ ဒေါ်အိုဇာမျက်ရည်များမှာ အထိမ်းအမှတ်သဖွယ် ကျန်ရစ်တော့သည်။

x x x x

စိမ်းသင့်မှစိမ်း

တောင်လေတိုက်ခတ်နေသော ရုတ်တရက် ချစ်လှေကား
တော့မည်။ စိုထိုင်းနေသော လေ၏အတွေသည် ပြောင်းလဲလာ
အလိုသယ်ယူလာသောရနံ့များကလည်း ပြောင်းလဲ၍လာသည်။
ယခုကလေး နေရောင်ခြည်ကို မကြာမကြာအတွေရရှိမက၊ သုံး
လေးရက်ပင် နေခပ်ကျကျပူ၍လာမည်။

သည်းထန်သော မိုးရေအောက်တွင် တမိုးတွင်းလုံး ပေါက်
နေသော ချုံနှင့်မြက်ခင်းများမှာ တဖြေးဖြေးလျော်စ၊ ပြု၍
လာသည်။

ညနေ-ကျောင်းဆင်းတိုင်း ဒေါ်ရွှေသွယ်နှင့်အတူ ခြောက်စ
ပြုလာသော မြတ်ပင်နှင့် ချုံပင်များကိုရှင်းလင်းရသည်မှာ စိမ်း
အတွက် ပျော်စရာကခုဖြစ်လာသည်။ မနက်ခင်းနေ့ထောင်ခြည်က
လည်း ပူပူနွေးနွေးရှိလာ၍ ခြံထဲတွင်သွားလာလှုပ်ရှားရသည်မှာ
နွေဦးပေါက် ငှက်လေးများလို လွတ်လပ်၍ နှစ်သိမ့်ဘွယ်ပင်ဖြစ်
ပေသည်။ ညနေစောင်းပွင့် အိမ်ကြီးနောက်ဘက်မှ အဝါရောင်
သို့ ပြောင်းလှလှစပါးခင်းကြီးမှာ စိမ်းကိုဆီး၍ကြို၏။

တောင်လေသည် တဖြေးဖြေးအားပြော၍ လေမူအရှေ့
မြောက်လေ ဆန့်လာလေလေ၊ စပါးခင်း ကြီးလည်း အဝါ
ထောင်သို့ ပို၍ပြောင်းလာလေတော့သည်။

အမှန်တော့ ထူးခြားလှသည့်မဟုတ်ပေမယ့် လေ့ကျင့်ရသည့် မှာလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိလာလေသည်။ နေဆောင်ခြင်း မှာလည်း ပူနှေးလတ်ဆတ်သလို စိတ်ထဲမှာ ထင်လာသည်။ ကြီးကြီးအိမ်တွင် အိမ်ကြီး၏ညိုမောင်သော အငွေ့ဓာတ်လွှမ်းမိုးနေရလားမသိ။ လေမျှား၏ရနံ့မှာ ပန်းဖေါင်းဖိုပွင့်သော ခြံထဲမှ

classical.com: မိုးစက်နံ့နေပုံရသည်။ နေခြည်ကလည်း
မလတ်ဆတ်သလိုပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

ရှင်းထားသော မြက်နှင့်ချိုးများနေရာတွင် နှင်းဆီပင်များကို သူ့ကိုယ်တိုင်စ၍စိုက်သည်။ မိုးကုန်စပြု၍စိုက်ရသည်မှာ ခဲယဉ်းပေမည် ဒေဝါရွှေသွယ်က ရေမှန်မှန်လောင်းပေးရှာသည်။ ဆောင်းလယ်သို့ရောက်လျှင်တော့ သူ့ကိုယ်ပိုင်နှင်းဆီပွင့်လေးများ ပွင့်လာပေတော့မည်။ ထိုသောအခါ သူ့ကိုယ်တိုင် ဘုရားသို့ကပ်၍ ငြိမ်သက်စွာ အာရုံပြုအားမည်။

မကြာမကြာ ဆိုသလို ကိုဘကောင်းက ဝမ်းရှိရာသို့ လာ၍ လည်သည်။ ကိုဘကောင်း၏ အိမ်ထောင်ပစ္စည်းများမှာ ထိုအိမ် တွင်ပင်ထားခဲ့၍ အားလုံးမှာ အဆင်ပြေနေပေသည်။

စိမ်းသည် ကြီးကြီးနုနုအိမ်ကြီးအကြောင်းကို၎င်း၊ ကိုမောင်မောင်တင်နှင့် လဲလို့အကြောင်းကို၎င်း၊ လုံးဝမေ့၍ ထားလိုက်၏။ ဒီလိုသာမေ့ မထားပါက ဘဝတွင် အေးကွက်မရအောင် စိတ်ကရှုပ်ပြီးရင်း ရှုပ်လာပေပြီ။

ကိုဘကောင်းနှင့်တွေ့လျှင်ခလေးများအကြောင်း၊ ကျောင်း
အကြောင်းနှင့် ပန်းပွင့်များ အကြောင်းကို ပြောကြသည်။
ပျော်စရာ မကောင်း ပေဘူးလား။ ပန်းပွင့်နှင့် ခလေးများ
အကြောင်းသည် ဆန့်ရှင်းချမ်းငြိမ်း၍ လူကြီးများအကြောင်းကို
စိတ်ရှုပ်စရာ ဒေါသ၊ မောဟများ အကြောင်း ပါမလာပေ။

ညနေဘက်တွင် ခြံစည်းရိုးနှင့် စပါးခင်းကြားကွက်လပ်တွင် သူတို့နှစ်ယောက် လမ်းရှောက်ကြသည်။ စပါးခင်း၏ အဆုံးတွင် နေလုံးရဲရဲကြီးမှ သူတို့ကို ကြည့်နေသည်။ စိမ်း မျက်နှာသည်

နှင်းဆီပန်းရောင်ပွားလေးလို နှုတ်ထွေးနေကြတာကို
ကောင်းသည် လေး၍ကြည့်နေတတ်သည်။ ဘာကြောင့် ငေးသည်
ကို စိမ်းက သိပါ၏။ သို့သော် စိမ်းသည် ဘာကိုမှ မသိသူလို သူ
ပြောချင်တာတွေကိုပြောပြ၏။ ရှမ်းပြည်မြောက်ပိုင်းတွင် တွေ့ခဲ့
သော ယာခင်းအကြောင်းကို ပြောချင် ပြောပြနေသည်။ ဆောင်း
လေအောက်တွင်တအိအိယိမ်းနေသော ဂျုံခင်းများ အကြောင်း
နှင့် နှင်းငွေ့နှင့် တောင်ခိုးများ ထိပ်တွင် ဖုံးနေသော အတိုးအို
တောင်တန်းကြီးအကြောင်းကိုလဲ ပြော၍ ပြတတ်ပေသည်။

ကိုဘကောင်းက စိမ်းထက်ပို၍ အပြောကောင်း၏။ သူ့နှုတ်
ခမ်းများကလဲလှပပေသည်။ လေယူလေသိမ်းမှာလည်း ကျောင်း
အုပ်ကြီးများလို ပီပီရီရီ ရှိလှသည်။ သီတင်းကျွတ် ပွဲတော်နှင့်
ခလေးများအကြောင်း ပြောရင်းက သူ့ဘဝ၏ သွေ့ခြောက်ပုံ၊
ပျင်းရိစရာ ကောင်းပုံများကို ဆောက်အောင် သယ်ယူလာသည်။
ပြီးတော့ စိမ်းကို လာရောက်တွေ့ဆုံရသည့် အချိန်သာ နှစ်သိမ့်
စရာကောင်းသည့်အကြောင်းနှင့် နိဂုံးချုပ်၏။ ပြောပုံဆိုပုံမှာ
ဘယ်လောက် သေသပ်ပါသနည်း။

နေလုံးကို မမြင်ရတော့လျှင် အိမ်ဘက်ကို ပြန်လာကြသည်။
ညစာထမင်းစားပြီးမှ ကိုဘကောင်းသည် ရန်ကုန်ကို ပြန်တော့
သည်။

ကိုဘကောင်း ပြန်သွားပြန်တော့လည်း ရင်ထဲတွင် ဟာတာ
တာ သွေ့ခြောက်ခြောက်ဖြစ်၍နေရစ်ပြန်သည်။ ညမှောင်ထဲတွင်
အိမ်သည် တိတ်ဆိတ်၍ ပိုမိုငြိမ်သက်နေ၏။ မိန်းမသားနှစ်ဦးထံ
နေသော အိမ်ဖြစ်၍ ယခုလိုညဘက်တွင် အားငယ်စရာ ကောင်း

သည်ဟု သူကတွေးမိသည်။ ညနေက လှပသောစပါးခင်းကြီးမှာ
ယခုည တွင်တော့ ကော်ဇောနက်ကြီးလိုဖြစ်နေသည်။ ဆောင်း
လေပြင်းပြင်း ထိုက်ခတ်လိုက်တိုင်း စပါးပင်ထို့ကို လေတိုးသံမှာ
မူင်စာလေးများ ညည်းတွားနေသလို စိတ်ချောက်ခြားစရာ
ကောင်းပေသည်။

အောက်ထပ်တခုလုံး တံခါးပိတ်ပြီး၍ အပေါ်ထပ်တွင် သူ့
အခန်းတခုထဲ ပြုတ်တင်းများကိုဖွင့်၍ ထားသည်။ တွေးတောနေ
လျှင်စိတ်ကတစ္ဆေ၊ မှင်စာများအကြောင်း တွေးကာကြောက်ချင်
ကြောက်နေပေမည်။ မတော်တရား စိတ်သည် ကိုဘကောင်းထံကို
လွင့်ပျံ့သွားမှာကိုလဲစိုးရိမ်မိ၏။ စိတ်ဆိုသည်သဘောတရားကလဲ
ထိန်းချုပ်ပါက ပိုမို၍ ပေါက်ကွဲတတ်၏။ ထိန်းသိမ်းပါမှ တား
ဆီး၍မရအောင်ဖြစ်တတ်သည်။ အိပ်ယာပေါ်လှဲရင်း စာတအုပ်
ကိုဖတ်၍ ကြိုးစားကြည့်မိလေသည်။ ခေါင်းရင်း ဘုရားခန်းမှ
ဒေါ်ရွှေသွယ်၏ ဘုရားရှိခိုးသံမှာ သူ့အခန်းဆီသို့ လွင့်၍လာ
သည်။ စာအုပ်ကို မှင်ဘတ်ပေါ်တင်၍မဖတ်ဘဲနေမိ၏။ ယခုလို
အောက်တန်းဆရာမလေးဘဝနှင့် ကြာရှည်နေ၍ မဖြစ်သေးပေ။
တနှစ်လောက်ခွဲစွဲ၍ ရွှေနှစ်တွင် နှစ်နှစ်သင်တန်း တက်နိုင်ပါ
လျှင် သူသည် အလယ်တန်းဆရာမ လစာရနိုင်မည်။ ထိုလစာနှင့်
ဆိုလျှင် တော့ သင်တော်သောအခန်းသေးငှားကာ ဒေါ်ရွှေသွယ်
နှင့်နှစ်ယောက်နေနိုင်ကောင်းပါရဲ့။ ထိုအိမ်ကြီးမှာကြာကြာနေ
သွားလျှင်တော့ ပင်ကုမ္ပဏီအိမ်အလယ်တွင်မိသော ယင်ကောင်လို
တနေနေ ညွတ်မိပေလိမ့်မည်။ ယခုလို နေထိုင်ဆက်သွယ်ကြရင်း
ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟူ၍ သူ့ကိုယ်ကို သူရဲကောင်း မကြီးလို့
သူမပြောရဲပေ။ အလိုလိုပြောင်းလဲ လှုပ်ရှားတတ်သောနှလုံး

သားကို ဘယ်သူကတာဝန်ခံရဲပါမည်နည်း။ ဤအရာကား တားဆီး၍ရသော အကြောင်းတရား မဟုတ်ပါပေ။

ဒေါ်ရွှေသွယ် ဘုရားရှိခိုးသံသည် ပြီးဆုံးသွား၍ အိမ်မှာပိုမို တိတ်ဆိတ်လာသည်။ မကြာခင်ဆိုသလိုပင် သူ့အခန်း ထဲသို့ ဒေါ်ရွှေသွယ်ဝင်လာ၍ သူ့ခုတင်ဘေးတွင် ထိုင်လိုက်သည်။

‘လ၊မသားတော့ ညဉ့်ကပိုပြီးတိတ်ဆိတ်သလိုဘဲနော်’

စိမ်း သည် ဒေါ်ရွှေသွယ်ကို လှမ်း၍ စကားပြောလိုက်၏။

‘အေး....ခြံထဲဆိုတော့ ပိုပြီးတိတ်ဆိတ် တာပေါ့လေ၊ အမှန်တော့ ဒီလိုအိမ်မျိုး၊ ဒီလိုခြံမျိုးဆိုတာကတော့ အခြေအရံ လင်စုံ မယားဘက် သားသမီးတွေနဲ့ နေသို့ကောင်းတယ်’

‘တခါတုန်းကတော့ ကိုဘကောင်းဟာသူ မိန်းမနဲ့သိုက်သိုက် ဝန်းဝန်း အိမ်မှာ နေခဲ့ပုံရပါတယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ခုလဲသူက နေချင်ပုံရတယ်’

စိမ်းသည် ခပ်ရှင်ရှင်ပြုံးလိုက်ရင်း ဒေါ်ရွှေသွယ် ဘာဆိုလို့သည်ကို သိလိုက်ပါ။

‘အမှန်တော့ မိန်းခလေးရဲ့....၊ တယောက်ထဲချင်းအနေတော့နဲ့ ဒီလိုသွားလာ ဆက်ဆံနေတာ ကြာရှည်နေတော့ ကောင်းပါ့မလားကွယ်’

‘ဘယ်လို....ဒေါ်ရွှေသွယ်’

‘မတင်တယ်ဘူးပေါ့လေ၊ လူကြီးတွေပြောတဲ့စကားတွေဟာ ပိုနေတယ်ထင်ရပေမယ့် သူ့နေရာနဲ့သူတော့ အဓိပ္ပာယ်ရှိတာဘဲ၊ မိန်းခလေးဟာ အုပ်ထိန်းခြင်းကင်းပြီး မနေထိုက်ဘူး ဆိုတာမှန်တယ်’

စိမ်းသည် မျက်မှောင်ကုတ်၍ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးစဉ်းစားနေ၏။ ဘာကြောင့် အုပ်ထိန်းခြင်းကင်း၍မနေထိုက်ပါသလဲ၊ဘဝကဖြစ်လာပေပြီဘဲ၊ သူ့လိုဖြစ်သာပြီဆိုပါတော့ အုပ်ထိန်းခြင်း မကင်းလိမ့်ဖြစ်ပါမည်ဟား၊ ခိုကိုးရာဆိုသည်ကိုတော့ လူတိုင်းလိုလို လိုချင်ပါ၏။ သို့သော် ‘ခိုကိုးရာ’ ဆိုသည့် စကားသုံးသည် ကျယ်ပြန့်ပြောလှပါကလား။ မိဘခိုကိုးခြင်းလဲ ရှိပါ၏။ လင်မယား၊ ဆွေမျိုး ညာဘကသို့ကိုမိမိခြင်းလဲဖြစ်နိုင်၏။ မိဘကလွဲ၍ တော့ ကျန်ခိုကိုးခြင်းများကား အန္တရာယ်များလှပါဘိ၊ သူသည် သက်ပြင်းရှူလိုက်၏။

‘ကိုယ့်ကိုယ်ကိုဘဲအားကိုးပါရစေ ဒေါ်ရွှေသွယ်ရယ်’

‘ကောင်းတော့ကောင်းပါတယ်လေ.... ဒါပေမယ့် အင်မတန် မျက်နှာငယ်ပြီး လူမရှိသေး၊ ရှင်မရှိသေးဖြစ်လှတယ်၊ ပြုံးကြတာ ချင်းတူတူ တခုလပ်ပြုံးတော့ လူမခံ ဘူးပေါ့ကွယ်၊ ပြုံးတော့လဲ မိန်းခလေးအရွယ်က ငယ်ပါသေးတယ်၊အိုးနဲ့အိမ်နဲ့ အတည်တကျ နေသို့ အချိန်ရှိပါသေးတယ်’

စိမ်း၏မျက်စိထဲတွင် တသိတတန်းကြီး ပြန့်၍မြင်လာသည်။ မြင်လာသည့်မြင်ခင်း အသီးသီးထဲတွင် မျက်ခန်းမွေး ထူထူနှင့် ကိုဝဏ္ဏမျက်နှာကြီးက ပြတ်ပြတ်သားသားပေါ်လာသည်။

သို့သော်....သတင်းစာကြော်ငြာပိုင်း ဝှက်ထားမှုကို သူကနဲနဲ့ မှမကျေနှပ်ပေ။

ဘယ်လိုပင်ဖြစ်ဖြစ် ယခု ဒေါ်ရွှေသွယ် အကြံဉာဏ်များကို လက်ခံဘို့ သင့်သလော။ ကိုဝင်းဖေကိုယ် သွားရောက်တွေ့ဆုံဘို့ ကောင်းသလောဟု စဉ်းစားမိပြန်သည်။

‘ပြီးတော့လဲ မိန်းခလေးရဲ့’

ဒေါ်ရွှေသွယ်က စကားဆက်ပြန်သည်။

‘တယောက်ထဲနေပြီး ဖြစ်သမျှ ဒုက္ခ သုက္ခတွေ ခံနိုင်ပေမင့်၊
တနေ့နေ့ဒုက္ခများလွန်းတဲ့အခါမိန်းခလေးဟာပျက်စီးတတ်တယ်၊
မယူဘဲနဲ့ ခုလိုရင်းရင်းနှီးနှီးနေကြတာဟာလဲ လူ့အထင်သေးစရာ
ဖြစ်တယ်’

‘ကျမ သူ့ ကို လုံးလုံးမဆက်ဆံရင်ကော’

‘အို ...ဒါကလဲ မဖြစ်နိုင်သေးဘူးလေ ဒီအိမ်က သူ့အိမ်၊

အလုပ်က သူခန့်ထားတာ’

‘ဒီအလုပ်ကထွက်၊ ဒီအိမ်ကိုပြန်အပ်လိုက်ရင်ကော’

‘မိန်းခလေးက သစ်ရွက်မဟုတ်ပါဘူးကွယ်....ဒီလို လွင့်လွင့်
ထွက်သွားတာဟာ အခါတိုင်းမကောင်းနိုင်ဘူး....၊ မိန်းခလေး
အနေနဲ့ အင်မတန်တာဝန်ကြီးပြီး အန္တရာယ်များပါတယ်’

‘အင်း....ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ စိမ်းတော့ ပင့်ကူမျှင်မှာ ပြီနေ
တာပါဘဲ’

စိမ်းသည် မျက်စိကိုမွှေးနေလိုက်သည်။ ဤလောက၌ နေရာ
တကာတွင် ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့်၊ ပိုက်ကုန်တို့သည် အစဉ်ယှက်
သန်း၍ နေကြပါပကော-ဘယ်လိုဘဲနေနေ တကြောင်းကြောင်း
နှင့် မငြိမ တကြောင်းကြောင်းနှင့်ငြိကြပေတော့မည်။

‘ကျမ သူ့ ကိုယူရမယ်ပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်....ယူခံစံချင်တယ်၊ ဘာလုပ်မလဲ၊ ဇာတ်ထုပ်ကသဲ
ရှင်းရှင်းလေးရယ်၊ မော့ဝင်းဖေကလဲ မိန်းခလေးကို ရှိတယ်
မထင်တော့ဘူး....စိမ်းကလဲ ခင်ခင်သန်းကို ဒုက္ခမပေးချင်တော့
တဲ့နောက်....စိမ်းစိတ်ကြိုက် နောက်တဇာတ်ထုပ်ခင်းဘို့ဘဲ ရှိတော့

တယ်၊ အပျိုလို တကိုယ်ယေခနသွားဘို့ကတော့ အန္တရာယ်များ
သားဘဲ၊ ပြင်ပအန္တရာယ်ထက် ကိုယ့်စိတ်က ဖေါက်ပြန်လာကြရင်
ပိုပြီးဆိုးလာတတ်တယ်’

‘ဖြေးဖြေးပေါ့ ဒေါ်ရွှေသွယ်’

ဒေါ်ရွှေသွယ်ထွက်သွားလျှင် သူ့တယောက်ထဲ အိပ်ဘို့ကြို
စားနေ၏။ သူနေချင်သည့်....

အိမ်တဆောင်

အိုးတလုံး

ဖျာတချပ်....

အတွက် တခြားနည်းများကော မရှိပေဘူးလား။ သို့သော်....သူ
တုံးရင်း ဒေါ်ရွှေသွယ်၏နောက်ဆုံးစကားလုံးများကို သွား၍
သတိရသည်။

‘ပြင်ပ အန္တရာယ်ထက် ကိုယ် စိတ်က ဖေါက်ပြန်လာကြဆီဆို
တော့ ပိုပြီးဆိုးတယ်’

ဒေါ်ရွှေသွယ်သည် အဖွားကြီးပေမင့် စကားကို ပြည့်စုံစွာ
ပြောတတ်၏။ အမှန်တော့ လူတယောက်-သို့မဟုတ် မိန်းမတ
ယောက်အတွက် လိုသောပစ္စည်းဟု သူယူဆသည့်....

အိမ်တဆောင်

အိုးတလုံး

ဖျာတချပ်....

တွင် နောက်ထပ် ဒေါ်ရွှေသွယ်က စကားတလုံး ထပ်ထည့်လိုက်
၏။ ထိုစကားလုံးသစ်မှာ အချစ်ဖြစ်ပေသည်။

မူနဲ့၏။ ဤအရာကား တားဆီး၍မရပါ။

x

x

x

x

ဆောင်းဦးပေါက်တွင် ယာတောရှိ အမေ့ အိမ်သားအား လုံးသည် စိမ်းကို ပိုမို၍ သတိရနေကြပေသည်။

အာလူးများ ကောက်သိမ်းချိန်က ဦးခွန်နောင် လာဆောက် ကူညီစဉ်ကလည်း သူတို့သည် မီးပုံဒားတွင် စိမ်းအကြောင်းကို အမေ့အား ပြောပြနေကြသည်။ ယာခင်း တခုလုံး စိမ်း အကြောင်းကို သတိတရ ပြောနေပေမည် ကိုဝဏ္ဏကမူ... ဘာမျှ မပြောပေ။ တခြားလူများပြောသည်ကိုသာ ဆေးတံခဲ၍ ငြိမ်ငြိမ် သက်သက် နားထောင်နေပေသည်။ ပြန်လာတော့မည်မှမဟုတ် တော့ဘဲ။ တခါပြန်၍ သူ့အကြောင်းပြောလျှင် ဆွေးစရာဖြစ် လာမည်။ ပြန်လည်၍တွေ့ဆုံတိုက်တော့ မြှော်လင့်စရာခန့်တော့ ပေ။ သူနှင့်စိမ်းတို့ ခွဲခွာခြင်းသည် အမုန်းနှင့် ခွဲခွာခြင်းသည်ကို တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြပေ။

အိမ်တွင် အမေသည် ယခင်ကလောက် အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့ ပေ။ အိုမင်းလာပြီဖြစ်၍ ရင်တွင်းက အပူခါတ်ကလည်း နဲပါး လာသည်။ အမေ အိပ်ရာဘေးတွင် မီးလင်းဖို ဖိုပေးကာ အမေ သည် ဂွမ်းစောင်များနှင့် ထွေးထွေး လေး ခွေနေတတ် ပေ သည်။

အိမ်အလုပ်များကို မခမ်းလုံ လုပ်သော်လည်း စိမ်းရှိတုန်းက လိုတအိမ်သားလုံး ချိုးဘို့ ရေခန်းအများကြီး မကျီနိုင်ပေ။ တိုး ကြီးကထင်းများစုပေးလျှင်တော့ သူသည် ကြိုးစား၍ ကျီပေး နိုင်ပေသည်။ ယခု ဆောင်းဦးပေါက်တွင် တိုးကြီးအလုပ်က လည်း ပို၍များလာပေသည်။ ကိုဝဏ္ဏက သူ့ကို ယာခင်းတွင် လည်း ခေါ်ယူခိုင်းလိုက်သေးသည်။ အိမ်ကိုစွဲကြောင့် မခမ်းလုံ မအားချိန်တွင် ကြက်ခြံကိုလည်း သူ့မှာ ကြည့်ရသေးသည်။

အလုပ်ကိုနှစ်သက်ပုံရ၍ ပျော်ပျော်ရွှင် ရွှင်နှင့် အလုပ်လုပ်ရင်း သီချင်းဆိုတတ်သည်။ သူ့ ခန္ဓာကိုယ်က လည်း အရွယ်နှင့်မလိုက် ထွားကျိုင်းလာသည်။ ကိုဝဏ္ဏအသက် လောက်ရောက်လျှင် အရပ်ဘဲပိုပြီးထွားကျိုင်းမည့်ဟန် မေါက်နေ လေသည်။

အတူး တယောက်ကမူ... 'အမ' သို့မဟုတ် 'ဆရာမ' သင်ခဲ့ သောစာများဟု ပြောကာ တနေ့တနေ့စာကိုဘဲ ဖတ်သည်။ သူ တတ်သလောက် ကြိုးစား၍ဖတ်နေပေသည်။ ယခု အချိန်တွင်စာ ကိုကောင်းကောင်း မရေးတတ်သေးပေမည်-သွက်သွက်လက်လက် ဖတ်နိုင်၍လာလေသည်။ ပို၍အေးသော ညများတွင် အမေ့ဂွမ်း ဆောင်ထဲ၌ ပု၍ကွေးရင်း အမသာ ရှိရင်အမေ့၊ ကျွန်တော် အိပ်ရာဘေးမှာ မီးလင်းဖို လုပ်ပေးမှာ သိလား ဟုပြောတတ် ပေသည်။

တိုးကြီး အတူးအရွယ်လောက်ကမူ အနည်းဆုံး ကြက်ဥဖြစ် ဖြစ်- ကောက်ပေးသည်။ အတူးကတော့ ယာခင်းအလုပ်များကို ဘာမှမလုပ်ပေ။ အိမ်ထဲတွင်တော့ မခမ်းလုံကို နဲနဲပါးပါးကူညီ သည် သို့သော်-အိမ်သားထဲတွင် အငယ်ဆုံးမို့ သူ့ကို ခွင့်လွှတ် ကြလေသည်။

ရေစုတ်စက် ဝယ်နိုင်လောက်အောင် ငွေစုမိလျှင်တောင်ခါး ပန်းများကို ထစ်၍ ယာလုပ်မည်ဟု ကိုဝဏ္ဏကပြောနေသည်။ ရေ စုတ်စက် ဝယ်ဖြစ်သည် မဝယ်ဖြစ် သည်တော့ မသိပေ။ အလုပ် နားချိန်တွင် တိုးကြီးသည် လုပ်သားဘချီ နှင့် တောင်ခါးပန်း ချုံများ၊ သစ်ပင်များကို ခွင်းလင်း ခုတ်ထွင်ရလေသည်။

စိမ်းသင့်မှစိမ်း

ယခု ဆောင်းဦးတွင်လည်း တောင်တန်းကြီး ပေါ်တွင် နှင်း
ငွေ့များ ပွေးပွေးဖြူဖြူ ပိတ်နေကြသည်။ ကိုဝဏ္ဏ ခိတ်ထဲမှာမူ
တောင်တက်သည် ပိုမိုအိုမင်းလာ၍ ပို၍ဖြူလာသည် ထင်သည်။
ချောင်းလေး၏ စီးသံမှာမူ ယာတောတခုလုံးတွင် မပြောင်းလဲ
သော တေးသံဖြစ်၍နေပေသည်။

ယနေ့ မိုင်းငေါ်မှ တိုးကြီးပြန်လာချိန်တွင် ယာတောလမ်းခွဲ
တွင် သူ့လှည်းကို ရပ်ထားသည်။ လမ်းခွဲနှင့်မနီးမဝေးတွင် ဂျစ်
ကားတစီးနှင့် လူတစုကို သူ တွေ့ ရ လေ သည်။ ကား ထဲမှ လူ
တယောက် ထွက်လာကာ သူ့ အနားသို့ လျှောက်လာသည်။ ဟန်
ပန်မှာ မြို့ဟန်ပါနေ၍ တိုးကြီးသည် မိတ်ဆွေလုပ်ကာ စကား
သိမ်မြောက်ချင်သည်။

‘ဒီမှာ....သူငယ် ဒီယာတောမှာ သောက်ရေ ရနိုင်လား၊ ရေ
ဘူးက ရွှေ့ကားမှာပါသွားလို့’

‘ရပါတယ်.... အားလုံးဘဲ ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို လိုက် ခဲ့ ပါ
လား....’

ထိုလူက လှည့်ခေါ်၍ ဂျစ်ကား ပေါ်တွင် ကားမောင်းသူ
တယောက်မှတစ်ပါး အားလုံး လိုက်လာသည်။ သူသည် လှည်းကို
ဆက်မမောင်းချင်ဘဲ ဆင်း၍ ရွှောက်ချင်၏။ လူများ ကလည်း
လှည်းပေါ်မတက်ချင်ပေ။ ပထမဆုံးတွေ့သည့် လူမှလွဲ၍ ကျန်လူ
များမှာ အရင်တွေ့သော ဦးခွန်နောင်တဲတွင် နေရစ်ကြ၏။ ပထ
မလူမှာ တိုးကြီးနှင့်လိုက်လာသည်။

တိုးကြီးသည် လှည်းပေါ်မှ လှမ်း၍လှမ်းစ၍ကား ပြောလာ
သည်။ သူ့လှည်းကို ဖြေးဖြေးလေးမောင်း၍လာသည်။

‘ခင်ဗျား....အိမ်အထိ လိုက်လာတာတော့ အားနာ ပါတယ်
ဗျာ။ ဒါပေမယ့်အမေကတော့ ခင်ဗျားကိုတွေ့ရင် ဝမ်းသာမယ်
ကျွန်တော်တို့ အိမ်သားအားလုံး မြို့က လူတွေကို မြှော်နေတယ်။

အောက်မှလူသည် တိုးကြီး၏ စကားပြော ချဉ်မွန်ပုံကို အံ့
ဩနေသည်။ တိုးကြီး၏ပါးနှစ်ဖက်ကလည်း လူပျိုပေါက်ဖြစ်လာ
ချိန်တွင် ခလေးတုန်းကလို ဖောင်းဖောင်းကြီး ရှိနေသေးသည်။

‘ကျွန်တော်....အရင် တခါ ဒီဇာနည် လာတုန်းက လမ်းခွဲတ
ကြည့်ရင် ဟိုကုန်းမြင့်က အိမ်လေးကို မတွေ့ရပါဘူး....’

‘အဲ....အဲဒီကုန်းမြင့်က အိမ်လေးက ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပေါ့
ဗျာ၊ ရေခုတ်စက် ရေသွင်းစက်တွေဟာ ကျွန်တော်တို့ ယာတော
မှာ အစေ့အငှ ဝယ်နိုင်ရင် အားလုံးဒီအိမ်မျိုးဖြစ်တာပေါ့ဗျာ၊
အိပ်မက်လေဗျာအိပ်မက် မက်ရတာ။ တကယ်တော့ ရစက်နား
ဘယ်သူမှမကပ်နိုင်သေးဘူး’

တိုးကြီးစကားလုံးများ သစ်ဆန်းပုံကို ဧည့်သည် လူသည်ပို၍
အံ့ဩလာဟန်ရှိသည်။ အိမ်ဝအရောက်တွင်တိုးကြီးသည်လှည်းကို
မဖြုတ်သေးဘဲ ထားခဲ့ကာ ဧည့်သည်ကို အိမ်ဝင်းထဲသို့ခေါ်လာ
ခဲ့သည်။

‘အကိုက....အလွန် စေတနာ ပိုတဲ့လူဗျာ၊ တကယ်ဆို ဒီအိမ်
မဆောက်ဘဲ ရေစက်ဝယ်လိုက်ရင် ယာခင်းတွေ၊ အများကြီး ခွဲ
နိုင်တယ်၊ တခုတော့ရှိတာပေါ့လေ-ဆောင်းတွင်းမှာ အုတ်အိမ်
နဲ့ဆိုတော့ ပိုနွေးတာပေါ့’

အမေသည် တိုးကြီးနှင့်ဧည့်သည်ကို အိမ်ဝမှဆွဲကြိုနေသည်။

‘အမေ....လမ်းသွားရင်းခဏဝင်တဲ့ဧည့်သည်၊ ရေသောက်ချင်သတဲ့....’

သူတို့ကို နေရာပေး၍ အမေသည် အတွင်းခန်းကို ဝင်သွားသည်။ မကြာခင်ပင်မခမ်းလုံသည့် ရေအေးကော ရေခွေးကြမ်းပါ နှစ်ခုလုံး သူတို့ရှေ့တွင် လာ၍ချသည်။ ကဗွန်းဥပြုတ်တပန်းကန်ကိုလဲ အမေကယူလာသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လဲရန်ကုန်ကို ပြန်ရခါနီးလို့ လာလယ်တာ’

ညွှတ်သည် သည်ရေသောက်ပြီး အမေ့ကို ကိုယ်ညှစ်၍ ပြောလိုက်၏။

‘ခင်ဗျား....ရန်ကုန်ကို ပြန်မယ်လား၊ ရန်ကုန်ဟာဘယ်လို မြို့လဲမသိဘူးနော်။ အမရန်ကုန်ပြန်သွားကတဲကအမေဖြင့်ညွှတ်သည်ဘဲမြှော်နေတယ်။ အမှန်တော့ ဒီအိမ်လဲအမေကြောင့် ဆောက်ပြန်တာပါ’

ညွှတ်သည်သည် အမေ့သည်မှာ တိုးကြီးပြော၍သာ ကြားရသည်။ ဘယ်သူမှန်းမသိပေ။

‘ကျွန်တော်....အရင်တခေါက်လာတုန်းကတော့ ဒီယာတောကိုစေ့ စေ့ငှာ မကြည့်မိဘူး၊ ကားပေါ်ကဘဲ ကြည့်သွားရတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်ဟိုဘက်လမ်းကွေ့မှာ ခါးပြတိုက်ခံရတာမေး?’

‘ဟင်....’
အမေသည် ညွှတ်သည် စကားကို ပိုမိုစိတ်ဝင်စားလာကာရှေ့သို့တိုးကာ နားထောင်၏။

အမေ့သည် ညွှတ်သည်၏ ခင်နှင်းဟု

‘ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော် အဖော်နှစ်ယောက်ရယ်ကို ဓားပြတွေ ဖမ်းသွားတယ်။ ကျွန်တော် မိန်းမကိုတော့ ဓားပြတဲဖမ်းသွားလား၊ ဘယ်ကျန်ရစ်တယ်လို့ ကျွန်တော်လဲမသိဘူး၊ မျက်စေ့ ပိတ်ထားရုံတင်မဟုတ်ဘူး၊ သတိမေ့အောင်လဲ လုပ်ကြသေးတော့ သတိရမှတ် ကိုယ့်မိန်းမကိုယ် ကြည့်ရတော့တယ်၊ ဒီတော့ အဖော်ခလေးမကော ကျွန်တော် မိန်းမကိုရော မတွေ့ရတော့ဘူး... အတော်ကြာကြာဘဲ ရှမ်း ဆရာကြီး တယောက် အိမ်မှာ မမာနေတာ။ ကျွန်တော် မြို့ပြန်ရောက်လို့ ကြော်ငြာဟော့လဲ သတင်းမရဘူး၊ မြို့ရောက်ရောက်ချင်း အပြင်းအထန် ဖျားတာ၊ ခြောက်လလောက်ကိုကြာသေးတယ်။ ဒီနေရာရောက်တော့ ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ အားလုံးကို ပြန်ပြီးသတိရတယ်’

တိုးကြီးသည် ဖားစပ်ဟုခေါ် ငေးနေသည်။ အမေက ခေါ်ငေးတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း....

‘အဲဒီ မိန်းခလေးရဲ့နာမယ်က ‘စိမ်း’မဟုတ်လား’
‘ဟင်....ဟုတ်တယ်၊စိမ်းလေ....စိမ်း....ဟုတ်တယ်၊ အဖွားသူ့ကို တွေ့လို့လား’

ညွှတ်သည်သည် အလွန်တကြားလို အော်၍မေးလိုက်၏။
‘ကျွန်တော် စိမ်းရဲ့ ယောက်ျား၊ မောင်ဝင်းဖေပါ’

‘ဟင်.... ခင်ဗျားက အမရဲ့ ယောက်ျားကို၊ ခဏနေပါအုံးဗျာ၊ အကိုကလဲ တွေ့ချင်မှာဘဲ၊ ဦးခန်းလွန်းတဲ့မှာ သွားခေါ်လိုက်အုံးမယ်။ မိုင်းငေါ်ကို သိပ်မဝေးတော့ပါဘူး။ ခဏလေးစောင့်ပါအုံး’

စိမ်းသင့်မှစိမ်း

တိုးကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အိမ်အပြင်ကို ထွက်၍ပြေး
တော့သည်။ မခမ်းလုံနှင့် အတူးပါ အမေ့အနားတွင် လာ၍
ထိုင်ကြသည်။

‘မိန်းခလေးက မောင်ရင်ဆုံးတယ်လို့ သတင်းစာထဲဖတ်ရ
တာနဲ့ စိတ်ပျက်ပြီး ရန်ကုန်ကိုမပြန်တော့ဘူး’

‘ဟုတ်တယ်... ပုလိပ်တွေကလဲ သတင်းစာထဲ ကျွန်တော်
ဘဝညှိသေတာကို ကျွန်တော်ထင်ပြီး ထဲလိုက်တယ်။ အလောင်း
တွေတော့ ပုပ်ပူနေတဲ။ လက်ဆွဲ သားရေအိတ်ကသာ ကျန်
တော် အိတ်ကျန်တော် နာမယ်နဲ့ ဓါတ်ပုံပါနေတာကိုး၊ ခုသူ ဒီ
မူဝါဒ... ဟုတ်လား။ ကျွန်တော် ကြော်ငြာကို မဖတ်ရဘူး
ထင်တယ်’

‘သူ ဒီမူဝါဒတော့ဘူးကွယ်...ရန်ကုန်ကိုပြန်သွားပြီ’
‘ဟင်...’

ကိုဝင်းဖေသည် စိတ်ပျက်သွားသော်လည်း ရန်ကုန်မှစ၍ ရှာ
တွေ့နိုင်မည်ကိုတော့၍ စိမ်းသာသွားသည်။ မခမ်းလုံနှင့်အတူးသည်
သတင်းစာအကြောင်းကို ဘာမှဝင်၍မပြောကြပေ။ ရင်ထဲမှာ
တော့ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေပေသည်။

မကြာခင်ပင် ကိုဝဏ္ဏနှင့် တိုးကြီးသည် အိမ်ထဲသို့ အပြေး
အလွှားဝင်လာ၏။

‘အကို...အဲဒါအမရဲ့ယောက်ျား ကိုဝင်းဖေဆိုတာ...’

ကိုဝင်းဖေသည် ကိုဝဏ္ဏကို ထ၍နှုတ်ဆက်၏။ စိမ်းကိုမမြင်ရ
သော်လည်း စိမ်းယောက်ျားကို တွေ့ရသည့်အတွက် ရင်ထဲတွင်
တော့ နဲ့နဲ့အေး၍သွားသည်။

စိမ်း လာရောက်နေသွားပုံကို အမေနှင့်ကိုဝဏ္ဏသည် တလှည့်စီ
ပြောပြ၍ အားလုံးလိုလိုလောက် ကိုဝင်းဖေ သိသွားတော့သည်။
ကိုဝဏ္ဏသည် ကိုဝင်းဖေကို စေ့စေ့ကြည့်၏။ ကိုဝဏ္ဏလိုမထွား
ကျိုင်းပေမင် ပြု၍မင်းဟန်ပါသူဖြစ်သည်။ နှာတံစင်ပုံမှာ စိမ်းနှင့်
ဆင်ဆင်တူ၍ မျက်လုံးကတော့ စိမ်းလောက်မလှပေ။

‘နောက်ဆုံး စိမ်းပြန်တာကတော့ ခင်ဗျားရဲ့ ကြော်ငြာကို
တွေ့လို့ဘဲ၊ ကြော်ငြာတွေတော့ အချိန်တွေ သိပ်နောက်ကျနေ
ဘိ။ ဖြစ်ပုံက ဒီလိုဗျ’

ကြော်ငြာအကြောင်းကို ပြန်လည် ပြောပြချိန်တွင် တိုးကြီး
သည် အသက်မွန်မွန်မရှူနိုင်ပေ။ ကိုဝဏ္ဏပြောပြသည့်အထဲတွင်
ခလေးများဝှက်ထားသည်ကိုဘဲဖော်၍ပြသည်။ စိမ်းသူ့ကိုအထင်
လွဲသွားသည်ကိုတော့ ချန်ရစ်ခဲ့၏။ ကိုဝင်းဖေသည် နားထောင်
ရာမှ သက်ပြင်းချ၍...

‘အင်း...ဝတ္ထုထက်တောင် ဆန်းနေတီဗျာ။ ကဲ...ဒီလိုလုပ်
လေ၊ စိမ်းကို ပြုစုကြတာတွေ ကျွန်တော် အားလုံးကျေးဇူးတင်
ပါတယ်။ လိုက်လယ်ချင်လဲလယ်ကြပါ၊ ကျွန်တော် မိုင်းငေါင်က
အပြန် ဒီဝင်ခဲ့မယ်’

ကိုဝဏ္ဏသည် ခေါင်းကို ပြေးပြေးခါလိုက်၏။

‘ဂျှုခင်းကိစ္စတွေ မအားသေးတော့ ကျွန်တော့ဘို့မလိုက်နိုင်
သေးပါဘူး၊ ညနေကျရင် စိမ်းဆီကိုစာတွေရေးထားမယ်လေ...
ခင်ဗျားမိုင်းငေါင်ကဆင်းတော့ ဝင်ယူပေါ့’

‘ကျွန်တော်လဲရေးမယ်’

တိုးကြီးက ဝင်ပြောသည်။

ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်မတွေ့ရသေးဘူးဆိုတာဘဲ။ ကျွန်တော် စိတ်မစောင်းဘူးဗျာ'

ကိုဝဏ္ဏသည် ခပ်လေးလေး ပြောလိုက်၏။ ကိုဝင်းမေမှာ အချိန်ကြာကြာ မနေနိုင်၍ နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ရတော့သည်။ ကိုဝဏ္ဏမေ-တိုးကြီးပါ လမ်းခွဲအထိ လိုက်၍ ပို့လိုက်ကြသည်။

ကိုဝင်းမေက သူ့မိန်းမ ခင်ခင်သန်းအကြောင်းကို တစုံတရာ ထည့်သွင်းပြောမသွား၍ ကိုဝဏ္ဏသည် ဘာမှမသိလိုက်ပေ။ ရန်ကုန်ကို ပြန်သွားချိန်တွင် စိမ်းနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ တွေ့ဆုံကြရလျှင် စိမ်းတယောက် စိတ်ချမ်းသာတော့မည်ဟူသာ တွေး၍ဝမ်းသာ လိုက်မိလည်။

ဝမ်းသာသည်ဆိုပေမင့် စိမ်းအကြောင်းသည် အိမ်တွင် ပြန်လည် ဆန်းသစ်လာပြန်သောကြောင့် အောက်မေ့ တသရပြန်သည်။ နယ်ပိုင်လိုလူတယောက်နှင့် ယာသမားကတော့ ဘယ်လိုမှ နှိုင်းယှဉ်၍ရတော့မည်မဟုတ်။ သူ့မှတော့ စေတနာကိုသာ ဖြတ်နိုးစွာပေးနိုင်မည်။ ဆင်ယင်ဘို့ တန်းဆွနှင့် ပတ်သက်၍ စည်း ယာတောပတ်လည်တွင် ပွင့်ကြသော တောပန်းရိုင်းများနှင့် ပန်းဘုရင် သန့်စင်ထိုက်သော ခူးဆွတ်၍ ပေးနိုင်မည်။ ကျွေးမွေးဘို့ကိုတော့ သူ့လက်နှစ်ဖက် ခြေနှစ်ချောင်းရှိနေသရွေ့ ဤယာတောတွင် စမ်းအားရှိသမျှ လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးပါမည်။ ဂီတရယ်လို့လဲ-မြို့လိုတော့မရှိပါပေ။ သူ့လိုပင် စမ်းရေနှင့်ချောင်းငယ်စီးသံကို နားထောင်နိုင်လျှင်တော့ ယာတော၏အေးကိုနားထောင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ဆောင်းသို့ ရောက်လျှင် နှင်း၏အဖြူပန်း ချယ်ရီ၏ပန်းရောင်ဖြင့် မြေပြင်သည် ပန်းမွေယာဖြစ်လာ

တော့မည်။ နေခြည်ဖြာလာလျှင်တော့ ငွေပန်းများ-အစွမ်းကုန် ပွင့်သလို တလက်လက် တောက်ပလာပေတော့မည်။

‘စိမ်းရေ...ဒါဘဲ ကျုပ်မှတော့ ပေးနိုင်တယ်’

သူက ပြန်လည်၍ တွေ့နိုင်သေးသလို ပါးစပ်မှ ရေရွတ်လိုက်ပြန်သည်။ ညရောက်လျှင် စိမ်းထံကို စာရေးကြည့်၏။ ဒါလောက် စိမ်းသည် မစိမ်းပင် ကို စာရေးရမှာ ရင်ထဲမှနာနေသလို ဖြစ်နေသည်။ သို့သော်-သူသည် ညဉ့်နက်သည့်တိုင် စာရေးဆရာလို စာအရှည်ကြီးရေး၏။ ပြီးတော့-ခဏခဏ ဆုတ်ပစ်ပြန်သည်။ စာများသည် ရည်းစားစာလည်း မဖြစ်စေရ။ သို့သော် သူ၏တမ်းတလွမ်းဆွတ်ခြင်းလည်း ပါရမည်။ ကြော်ငြာနှင့်ပတ်သက်၍ ရှုံးလင်းချက်လည်း ပါရပေမည်။

နောက်နေ့မနက်တွင် သူ့စာမှာ ပြီးဆုံး၍သွားသည်။ တိုးကြီးစာမှာမူ အားလုံးစုံနေသည်။ အတူးနှင့်မခမ်းလုံကလဲ သူတို့ပါစေချင်သော အကြောင်းများကို ပြောပြကြသည်။ စာဆုံးသွားလျှင် မခမ်းလုံက သူ သိမ်းဆည်းသားသော ချယ်ရီပန်းခြောက်လေးများကို အမအတွက် သတိရလက်ဆောင်အဖြစ် စာအိတ်တခုထဲတွင် ထည့်လိုက်သည်။ မလုပ်သော သူ့လက်ရေးဖြင့် စာအိတ်ပေါ်မှ ‘အမအတွက် မခမ်းလုံ လက်ဆောင်’ဟူ၍ ရေးလိုက်သည်။

ကိုဝင်းမေ ပြန်လာသောနေ့တွင် အမေသည် လက်ဆောင်အဖြစ် အာလူးအိတ်အသေးတခု ပေးလိုက်လေသည်။ ကိုဝဏ္ဏနှင့် တိုးကြီးက စာများကိုပေးကာ လမ်းခွဲအထိ လိုက်၍ပို့ကြသည်။ ဤလမ်းခွဲသို့ ပို့လိုက် ပြန်လိုက် လုပ်နေရသည်မှာ ထုံးစံကြီးလိုဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ယာတောကို အမနဲ့ တူတူ လာပြီး လယ်
မပါအုံး

ကားထွက်ခါနီးတွင် တိုးကြီးသည် ဟစ်၍ မှာလိုက်သည်။ ပြီး
တော့ သူ့ မျက်လုံးများမှာ မျက်ရည်များ ဝိုင်း၍ ကျန်ရစ်
ပြန်သည်။

x x x x

ကိုဝင်းဖေ ပြန်လာချိန်တွင် စိမ်းသည် ဇာတ်ထုပ်သစ် တခုကို
ခင်း၍ နေရပြန်သည်။

စနေနေ့မနက်တွင် စိမ်းလက်ထဲသို့ ကိုဘကောင်းထံမှ စာတ
စောင်ရလေသည်။ စာသည် ပိုင်နိုင်လွန်း၍ စိမ်းရင်ထဲတွင် မခံ
ချင်သလို ဒေါသဖြစ်လိုက်သေးသည်။

စိမ်းခရ....

နေ့လည်စာ စိမ်းတို့အိမ်မှာ ကိုယ်စားရမယ်၊ ဒီမနက်
ကားယူထားလိုက်တော့ နေ့လည် ရုံးဆင်းချိန်မှာ၊ စိမ်း
ကိုယ်တိုင် ကိုကိုလာကြိုပါ ကိုမြော်နေမယ်နော်....
ဘကောင်း။

စိမ်းသည် စာကို ဒေါ်ရွှေသွယ်အားပြလိုက်၏။ ဒေါ်ရွှေသွယ်
သည် စာကိုဆုံးအောင်ဖတ်လိုက်၍....

‘နေ့လယ်ကျ စိမ်းသွားခေါ်လိုက်ပေါ့၊ ဒီမှာဒေါ်ရွှေသွယ်၊
ထမင်းလက်သုပ်လုပ်ထား လိုက်မယ်လေဟုတ်လား’ ဟုပြောလိုက်
သည်။

စိမ်း၏ခေါင်းထဲမှာတော့ နဲ့နဲ့ရှုပ်သွားလည်။ သူ၏ ‘ထမင်း
သုပ်’သည် လဲ၏ ‘ခေါက်ဆွဲ’နှင့် တူသွားမှာ စိုးရသည်။ ‘အို—

ငါက ဖမ်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ’ သူသည်စိတ်ကို တင်းလိုက်၏။ ခါ
တိုင်းလာရောက် လည်ပတ်ခြင်းကို လက်ခံတွေ့ဆုံရခြင်းမှာ ဘာမှ
မထူးခြားပေ၊ ယခုဘာခါကတော့ တစုံတရာဘဲထူးခြားရတော့မလို
ရင်ထဲတွင် ဖိုလှလေသည်။ ဘယ်နေရာမှလည်း ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်၍မရ၊
နောက်ဖေးခန်းတွင် ဒေါ်ရွှေသွယ်သည် ချွေးတလုံးလုံးနှင့်ချက်
ပြုတ်နေသည်။ သူသည် ကူညီဘို့ဝင်သွားတိုင်း၊ သူ့မျက်နှာ
ထား ထူးခြေရသည့်အတွက် စိတ်ထဲမှာရှက်နေသည်။ ထူးခြေမရ
သည်ကိုတော့ သူကဝန်ခံရပါမည်။ မနေ့ညနေ ကိုဘကောင်း
ပြန်သွားကတိက၊ သူသည်တည်ငြိမ်နေ၍မရပေ၊ ဒီလိုဖြစ်သည်ကို
အပြောင်းအလဲတခု စိတ်မှာ ဝင်နေသည်မှာ ထင်ရှားနေပေ
သည်။

နောက်ဖေးကွင်းရှိ စပါးတောမှာ လေဝေ့တိုင်း ရယ်မော
သလိုအသံထွက်လာသည်။ သူ့ကိုများ သောလေသလားဟု စိတ်
ထဲမှ မလိုသလို ဖြစ်သွားမိသေးသည်။ မလုံတော့လဲ မလုံစရာပေ
ဘဲ၊ မနေ့ညနေ စပါးခင်းနားမှ နှုတ်ဆက်၍ ခွဲကြစဉ်က၊ ကိုဘ
ကောင်းသည် သူ့ပုခုံးကိုဖျင်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘စပါးပင်တွေသာ လူဆိုရင်တော့ ငါ့အကြောင်းကို ပြောပြီး
ရီနေကြမှာဘဲ၊ ဖောက်နိုင်ဘူး၊ ဖောက်နိုင်ဘူး၊ သူ့ဖာသာသူ
ပြောင်းလဲလာတာဘဲ’

စိမ်းသည်အရူးလိုရေရွတ်ကာ သူ့အိပ်ခန်းထဲတွင်လမ်းရှောက်
နေသည်။

နာရီမှာ ၁၁-နာရီပြနေ၏ ရေချိုးရပြန်သည်။ ပိုးတုန်းခရမ်း
ရောင်ပြောင်တွင် အဝါ သစ်သီးခိုင် လေးများ ကျက်ကျစိုင်း

စိမ်းသင့်မှစိမ်း

ထားသော လုံချည်ကို ထုတ်လိုက်၍ နိုင်လွန်အဖြူ လက်ရှည်ကို ကြယ်သီးတထိလိုက်သည်။ မျက်နှာကိုချယ်ရန်အတွက် မှန်ရှေ့တွင် ထိုင်လိုက်ပြန်သည်။ တခါက ထိုမှန်ရှေ့တွင် ကိုဘကောင်း မိန်းမသည်လည်း ထိုင်ခဲ့ပေလိမ့်မည်။

သူ့မျက်နှာကို အောက်ခံအလှဆီကို လိမ်းလိုက်ရင်း ပါးနှစ်နှစ်ပတ်အိ၍ ပေါင်းပေါင်းလေးဖြစ်လာသည်ကို ကြည့်နေမိ၏။ မျက်နှာကို ပေါင်ခါရိုက်ပြီးချိန်တွင် နှုတ်ခမ်းဆိုးဘို့သတိ ရလာသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ နှုတ်ခမ်းမဆိုးဘဲ၊ ခုမှဘာကြောင့် ဆိုးချင်ရပါသလဲဟု သူ့စိတ်ကိုသူ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် မေးမိပြန်သည်။ အံ့ဆွဲထဲမှ ကြာဟောင်းလှပြီဖြစ်သောနှုတ်ခမ်းဆိုးတောင့်ကိုယူ၍ နှုတ်ခမ်းပေါ်တို့ရင်း၊ မျက်လုံးထဲမှမျက်ရည်များသည် ပါးပေါ်ကို စီးကျလာကြသည်။ ဤမျက်လုံးများက ဘာဖြစ်၍ ငိုကြွေးရပြန်ပါသနည်း။ မျက်ရည်များက မှန်ချည်နေ၍ မှန်ထဲတွင် သူ့မျက်နှာကိုမမြင်၊ ကိုဝင်းဖေရုပ်မှာ ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လာပြန်သည်။

ပြုံးကနဲ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးများကို ပွတ်ပစ်ကာ ထိုင်ရာမှထ သွားလိုက်တော့၏။ ပြီးမှတစ်ဆင့် ပေါ်တွင် ပစ်လွှဲကာ ငိုမိပြန်သည်။

‘စိမ်း တော့ လျော့မိပြီကိုရေ...’

ပါးစပ်မှလည်း အသံထွက်အောင်ရွတ်ရင်း၊ ရှိုက်၍ ရှိုက်၍နေသည်။

အမှန်တော့လဲ သူသည် တင်းနိုင်သမျှတင်းရှာပါ၏။ ခုတော့ သူ့စိတ်များကို အရှုံးပေး၍ လျော့လိုက်ပေသည်။

ဤအရာကား တားဆီး၍မရပါ’

ထိုစကားလုံးများသည် သူငယ်တန်းမှ ခလေးများကို သူပို့ချ ထင်ကြားရပေမင့်၊ ယခုတော့ သူ့အတွက် ဆီလျော်ဆုံးသော စကားလုံးလေးများဖြစ်၍ လာကြလေပြီ။ မော၍ မှိန်းနေရာမှ မျက်လုံးသည် တချက်ချက်မြည်နေသော နာရီပေါ်သို့ ရောက်၍ သွားပြန်သည်။

၁-နာရီ ထိုးကာနီးတွင် လွဲနေရာမှထကာ၊ မျက်နှာကို ပြင်ရပြန်၏။ အဝတ်အစားပါလဲ၍ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာသည်။ ဒရိုင်ဘာကလည်း သူ့ကိုအဆင်သင့် စောင့်နေသည်။ စိမ်းသည် ကားပေါ်တက်ထိုင်ရင်း...

‘ရှင့်ဆရာကို သွားကြိုရမယ်’

ခပ်တည်တည် လျှာအရသာခံ၍ ပြောရင်း၊ ရင်ထဲမှရှက်လာ၏။ ပညာမင်းကြီးရုံးကို သူတခါမှ မရောက်ဘူးပေ၊ ရုံးရောက်လျှင် ဒရိုင်ဘာက သူ့ကို လမ်းညွှန်လိုက်သည်။ ရုံးတွင်တခြားလူများ ရုံးဆင်းသွားကြ၍ တိတ်ဆိတ် နေပေတော့သည်။ စိမ်းသည် ကိုဘကောင်း ရုံးခန်းဝတွင် ရပ်ကာ၊ ငိုနေမိ၏။ အထဲကို ရှုတ်တရက် မဝင်ရဲသေးပေ။ ရုံးခန်းဝတွင် မင်းစေလေးကလည်း ဘယ်ကိုသွားနေမှန်းမသိပေ။ အထဲတွင် ဧည့်သည် တယောက်၏ အသံကြားနေရ၍ သူကဝင်ရမှခံကိုပို၍နေသည်၊ ရပ်၍နားထောင်စဉ်၊ ဧည့်သည်အသံမှာ ကိုမောင်မောင်တင်မှန်းသိလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားခုရုံးဆင်းရင် ဘယ်သွားမလဲ’

‘စိမ်းလာခေါ်လိမ့်မယ်...’

စိမ်းသင့်မှစိမ်း

ကိုဘကောင်းအသံသည် အောင်နိုင်သူလို ရွှင်ရွှင်ပျပျ ပေါ်လာ၏။

‘တယ်ဟုတ်ပါလားဗျို.... ကျွန်တော်တော့ အပွဲပွဲ နဲ့ခဲဆယ့်ဒီပွဲမိနေဘိ၊ ‘လဲ’ ကိုလက်ထပ်ရတော့မယ်’

‘ဟဲ...ဟဲ... ကိုယ့်လူရွှင်တာဘဲ၊ လှည့်ထွက်လို့ မရတော့ဘူးလားဗျ...’

‘မရဘူး...မရဘူး၊ အဖွားကြီးက ဒီစီတွေ၊ ဘာတွေကိုပါကိုင်ထားတာကိုး’

စိမ်းသည် ရှေ့ကို ခြေလှမ်း မတိုးရဲပေ၊ သူတို့ပြောသော စကားလုံးများကို အံ့သြ၍ သံသယဖြစ်လာသည်။

‘ခင်ဗျားကော စိမ်းနဲ့ ဘယ်တော့ လက်ထပ်မလဲ’ ကိုမောင်မောင်တင်၏ မေးခွန်းမှာ စိမ်းအတွက်အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်၏။

‘ဟဲ...ဟဲ...ဟဲဟဲ...’

ကိုဘကောင်း၏ရယ်သံသည် ပမထဆုံးထွက်လာပြီးမှ စကားဆက်ပြောသည်။

‘ဘယ်သူ့ကို လက်ထပ်ရမှာလဲ’
‘စိမ်းကိုလေ...’

‘ကိုယ့်လူ...ရယ်စရာတွေသိပ်မပြောပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်သူ့ကိုအိမ်ပေးထားတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျနော်က လက်ထပ်ရအုံးမယ်လား’

စိမ်းမျက်လုံးများသည် နားထောင်ရင်းပြာ၍ လာသည်။ နံရံကို လက်တဖက်နှင့် ကိုင်ထားရသည်။ စကားပြောသံ ကိုတော့ ဆက်၍ ကြားနေရသည်။

ကျွန်တော့ထူး ကျွန်တော့အခြေနဲ့ အပျိုတွေ ငုတ်တုတ် အပြည့်နဲ့ လိုက်နေကြပါတယ်ဗျာ၊ ဒါတွေကြားထဲကကျွန်တော်က သူ့လိုတခုလုပ်၊ အိမ်ခြေရာခြေ မရှိတဲ့ မိန်းမကို ယူရမယ်၊ ဟား...ဟား’

ရယ်သံသည် နံရံကိုဖောက်ကာ၊ စိမ်း၏နှလုံးသားကို သံပူနှင့် ထိုးလိုက်သလို စူးဝင်သွား၏။ နံရံများအားလုံး ပြိုသကား၊ မျက်စေ့အောက်တွင် မြေပြင်သည် ဟင်းလင်း ဖြစ်သွားတော့သည်။

‘အိမ်နဲ့ အလုပ်တဲ့အတွက် သူ့ကကျနေတဲ့စိတ် ပျော်အောင်တော့ တခုခုပြန်ပေးရအုံးမှာပေါ့ဗျာ’

စိမ်းသည် ချာကနဲလှည့်ကာ၊ လှေကားရှိရာသို့ ပြေးဆင်းလာသည်။ နောက်မှသူရဲနှင့် ငရဲကောင်ကြီးတွေ လိုက်လာသလို အပြေးအလွှား ပြေးလာ၏။ ကားပေါ်သို့ ပြေးတက်ရင်း....

‘မြန်မြန်မောင်း အင်းစိန်ကိုမောင်း၊ ရှင့်ဆရာ ရုံးဆင်းသွားပြီ’ဟု ပြောလိုက်သည်။ ခရိုင်ဘာသာ ဘာမှပြန်မမေးဘဲ ကားကိုမောင်း၍ ထွက်လာတော့သည်။ ကားဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဘာကိုမှ စိမ်းသည် မမြင်တော့ပေ။ ကားနောက် ကူရှင်တွင်မူကား၊ မောနေတော့၏။ မျက်လုံးငုံ့မိတ် ထားသည့်ကြားတွင် ကိုဘကောင်း မျက်နှာသည် ပေါ်၍လာသည်။ ‘အပျော် အပျော်ပေါ့’ ကိုဘကောင်းစကားလုံးနှင့် ရယ်သံမှာ သူရဲကြီးဟစ်သလို နားထဲမှ ဖျောက်၍မရ၊ လှပသော ကိုဘကောင်းပါးစပ်မှ စကားလုံးများကား ရက်စက်ဆိုးသွမ်းလှပါကလား။

အိမ်ကားဆိုက် ဆိုက်ချင်း၊ တဟုန်တည်းတံခါးဖွင့်ဆွဲ၊ ကား လှေကားကိုပြေးတက်သွားသည်။ အပြေးအလွှားထွက်လာ

စိမ်းသည်မှစိမ်း

စိမ်းသည်မှစိမ်း

စိမ်းသည်မှစိမ်း

စိမ်းသည်မှစိမ်း

စိမ်းသည်မှစိမ်း

သော ခြေသံကြောင့် ဒေါ်ရွှေသွယ်သည် အသံများ ထွက်လာသည်။
စိုးမိုးခန်းဝသို့ ပြေး၍လာသည်။

စိမ်းသည် ထမင်းစားခန်းရှိ ကုလားသိုင်း တခုပေါ်တွင် ပစ်
ထိုင်ရင်း၊ ဒေါ်ရွှေသွယ်ကို အစွမ်းကုန် ဟစ်ခေါ်လိုက်၏။

‘ဒီမှာ မိန်းခလေး ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲကွယ်’
စိမ်းသည် နတ်ပူးသလို ဆဲဆဲဆတ်တုန်၍ တမျက်နှာလုံးရဲ့
နေသည်။

‘ဒေါ်ရွှေသွယ်...နောက်ဖေးက ထမင်းသုပ်တွေ အကုန်လုံး
သွန်ပစ်လိုက်သိလား၊ သွန်ပစ်လိုက်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲကွဲ့...’

ဒေါ်ရွှေသွယ်သည် သူ့ အနားကပ်လာသည်။

‘သွန်ပစ်လိုက်ဆို သွန်ပစ်လိုက်ပါ’

‘နုမြောစရာကွယ်၊ ဘဲ နှယ်သွန်ပစ်ရမှာလဲ’

‘အဖွားကြီး စကားရှည်မနေနဲ့၊ ခုသွားပြီး သွန်မလားမသွန်
ဘူးလား-ဟင်၊ စိမ်းကိုယ်တိုင် သွားသွန်မယ်...’

ဗြုန်းကနဲ စိမ်းသည် ကုလားထိုင်မှထလိုက်၍ ဒေါ်ရွှေသွယ်
သည် ကမန်းကတန်းပြေးကပ်ကာ စိမ်းကိုဆွဲလိုက်သည်။ စိမ်းသည်
တခါမှ အသက်ကြီးသူတို့ကို ယခုလိုရိုင်းပြဇာမပြောပေ။ ယခုလို
ဖြစ်လာသည့်အတွက် ဒေါ်ရွှေသွယ်မှာ စိုးရိမ်လာသည်။

‘ထိုင်ပါအုံး မိန်းခလေးရယ်...သွန်ပစ်ဆို သွန်ပစ်ပါမယ်၊
အကျိုးအကြောင်းတော့ ဒေါ်သွယ်သိပါရစေ...၊ ဒေါ်သွယ်နဲ့
မိန်းခလေးဟာ နှစ်ယောက်ထဲပါ... စိမ်းဘာဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ
ဒေါ်သွယ်သိပရစေအုံး’

ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ စိမ်းသည် ပြန်၍ထိုင်ချလိုက်၏။ မျက်စိ
မျက်နှာပျက်နေသော ဒေါ်ရွှေသွယ်ကို ဆနားသွားပြန်သည်။
အံ့တချက်ကြိတ်ရင်း အော်ပြန်သည်။

‘ဒီထမင်းတွေဟာ သွန်ပစ်ဖို့ဘဲကောင်းတယ်...သိလား’

‘အေးပါ သွန်ပပါမယ်’

‘ဟင်း...လောကကြီးမှာ အိုးတလုံး- ဖျာတချက် အတွက်
တော့ ဘယ်ကောင်ရဲ့ အပျော်မယားမှ အဖြစ်မခံဘူးသိလား...၊
ဘယ်တော့မှ အဖြစ်မခံဘူး၊ စိမ်းတို့သိပ်မှားခဲ့တယ် ဒေါ်ရွှေသွယ်
သိလား...’

စိမ်းသည် မျက်နှာကိုလက်ဝါးနှင့်အုပ်လိုက်ကာ စားပွဲပေါ်
မှောက်လိုက်၏။ သူ့ကိုယ်ကိုသူ အများကြီး အပြစ်တင်မိသည်။
အိမ်ကြီးနှင့် ခြံဝင်းကြီးတွင် နေချင်ခဲ့မိသည့် သူ့စိတ်ကိုဝန်ခံမိ
ပါ၏။ ဤနေလိုသောအန္တက သူ့အား ချုပ်နှောင် ရစ်ပတ်
လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

‘စိမ်းတို့ လက်မတင်လေးလွှတ်တာ၊ ခုလဲ-ဒီကောင် လိုက်
မလာနိုင်အောင် ကားကိုပြန်စီးလာတာ’

‘ဘယ်ကောင်လဲစိမ်း...’

သူ့ဆီသို့ ဒေါ်သွယ်နှင့်ပြောနေသည့် ဒေါ်ရွှေသွယ်မျော ဘာ
မှ မသိရသေးပေ။ ခုမှပင် သူသည် ကိုဘဲကောင်းနှင့်တွေ့ခဲ့ပုံများ
ကို တလုံးစီပြောပြတော့သည်။

သားကိုညတိုင်း ပြောပြရသည့်ပုံပြင်ထဲ နတ်သမီးလေးကို သွား၍ သတိရသည်။ နတ်သမီးလေးသည် ပြုံးဆိုပေါ်လာ လိုက်၊ ပြုံးဆိုပျောက်သွားလိုက်နှင့် နားထောင်သူ သားလေး အဖို့ အံ့သြထူးဆန်းဘွယ်ဖြစ်နေသည်။

ယခုလဲ စိမ်းသည် ယခင်တခါပျောက်သွားရာမှ ယခုပြုန်း ထနဲ့ ပေါ်လာပြန်သည့်အတွက် သူ့မှာအံ့သြစရာဖြစ်လာပြန် သည်။ ယခုတခါပြန်လာခြင်းမှာ အရင်ကလောက် ကသိကရီ မရှိပေ။ သေတ္တာနှစ်လုံး၊ အိပ်ရာလိပ်ကြီးကြီးတခုနှင့် တခြား တောက်တိုမယ်ရ ပစ္စည်းလေးတွေ စုဆောင်းထည့်ထားသော ခြင်းတလုံးပါ-ပါလာ၍ မိန်းမတယောက်နှင့် အတော်တူလာ ထည်။ စိမ်းနောက်တွင် ဒေါ်ရွှေသွယ်ပါလာ၍ ဒေစိပင်တအား တက်သွားသည်။

‘ဒီလိုမှပေါ့...မိန်းမဆိုတာ အဖော်တယောက်တော့ ရှိသင့် တယ်’ဟုပြောကာ စိမ်းကိုဆီး၍ကြို၏။ စိမ်း၏မျက်လုံးများသည် ပြောချင်သည့်အရာများ များစွာရှိသော်လည်း ပါးစပ်မှ တစုံ တရာ မပြောလိုသလို ခပ်စေ့စေ့ဖြစ်နေလေသည်။

ကုလားထိုင်များပေါ်သို့ထိုင်ရင်း စိမ်းမျက်နှာသည် ငြိမ်ငြိမ် ထက်ထက်နှင့် ထူးခြေရလွန်း၍ ဒေါ်ရွှေသွယ်ပင်အံ့သြ၍ နေ လေသည်။

‘စိမ်းဒီမှာ ၃-၄-ရက်တော့ နေရအုံးမယ်ဒေစိ’

ခင်နှင်းယု

‘နေနိုင်ပါတယ်၊ ဒီတခါတော့ သုံးလလောက် နေသွားနိုင် ပါတယ် စိမ်းရယ်...။ ပြီးတော့ မင်း...ဝမ်းသာဘို့လဲ တခုပြော ရအုံးမယ်၊ မနက်တက်က ကိုဝင်းဖေဒီကိုလာတယ်’

‘ဟေ...’

ဒေါ်ရွှေသွယ်သည် သူ့ထူးစံအတိုင်း ဝမ်းသာအားရအော် လိုက်ပြန်သည်။

‘လာတော့...’

စိမ်းအဖို့တော့ ဘာမှမထူးခြားသလို ခပ်အေးအေး ဆက်မေး လိုက်သည်။

‘သူ့ရှမ်းပြည်က ပြောင်းလာရတယ်၊ တရက်နှစ်ရက် အကွင်း တော့ အလုပ်များနေသေးတယ်တဲ့၊ မင်းအကြောင်းလဲ မေး လိုက်တာ စုံနေတာတဲ့။ နက်ဖြန်မနက်ဖြစ်ဖြစ်၊ သဘက်ခါဖြစ် ဖြစ် သူ့လာလိမ့်မယ်။ ဒေစိနဲ့အတူ မင်းကိုလိုက်ရှာဘို့တိုင်ပင်ထား တယ်။ တကယ်ဆို စိမ်းပြောင်းသွားတဲ့ နေရာကိုတော့ ပြောခဲ့ဘို့ သင့်ပါတယ်ကွယ်...’

စိမ်းသည် ငိုငို၍နေပြန်သည်။

‘ပြီးတော့ မင်းအတွက် စာနှစ်စောင်လဲ ဒေစိ ဆီကို ပေး ခဲ့တယ်’

‘စိမ်းဒေစိ ဆီကို စာမယ်ဆိုတာ သိနေနှင့်လို့လား...’

‘မဟုတ်ဖူး... သူ့အလုပ်ရှုပ်နေတုန်း ဒေစိနဲ့မင်းနဲ့ တွေ့ခဲ့ရင် ပေးဘို့တဲ့ဆိုပြီး ထားခဲ့တာတဲ့။ ဒေစိကလဲ စိမ်းအင်းစိန်မှာ ရှိနေ

စိမ်းသင့်မှစိမ်း

တယ်ဆိုတာ သတင်းရလို့ နက်ဖြန်တနင်္ဂနွေမှာ လာရှာမလို့ဘဲ

ငြိမ်မြဲပင် စိမ်းသည် ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေ၏။ ကိုဝင်းဖေနှင့် အတွဲခံလိုက်ရလျှင် ကောင်းမည်လား။ တွေ့ရရင်တော့ ရင်ထဲတွင် လာပေါင်းများစွာ မျှီသိပ်ခဲ့ရသမျှကတော့ ပေါက်ကွဲထွက်မည်မလွဲပေ။ ကိုဝင်းဖေ ရင်ခွင်မှ လွင့်စင်ထွက်ခဲ့သွားရကတော့ ခင်းရသောဇာတ်ပေါင်းစုံကို ပြောပြလိုက်ချင်ပါရဲ့။

‘ရော့...ဒီစာတွေက ကိုဝင်းဖေပေးခဲ့တာ’

စိမ်းသည် ငြိမ်သက်နေရာမှ လှုပ်ရှားလိုက်၍ စာနှစ်စောင်ကို ယူကြည့်လိုက်သည်။ ပထမဆုံး မြှော်လင့်ချက်သည် သူ့ရင်ခွင်လွင့်စင်ကင်းကွာ၍ သွေးဆုတ်သလို မျက်နှာမှာ ပြူလျော်လျော် ဖြစ်သွားတော့သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ နှစ်စောင်ထဲမှ တခုခုသည် ကိုဝင်းဖေက ပေးသောစာဖြစ်မည်ဟု တွက်ထားလိုက်မိ၏။ ဇာလျှံညှပ်လျားစွာကွေ့ကွင်းခဲ့ရသော ချစ်လင်နှလုံးသားမှစာများကို ဖတ်လိုသော်လည်း စာနှစ်စောင်မှာ ကိုဝင်းဖေထံမှ မဟုတ်ပေ။ စာလုံးကြီးကြီးနှင့် လက်ရေးမလှသော စာအိတ်ကို အရင်ဖောက်၍ ဖတ်လိုက်၏။ စာလေးမှာ တိုးကြီး၏ စာဖြစ်လေသည်။

စာမှာ မရှည်လှ သော်လည်း စိမ်းသည် ဆုံးအောင်ဖတ်၍ မရနိုင်ပေ။

‘အတူးကလဲ မီးပုံနားမှာထိုင်တိုင်း အမ အကြောင်းကို ပြောနေတယ်။ မခမ်းလုံကလဲ အမလုပ်သလိုဘဲ အိမ်အလုပ်တွေ လုပ်နေရတယ်တဲ့။ အမကိုပြောပြပါတဲ့...။’
တိုးကြီး၏စာသည် စာစီစာကူးမကောင်းလှပေ။

ရှေ့နှစ်မိုးကျရင် ကျွန်တော် အကိုနဲ့အတူ ယာခင်းမှာ အလုပ် လုပ်နိုင်တော့မယ်၊ အခုစာနဲ့အတူ မခမ်းလုံက အမဘို့ ချယ်ရီပန်း အခြောက်လေးတွေ ပေးလိုက်ပါတယ်။ အမေနဲ့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အမကို မြှော်နေကြတယ်...’

တိုးကြီးသည် စာအောက်ဆုံးတွင် သူ့လက်မှတ်ကို ဖရိုဖရဲထိုးထား၏။ သူ့စာမှာ ကျနု လှပသော အရေးအသားမဟုတ်ပေမည် စိမ်းရင်ထဲမှာ နှင့်လာသည်။

နောက် တအိတ်ကို ဖောက်ဖတ်လိုက်သောအခါ ကိုဝင်းဖေ၏ ဟန်ပါသော လက်ရေးနှင့် စာများကို တစ်ကြိမ် ဖတ်ရတော့သည်။

ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်း မျက်လုံးများက ဝေ၍ လာသည်။ သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းကို ခလေးများသိမ်း၍ဝှက်ထားကြောင်း ဖတ်ရသည့် နေရာတွင်မူ စိမ်းရင်ထဲတွင် ဝေဒနာတခု ခံစားရသလို နာကျင်လှုပ်ရှား၍လာသည်။ စာသည်ပန်းချီဇာတ်ကဗျာလို စုံစုံလင်လင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖော်ပြထား၏။ ယာခင်းတွင် သူတစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်ခဲ့ပုံ ရေးသည့် နေရာတွင်လည်း ရင်ဟာစရာ ကောင်းလှသည်။

‘တနေ့တော့ဖြင့် တောင်ခါးပန်းက ယာခင်းတွေကိုချဲ့နိုင်
စောင်းပါရဲ့၊ မြေမြင့်ဘက်က ယာတွေကိုလဲ ရေသွင်းစက်
တွေနဲ့ ရေသွင်းနိုင်လိမ့်မယ်လို့ တွေးခေါ် နေရတာပါ။
စိတ်ကူးထဲမှာတော့ အိမ်မက်မက်နေရတာပေါ့လေ.....။’

စိမ်းပြန်လာတဲ့ တနေ့ စိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေတဲ့ ကျွန်
တော်တို့ယာခင်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရေစက်သံ၊ ကားသံတွေ
တည့်ညံ့ဖြစ်လာပါစေလို့ ဆုတောင်း မိတာတဲ့၊ ခုထိတော့
ကျွန်တော်လဲ တဖောက်ထဲ၊ ယာခင်းကြီးကလဲ ကျွန်တော်
မမေးခင်က အဘိုးတို့ စိုက်သွားသလိုတဲ့၊ ဘာမှတိုး ထူးပြီး
မပြောင်းလဲပါဘူး.....

ယာခင်းစိုက်ပျိုးရေး’ ဘာမှ မတိုးတက်ပုံကိုလဲ ခပ်ရိုးရိုးပင်
ဖော်ပြထားပြန်သည်။

‘စိမ်း မသွားခင်ကသာ ဒီသတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်းတွေကို
ဘယ်သူဖတ်ထားတယ်လို့ သိရ ရင်ဖြင့် ကျွန် တော် တို့ နှစ်
ယောက် ခွဲခွာရခြင်းဟာ အမုန်းနဲ့ဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး.....။’

ဆောင်းညတွေကို မြန်မြန် ကုန်စေချင်ပါရဲ့။ ဒီမှာကလဲ
ဆောင်းရာသီဟာ-ရှည်လျား လှ တယ်။ နွေ ဆို ပေ ခင် လဲ
အအေးရိပ်က မပျောက်ပေဘူးပေါ့၊ စိမ်းနဲ့ကိုယ် နောက်ဆုံး
ခွဲကြရမဲ့ည၊ အကြောင်းများ တွေးမိရင် လောကကြီးမှာ
အမြဲတ’နေ့ ချည်း ဖြစ်စေချင်ပါရဲ့.....။

နောက်နေ့ မနက်မှာ ကျွန်တော်လေ၊ ချယ်ရီပင်အောက်
ကနေ စိမ်းရဲ့ လေယာဉ်ပျံ ကို ထွက်ကြည့် ပါသေးတယ်။ မိုးနဲ့
မြေဟာ ဝေးလှတယ်ဆိုတာ သိပေမငဲ့၊ စိမ်း စီးသွားတာက
လေယာဉ်ပျံတဲ့၊ လေယာဉ်ပျံ ဆိုတာ တနေ့နေ့ မြေကြီးကို
ဆင်းသက်ရတာတဲ့ မှတ်လား။ အစဉ်ကောင်းတင်မှာ မတည်
နိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လေယာဉ်ပျံ ဆိုတာ မြေညီလွင်ပြင်မှာ
သာ ဆင်းသက်မြဲကိုး၊ ကိုယ်တို့လို တောင်ကုန်း၊ တောင်ဂျိုင့်
တွေကြားမှာ မဆင်းဘူးဆိုတာ ယုံပါတယ်။

ဦးဝင်းဖေနဲ့ တွေ့ပြန်တော့လဲ စိမ်းယောက်ျားရဲ့ ချစ်စရာ
စွဲမက်စရာဆောင်းတဲ့ မျက်နှာကို မြင်ရတော့ ကိုယ်တောင်
သူ့ကိုချစ်လိုက်ပါသေးတယ်။

ခုတော့ အားလုံး ရှင်းလောက်ပါပြီစိမ်း၊ ကိုယ်တို့နှစ်
ယောက်ကြားမှာ လုံးခဲခဲ ဖြစ်နေတဲ့ သတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်း
ကိုစွဲကို ခုလိုဖြေရှင်းခွင့် ရတဲ့အတွက် ကျေနပ်ပါပြီ။ စိမ်းလဲ
ခုလောက်ဆို ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်တန်ကောင်းပါရဲ့.....။

ရှမ်းကုန်းမြေမြင့် တနေရာက ကျုပ်တို့မိသားစုရဲ့ မေတ္တာ
စေတနာရင်းမှန်ကို ခုလောက်ဆိုရင်တော့ သိကောင်းပါရဲ့။
အသိအမှတ်ပြုတယ်ဆိုရင်၊ စိမ်းရဲ့ ချစ်လင် သားမြေးတွေနှင့်
အတူယာတော့ကို တခေါက်လာဘို့ဖိတ်လိုက်ပါတယ်’

ရွှင်လန်းပါစေ

ဝဏ္ဏ

‘စိမ်းကိုခွင့်လွှတ်ပါ ကိုဝဏ္ဏရယ်....။ အားလုံး ခွင့်လွှတ်ကြပါ အမေတို့ အတူးတို့ရယ်’

စိမ်းသည် ခင်ထဲမှ ရွတ်ဆိုရင်း ပါးစပ်များပင် တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်လာသည်။ ဒေဝီနှင့် ဒေဝီရွှေသွယ်တမူ၊ စိမ်းအမူအရာလှုပ်ရှား သမျှကို ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေကြသည်။ စိမ်းသည် နောက်ဆုံး စာအိတ်ကို ပေါက်လိုက်လျှင် ချယ်ရီပန်း အခြောက်လေးများမှာ သူ့လက်ဝါးပေါ်တွင် နီညိုညို ပေါ်လာလေသည်။ စိမ်းမျက် လုံးမှ မျက်ရေပေါက်ကြီးများသည်။ ပန်းခြောက်လေးများပေါ် သို့မဟုတ်ပေါက်ကျလာသည်။ ပန်းလေးသည် နှမ်းခြောက်နေ ပေမည်၊ အမေတို့မိသားစု မေတ္တာရောင်ကြောင့် စိုးပြဝင်းလက် ပေမည်၊ အမေတို့မိသားစု မေတ္တာရောင်ကြောင့် စိုးပြဝင်းလက် ချုံနေပုံရသည်။ အမေတို့ယာခင်းက ထွက်လာကတဲက ကြုံရသည့် ကြမ္မာတို့ကို အမေတို့သာ သိလျှင်....

‘ချောင်းကိုပစ်၍ မြစ်ကိုရှာပေသော မိန်းခလေး’ဟူ၍ သူ့ ကိုယ့်စွပ်ကြပေမည်လား။။ အမေတို့က စွပ်စွပ်ပါလျှင်လည်း သူ ကဝန်ခံရပါပေမည်။ ရှမ်းရိုးမတောင်ကို ဖြတ်ကျော်၍ လာကတဲ က အပြောကျယ်သော ဤမှာဘက်မြစ်ကြီးတွင် ရေသာများခဲ့၍ ဖြူဖွေးသန့်စင်သော မေတ္တာတရားနှင့်တူသည့် ငါးကိုမတွေ့ခဲ့ရ ပေ....။

ဟိုစဉ်ကတော့ သူဆုံးဖြတ်ချက် မှန်ခဲ့ပါသည်ဟု သူ့ ကိုယ်သူ့ ဆင်ခြေပေး၏။ မှန်ပေသည် မိန်းခလေးတယောက်သည် ကိုယ်ချစ် လင်ထံသို့ ဖြန်လည် သွားရောက်ခြင်းမှာ သစ္စာရှိခြင်း၊ ချစ်ခင် ဖြတ်နိုးချင်းတို့၏။ အထိန်းအမှတ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

သူတကြီးစား၍ တွယ်ရှာပါ၏။ သို့သော် ကိုဝင်းဖေကိုလက် လွှတ်နေပေပြီ။ ကြီးကြီးနုထံမှ လွှတ်စင် လာပြီးနောက် ကိုဘ ကောင်းကို အားကိုးအားထားနှင့် တွယ်သော်လည်း သူတကယ် မြတ်နိုးသောမေတ္တာ၏ တုံ့ပြန်ချက် စေတနာကို မရရှိခဲ့ပေ။ ယခု တော့လဲ တွယ်ရာမဲ့ ရှာသော ဘဝတွင်အားငယ်လှ၏။

စိမ်းသည်ထိုင်ရင်း အမျိုးမျိုးတွေးနေသည်။ ဘာလုပ် ရမည် နည်း။ ဘယ်ကိုဆက်၍ စခန်း သွားသင့်သနည်း။ သူ့ဆက်၍သွား ရသော စခန်းသည် ဘယ်သူ့ ကိုမှ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရ။ ဆင်းရဲပင်ပန်းသော်လည်း မေတ္တာ စေတနာတို့ ပေါက်ဆရာကထာ စခန်းလည်း ဖြစ်ရပေမည်။

အိမ်ကြီးဝင်းကြီးနှင့် အနေသက်သာပေမည် အပျော်မယား လို ပေါ့ရွှာရွှာလည်း မနေချင်ပေ။ ကိုဘကောင်းနှင့် ဝေးရာ သို့ထွက်လာသည့်အတိုင်း ဆရာမအလုပ်မှာလည်း ထွက်လိုက်သို့ သူဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ဒေဝီရွှေသွယ်သည် သူ့ခလေးမ ဟန်ပန်ကို ကြည့်နေ၏။ ဆုံးဖြတ်ချက်ဘာထွက်လာမည်ကို စောင့်၍နေသည်။ ဒေဝီတမူ သူ့အိမ်လေးတွင် ဆက်လက်နေသို့ တောင်းပန်ရန် စိတ်ကူးနေ သည်။ ဒေဝီရွှေသွယ်ပါလာ၍ သူ့ယောက်ျား အနွဲ့ဇာယံမှာ စိုးရိမ်စရာမရှိလှပေ။ အနည်းဆုံးတော့ သုံးလလောက် သူငယ် ချင်းကို နေသွားစေချင်သည်။

‘ဒေဝီ....’

စိမ်းသည် ရုတ်တရက်ခေါ်လိုက်၍ ငြိမ်သက်နေကြသောသူတို့ နှစ်ယောက်လုံး လှုပ်ရှားလာကြသည်။

‘ကိုကိုလာရင် စိမ်းမတွေ့ချင်တော့ဘူး’
‘ဟင်.....ဘာဖြစ်လို့လဲ မိန်းခလေးရယ်’

ဒေါ်ရွှေသွယ် မေးခွန်းကို မဖြေသေးဘဲ ချယ်ရီပန်းခြောက် များကို ယုယစွာကိုင်၍ စိမ်းသည် ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။

‘စိမ်း.....ရှမ်းပြည်ကို ပြန်တော့မယ်’

သူ့စကားလုံးထဲတွင် ‘ပြန်တော့မယ်’ဟူသော စကားသည် ခဏသွားရောက်လည်ပတ်ခြင်း၏ အဓိပ္ပါယ်မဟုတ်ဘဲ နေရာချွန် မြှုပ်အိမ်သို့ ‘ပြန်ခြင်း.....’ဟူသော ပိုင်နိုင်သည့်အဓိပ္ပါယ်ဖြစ်သည် ကိုဒေစီစော၊ ဒေါ်ရွှေသွယ်ပါ နားလည်လိုက်ပါ၏။

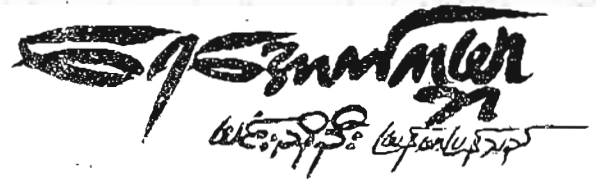
‘မိန်းခလေးကသာ ပိုင်နိုင်တဲ့ ကိုယ်ပိုင်ရှိတယ်ဆိုရင် ကမ္ဘာ့ ထပြင်ကိုပါ သွားအုံးမလား၊ လိုက်ဖို့အဆင်သင့်ပါဘဲကွယ်’

ဒေါ်ရွှေသွယ်သည် တိုးတိုးလေးရေရွတ်၍ ထိုင်ရာမှထသွား သည်။ ပစ္စည်းများကို ဆက်လက်သိမ်းဆည်း၍ အဆင်သင့်ပြင် ထားခြင်းသည် သူ့အတွက် မမှားနိုင်သော အလုပ်ပင် မဟုတ် ပါလော.....။

ခင်နှင်းယု

ခင်နှင်းယု

☆ အလင်းရောင် လုံးဝ ကင်းမဲ့လျက် ရေပြည်ခလေး သား ထင်မှတ်မှားရသည့် ရေအောက် ကမ္ဘာကြီးမှ သားစိမ်း ငါးစိမ်း စား လူတပိုင်း တိရစ္ဆာန်တပိုင်း ဆတ္တဝါရိုင်းကြီးများ။

☆ လောက နိဗ္ဗာန်သဖွယ် သာမဏိးကြွယ်ဝလှသည့် ‘အတ္တလန္တာ’ မြို့တော်ကြီးမှ စိတ်တန်ခိုး အင်အားကြီးမားဆန်း ကြွယ်လှသော ‘အတ္တလန္တာ’ လူမျိုးများ

☆ အသက်ကမ္ဘာသာများ၏ တချိန်ချိန် တောက်လောင် နေကြသောဒေါသ၊မောဟနှင့်၊ရာဂမီးများကြောင့် အချင်းချင်း ရက်စက်စွာသတ်ဖြတ်မှုကြီးများ.....စသည်၊ရင်တလှုပ်လှုပ်၊ သံတ ဖိုဖို၊လျှိုဝှက်ဆန်းကြယ်သော ဇာတ်အိမ်ဇာတ်ကွက်များဖြင့် ထွက် ပေါ်လာပါမည်။ ထောင်ပေါင်းများစွာသော နှစ်ကာလက၊ ပင်လယ်ရေပြင် အောက်သို့ ခြောက်များလှစွာသော ကျောက် မျက်ရတနာ၊ ရွှေတုံး ရွှေခဲများနှင့်အတူ နှစ်မြှုပ်ပျောက်ကွယ် သွားပြီးဟု၊ ကမ္ဘာ့သုတေသီကြီးများက ယုံကြည် လက်ခံထား ကြသည့် ‘အတ္တလန္တာ’ မြို့တော်ကြီး၏ နေရာခေတ်သမိုင်းကို နောက်ခံရေးသားထားသော ကမ္ဘာကျော် ဝတ္ထုရေးဆရာကြီး (Dennis Wheatly) ၏ (They Found Atlantis) ကိုပြန်မာပြန်ဆိုထားသည်။

ကမ္ဘာကြီး ကျယ်ဝန်းတာကို လူတိုင်းသိကြပေမယ့် ဤ
ကမ္ဘာကြီးတွင် အလွန်အံ့ဩဘွယ်ကောင်းလောက်သည့် ဆန်း
ကြယ်မှု ဖြစ်ရပ်များကိုတော့ မည်သူမျှ မသိရှိကြ-

ဗ-လ-၈ ဇေ၏်ဆန်းစိန်

မြန်မာပြန်သည်

ကမ္ဘာတဝှန်း ဆန်းကြယ်မှုများ

ကို ဖတ်ပါ။

အဘိုး သုံးကျပ်။

ကဉ်နမူ ဆက်လက်ထွက်လာမည်။

